ELENA ARMAS

DIN *America* EXPERIMENT ÎN DOI

ELENA ARMAS

DIN *America* EXPERIMENT ÎN DOI

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA STAN

EPICLOVE
Editura Epica • București, 2022

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Ioana Socolescu
Corector: Dușa UDREA-BOBOREL
DTP: Simona BĂNICĂ

THE AMERICAN ROOMMATE EXPERIMENT
Copyright © 2022 by Elena Armas

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency
All Rights Reserved.

Translation Copyright © Cristina Stan by S.C. Editura Epica S.R.L.

Toate drepturile asupra ediției în limba română
aparțin Editurii Epica.

ISBN: 978-606-9713-20-4

București, 2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMAS, ELENA
Din America, experiment în doi / Elena Armas ; trad. din lb. engleză și note de Cristina Stan. - București : Epica, 2022
ISBN 978-606-9713-20-4

I. Stan, Cristina (trad. ; note)

821.111

Voi, cei care încă așteptați iubirea,
aveți răbdare!
Iubirea e mare amatoare de melodramă.
Pur și simplu așteaptă, ca să-și facă o intrare spectaculoasă.

CAPITOLUL UNU

Rosie

Cineva încerca să intre cu forța în apartamentul meu.

Mă rog, de fapt, nu era apartamentul *meu*, ci locul unde stăteam temporar. Dar asta nu schimba situația. După ce locuisem în câteva cartiere dubioase din New York, aflasem că, dacă cineva nu bate la ușă, înseamnă că nu-l interesează dacă are sau nu voie să intre.

Drept dovadă, musafirul nepoftit zgâlțâia zdravăn ușa. Din fericire, era încuiată. Când sunetul a încetat, am răsuflat ușurată.

Am rămas în așteptare, cu privirea ațintită asupra yalei.

Poate că mi se păruse. Poate că un vecin confundase ușa mea cu a lui. Sau poate că persoana care era acolo, afară, avea să ciocănească și…

Am auzit cum necunoscutul a îmbrâncit ușa cu umărul. Am sărit ca arsă.

Probabil că nu era vorba despre un vecin.

Abia dacă mai puteam să respir. Dar, după ziua mea dezastruoasă, nu puteam să dau vina pe creierul meu, pentru că nu era în stare să se ocupe de chestii de bază, precum respirația.

Cu câteva ore în urmă, apartamentul meu confortabil și bine întreținut, unde locuisem în ultimii cinci ani, aproape că se prăbușise peste mine. Nu era doar o crăpătură în tavan și puțin praf.

O bucată din tavan se desprinsese și căzuse, cât pe ce să mă doboare. Lăsase în urmă o gaură suficient de mare încât putusem vedea părțile intime ale vecinului meu de deasupra, domnul Brown, care se uita la mine prin spărtură. Și astfel am aflat o informație de care nu aveam nevoie și pe care nici nu doream s-o știu: vecinul meu de vârstă mijlocie nu purta nimic pe sub halat.

Priveliștea fusese la fel de traumatizantă precum faptul că bucata aceea de beton aproape că mă doborâse.

Iar acum mi se întâmpla asta! După ce îmi strânsesem câteva lucruri — sub supravegherea atentă a domnului Brown și a părților sale intime, care atârnau în voie —, mă dusesem în singurul loc care-mi venise în minte. Și acum cineva încerca să intre prin efracție.

Am auzit câteva vorbe într-o limbă străină — cel mai probabil, o înjurătură —, urmate de zăngănitul clanței.

Rahat!

Dintre cele opt milioane de locuitori ai New Yorkului, tocmai eu trebuia să fiu jefuită, nu-i așa?

Mergând în vârful degetelor, m-am îndepărtat de ușa micului apartament unde îmi căutasem adăpost. Am aruncat o privire în jur, cântărindu-mi opțiunile.

Mulțumită faptului că apartamentul era open-space, nu aveam niciun colțișor unde să mă ascund. Singura cameră cu ușă, baia, nici măcar nu avea o încuietoare. Nu aveam la îndemână obiecte care ar fi putut fi folosite ca armă — cu excepția unui suport de lumânări, din lut, și a unui lampadar fragil, care nu prea mi-ar fi fost de mare ajutor. Nici să sar pe fereastră nu era o idee bună, având în vedere că eram la etajul doi și nu exista scară de incendiu.

Intrusul a înjurat din nou, de data asta mai clar. Avea o voce profundă, melodioasă, iar cuvintele pe care nu le-am înțeles au fost urmate de o expirație apăsată, plină de frustrare. Inima mi-a

luat-o la goană. Mi-am apăsat palmele pe tâmple și am încercat să mă liniștesc.

Se poate și mai rău, mi-am zis. *E clar că tipul nu se pricepe să intre prin efracție. Și nu știe că eu sunt aici. Crede că apartamentul e gol. Asta înseamnă că…*

Liniștea a fost destrămată de sunetul strident al unei notificări dinspre telefonul meu.

Care m-a dat de gol.

Fir-ar al dracului!

Am tresărit și am întins mâna spre telefon. Stătea pe insula de bucătărie, la o distanță de vreo trei–patru pași. Însă creierul meu, care încă se chinuia cu funcții de bază — cum ar fi mersul —, a calculat greșit distanța, așa că m-am lovit cu șoldul de un scaun.

— Nu, nu, nu! am scâncit.

Am întins o mână. Degeaba. Scaunul s-a răsturnat pe podea.

Am închis ochii, ca și cum încercam să evit vederea dezastrului pe care îl creasem.

S-a lăsat liniștea, însă era doar un calm aparent.

Am deschis un ochi și-am aruncat o privire rapidă spre ușă. Poate că tăcerea era un semn bun. Poate că zgomotul îl pusese pe fugă.

— Bună! a strigat necunoscutul. E cineva acasă?

La naiba!

Mi-am îndreptat umerii și m-am răsucit cu încetinitorul. Mai aveam o șansă să…

Sunetul ales pentru aplicația aia idioată pe care o descărcasem azi, ceva mai devreme, s-a auzit pentru a doua oară.

Doamne! Chiar nu era ziua mea norocoasă. Karma, *kismet*[1], soarta, ghinionul sau o entitate atotputernică pe care, cu siguranță,

[1] Termen folosit în islamism, care se referă la voința lui Allah. În sens mai larg, în limba engleză înseamnă „destin".

o călcasem pe nervi îmi purta sâmbetele. Ori poate că la mijloc erau Murphy și legea lui[1] stupidă.

Am luat telefonul și l-am trecut pe modul silențios. Privirea mi-a căzut asupra citatului de pe ecran, care se voia a fi inspirațional, dar care în clipa asta suna cât se poate de ironic: DACĂ ȘANSA NU-ȚI BATE LA UȘĂ, CONSTRUIEȘTE TU O UȘĂ!

— Pe bune? am șoptit.

— Aud tot, să știi, m-a anunțat intrusul. Telefonul, lovitura aia, pe urmă iar telefonul. E totul în regulă acolo?

Nedumerită, m-am încruntat. Cât de grijuliu era posibilul infractor!

— Știu că ești acolo, a continuat el. Aud cum respiri. Hei, ascultă! a spus intrusul.

Și apoi a chicotit.

Râdea. Adică se amuza pe socoteala mea?

— Nu! Tu să asculți! am izbucnit cu voce spartă, șovăitoare. Orice faci acolo, să știi că nu-mi pasă. Eu am… am…

Stătusem aici ca o fraieră, cu mâinile-n sân. Dar acum aveam de gând să-ntorc foaia.

L-am avertizat:

— O să sun la poliție.

— *La poliție?*

— Exact.

Cu degete tremurătoare, mi-am deblocat telefonul. Mă săturasem de belele. La naiba! Ziua asta îmi pusese capac.

— Ai la dispoziție câteva minute ca să pleci, înainte să ajungă polițiștii. E o secție de poliție chiar la colțul străzii.

Era o minciună. Dar speram ca necunoscutul să nu știe acest lucru.

---

[1] Legea lui Murphy este o maximă: „Dacă ceva poate să meargă prost, va merge prost". Numele acestei maxime este asociat cu cel al inginerului american Edward Aloysius Murphy.

Am adăugat:

— Dac-aș fi în locul tău, aș lua-o la sănătoasa.

Cu grijă, am făcut un pas mic spre ușă, apoi m-am oprit, așteptând o reacție. Speram să aud sunetul unor pași îndepărtându-se. Când colo, tăcere.

— Ai înțeles? am strigat, după care m-am străduit să vorbesc pe un ton mai ferm: Am prieteni care lucrează pentru poliția din New York.

Nici pomeneală! Nu-l aveam decât pe unchiul Al, care era paznic la o companie de pe Fifth Avenue.

Replica mea n-a părut să-l impresioneze pe intrus, fiindcă a rămas tăcut.

— Te-am avertizat. Acum o să sun la poliție, așa că, depinde de tine dacă o să fii arestat sau nu.

Am pus telefonul pe speaker și, după câteva secunde, în apartament a răsunat vocea unui dispecer:

— Bună seara! Ce urgență aveți?

— Bună! Cineva încearcă să intre în apartamentul în care locuiesc.

— *Stai așa!* Chiar ai sunat la poliție? a exclamat intrusul. Aha! Înțeleg.

A pufnit în râs. Vasăzică situația asta i se părea nostimă?

— Cred că e o glumă, a comentat necunoscutul.

Începeam să mă înfurii.

— *O glumă?* am țipat la el.

— Alo? a spus dispecerul. Domnișoară, dacă nu aveți o urgență…

Am răspuns imediat:

— Ba am. După cum spuneam, vă sun ca să raportez o intrare prin efracție.

Pe loc, intrusul a ripostat:

— Sunt în hol. Cum adică am intrat prin efracție? Nici măcar n-am ajuns în apartament.

Am distins un accent. Felul în care pronunța anumite cuvinte îmi era familiar, ceea ce a declanșat un semnal de alarmă în mintea mea.

— Bine, fie! m-am corectat. Vreau să raportez o tentativă de intrare prin efracție.

— În regulă, domnișoară, a răspuns dispecerul. Am nevoie de numele și adresa dumneavoastră.

— Stai așa! M-am prins, a exclamat intrusul. E una dintre farsele pe care le dau la televizor, în emisiunea aia… Cum îl chema pe prezentatorul ăla cu păr mișto? Nu contează. OK, m-ai păcălit! A fost o farsă foarte reușită. Uite, râd!

Și chiar a izbucnit într-un hohot de râs. Cât pe ce să scap telefonul din mână.

— Vrei să deschizi ușa și să terminăm cu tărășenia asta? E trecut de miezul nopții și sunt epuizat, a spus, de data asta cu voce serioasă. Zi-i că e haioasă. O să ne amintim de farsa asta ca de una dintre cele mai reușite.

Zi-i că e haioasă.

Cui să-i zic?

M-am încruntat, apoi i-am zis dispecerului:

— Ați auzit? Cred că e țăcănit.

— *Țăcănit?* a comentat intrusul, jignit. Nu sunt nebun, doar… obosit.

Ceva s-a izbit cu putere de podea, dincolo de ușă. Mă rugam să nu fi căzut el, fiindcă nu voiam să am pe cap și un tip leșinat, după tot ce mi se întâmplase azi.

— Am auzit, a spus dispecerul. Domnișoară, eu…

Intrusul i-a tăiat vorba:

— Am greșit ușa cumva?

Dacă greșise ușa?

Felul în care s-a exprimat mi-a atras atenția.

— *Domnișoară!* a rostit apăsat dispecerul. Numele și adresa dumneavoastră, vă rog!

— Rosie. Mă numesc Rosalyn Graham… Și… de fapt, ăsta nu-i apartamentul meu. Sunt acasă la cea mai bună prietenă a mea. Deocamdată e plecată, iar eu am nevoie de o locuință. Dar n-am intrat prin efracție, evident! Am cheie.

— Și eu am o cheie, s-a băgat intrusul.

— Imposibil! m-am răstit la el. Eu am singura cheie de rezervă.

— Domnișoară Graham, a intervenit dispecerul, pe un ton iritat. Nu mai vorbiți cu individul de la ușă și dați-mi adresa dumneavoastră! Vom trimite un echipaj de poliție, ca să verifice situația.

Am dat să zic ceva, dar intrusul mi-a luat-o înainte:

— Fata asta chiar c-a sărit calul.

Fata asta. Din nou, vorbea despre o *ea*.

Pentru câteva secunde, am tăcut cu toții. Apoi liniștea a fost întreruptă de o bufnitură puternică. De parcă tipul de cealaltă parte a ușii se trântise pe podea.

Dispecerul mă tot striga, dar l-am ignorat.

— *Fata asta*? am întrebat. Despre cine vorbești?

— Despre drăgălașa mea verișoară foarte nostimă și foarte creativă.

Am simțit că rămân fără aer.

Drăgălașa mea verișoară.

Fata asta.

Accentul pronunțat al intrusului îmi suna extrem de cunoscut.

În mintea mea a prins contur singura explicație posibilă.

Oare eu…

Nu. Nu se poate să fiu atât de toantă.

— Domnișoară Graham! a repetat dispecerul. Dacă nu aveți o urgență…

— Îmi cer scuze! O să vă sun din nou, dacă va fi nevoie. Vă mulțumesc!

Drăgălașa mea verișoară.

O, Doamne! Nu! Dacă era unul dintre verii Linei, o dădusem rău de tot în bară.

Am încheiat apelul, mi-am pus telefonul în buzunarul de la spate al blugilor și am încercat să inspir adânc, în speranța că oxigenul avea să-mi pună neuronii în funcțiune.

— Cine e verișoara ta, mai exact? l-am întrebat, deși eram destul de sigură de răspuns.

— Catalina.

Mda. În mod oficial, o dădusem în bară. Și totuși, fiindcă locuiam în New York și avusesem de-a face cu o mulțime de oameni și de situații bizare, am adăugat:

— Am nevoie de mai multe informații. Poate că-i știi numele fiindcă l-ai văzut scris pe cutia ei poștală.

De cealaltă parte a ușii s-a auzit un oftat prelung, iar eu am simțit că stomacul mi se strânge ghem.

— Îmi pare rău, i-am zis — și chiar îmi *părea* rău. Pur și simplu vreau să mă asigur că…

— Că nu sunt țăcănit, mi-a încheiat intrusul replica. Varămea e Catalina Martín, născută pe 22 noiembrie. Are păr șaten, ochi căprui, râset zgomotos.

Am închis ochii. Un nod mi s-a pus în gât.

Necunoscutul a continuat:

— E micuță de statură, dar, dacă te pocnește între picioare, te lasă lat. Știu asta din experiență proprie. Ce altceva să-ți mai zic despre ea? Să vedem… A, da! Urăște șerpii și orice chestie care aduce cu ei. Chiar dacă e vorba numai de niște șosete umplute cu hârtie igienică și înnodate. Isteață farsă, nu? Ei bine, asta m-a costat lovitura aia între picioare.

O, da.

O făcusem de oaie. În stil mare.

Mă simțeam îngrozitor.

Tipul a adăugat:

— Catalina e plecată pentru câteva săptămâni, în luna de miere, în… Peru, parcă?

Aștepta o confirmare din partea mea, dar n-am scos o vorbă. Amuțisem. Muream de rușine.

— Aaron e norocosul mire. Din ce-am văzut în poze, e un tip înalt și intimidant.

Stai așa! Asta înseamnă că…

— Încă nu l-am cunoscut personal, a spus tipul.

Nu-l cunoscuse încă pe Aaron? *Nu*. Nu, nu, nu. Era imposibil.

— N-am avut plăcerea să particip la nunta lor, a completat intrusul.

Cuvintele lui mi-au confirmat temerile. Șocul și rușinea pe care le simțisem adineauri erau o nimica toată pe lângă senzația care începea să pună stăpânire pe mine.

Omul din spatele ușii nu era un infractor sau un individ țăcănit care nimerise, din întâmplare, la ușa apartamentului celei mai bune prietene ale mele.

Omul din cauza căruia chemasem poliția era înrudit cu Lina.

Mai mult decât atât: era *singurul* văr al Linei care nu-l cunoscuse pe Aaron. Din lunga listă de rude a Linei, doar el lipsise de la nuntă.

Sigur era *el*.

— Am auzit că petrecerea de nuntă a fost tare, a zis el, iar vorbele lui m-au lovit ca un pumn în piept. Ce păcat că am ratat-o!

O voce din mintea mea îmi spunea: *E imposibil să fie el. Nu se poate să am un asemenea ghinion.*

Dar uite că se putea. Știam că era el. *Kismet*, destinul, norocul sau forța care îmi hotăra soarta își făcuse bagajele și mă lăsase pe cont propriu.

Tipul ăsta era singurul văr al Linei care sperasem să vină la nuntă. Simplu gând de a-l întâlni și de a fi pupată pe obraji de el, după cum e obiceiul în Spania, fusese de-ajuns ca să-mi stârnească

fluturi în stomac. Sperasem să stăm amândoi de vorbă și, poate, chiar să dansez cu el. Îmi dorisem să mă vadă în rochia de domnișoară de onoare. Îmi dorisem să-l întâlnesc, în sfârșit, în carne și oase.

Am apăsat clanța. Cu un clic, ușa s-a descuiat.

Inima aproape că-mi sărea din piept la gândul că era *într-adevăr* el. Am strâns clanța între degete. Eram nerăbdătoare. Speranța mă sufoca. Iluziile stupide cu care mă amăgisem în lunile de dinaintea nunții se amestecau cu noile emoții iscate de încurcătura pe care o provocasem în seara asta. Nerăbdarea se împletea cu vina. Rușinea, cu entuziasmul.

Inima îmi bubuia în piept.

Am deschis ușa și…

Mi-a căzut ceva la picioare.

M-am uitat în jos.

El stătea întins pe spate. Ca și cum se sprijinise de ușă și căzuse când o deschisesem.

Aproape că mi s-a tăiat respirația când i-am văzut șuvițele castanii, ușor ondulate. Nu se potriveau cu imaginea pe care o țineam minte. Nici cu poza pe care o păstram, în secret, în telefon. În pozele de pe rețelele de socializare îl văzusem doar tuns periuță.

— Chiar ești tu, am mormăit în timp ce mă holbam la el. Iar părul tău e altfel, mai lung și…

Am tăcut brusc. Simțeam că mi se înroșesc obrajii.

Pe acest chip frumos, pe care-l admirasem pe ecranul telefonului de atâtea ori, a apărut o expresie confuză. Pe urmă ochii lui de nuanța ciocolatei au sclipit.

— Ne cunoaștem cumva?

— Nu, am răspuns iute. Evident că nu. Am vrut să zic că arăți altfel față de cum mă așteptam. Știi tu… judecând după voce, am explicat, apoi am clătinat din cap. Doamne! Îmi pare rău c-am făcut tărăboi. Eu pur și simplu…

Tu pur și simplu ce, Rosie?

Mi s-au înfierbântat urechile. Mă gândeam că ar fi fost grozav să mi se caște pământul sub picioare și să mă înghită pe loc.

Am repetat:

— Îmi pare foarte rău. Te rog, lasă-mă să te ajut să te ridici.

Tipul care nici măcar nu știuse că exist — însă ale cărui trăsături mi le aminteam perfect, chiar și cu ochii închiși — nu dădea semne că se grăbește să se ridice. În schimb, îmi studia fața pe îndelete, de parcă eu eram cea care apăruse de nicăieri și se prăbușise la picioarele lui.

Și exact când credeam că-mi venisem în fire suficient cât să zic ceva cât de cât inteligent, expresia lui confuză a dispărut și s-a transformat într-un zâmbet, iar cuvintele care-mi stăteau pe limbă s-au împotmolit.

Tipul ăsta avea un zâmbet larg, strălucitor și atât de frumos, că nu știam cum să reacționez.

Chiar mai frumos decât surâsul din acel *screenshot* pe care îl păstrasem și la care mă uitam din când în când.

— În cazul ăsta, hai să facem cunoștință. Bună! Eu sunt Lucas Martín, vărul Linei.

Da.

Exact cum bănuisem. Nici nu-și închipuia cât de bine îl știam *eu*.

CAPITOLUL DOI

Rosie

Lucas mă privea de jos, încă întins pe podea. Probabil se întreba ce naiba e în neregulă cu mine de nu spuneam nimic.

Am îngăimaat:

— Eu…

Of! Nu așa îmi imaginasem c-o să-l cunosc pe Lucas. Doar avusesem destul timp — mai mult de un an — să mă gândesc la o mulțime de scenarii pentru momentul ăsta.

— Bună, Lucas! Mă bucur să te cunosc, în sfârșit.

Mda. Grozav! Spusesem *în sfârșit*.

Lucas s-a încruntat. Urechile mi s-au înfierbântat și mai tare, iar fața mea probabil că era ca sfecla.

— Cu siguranță, nu ești un infractor! am adăugat iute, ca să schimb subiectul. Te rog să mă scuzi că te-am confundat cu un spărgător de apartamente. Evident, nu așa ți-ai închipuit c-o să fii întâmpinat în New York. Și nici în apartamentul Linei. Hai să te ajut să te ridici!

Dar Lucas a rămas lățit pe podea, afișând același surâs larg, ca și cum ce se întâmpla era normal. Dar mie nu mi se părea deloc normal. Lucas Martín se afla aici. În pragul ușii mele. Mă rog…, ușa Linei. Iar eu făcusem o primă impresie jalnică.

A ridicat un braț spre mine.

— Da, chiar că nu m-am așteptat la asta, mi-a zis. Încântat de cunoștință, Rosalyn Graham!

M-am holbat la degetele lui lungi. Apoi m-am uitat la încheietura bronzată. Purta o brățară ponosită, împletită, din piele.

Mă întrebam cum ar fi să-i ating pielea. Dar brațele mele au rămas nemișcate.

Lucas îmi rostise atât numele, cât și prenumele.

— De unde știi cum mă cheamă?

Mâna lui a rămas în aer. Aștepta să i-o strâng.

— Am auzit mai devreme, a răspuns nonșalant. Când i-ai spus dispecerului numele tău. Imediat după ce ai zis că sunt țăcănit.

— O, Doamne! Îmi pare rău!

Mâneca hanoracului se lăsase în jos. Ochii mei au urcat spre porțiunea de piele de pe antebrațul lui.

Dar tot nu i-am strâns mâna. Brațul lui Lucas a coborât.

Am început să mă justific:

— Habar n-aveam că vii în seara asta. Jur! Lina nu mi-a spus nimic. Dac-aș fi știut, n-aș fi sunat la Urgențe. La naiba! Dacă știam că vii, nici n-aș fi fost aici.

Lucas și-a înclinat capul într-o parte, curios. Probabil c-ar fi vrut să întrebe: „Și-atunci, de ce naiba mai ești aici?".

— Dar poți să-mi zici „Rosie". Toată lumea îmi spune așa. Și tu poți. Dacă vrei, desigur. Dar e bine și dacă-mi spui „Rosalyn".

În mod clar, băteam câmpii.

Lucas a chicotit.

— Rosie…, a spus Lucas.

Dumnezeule! Accentul ăla spaniol… Parcă rostea litera *r* cu tot corpul. Era foarte diferit de felul în care toți ceilalți îmi pronunțau numele. Suna interesant. Tulburător.

— Rosie, a repetat Lucas, după câteva secunde. *¡Qué dulce!*

Oare ce înseamnă cuvintele astea?

— Îmi place numele ăsta. Ți se potrivește.

Simțeam că mă încălzesc toată. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Mulțumesc! Și tu ai un nume frumos, Lucas. E… marfă.

Dumnezeule!

Ce-i cu exprimarea asta? „Marfă", ca un… glob de discotecă? Sau ca o petrecere cu tematica anilor '70?

— Mersi! Deși stau comod aici, pe podea, m-am săturat să-ți văd fața cu susul în jos, Rosie.

Imediat, s-a ridicat în picioare. Mă simțea copleșită de statura lui, de felul cum îmi pronunța numele și de faptul că-l vedeam pe Lucas Martín în carne și oase.

Deodată, a tresărit și s-a încovoiat de durere.

— Ai grijă! am exclamat.

M-am întins și l-am apucat de brațe.

Își ținea capul plecat. Nu puteam să-i văd fața.

— Te simți bine?

— *Estoy bien*, a murmurat. Sunt bine. Mi-am revenit.

M-a privit pe sub gene. Ochii noștri s-au întâlnit și tot sângele mi-a năvălit în obraji. Apoi s-a uitat în jos. Ceva îi atrăsese atenția. M-am uitat și eu într-acolo.

Mâinile mele îi strângeau cu putere antebrațele musculoase.

Avea o expresie amuzată.

— M-ai prins zdravăn, Rosie.

I-am dat drumul ca arsă, ca și cum cuvintele lui mă izbiseră în piept.

— Sigur te simți bine, Lucas?

A fluturat dintr-o mână.

— Da. Nu-ți face griji! Probabil ar fi trebuit să-mi dezmorțesc picioarele în avion în loc să dorm aproape tot zborul.

— Ai dreptate. A fost o călătorie lungă. Ai zburat peste Atlantic.

Lucas Martín traversase jumătate de glob ca să ajungă aici. Venise din Spania — țara lui natală —, iar eu îl făcusem să aștepte la ușă, sunasem la Urgențe, după care îl lăsasem să zacă pe podea.

— A, nu! m-a corectat Lucas. Am zburat încoace din Phoenix.

Cum adică?

— Ai avut escală sau erai deja în…

Am tăcut, dându-mi seama că nu era treaba mea dacă Lucas fusese în America sau nu.

— În fine… Uite cum te țin la ușă! Intră, te rog!

Am făcut un pas într-o parte, ca să-l las să intre în apartamentul verișoarei lui. Mă simțeam foarte stânjenită.

Lucas și-a ridicat rucsacul și a pășit înăuntru, ceea ce mi-a oferit ocazia să-l studiez din spate. Acum, când ochii lui nu erau fixați asupra mea, puteam să-l privesc în voie. L-am măsurat de sus până jos.

Uau! Avea picioare lungi, musculoase. Lucas era mai înalt decât estimasem, după ce îl pândisem pe internet. Până și umerii lui erau mai lați decât îmi închipuisem. Privindu-i spatele, era ușor să deduci că era sportiv de performanță. Lucas practica surfingul la nivel înalt: campionate, turnee, valuri superbe, dar înspăimântătoare, care ajungeau la o înălțime incredibilă. Probabil își petrecuse mare parte din viață în apă, iar corpul lui putea suporta…

Sunetul rucsacului trântit pe podea m-a trezit din visare. Lucas se oprise lângă insula care separa bucătăria de camera de zi.

S-a aplecat să ridice scaunul pe care îl dărâmasem ceva mai devreme, după care s-a răsucit spre mine, cu un zâmbet degajat.

— Deci, Rosie… Dacă nu știai că vin, atunci presupun că nu faci parte din comitetul de primire, așa-i?

Tonul lui era prietenos, jucăuș. Aveam o senzație ciudată în stomac. Am încercat s-o ignor.

— Ce păcat! a comentat Lucas. Chiar mă gândeam să-i mulțumesc vară-mii pentru așa o întâmpinare.

Mă căzneam să găsesc o replică potrivită. Între noi s-a lăsat o tăcere stranie.

Zâmbetul lui Lucas a dispărut.

— Am glumit. Dar cred c-am făcut o glumă proastă. Îmi pare rău! De obicei, mă pricep la chestiile astea.

Gândește, Rosie! Gândește! Zi ceva! Orice.

Am zis primul lucru care mi-a venit în cap:

— Ashton Kutcher.

Lucas era nedumerit. Am încercat să-l lămuresc:

— Prezentatorul emisiunii *Punk'd*, cea cu farsele. Emisiunea al cărei titlu nu ți-l aduceai aminte.

Am ridicat brațele în aer și am zis cu voce joasă, încercând să-l imit pe Ashton:

— Te-am păcălit!

Lucas și-a înclinat capul într-o parte. Simțeam că mor de rușine. Îmi doream să șterg ultimele zece secunde din viața mea, să dau timpul înapoi și să spun altceva. Ceva inteligent. Ori să flirtez.

În clipa următoare, Lucas a izbucnit în râs. Habar n-am de ce, știam că e un râs autentic. Știam că Lucas nu se amuza pe seama mea.

— O, da, a zis, după ce râsul i s-a potolit. La emisiunea aia mă referam. Ashton Kutcher e tipul cu păr mișto.

Mă holbam la fața lui, la gura care zâmbea, la ochii lui superbi, la părul lui, care era mult, mult mai frumos decât cel al lui Ashton Kutcher. Pe față mi s-a lățit un zâmbet incontrolabil.

Lucas și-a îndreptat privirea asupra gurii mele, iar asta mi-a cam șters surâsul.

— Bine…, am spus, îndreptându-mi umerii și ferindu-mi privirea. A fost distractiv, dar acum e timpul să plec și să te las cu… ale tale.

Fără să mai pierd vremea, m-am dus să-mi strâng lucrurile. Am îngenuncheat în fața valizelor mele. Mai aveam o sacoșă de la Ikea, plină ochi, și cutia în care țineam toate alimentele mele perisabile.

Am auzit pași în dreapta mea, apoi am văzut o pereche de adidași albi.

— Deci vrei să pleci cu tot cu chestiile astea? s-a mirat Lucas.

— Normal că plec. Am trecut pe la Lina doar ca să… să…

Ca să-i ocup apartamentul cât timp prietena mea era plecată în luna de miere, fiindcă momentan în apartamentul meu nu se putea locui.

— … să ud plantele. Să-i iau plicurile din căsuța poștală. Știi tu… Chestii de-astea.

— Nu mi se pare că ești doar în trecere pe-aici, Rosie.

Am fluturat din mână.

— Te referi la bagajele astea? Nu le băga în seamă!

S-a așezat pe podea, în fața mea. Ca și cum eram doi prieteni care petrec puțin timp împreună.

Am deschis și am închis gura de câteva ori până am reușit să articulez ceva.

— Ce faci?

Isteață întrebare, Rosie!

Lucas a chicotit. Sunetul era vesel și relaxat — la polul opus față de cum mă simțeam eu.

— Aveam de gând să te întreb ce cauți aici, în apartamentul verișoarei mele. Aș fi întrebat mai devreme, dar… eram ocupați. Nu-mi datorezi nicio explicație. Toate astea — a rotit un deget prin aer, cu un gest amplu — s-au întâmplat din cauza Linei. Nu ți-a zis c-o să vin.

— Exact!

— Lina știe că ești aici?

Am oftat. Ezitam să dau un răspuns, deși știam că Lucas merita o explicație.

— Nu. Dar am încercat s-o anunț. Am sunat-o pe Lina, apoi pe Aaron, ca să văd dacă sunt de acord să folosesc cheia mea de rezervă și să dorm aici în noaptea asta.

Sau pentru mai multe nopți.

— Dar nu mi-au răspuns. Probabil n-au semnal.

Ochii lui îmi cercetau fața, de parcă încerca să înțeleagă ceva. Apoi a scos un obiect din buzunar.

— Apropo de chei… Să știi că n-am mințit. Am și eu una.

Am dat să-mi cer scuze din nou, dar Lucas m-a întrerupt:

— Lina mi-a lăsat cheia la pizzeria din apropiere, Alessandro. Mi-a zis s-o iau de acolo.

Informația asta nu schimba faptul că Lina nu-mi pomenise nimic despre vizita lui Lucas.

— Sandro ăla e un tip de treabă, a continuat Lucas. Probabil că arătam epuizat, fiindcă mi-a oferit mâncare.

Lucas s-a luminat la față. Asta mi-a adus aminte de o postare de-a lui de pe Instagram: o poză în care Lucas se uita drăgăstos la o bucată de friptură.

— A fost cea mai bună pizza pe care am mâncat-o în ultima vreme.

— O, da! am zis, gândindu-mă la Sandro, proprietarul pizzeriei. Nu mă mir. Noi comandăm pizza de la Alessandro cel puțin o dată pe săptămână, încă de când s-a mutat Lina aici, acum câțiva ani.

Probabil de-aia prietena mea cea mai bună avusese destulă încredere în Sandro încât să-i lase un set de chei.

— Așa mi-a zis și el, a spus Lucas.

Mă întrebam ce i-o fi povestit Sandro despre noi. Sper că nu ne dăduse în vileag că noi două comandam suficientă mâncare cât pentru o armată.

Ne-am uitat lung unul la celălalt. Deși nu eram la fel de stânjenită ca acum câteva minute, nu era o tăcere tocmai plăcută. Mica mea obsesie secretă față de tipul care stătea în fața mea părea să se umfle ca un balon, ocupând spațiul dintre noi. Toate informațiile și

detaliile despre Lucas pe care le aflasem în mai bine de un an, păstrate într-un sertar al minții mele, începeau să iasă la iveală.

De exemplu, lui Lucas îi plăcea la nebunie pizza cu ananas — o chestie pe care n-aveam cum s-o înțeleg. Sau faptul că cicatricea mică de pe bărbie o căpătase când se împiedicase de lesa lui Taco, frumosul lui ciobănesc belgian. Sau că prefera răsăriturile, nu apusurile.

Dumnezeule! E înspăimântător câte poți afla de pe rețelele de socializare, atunci când cauți des informații și petreci ore întregi online.

— Rosie.

Mi-a pronunțat numele într-un mod foarte dulce. Simțeam că mă sufocă rușinea. Ce fusese în mintea mea de-l căutasem obsesiv pe internet?

— Da? am îngăimat.

— De fapt, ce cauți aici?

Mă întrebam dacă ar trebui să răspund sincer. Nu-i vorba că nu voiam să știe adevărul, dar întâlnirea asta avusese deja destule momente penibile. Aș fi intrat în pământ dacă i-aș fi povestit despre ziua mea plină de ghinioane.

Am hotărât să-i dezvălui adevărul doar pe jumătate.

— A apărut o mică problemă în clădirea unde locuiesc. Nu-i nimic grav, dar mi-am zis că ar fi mai bine să plec de-acolo pentru o noapte.

Lucas și-a arcuit sprâncenele.

— Și care e mica problemă?

— Ceva legat de țevi. Dar se poate rezolva, iar eu o să mă întorc la mine acasă cât ai clipi.

— De-asta ai adus atâtea lucruri? m-a întrebat, făcând semn cu capul spre bagajele și obiectele împrăștiate în jur. Ai luat atâta mâncare cu tine, chiar dacă vrei să stai aici doar o noapte?

— Păi, îmi plac gustările. Aș putea înfuleca toate astea într-o singură noapte.

Nu părea să mă creadă — și pe bună dreptate.

Nu știu ce am deslușit în expresia lui, dar m-am pomenit că zic:

— Bine, recunosc. Nu a fost doar o mică problemă. Am o crăpătură în tavan. E suficient de mare încât a trebuit să împachetez tot, să iau un taxi și să vin să dorm aici.

Mă refugiasem acasă la Lina pentru că tata se mutase în Philadelphia, iar fratele meu, Olly, nu-mi răspundea la telefon. Venisem aici pentru că, pe deasupra, îi mințeam de luni întregi — șase, mai exact —, iar dacă aș fi petrecut mai mult timp cu vreunul dintre ei, m-aș fi dat de gol.

Am încercat să-l liniștesc:

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru nimic. Totul e în regulă. Serios!

M-am uitat în jur, la apartamentul înghesuit al Linei.

— E un apartament cu o cameră și are un singur pat, deci… nu putem sta amândoi aici.

La drept vorbind, am fi putut. Aș fi dormit pe canapea, dar Lucas nu merita să fie pus într-o asemenea situație, după tot ce se petrecuse în seara asta. Îmi era rușine.

— O să închiriez o cameră la un hotel în noaptea asta.

Lucas a strâmbat din buze.

— Dar ești teafără? s-a interesat.

M-am încruntat, puțin surprinsă de întrebare.

— Cum adică?

— Mă refer la crăpătura din tavan. Pare să fie grav. Te simți bine? Ești teafără?

— Mda…

Dar Lucas nu părea convins.

— Vorbesc serios! Sunt newyorkeză. Sunt o dură! am spus, după care am râs, sperând să nu sune fals. O să-mi strâng lucrurile și o să comand un taxi.

Am început să îndes totul în bagaje, cât de repede puteam.

Lucas s-a ridicat, și-a luat rucsacul și și l-a pus pe umăr.

— Ce faci? Unde pleci?

Lucas și-a aranjat mai bine greutatea pe umăr. Mi-a zâmbit pieziș. Da, în continuare, zâmbetul lui mă tulbura.

Mi-a răspuns:

— În altă parte. N-o să rămân aici.

— Cum? De ce?

Mă uitam la el cu gura căscată.

A făcut un pas spre ușă.

— Pentru că e trecut de miezul nopții, iar tu pari că mai ai un pic și leșini de somn.

— Ai unde să re duci, în afară de apartamentul ăsta? l-am întrebat.

Lucas a dat din umeri.

— Bineînțeles! Suntem în New York. Am o grămadă de opțiuni.

I-am blocat calea spre ușă.

— Nu. Nu te pot lăsa să faci asta. O să plec eu. E apartamentul verișoarei tale. Nu se poate să petreci noaptea într-un hotel.

Zâmbetul lui a devenit mai prietenos.

— E drăguț din partea ta, Rosie. Dar nu e nevoie.

A pășit pe lângă mine.

— În plus, e mai ușor așa. Eu nu am decât un rucsac, pe când tu ai mult mai multe.

— Dar…

S-a uitat din nou în ochii mei. Felul în care și-a încrețit fruntea, aproape încruntat, era în contrast total cu zâmbetul lui degajat. Am uitat ce voiam să zic.

— Uite, sunt un tip direct, așa că o să ți-o spun în față, bine? Am impresia că prezența mea aici te face să te simți aiurea. E-n regulă. Te înțeleg. Abia ne-am cunoscut.

Ce? Doamne sfinte! De asta pleca?

— Nu mă simt aiurea, l-am contrazis, deși chiar așa mă simțeam. Nu-i cum crezi.

Aștepta să-mi continui ideea. Am început să mă bâlbâi:

— Ăăă… Nu e…

— Îți propun ceva, m-a întrerupt el.

Aveam senzația că voia să mă salveze de propria-mi bâlbâială stânjenitoare.

— Rosie, tu rămâi aici în noaptea asta și te odihnești, iar eu mă întorc mâine. O s-o luăm de la capăt și uităm de seara asta. După care ne gândim cum să facem cu cazarea. Ce zici?

O luăm de la capăt. Uităm de seara asta.

Ce n-aș fi dat ca să pot uita de ea!

— Dar n-avem la ce să ne gândim, Lucas. Lina ți-a promis c-o să stai la ea. Tu ar trebui să rămâi aici.

— Așa o să fac. Dar nu în seara asta.

Nu era deloc corect. Totul luase o întorsătură greșită.

— Mă întorc mâine, Rosie. Promit.

Eram pregătită să mă contrazic cu el, ba chiar să-l leg fedeleș ca să rămână, dacă era nevoie.

— O să fie bine, Rosie, a adăugat el, iar expresia i-a devenit serioasă.

Hotărârea de-a mă contrazice cu el s-a risipit și a făcut loc oboselii. Deodată, simțeam povara anilor în care încercasem să controlez totul. Fusesem mereu pe cont propriu. Epuizarea m-a inundat din cap până-n picioare, ca un val. În sfârșit, mi se spunea că totul o să fie bine, în loc să fiu eu cea care rostea aceste cuvinte ca să consolez pe altcineva.

— Bine. Îți mulțumesc, am mormăit.

A dat din cap, apoi a mai făcut un pas spre ușă.

— Ne vedem mâine. De data asta, promit c-o să bat la ușă.

Am încercat să găsesc ceva inteligent sau amuzant de zis, dar la ce bun? Oricum stricasem totul. Prima impresie este precum cuvintele scrise cu cerneală: odată ce le pui pe hârtie, nu prea ai cum să le schimbi.

Luca a deschis ușa.

— Auzi, Rosie? m-a strigat înainte să pășească peste prag. Mă bucur s-o cunosc, în sfârșit, pe cea mai bună prietenă a Linei.

În sfârșit. Zisese *în sfârșit*.

Exact aceleași cuvinte pe care le rostisem cu câteva minute în urmă.

— Și eu mă bucur, Lucas. A fost… *minunat*.

Un mare dezastru minunat.

Pe față i-a apărut un zâmbet năstrușnic.

— Fă-mi o favoare, Rosie: încuie ușa după mine! Nu se știe niciodată. Poate c-o să încerce cineva să intre prin efracție.

Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Lucas Martín s-a făcut nevăzut, ca și cum totul fusese un vis. Un vis stupid și bizar despre un tip pe care îl spionasem luni la rând, grație rețelelor de socializare.

Un tip față de care aveam cea mai mare și mai idioată obsesie, deși nu-l cunoscusem în persoană și nici nu crezusem c-o să-l cunosc vreodată.

CAPITOLUL TREI

Rosie

În dimineața următoare m-am trezit la șase fix, așa cum făcusem în fiecare zi în ultimii cinci ani. Dar acum nu mai eram obligată să mă trezesc așa de devreme. Când am deschis ochii, aveam în minte un anumit tip zâmbitor, cu ochi căprui.

Preț de o clipă, am fost sigură că visasem totul.

Lucas Martín la ușă. Dezastrul care a urmat.

Dar, pe măsură ce mă dezmeticeam, îmi dădeam seama că nu fusese un produs al subconștientului meu. Lucas chiar venise aici. Chiar îl luasem drept infractor. Și reușisem să-i las cea mai proastă primă impresie.

Mi-am acoperit fața cu un braț și am gemut de exasperare.

Mai rău: creierul meu tembel și-a dat seama că-l lăsasem să plece — să se aventureze într-un oraș unde nu mai fusese vreodată — fără să mă opun prea mult. Rămăsesem aici, iar el era pe cont propriu.

Doamne! Sunt îngrozitoare!

M-am întors pe o parte. Nu voiam să mă ridic din patul comod al Linei. Privirea mi-a căzut asupra unei poze înrămate, în care Lina stătea lângă bunica ei. Mi-am amintit cât de apropiată era de propria familie.

De ce nu-mi pomenise nimic despre vizita lui Lucas? Lina îmi spunea totul. Ar fi trebuit să-mi vorbească, măcar în treacăt, despre vizita vărului ei.

Ce-i drept, de când Aaron o ceruse în căsătorie, în septembrie, anul trecut, Lina fusese foarte ocupată cu pregătirile pentru nuntă. Să planifici o nuntă în Spania, când locuiești în cealaltă parte a lumii, nu e la îndemână. După ce Aaron și Lina își puseseră pirostriile cu două luni în urmă, într-o ceremonie frumoasă, pe malul mării, prietena mea fusese copleșită de tot ce urmase. Plecaseră în luna de miere abia acum, în octombrie. Deci poate că pur și simplu uitase de vizita lui Lucas.

Oricum, nu mai avea importanță. Lucas sosise în New York, iar Aaron și Lina erau în Peru, bucurându-se de o binemeritată lună de miere. Nu aveam motive să mă simt nedreptățită.

Mai ales având în vedere că nici eu nu eram corectă cu cei din jurul meu. Lina habar n-avea de obsesia mea secretă pentru vărul ei. Și asta nu era nimic în comparație cu minciunile pe care le turnasem tatei și lui Olly în legătură cu slujba mea, *luni întregi*.

Am simțit un val de curaj.

Toate astea trebuiau să se sfârșească azi. Gata cu minciunile!

Aveam s-o pun pe Lina la curent cu ce se întâmplase ieri și să mă duc în Philadelphia, ca să-l văd pe tata. Poate că urma să mă întâlnesc și cu Olly acolo. Dacă îmi răspundea la telefon.

M-am rezemat de tăblia patului și am luat telefonul. Am căutat numele Linei în aplicația de mesagerie și am început să tastez.

Hei, sper că vă distrați de minune în Peru, porumbeilor. ♥ Uite ce-i. Aseară...

Am ezitat.

Aseară... Aproape că l-am trimis pe vărul tău, Lucas, la închisoare. Surpriză!

Nu. În niciun caz n-o să-i scriu asta.
Am șters mesajul și am luat-o de la început.

Aseară, în tavanul meu a apărut ditamai gaura, așa că am folosit cheia ta de rezervă ca să intru la tine (n-am putut să iau legătura cu tine, dar știam că n-o să te superi!). Mă rog, totul a fost bine până când a apărut Lucas. L-am confundat cu un hoț. Îl mai ții minte pe Lucas, vărul tău? Cel al cărui profil de Instagram mi l-ai arătat demult? Ei bine, i-am... cam verificat profilul de câteva ori. De mai multe ori. De fapt, zilnic. E complicat de explicat; am fost un fel de... Joe Goldberg[1]. Mai puțin partea cu crimele.

Nici așa! Era un mesaj prea lung.
Iar cuvântul *crime* era un semnal de alarmă.

Am oftat prelung, după care am șters mesajul, fără să-l trimit, și mi-am lăsat telefonul în poală.

Adevărul era că îl urmărisem pe Lucas online, dar într-un mod absolut inofensiv.

De când Lina îmi arătase o postare de-a lui, devenisem curioasă. Și nu îi verificasem profilul în mod regulat decât după ce Aaron o ceruse de nevastă pe Lina, acum un an. Sperasem să-l cunosc pe Lucas la nunta Linei. Și uite-așa, ceea ce începuse ca o simplă curiozitate se transformase în altceva.

Fiecare poză pe care o posta — indiferent dacă el apărea sau nu în ea — îmi stârnea fluturi în stomac. Fiecare descriere sumară, dar mereu haioasă și sinceră, mă apropia și mai mult de el. Fiecare

[1] Protagonistul seriei de cărți *You*, scrisă de Caroline Kepnes, și al serialului cu același nume. Goldberg devine foarte interesat de o femeie și îi urmărește îndeaproape viața, ajungând la o obsesie foarte periculoasă.

videoclip pe care îl publica îmi permitea să văd o frântură din viața lui și a lui Taco. Îmi dădusem seama cât de atrăgător și de chipeș este Lucas.

Sigur, îl ajuta și faptul că, în calitate de surfer profesionist, apărea la bustul gol în majoritatea pozelor. Unele femei folosesc o poză de-a lui Chris Evans sau de-a lui Chris Hemsworth — sau a oricărui tip arătos — pentru a visa puțin cu ochii deschiși, înainte de culcare. Eu îl aveam pe Lucas Martín.

Fusese doar o pasiune prostească, inocentă, pentru un tip pe care nu îl cunoșteam. Pe deasupra, pasiunea mi se potolise cu câteva săptămâni înainte de nunta Linei și a lui Aaron. Lucas dispăruse ca prin farmec și nu mai postase nimic. Nici la nuntă nu venise. Atunci am hotărât să termin cu pânda pe internet.

Deodată, mi-a sunat telefonul. Am uitat de toate când am văzut pe ecran fața fratelui meu mai mic.

Am răspuns cu înfrigurare:

— Olly! Pe unde naiba umbli? De ce nu mi-ai răspuns la telefon? E totul în regulă? Ești teafăr?

Am auzit un oftat prelung.

— Totul e bine, Rosie.

Vocea lui Olly era gravă. Tonul lui baritonal îmi amintea că nu mai era un copil. Era un adult în vârstă de nouăsprezece ani, care nu-mi răspunsese la telefon săptămâni întregi.

— Îmi pare rău. Am fost… ocupat. Dar te-am sunat acum.

— Ocupat cu ce?

Acum un an, când tata ne anunțase că urma să se mute din Queens — unde își petrecuse cea mai mare parte a vieții și unde crescuserăm eu și Olly — și avea să se instaleze în Philadelphia, Olly spusese că el nu se mută. Ne anunțase că, spre deosebire de mine, nu avea să meargă la facultate. Iar noi îl susținuserăm, îl încurajaserăm să găsească o activitate care să-l facă fericit. Dar

Olly se chinuia să-și găsească vocația. Nu reușea să lucreze într-un singur loc mai mult de câteva săptămâni.

S-a lăsat tăcerea. Mă temeam că mi-a închis telefonul în nas.

— Olly?

Alt oftat.

— Uite, să știi că nu vreau să-ți fac morală. Te iubesc! Știi că te iubesc mai mult decât orice pe lume. Dar m-ai ignorat săptămâni bune, mi-ai trimis doar mesaje scurte, cât să nu-mi pierd mințile de îngrijorare și să nu te dau dispărut. Nu-mi spune că ai fost ocupat și nu te aștepta să accept explicația asta, te rog! Tata…

— Am fost ocupat cu munca, Rosie.

Speranța mi-a înmugurit în suflet.

— Minunat! am exclamat, dând îngrijorarea la o parte. Ce fel de slujbă ai?

— Muncesc într-un club de noapte.

— Un club de noapte, am repetat, încercând să nu-l judec. E un job de chelner? Ai mai încercat să lucrezi drept chelner, dar…

Își dăduse demisia după trei săptămâni.

— Ai mai încercat, Olly, dar n-a mers.

— Nu servesc băuturi, a explicat el. Fac altceva. E mai greu de explicat. Oricum, fac bani frumoși, Rosie.

— Nu mă interesează cât câștigi, Olly. Vreau să fii fericit, să…

— Sunt fericit! Nu mai sunt copil și nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

Deși nu prea eram de acord cu el, m-am abținut de la comentarii. Olly era adult și-i înțelegeam nevoia de a stabili limite, dorința de a nu fi dădăcit. Dar tot sora lui mai mare eram, iar pentru mine, el rămăsese puștiul căruia îi dădeam să mănânce cereale la cină atunci când frigiderul era gol și tata nu putea să ne gătească, pentru că lucra în tura de noapte.

— Bine, bine! Nu mai insist. Momentan.

— Mulțumesc, a zis frate-miu, cu jumătate de gură.

Am trecut la subiecte mai inofensive:

— Mă gândeam să cumpăr niște rulouri cu cârnați și să mă duc azi în Philadelphia. Să-l surprind pe tata cu o gustare. Ce zici? Vii cu mine? Poți să te întorci în New York până diseară. Vrei să ne întâlnim la gară și să mergem împreună?

După o scurtă pauză, m-a întrebat:

— Nu trebuie să te duci la birou azi? E luni.

M-am strâmbat și am înjurat în sinea mea, înciudată că-mi scăpase porumbelul. *Of! Rahat!*

— Păi… da. Ai dreptate.

Olly și tata nu știau că în ultimele șase luni nu mai lucrasem la InTech, în Manhattan.

— Dar mi-am luat o zi liberă. Șeful meu e destul de flexibil când vine vorba de timpul liber. Mai ales acum, că sunt… știi tu… șefă de echipă.

— A, da! Soră-mea e mare șefă. Corect!

A chicotit. Mi-ar fi plăcut să aud mai des sunetul ăsta. Mi-aș fi dorit să nu-l mint și ca Olly să nu aibă secrete față de mine.

— Deci promovarea pe care ai primit-o anul trecut îți prieste, nu? Ai de gând să urci și mai mult în ierarhie, surioară?

— A, nici vorbă!

Pentru că, în realitate, părăsisem cu totul „ierarhia".

M-am ridicat din pat.

— Deci vii cu mine, să-l vizităm pe tata?

— Eu…

Faptul că trăgea de timp era un semn clar că urma să mă lase baltă.

— Te rog, Olly! Am ceva să vă spun. Tatei îi e dor de tine. Te acopăr de săptămâni întregi și nu mai știu ce scuze să inventez. Te rog, vino!

— OK. O să văd eu cum fac.

Ura!

— Îți trimit un mesaj cu programul de circulație a trenurilor, bine? Ne vedem la gară.

— Mda, a răspuns frate-miu, iar speranța de mai devreme a revenit în forță. Te iubesc, Bean!

Bean. Nu-mi mai spusese așa de un car de ani.

— Și eu te iubesc, Olly!

După ce ne-am luat rămas-bun, am început să mă pregătesc sufletește. Voiam să-i mărturisesc adevărul bărbatului care lucrase mai multe slujbe odată, pentru a ne oferi mie și fratelui meu o viață bună. Tata ne crescuse singur, după ce mama ne abandonase. Mă ținuse la facultate, cu sudoare frunții și cu voință de fier. Lui îi datoram confortul financiar pe care diploma mea în inginerie mi-l oferise, până nu demult. Și apoi, acum șase luni, luasem o hotărâre radicală, ca să-mi schimb viața și cariera.

Fir-ar să fie!

Cum să-i spun tatei că hotărâsem să renunț la slujba mea bine plătită, pentru care amândoi munciserăm din greu, ca să urmez niște visuri ce nu erau decât cerneală pe hârtie?

Cum să-i spun acestui om care sacrificase extrem de multe lucruri pentru mine că dădusem la schimb o carieră sigură, cu perspective minunate, pe una al cărei succes nu era garantat?

Habar nu aveam cum să-i mărturisesc. Și tocmai de aceea lăsasem secretul să mă apese luni întregi.

Dar aveam de gând să-i spun totul azi.

Continuam să mi-o repet ca pe o mantră, în timp ce mă pregăteam. Am pus pe mine primul lucru pe care am putut să-l scot din valiză: o pereche de jeanși și un pulover vișiniu supradimensionat. Ca în orice altă dimineață, am încercat să-mi îmblânzesc buclele negre, rebele, și le-am strâns lejer într-o coadă.

Imediat ce am ieșit pe ușă, am început să pun la punct planul de acțiune.

Mai întâi aveam să cumpăr pentru tata rulourile lui preferate, de la O'Brien, o brutărie din Brooklyn. Era la câteva minute distanță de apartamentul Linei. Aveam să aștept până când tata mușca din minunăția aia delicioasă, după care — BUM! — urma să-i arunc bomba.

Era un plan bun.

Am intrat în brutărie. Am comandat rulouri și am ieșit de acolo cu „mita" pentru tata. Când am pășit pe trotuar, aproape că m-am împiedicat; privirea mi-a poposit asupra ferestrei micului restaurant de peste stradă.

Nu-mi venea să cred.

Lucas era acolo, dincolo de fereastra restaurantului. Avea părul ciufulit. Își încrucișase brațele musculoase la piept. Stătea cu gura căscată și cu ceafa sprijinită de spătarul unei banchete. Am observat că purta aceleași haine ca aseară.

Sigur mă înșelam. Nu avea cum să fie Lucas.

Era imposibil să doarmă acolo, având în față o cană și o farfurie goală. Ar fi trebuit să fie în vreun hotel. Dar dacă…

Picioarele m-au purtat peste stradă. Am intrat în restaurant. În cap îmi răsunau câteva întrebări alarmante: *A dormit aici azi-noapte? Dacă da, de ce? De ce nu s-a cazat la vreun hotel?*

M-apropiat de el.

M-am uitat la cearcănele lui și la hainele boțite. Saliva i se scurgea dintr-un colț al gurii.

— Lucas, am șoptit.

Nu s-a mișcat.

Mi-am dres vocea și m-am aplecat puțin. I-am pronunțat numele din nou.

Vina și îngrijorarea mă copleșeau. Voiam să-l scutur pe Lucas ca să se trezească, să-i pun întrebări și să-mi cer mii de scuze. La urma urmei, lumea nu doarme în restaurante decât dacă n-are de ales. Nu ar fi trebuit să-l las să plece din apartamentul Linei.

M-am întins șovăielnic spre el și i-am pus o mână pe umăr.

— Hei!

L-am scuturat puțin, încercând să ignor cât de cald și de ferm era corpul lui pe sub hanorac.

— Lucas, trezește-te!

Nicio reacție. Dormea buștean.

Îmi mai rămânea un singur lucru de făcut.

Am strigat:

— TREZEȘTE-TE!

A închis brusc gura și a deschis un ochi. S-a uitat la mine, apoi expresia i s-a relaxat și pe față i-a apărut un zâmbet somnoros.

— Rosie, a mormăit cu voce răgușită. Chiar ești aici sau m-am trezit în rai?

CAPITOLUL PATRU

Lucas

Eram un idiot. Un mare idiot somnoros.

Chiar ești aici sau m-am trezit în rai?

Pe bune, Lucas? *Por Dios*.

Nu era nevoie să fiu complet treaz ca să-mi dau seama că aveam să-mi regret vorbele. Replica răsuflată și lipsită de originalitate îmi scăpase pe negândite. Am deschis ochii și am văzut-o. Rosie. Cea mai bună prietenă a Linei. Fata care cucerise toată familia Martín. Față în formă de inimă, trăsături delicate, buze pline și ochi verzi fermecători. Era ca un miraj. Și poftim ce-mi ieșise pe gură!

— Ce…? a îngăimat Rosie, văzând că nu adaug nimic după replica mea de zile mari. Te simți bine?

Iată întrebarea de o mie de puncte!

M-am forțat să afișez o expresie nonșalantă și am încercat să-i explic:

— Soarele strălucea în spatele tău. Îți încadra fața ca un nimb.

Rosie părea confuză.

— Ăăă… Mersi de compliment!

M-am străduit să nu râd de reacția ei. Am întins brațele deasupra capului. Toți mușchii mei erau înțepeniți, fiindcă petrecusem

prea multe ore așezat. Nu ar fi trebuit să stau aici atât de mult. Trebuia să mă ridic, să-mi pun picioarele și articulațiile în mișcare, dar…

Rosie mă privea încruntată. Părea îngrijorată, dar și un pic iritată.

Am vorbit amândoi deodată.

— Ești cumva supărată…, am zis.

— Pot să te întreb…, a început ea.

Am zâmbit în sinea mea și i-am spus:

— Poți să mă întrebi orice.

— Știu că nu e treaba mea, dar… Ce faci aici, Lucas? Mi se pare că ai dormit aici. Arăți de parcă…

Nu voiam s-o mint. Pe deasupra, niciodată n-am știut să mint.

— Cum arăt?

— Destul de bine, a răspuns Rosie. Arăți bine, dar și de parcă ai dormit în restaurant.

— Vrei să zici că arăt atrăgător, dar fără să pară că mi-am dat prea mult osteneala?

— Lucas, îți curgea salivă din gură.

— Aoleu!

— Vorbesc serios.

— Te cred! Pun pariu că a fost o priveliște pe cinste.

— Păi… da, a recunoscut ea, dând din umeri. Dacă-ți plac tipii somnoroși, care salivează. Mie, uneia, nu-mi plac.

— Și atunci, ce fel de tipi îți plac, Rosalyn Graham?

— Hei, nu schimba subiectul! Ai zis c-o să te cazezi la un hotel. Ar fi trebuit să rămâi în apartamentul Linei, dacă nu aveai unde să te duci. Ar fi trebuit să-mi zici adevărul, în loc să mă lași să te dau afară.

M-am încruntat.

— Nu m-ai dat afară. Am plecat pentru că așa am vrut.

Plecasem fiindcă aseară îmi dădusem seama cât de aiurea se simțea cu mine prin preajmă și cât de mult o dăduse peste cap

sosirea mea. Iar eu nu sunt un tip care încalcă intimitatea și spațiul personal al unei fete.

— Banchetele astea sunt mai confortabile decât par. Ar trebui să le încerci.

Am întins o mână spre bancheta pe care stăteam.

— Ia loc, Rosie! O să-ți comand ceva de băut.

M-am răsucit și am chemat chelnerul. Omul a încuviințat din cap, dându-mi de înțeles că o să ne servească imediat.

Rosie încă era în picioare.

Nu se mișcase.

Iar acum se uita urât la mine.

Ce amuzant! Era supărată pe mine, un străin, fiindcă dormisem într-un restaurant. Era adorabilă.

— Ai zis c-o să te descurci, mi-a amintit ea, cu voce nesigură.

— Păi, chiar m-am descurcat.

Am arătat în jur, încercând să păstrez un ton relaxat și să-mi ascund oboseala.

— Niciodată nu m-am simțit așa de bine, am adăugat.

I-am făcut cu ochiul. Rosie a roșit și s-a încruntat din nou.

— Cearcănele tale te contrazic, Lucas.

M-am bătut cu palma în piept.

— Ce dură ești, Rosie! Dacă mă mai critici mult, orgoliul meu n-o să-și revină.

Nu s-a clintit și nici n-a schițat niciun zâmbet, ci și-a încrucișat brațele la piept. Atunci am observat punga maro din mâna ei.

După ce ne-am privit vreo zece secunde, am făcut semn spre locul din fața mea.

— Trebuie să pleci undeva? Poți să mai stai puțin? Dacă bei o cafea cu mine, o să-ți explic.

A ezitat, dar apoi a făcut un pas în față.

— Am ceva timp la dispoziție. Pot să mai rămân un pic.

Chelnerul a apărut aducând două căni și cafea proaspătă.

În cele din urmă, Rosie s-a așezat.

— N-am mințit. Aseară am căutat un hotel, i-am zis, în timp ce ni se turna cafea în căni. Dar la biroul de recepție am avut probleme cu cardul bancar. Nu m-au primit.

— Ce fel de probleme?

Mi-am pus zahăr în cafea, am amestecat și am luat o gură. Spre neplăcerea mea, era foarte amară.

— Nu aveam cardul în portofel. Și sunt un idiot care călătorește fără card de rezervă. Habar n-am unde l-am pierdut. Nu aveam la mine decât cartea de identitate și niște bani mărunți.

Cincizeci de dolari, mai exact.

Rosie a făcut ochii mari.

— De ce nu te-ai întors în apartament? Doar eram acolo. Ți-aș fi deschis ușa.

— Era prea târziu, Rosie. Am intrat în primul local pe care l-am găsit deschis — ca să dau niște telefoane —, după care am aținut. Înainte să adorm am sunat la bancă, am declarat că mi-am pierdut cardul și i-am rugat să-mi trimită altul. Dar o să dureze destul de mult să ajungă din Spania până aici.

— Of, Lucas! a exclamat Rosie. Ce aiurea! Mă simt…

— N-ai de ce să te simți responsabilă, Rosie.

Nu părea să fie de acord, dar nu m-a contrazis. În schimb, a luat o gură de cafea. S-a strâmbat și a îndepărtat repede cana de buze.

— Slavă Domnului că nici ție nu-ți place! Începeam să cred că așa e cafeaua în America.

— Nu-mi place absolut deloc. E oribilă. Doamne! Câte căni de cafea de-astea ai băut?

— De aseară până acum, am băut patru. Asta e a cincea.

Rosie avea o expresie de vinovăție.

— Îmi pare atât de rău…

Am întrerupt-o:

— Gata! Fără scuze! Altfel, n-o să putem fi prieteni, Rosalyn Graham.

— *Prieteni?*

Pronunțase cuvântul de parcă era de neconceput să ne împrietenim.

— Deci ce vânt te-aduce pe-aici? am întrebat-o. Presupun că nu decorul, băuturile și nici priveliștea, dacă nu-ți plac bărbații cu salivă în colțul gurii.

Rosie a chicotit. Ce sunet adorabil!

— Tocmai ieșeam din brutăria O'Brien, când te-am văzut de peste stradă.

A scos de sub masă o pungă cu pete de grăsime.

— Au cele mai bune rulouri cu cârnați din oraș. E printre puținele brutării din New York care vând așa ceva. Sunt micul-dejun preferat al familiei Graham.

Ademenit de aroma care emana din pungă, nu m-am putut abține să mă holbez la degetele ei. A scos din pungă un rulou care părea delicios de crocant. Simțurile mi-au fost asaltate de mirosul aluatului copt.

— Ți-e foame?

— Neah, am mințit eu. Nu-mi trebuie.

Rosie mi-a oferit ruloul.

— Ia-l! m-a îndemnat, cu o privire amuzată. Ai nevoie să mănânci.

— N-ar trebui să mi-l dai. E micul tău dejun.

A ridicat dintr-un umăr și și-a apropiat ruloul de gură. Ruloul era lucios și ademenitor. Mâna i s-a oprit în dreptul buzelor. Nu-mi desprindeam privirea de ea.

Chiar în clipa asta, stomacul meu a ghiorăit.

— Cred că stomacul tău încearcă să-mi transmită ceva, Lucas.

Dacă n-aș fi fost atât de ocupat să mă prefac că nu mor de poftă, comentariul ei nu m-ar fi luat prin surprindere. Am pufnit în râs.

Rosie a râs și ea. În sfârșit, un râs autentic! Îmi plăcea.

— Mănâncă-l! mi-a ordonat. Insist, Lucas!

Am întins mâna și am acceptat ruloul.

— Mersi, Rosie!

Sub atenta ei supraveghere, am dus ruloul la buze, am mușcat și…

— *¡Dios mío!* am gemut. E una dintre cele mai bune mâncăruri care mi-au binecuvântat papilele gustative!

A râs din nou, cu ochii ațintiți asupra buzelor mele.

— Îți place?

— *Dacă îmi place?* Ruloul ăsta merită mai mult decât o simplă apreciere, am continuat, în timp ce-mi lingeam degetul arătător. Merită dragoste.

Mi-am lins și degetul mare, după care am declarat:

— Merită să fie sedus și venerat.

Rosie s-a îmbujorat, probabil jenată de gesturile mele. Îmi plăcea enorm să mănânc. În special produse de patiserie.

— Voi, cei din familia Martín, chiar aveți o pasiune pentru mâncare, așa-i?

I-am zâmbit larg. Nu m-am sinchisit să mă șterg la gură sau să mă scutur de firimituri.

— Dacă-mi aduci un rulou de-ăsta în fiecare zi, s-ar putea să cad în genunchi și să-ți jur fidelitate veșnică, Rosalyn Graham.

Spre surprinderea mea, Roșie a mai scos un rulou din pungă și mi l-a oferit.

— Chiar ești un înger căzut din rai, i-am zis — și m-a surprins faptul că nu glumeam. Să știi că nu merit bunătatea ta.

— Ba meriți, m-a contrazis, fixându-mă cu o privire serioasă. Dacă nu-l mănânci, n-o să putem fi prieteni. Și ai zis că vrei să fim prieteni, așa că…

Rânjind, m-am sprijinit în coate și m-am tras mai aproape de fața ei. Am privit-o în ochi.

— Accept ruloul, dar numai dacă-l împărțim.

L-am rupt în jumătate.

— Oricât de mult mi-a plăcut să mă dau în spectacol pentru tine, aș prefera să nu mănânc singur.

Rosie a cugetat o clipă la oferta mea, iar în cele din urmă a mâncat jumătatea cealaltă. Și după aceea a mai scos un rulou din punga ei, l-a rupt în două și mi-a dat o jumătate. Am acceptat-o cu un zâmbet și mai larg.

— Deci, Rosie…

Am luat o gură din cafeaua călduță. Mi-am lăsat privirea să coboare spre gâtul ei, apoi spre puloverul care-i lăsa un umăr gol. Oare era în drum spre muncă?

— Tu și Lina lucrați la aceeași firmă, nu? Cum se numea? Parcă Tech nu-știu-cum.

— InTech, a răspuns ea, cu un fel de grimasă. De fapt, nu mai muncesc acolo. E o poveste lungă.

Așteptam să intre în detalii, însă n-a mai adăugat nimic.

— Hai să încheiem o înțelegere.

— Ce înțelegere? a întrebat, încruntată.

— O să ne jucăm. Jocul se numește „hai să ne cunoaștem mai bine". Dacă o să fim prieteni, ar trebui să spargem gheața cumva.

Îmi încercam norocul. Nu avea niciun motiv să-mi povestească despre viața ei. Ar fi putut să se ridice și să plece, și totuși era aici. Deci mi-am dat seama că trăgea de timp, ca să mai stea cu mine.

Și-a înclinat capul într-o parte. O șuviță de păr întunecat i-a scăpat din coc.

— Adică amândoi o să punem întrebări? s-a interesat Rosie.

— Da. Răspuns contra răspuns. Vorbim pe rând, până ajungem la cinci întrebări. Și nu contează cât de lung e răspunsul. Ce zici? Te bagi?

Mi-am dat seama că în sinea ei se ducea o luptă. Ezita, dar totodată era și curioasă.

— OK. Cinci întrebări. De acord!

M-am silit să-mi domolesc nerăbdarea.

— Pentru că tocmai mi-ai dat de mâncare, îți sunt dator, așa că te las să întrebi tu prima.

Îmi studia chipul de parcă se pregătea să-mi smulgă cele mai mari secrete.

Era adorabil. Și puțin înfricoșător. Și-a întrepătruns degetele și și-a sprijinit mâinile pe masă.

— Unde ai fost, înainte să ajungi în New York? Ai zis că ai zburat încoace din Phoenix.

— În ultimele șase săptămâni am călătorit prin Statele Unite. Am început din nord, în Portland. Apoi am luat-o spre sud, am închiriat o mașină și am condus din New Orleans până la Phoenix.

— Bine, Lucas. Acum e rândul tău să-ntrebi.

— Cu cine aveai de gând să împarți rulourile? Ai cumpărat trei, dar nu cred că le-ai fi mâncat pe toate. Poate doar dacă ai un apetit uriaș…

Rosie s-a uitat la punga mototolită și a oftat.

— Voiam să le împart cu tata, poate și cu fratele meu, dar e o poveste lun…

— Nu încălca regulile! am protestat. Indiferent dacă-i lung sau scurt, vreau să aud răspunsul.

A râs.

— O să mă duc la Philadelphia, unde locuiește tata. Sper că fratele meu mai mic, care nu mi-a răspuns la telefon săptămâni întregi, o să fie și el acolo. Vreau să le spun ceva important. Așa se explică micul-dejun special, a zis Rosie, cu un oftat. Rulourile astea sunt preferatele tatei. E înnebunit după ele.

Am tăcut. După chipul ei, îmi dădeam seama că-mi ascunde ceva.

— Să-mi fac griji că tatăl tău o să mă caute și o să mă tragă de urechi pentru că am păcălit-o pe fiica lui să-mi cedeze gustarea lui preferată?

Replica asta a făcut-o să pufnească în râs. Pe urmă și-a recăpătat expresia serioasă.

— Asta e a doua ta întrebare, Lucas?

— Da. Nu prea-mi plac tații furioși.

— Ai obiceiul să-i calci pe nervi pe tații altora?

Fără să-mi desprind ochii dintr-ai ei, m-am sprijinit în coate.

— În ultima vreme, nu. Dar în trecut am supărat câțiva.

I-am făcut cu ochiul, iar obrajii ei au căpătat o nuanță de roz.

— Îmi ești datoare cu un răspuns.

— Nu, Lucas, tata n-o să te caute ca să te tăbăcească. Nici măcar nu știe că vin în vizită. Vreau să fie o surpriză. Plănuiam să folosesc rulourile ca să-l șantajez.

Îmi stârnise curiozitatea și aș fi vrut să aflu mai multe, însă n-am apucat să deschid gura, fiindcă Rosie a anunțat:

— E rândul meu să-ți pun o întrebare. Cât o să stai aici, în New York?

— Șase săptămâni. Dacă nu depun cerere pentru viză, pot să rămân în America numai trei luni. Am decis ca vizita mea în New York să fie cea mai lungă, de vreme ce Lina mi-a pus la dispoziție apartamentul ei. A zis că nu poate anula contractul de închiriere înainte de luna decembrie și că apartamentul ăsta o să fie liber după ce Lina se mută cu Aaron, deci…

Rosie strângea din buze, dar nu-mi dădeam seama de ce. Însă nu voiam să irosesc o întrebare pe așa ceva, când voiam să aflu ceva mult mai important.

Mi-am rezemat bărbia în pumn.

— De ce ai nevoie să-l șantajezi pe tatăl tău?

Rosie s-a dezumflat. A rămas tăcută atât de mult timp, încât am crezut că n-o să răspundă. Poate se săturase să joace acest joc

cu un tip pe care-l cunoscuse cu mai puțin de douăzeci și patru de ore în urmă.

— Mi-am dat demisia. Am avut o slujbă bine plătită, cu contract pe termen nedeterminat, la o firmă de inginerie. De-aia ți-am spus că nu mai lucrez la InTech. Am renunțat acum șase luni.

Am dat să zic ceva, însă ea a continuat:

— Nici tata, nici frate-miu nu știu. Doar Lina. Și Aaron, bineînțeles. A aflat nu fiindcă e soțul ei, ci pentru că a fost șeful meu și a trebuit să-i înmânez demisia mea. Evident, toți cei de la birou sunt la curent, având în vedere că nu mai vin acolo. Ceea ce nu știu ei este motivul demisiei, a adăugat Rosie. De-asta am nevoie să-l șantajez emoțional pe tata. I-am ascuns că nu mai lucrez acolo. Până acum, nu l-am mințit niciodată. Suntem foarte apropiați.

Am simțit pornirea neașteptată de-a o proteja. Mi-am zis că simt asta doar fiindcă Rosie e cea mai bună prietenă a verișoarei mele.

— Tatăl tău o să se supere că ai renunțat la slujbă? De-asta nu i-ai spus?

— A, nu! Nu ar fi furios fiindcă îmi urmez visul. Chiar dacă e unul destul de nou.

Acum eram și mai curios. *Un vis destul de nou?*

Rosie a adăugat:

— Dar nici nu cred c-o să fie încântat. Mereu a fost mândru că fata lui e inginer și că muncește în Manhattan. Familia noastră n-a dus-o prea bine când eram mică. Când am absolvit facultatea, l-am văzut plângând pentru prima oară. Cred că a bocit ore întregi. Anul trecut, când am fost promovată, când tata încă locuia în Queens, s-a lăudat tuturor celor din cartier: „Bean a mea conduce o echipă! E șefă!". A dat o petrecere în cinstea mea și i-a invitat pe vecini, ca și cum… Nu știu… Ca și cum fata lui tocmai câștigase Premiul Nobel sau ceva de genul ăsta.

A clătinat din cap, zâmbind trist.

— O să fie îngrozit că arunc totul pe fereastră pentru o carieră pe care probabil n-o înțelege pe deplin. De-asta nu am avut curaj să-i spun că mi-am dat demisia. Mi-e teamă că n-o să mă sprijine. Și asta mi-ar frânge inima.

Nu m-am putut abține să întreb:

— Și care-i noul tău vis?

Rosie a părut să se facă mică. A lăsat umerii în jos, evitându-mi privirea. Îmi dădeam seama că vrea să se eschiveze.

— O să crezi că-i o prostie.

Am contrazis-o:

— Niciun vis nu-i o prostie, indiferent cât de nou sau de vechi este.

Ochii ei verzi ca smaraldul m-au privit.

— Spune-mi, Rosalyn Graham! Nu-mi stă în fie să-i judec pe ceilalți.

A inspirat adânc.

— Acum un an, am scris și am publicat o carte. Un roman romantic. Era chiar în perioada când am obținut promovarea.

O spusese de parcă era ceva ridicol.

— E uimitor, Rosie! Și nu-i deloc prostesc.

— Ar mai fi ceva.

Am dat aprobator din cap, încurajând-o să continue.

— Am publicat-o pe cont propriu, sub pseudonim. N-am folosit numele meu adevărat. Și nu am spus nimănui la început, cu excepția Linei, pentru că-mi era teamă că oamenii de la muncă nu m-ar lua în serios dacă ar ști că scriu cărți pe care ei le consideră romane erotice pentru soții plictisite. Nu-i așa că-i o prostie? Ar fi trebuit să fiu mândră de mine. Dar îmi era teamă că, poate, cineva o să-mi desconsidere munca mea ca inginer sau o să-și bată joc de cartea mea, fiindcă aparține unui gen literar criticat pe nedrept. Sau c-o să mă ia în râs din cauza unui lucru la care țin enorm. Mă refer la tipii de la InTech. Poate chiar și tata. Societatea, în general.

Rosie a tăcut pentru o clipă. A continuat, cu o expresie ceva mai senină:

— Pe urmă cartea a început să atragă cititori. Nu la modul foarte serios, dar s-a bucurat de mai mult succes decât mă așteptam. Apoi lucrurile au progresat încet, dar sigur, și mi s-a oferit un contract editorial. Atunci s-a schimbat ceva în mine. Am semnat contractul cu editura și am renunțat la serviciu, ceea ce nu mă caracterizează deloc. Nu-mi stă în fire să iau decizii fără să reduc riscurile la minimum, fără să mă asigur că totul o să meargă șnur. Dar — la naiba! — părea o decizie foarte bună. A fost un pas înspăimântător, dar pe urmă m-am simțit liberă. Ca și cum toată viața așteptasem să mă eliberez, a zis Rosie, iar zâmbetul i-a dispărut. După aceea, totul s-a dus nai…

A tăcut brusc.

— S-a dus unde? am întrebat, aplecând-mă puțin spre ea.

Rosie și-a îndreptat umerii.

— Ți-ai epuizat întrebările.

— *Ce?*

— Ai pus deja cinci întrebări, a explicat Rosie. Nu ți-a mai rămas niciuna.

Uitasem de joc.

A subliniat cu satisfacție:

— Eu, în schimb, mai am două.

M-am sprijinit de spătarul banchetei.

— Mi se pare că m-ai păcălit.

Rosie a schițat un surâs slab.

— Eu joc întotdeauna după reguli. Deci… ce planuri ai, Lucas?

Deși era o întrebare foarte simplă, parcă încasasem un pumn în stomac. Mi-a amintit de adevăr: nu aveam niciun plan. Nu mai eram genul de tip care își face planuri.

— N-am plănuit nimic special. Am venit aici ca turist.

Între noi s-a lăsat tăcerea. Mi-am dres glasul și am adăugat:

— Mai ai o singură întrebare.

— De ce n-ai fost la nunta Linei și a lui Aaron?

Am făcut ochii mari. Mă luase cu totul prin surprindere. Amintiri din săptămânile de dinaintea nunții m-au copleșit.

Rosie era descumpănită. Cu siguranță, văzuse o schimbare pe fața mea.

— Lucas…

— Nu-i nicio problemă. O să răspund.

Puteam să joc după propriile mele reguli. O întrebare, un răspuns. Indiferent cât de lung sau dificil era.

— N-am putut să particip.

Brusc, îmi era greu să respir normal.

— N-am reușit să ajung la timp la nuntă. Eu…

Am clătinat din cap.

Lung, scurt, ușor sau greu, nu aveam un răspuns. Cum să închei o propoziție care însuma toate lucrurile de care fugeam?

Am simțit ceva cald pe dosul mâinii, ceva care m-a făcut să uit de gândurile mele. Privind în jos, am văzut că degetele ei lungi și delicate îmi strângeau ușor mâna.

— Hei, nu-i nimic, a zis Rosie. N-ai putut să vii la nuntă. E un răspuns cât se poate de bun, Lucas. Ai jucat după reguli.

Nu mă puteam hotărî dacă să-mi retrag mâna sau să-mi împletesc degetele cu ale ei. Pur și simplu aveam nevoie de contact fizic, de apropierea altui om.

Însă n-am schițat nicio mișcare.

În schimb, am făcut ce știam eu mai bine.

M-am adunat și i-am zâmbit larg.

— Am epuizat cele cinci întrebări, i-am zis. La ce oră pleci spre Philadelphia?

Deodată, i-a sunat telefonul. L-a scos din geantă și s-a încruntat când a văzut numele de pe ecran.

— Scuze! Trebuie să răspund. Bună, tată! Olly e…

A rămas tăcută, ascultând ce i se spunea. A făcut ochii mari, iar panica i s-a întipărit pe față.

— Poftim? O ambulanță?

Am simțit un gol în stomac când a pronunțat ultimul cuvânt. Iar senzația s-a accentuat când a încheiat convorbirea și s-a ridicat brusc de la masă, fără să se uite la mine.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău. M-a sunat tata, a completat Rosie.

Și-a luat poșeta cu un gest prea brusc, scăpând-o pe jos.

— La naiba!

— Rosie…

M-am aplecat ca să adun obiectele care-i căzuseră din geantă. Articulațiile mele înțepenite protestau, dar am ignorat durerea. Am luat de pe podea cheile și rujul ei.

— Hei, Rosie!

I-am căutat privirea. I-am pus în mână cele două obiecte, iar când a refuzat să se uite la mine, am apucat-o de încheieturi. Pielea ei era caldă, delicată. Am strâns cu blândețe, dar ferm. Suficient cât să-i atrag atenția.

În sfârșit, s-a uitat la mine.

— Inspiră adânc!

M-a ascultat. A tras aer în piept. Stăteam amândoi pe vine, față în față.

— Vrei să vin cu tine? Ești un pic tulburată.

— Poftim? Nu. Nu-i nevoie, a spus Rosie și a inspirat iar. Mă comport prostește. Probabil tata e bine. E vorba de șoldul lui. O rană mai veche. Tata a alunecat și o vecină a chemat ambulanța. Nici măcar nu avea nevoie de mine. M-a sunat doar ca să se asigure că n-o să aflu de la doamna Hull ce s-a întâmplat. Oricum plănuiam să mă duc azi la Philadelphia. E OK.

Îmi stăteau pe limbă câteva cuvinte de alinare. S-a ridicat. M-am ridicat și eu, atent să nu-mi las greutatea pe partea dreaptă a corpului, ca să nu se repete scena de aseară, când fusesem cât pe ce să pic din picioare.

Rosie și-a scos portofelul, a luat câteva bancnote de douăzeci de dolari și le-a pus pe masă.

— Poftim! a zis, zâmbindu-mi și aruncându-mi o privire serioasă. Cred că e destul pentru nota de plată.

Am clătinat din cap.

— Nu-i nevoie.

— Ia-i! Te rog, Lucas!

— Rosie…

Până la urmă, la ce mă așteptam, după ce îi spusesem că mi-am pierdut cardul și că nu mai am decât câțiva dolari? Doamne! Eram un *zopenco*. Așa îi plăcea bunicii să-mi zică de fiecare dată când făceam vreo tâmpenie.

— Trebuie s-o iau din loc, Lucas. O să mă întorc la apartament diseară, ca să-mi iau toate bagajele.

— Mult noroc! Și îți mulțumesc, Rosie! O să mă achit de datoria față de tine, îți promit. Nu glumeam când am zis că-ți rămân dator.

— Ne vedem mai târziu, Lucas.

Când s-a apropiat de ieșire și era pe punctul de a trece pragul, am strigat:

— Te rog, nu-i spune tatălui tău că i-am mâncat rulourile! Vreau să fac o impresie bună.

Nu s-a răsucit spre mine. Înainte ca ușa să se închidă în urma ei, am auzit-o râzând. Era un sunet plăcut, delicat. Exact ca ea.

— La naiba! am mormăit, când mi-am văzut cana goală și bancnotele de la Rosie. *Lina me va a cortar las pelotas.*[1]

---

[1] Lina o să-mi taie boașele (în lb. spaniolă)

CAPITOLUL CINCI

Rosie

Olly nu a venit la gară.

Pe de-o parte, nu eram surprinsă. Mă așteptasem să-mi tragă clapa. Dar asta nu a atenuat șocul provocat când mi-a respins apelul din nou și mi-a trimis mesaj: Nu pot să ajung, surioară. Îmi pare rău.

Din fericire, imediat ce am ajuns în Philadelphia, am descoperit că tata era bine. Doar că-l durea puțin șoldul, după căzătură. Dar n-a recunoscut asta. Nici pomeneală! Refuzase să se întindă, să ia analgezice sau să mă lase să-i gătesc. Așa era Joe Graham.

— Mă simt bine, Bean, îmi repetase de o mie de ori.

La un moment dat, îmi spusese:

— M-am bazat prea mult pe tine după ce a plecat mama ta. N-ar trebui să-ți faci griji. De ce ți-ai luat o zi liberă ca să vii să te agiți pentru taică-tău? Acum ești șefă de echipă, Bean. Oamenii depind de tine. Apropo, ai mai vorbit cu Olly? Totul e în regulă?

Atunci când m-am întors în Manhattan, cu trenul, minciuna mea nu fusese dată în vileag, ba chiar devenise mai gogonată, după ce mințisem — din nou — ca să-l acopăr pe frate-miu. Eram atât de stoarsă emoțional după discuțiile cu tatăl meu cel

încăpățânat, încât nu mai avusesem energie să-l învinuiesc pe Olly că nu venise.

În plus, trebuia să mă întorc la Lucas.

Un roi de fluturi a început să mi se agite în stomac. Mă simțeam tulburată când mă gândeam la el.

Poftim! Eu, o femeie independentă și destul de rațională, mă simțeam ca o adolescentă de șaisprezece ani, entuziasmată la gândul de a-l vedea pe tipul care i-a căzut cu tronc.

Numai că nu-l cunoșteam cu adevărat pe Lucas Martín. Pur și simplu îl *urmărisem* pe rețelele de socializare.

Pe deasupra, azi-dimineață îi mărturisisem o mulțime de chestii despre mine.

Și uite unde ajunseserăm acum! El, în apartamentul Linei, întrebându-se probabil dacă o să-mi fac apariția, dată fiind ora târzie. Cine știe? Poate se gândea să-mi arunce hainele pe fereastră, dacă nu apăream. *Nu, n-ar face așa ceva,* m-a contrazis o voce din mintea mea.

Stăteam în holul clădirii și mă holbam la ușa apartamentului de o bună bucată de vreme, dorindu-mi să fi avut vedere cu raze X, ca să știu ce se petrece înăuntru.

M-am silit să-mi las ezitările deoparte și am băgat cheia în yală.

Totuși, când am apăsat clanța, mi-am zis că ar fi mai bine să bat la ușă. De ce naiba dădeam buzna înăuntru? Dacă Lucas…

Uau!

După ce am descuiat ușa, am încremenit în prag. La nările mele a ajuns cea mai uimitoare și mai delicioasă aromă.

— Rosie! În sfârșit, te-ai întors!

Numele meu, rostit cu acel *r* foarte sonor, a răzbit prin năuceala mea.

Stătea în bucătărie, în fața aragazului, cu spatele la mine. Purta alt tricou, iar părul lui șaten era ciufulit și ud. Probabil tocmai

ieșise din duș. Avea picături de apă de pe ceafă. Pielea lui era bronzată, fină și…

Mi-am dat seama că mă holbam la el.

— Bună! am îngăimat. M-am întors, da. Și tu ești aici, așa cum ne-am înțeles. Grozav! N-ar trebui să mă mir atâta.

Mă înjuram în sinea mea pentru neputința de a-mi controla stânjeneala în fața lui. Am închis ușa și am pășit înăuntru.

— Miroase minunat, Lucas.

În sfârșit, dădusem o replică *normală*.

— Mă bucur că-ți place, a râs Lucas. Sper că și gustul va fi la fel.

M-am uitat la toate bunătățile puse pe mica insulă de bucătărie.

Picioarele m-au purtat mai aproape. Am căscat ochii, uluită. În mijloc era o farfurie de orez soté cu legume colorate. În dreapta, brânză feta la grătar, pe care Lucas picurase miere. Iar în stânga, o tavă plină cu felii de pâine prăjită, garnisită cu ardei gras și cu ceapă.

Lucas stătea de cealaltă parte a insulei. Mă privea amuzat.

— Haide! m-a îndemnat. Ia loc, până nu se răcește!

— Să iau… loc?

— Păi, unde-o să mănânci?

Am înghițit cu greu. Stomacul mi s-a strâns de uimire și de zăpăceală.

— Mă inviți să iau cina cu tine?

— Doar dacă ți-e foame.

— Eu…

Rămăsesem fără cuvinte — ceva care mi se întâmpla des în prezența lui Lucas.

Oare voiam să mă așez și să profit de ocazia de a petrece mai mult timp cu el — înainte de a porni pe drumuri diferite — sau voiam să refuz politicos, să-mi fac bagajele și să alcătuiesc un plan de bătaie pentru diseară?

Până să mă hotărăsc, stomacul mi-a ghiorăit, oferindu-i lui Lucas un răspuns.

M-am strâmbat de jenă.

— A! a exclamat. S-a întors roata! Cred că acum stomacul tău încearcă să-mi transmită ceva, Rosalyn Graham. O s-o iau drept un compliment.

A zâmbit larg și nonșalant. A pus pe masă două farfurii, apoi a tras un scaun mai aproape de mine. A bătut cu palma în tapițerie.

— E clar că ți-e foame, așa că ia loc! Povestește-mi despre tatăl tău.

Nu știam ce replică să-i dau.

Printr-o întorsătură ciudată de evenimente, scena asta făcea parte dintr-o fantezie de-a mea: să iau masa cu Lucas Martín, mâncând ceva gătit de el.

Și totuși, ezitam. Am rămas nemișcată.

— Rosie, nu te așezi? Nu promit că n-o să mușc, dar o să încerc să mă abțin.

Mi s-au înfierbântat obrajii. Îmi spuneam că ar trebui să mă port degajat. La urma urmei, vărul Linei flirta cu mine și glumea. Era o companie plăcută. Pur și simplu voia să se poarte drăguț.

Când am deschis gura, mi-a scăpat un hohot zgomotos de râs.

Lucas a ridicat din sprâncene, a mirare.

Ai exagerat, Rosie.

Propriul râs încă îmi zgâria timpanele.

— Ce amuzant ești! Și ce glumă bună! Evident că n-o să mă muști.

— Încep să cred că nu mai știu să mă port cu fetele, a mormăit el.

Când m-am așezat, expresia lui s-a relaxat.

— Îți mulțumesc, Rosie!

— Pentru ce?

Eram recunoscătoare că vocea mea revenise la normal.

— A trecut ceva vreme de când am luat masa cu cineva. Să călătorești singur are avantaje, dar la un moment dat începi să te simți singur. Cred că și eu mă simțeam așa. Până azi-dimineață, a adăugat, pe urmă mi-a întâlnit privirea. Până… acum.

Am privit lung în ochii lui căprui. Ezitarea și stânjeneala mea s-au risipit.

— Îți mulțumesc că m-ai invitat să iau masa cu tine, Lucas! Îmi face mare plăcere.

Îmi venea să adaug: *Nici n-ai idee cât de multă plăcere.*

A zâmbit din nou — un surâs larg, vesel, care prevestea belele. Unele mari! Asta îmi spuneam, în timp ce mă holbam la buzele lui. Dacă Lucas continua să-mi zâmbească atât de cuceritor, urma să dau de necaz.

— Deci cum se simte tatăl tău? m-a întrebat iar, întinzându-mi platoul cu orez soté.

— Se simte OK. Are probleme cu un șold. S-a împiedicat de unul dintre piticii lui de grădină înfiorători. Ține foarte mult la ei, am explicat, pufnind ironic. Din fericire, nu s-a rănit grav. Îl doare un pic. Se putea și mai rău. Piticul a fost singura victimă.

— Mă bucur să aud vești bune, Rosie.

Ceva îmi dădea de bănuit că Lucas nu o spusese doar din politețe.

— Mulțumesc, Lucas!

Dornică să schimb subiectul, m-am întins după o felie de pâine. Am gemut de plăcere când am mușcat din ea.

— Dumnezeule! am exclamat. Ce le-ai făcut ardeilor? Au un gust… fabulos.

— I-am caramelizat cu ceapă roșie și am folosit câteva condimente din dulapul Linei.

Mi-a făcut cu ochiul. A mușcat și el dintr-o felie.

— Restul legumelor le-am cumpărat cu mărunțișul pe care-l mai aveam și cu banii pe care mi i-ai dat tu. Rosie, mi se pare că-ți sunt dator cu…

L-am întrerupt înainte să apuce să-mi dea explicații:

— Nu-ți face griji! Nu mă deranjează să-ți împrumut câțiva dolari, până primești cardul nou. Nu cunoști pe nimeni în orașul ăsta. Măcar atât să fac pentru tine. În plus, m-ai invitat la masă.

Am făcut un semn spre festinul din fața mea.

— Deci eu sunt în avantaj, am continuat, punându-mi în farfurie câteva bucățele de brânză feta. Aș fi în stare să fac chestii scandaloase ca să am parte de-o brânză pregătită așa.

— O să țin minte c-ai zis asta. Pentru data viitoare.

Data viitoare.

A zis-o doar din politețe.

Lucas a adăugat:

— Gătitul și mâncatul sunt printre puținele plăceri care îmi limpezesc mintea atunci când am o zi nasoală.

Mi-am potrivit șervetul în poală și m-am concentrat din nou asupra mâncării.

— Te înțeleg, Lucas.

M-am abținut să-l întreb despre ziua nasoală. Am presupus că se referea la încurcătura de aseară.

— Deci, Rosie, a zis Lucas, după câteva minute. Mi s-a povestit cum v-ați cunoscut tu și Lina. Sincer să fiu, mor de nerăbdare să aud versiunea ta.

I-am aruncat iute o privire. Scosese din nou la înaintare acel zâmbet larg, care mă fermeca. *Fir-ar să fie!* M-am uitat în farfurie.

— Versiunea mea? Eu și Lina ne-am cunoscut în timpul Săptămânii Noilor Angajați, la InTech.

— Lina are altă variantă. Acasă, în Spania, ești o legendă.

— Serios?

— Da. Nu se întâmplă des ca un suflet nobil s-o ferească pe vară-mea din calea unui armăsar dezlănțuit și să-i salveze viața.

— Un *ce*?!

Și uite-așa, mi-am amintit deodată de pățania despre care vorbea Lucas. Am început să râd în hohote.

— Asta le spune Lina tuturor? Incredibil! De fapt, ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva din partea Linei.

— Vrei să-mi spui că vară-mea, o tipă foarte discretă și deloc teatrală, nu a înflorit povestea nici un pic? m-a întrebat Lucas. Știi, a descris cu lux de amănunte cum toată viața i s-a derulat prin fața ochilor. Iar când i-a deschis, a văzut în fața ei un înger cu ochi verzi.

Am pufnit.

— Deci așa se explică de ce a plâns bunica ta când ne-am cunoscut!

Lucas a împins platoul cu brânză spre mine.

— Tu chiar vrei să zici că n-a existat niciun armăsar în galop?

S-a întins și mi-a pus în farfurie câteva bucăți de brânză.

— Adică n-ai intervenit și nu i-ai salvat viața?

— Păi… Știi despre caleștile din Central Park?

Lucas a aprobat din cap și și-a mai luat o felie de pâine prăjită.

— Sunt mai degrabă pentru turiști sau pentru întâlniri romantice deosebite. Dacă mă-ntrebi pe mine, e cam… lipsit de originalitate. N-am nimic împotriva gesturilor romantice, bineînțeles. Dar romantismul și gesturile mărețe ar trebui să fie foarte personale și bine gândite, ca…

Privirile ni s-au întâlnit din nou. Ochii lui Lucas sclipeau.

— În fine… Nu știu cum, unul dintre caii ăia a scăpat din hamuri și se plimba prin Central Park. Apoi în peisaj apare Lina, cu căștile pe urechi, neatentă, verificând Google Maps pe telefon.

Abia mai târziu aflasem că cea mai bună prietenă a mea nu avea deloc simțul orientării.

— În aceeași dimineață, o văzusem vărsând o cafetieră plină pe pantalonii cuiva, deci știam că reflexele ei de bază nu sunt tocmai ascuțite.

Lucas a râs pe înfundate.

— O, ai dreptate!

— Nu-i așa? am chicotit. I-am strigat să fie atentă. Fiindcă nu s-a mișcat, pur și simplu m-am repezit la ea și am dat-o la o parte din calea armăsarului.

Lucas a zis:

— Cu siguranță, nu asta-i povestea pe o aud la fiecare Crăciun, de când tu și Lina v-ați cunoscut.

La fiecare Crăciun?

Lucas auzea despre pățania asta — și despre mine — la fiecare Crăciun?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu sunt vreun înger păzitor. Nici o eroină nu sunt. Doar un inginer obișnuit, care a devenit autor de cărți romantice. Hopa! Asta e prima oară când o zic cu glas tare.

Zâmbetul lui a devenit și mai cald.

— Și cum a fost când ai zis-o?

Am stat pe gânduri câteva secunde.

— M-am simțit bine.

Îmi doream să mă simt încrezătoare în noua mea ipostază: cea de scriitoare. Dar nu era așa. În mare, nu consideram că un om care a scris doar o carte poate fi considerat scriitor. Cum poate să se *simtă* scriitor cineva care abia dacă scrisese primul capitol al celei de-a doua cărți?

Am simțit un gol în stomac.

Lucas a zis:

— Pot să-ți pun o întrebare ceva mai personală?

— Desigur.

— Nu mi-ai spus cum te-ai simțit când ai renunțat la meseria de inginer. Mi-ai zis ce părere ar avea cei din jurul tău în legătură cu faptul că scrii romane, mi-ai zis și ce părere te așteptai să aibă tatăl tău. Dar nu mi-ai spus cum a fost pentru *tine*.

Iată o întrebare pe care nu mă așteptam s-o aud. Nimeni dintre cunoscuții mei nu se gândise să mă întrebe așa ceva.

Știam de ce renunțasem la jobul meu. Dar fusese oare decizia corectă? O regretam? Faptul că de atunci încoace nu fusesem în stare să scriu nici măcar un cuvânt era un semn că făcusem o greșeală enormă?

Văzând că tăcerea se prelungea, Lucas a zâmbit strâmb, jenat.

— Știu că nu e treaba mea. Nu-i nevoie să răspunzi.

— Păi…

S-a uitat la mine câteva secunde. A continuat să mănânce liniștit.

Într-un final, când am vorbit, și-a ridicat încet privirea spre mine, de parcă o mișcare bruscă din partea lui m-ar fi speriat.

— Nu eram nefericită. Cred că încă aș fi lucrat pentru InTech, dacă nu aș fi găsit o activitate care îmi place *la nebunie*. Ceva care m-a făcut să înțeleg ce înseamnă să-ți iubești într-adevăr meseria. Ceva care mă împlinește așa cum ingineria nu m-a împlinit niciodată. Nu-mi dădeam seama că nu fac ceva care mă face fericită; și nici nu eram nefericită, am explicat, dând afară aerul din plămâni, ca un balon care dezumflă. Cred că mi-e atât de greu să vorbesc despre activitatea asta nouă, despre visul meu, fiindcă îmi par foarte fragile. Ca și cum îmi țin visul în palme, dar senzația e atât de nouă, de necunoscută, încât mi-e groază să nu-l scap și să-l sparg. Stau pur și simplu și-l privesc în tăcere.

Și mai aveam un motiv: cu fiecare zi care mă aducea mai aproape de termenul-limită — peste opt săptămâni trebuia să trimit la editură al doilea roman —, cu fiecare zi care trece fără să scriu măcar un cuvânt, mi se părea că sunt în cădere. Că dau greș.

— Hei! a zis Lucas, în timp ce eu mă holbam în gol. Ai fost curajoasă, Rosie. N-ar trebui să uiți niciodată asta. Să fii mândră de tine!

Curajoasă. Niciodată nu fusesem descrisă așa. Mi se spusese că sunt precaută, responsabilă, tenace, dar niciodată curajoasă.

— Îți mulțumesc, am zis cu voce atât de scăzută, încât nu eram sigură dacă m-a auzit. Dar am vorbit destul despre mine. Când ai o zi nasoală, ce altceva — în afară de mâncare — te face să te simți mai bine?

Lucas s-a gândit un pic. Apoi s-a sprijinit în coate și s-a aplecat spre mine. M-am aplecat și eu.

— Ceva la fel de distractiv precum mâncarea, dar care implică mai puține haine, a spus conspirativ, ca și cum îmi împărtășea un secret.

Am rămas fără aer. Am uitat că tocmai înghițeam un dumicat. M-am înecat cu o boabă de orez rătăcită și am început să tușesc.

— *¡Por Dios!* Rosie, te simți bine?

Nu. În mod clar, nu mă simțeam bine. Imaginea din mintea mea, în care Lucas purta mai puține haine decât acum și făcea chestii distractive, mă făcuse să uit cum să înghit corect.

Tușeam în continuare. A înjurat în spaniolă. S-a ridicat și s-a apropiat de mine. Până să apuce să mă înconjoare cu brațele și să-mi facă manevra Heimlich, m-am întins după un pahar cu apă.

— Stai puțin, Rosie! a cerut Lucas, în timp ce dădeam paharul peste cap. Nu așa de repede! Of! Bine…

Am golit paharul și l-am pus înapoi pe masă.

— Vin, am îngăimat, încercând să-mi recapăt suflul.

În pahar era vin alb. Nici nu observasem că pe masă era o sticlă cu vin. Sigur că nu! Fusesem ocupată să mă holbez la Lucas.

— Mda, a aprobat Lucas, puțin amuzat. Păi, se pare că ți-ai revenit, deci vinul și-a făcut treaba.

Mi-am dres glasul, cu ochii în podea.

— Poți să… poți să-mi mai torni niște vin, te rog?

— Ești sigură? Tocmai ai dat pe gât un pahar plin.

Am îndrăznit, în sfârșit, să-i întâlnesc privirea. Mă studia.

— Beau alcool foarte rar, i-am zis. Dar s-ar putea ca ziua de azi să fie genul de zi care cere două pahare de vin.

Cam fără tragere de inimă, Lucas mi-a turnat vin în pahar.

— Ai zis că fratele tău nu-ți răspunde la telefon. De-aia azi e o zi în care merge să bei două pahare?

— Ce memorie bună ai! am mormăit.

— Știu să ascult. Așa-i că azi fratele tău n-a venit cu tine, acasă la taică-tău?

Am mijit ochii la el.

— De unde știi? Oi fi cumva Doctorul Phil?

— Care doctor?

— E un psiholog care prezintă o emisiune. Doctorul Phil aruncă o privire în sufletul invitaților lui și, ca prin minune, le rezolvă toate problemele emoționale.

Lucas a zâmbit cu aroganță.

— Doctorul ăsta e chipeș? De-aia îți amintesc de el?

Am izbucnit în râs.

— O, Doamne! Nu e deloc chipeș.

Rânjetul lui Lucas a dispărut. A scos un sunet de dezamăgire.

— Vreau să zic că tu ești chipeș, am precizat, dar mi-am regretat replica imediat. La modul *obiectiv*, adică pentru ceilalți oameni. Nu subiectiv, adică pentru mine. Ești chipeș din perspectivă obiectivă… cred.

— Crezi? m-a întrebat Lucas, strângând din buze. Mi se pare că mi-ai făcut un compliment, dar nu prea pot să-l identific.

— Lucas, mi se pare că te folosesc foarte mult drept confidentul meu. De cât timp ne cunoaștem? De vreo zi. Și totuși, știi mai multe despre mine decât știu cei pe care-i cunosc de-o viață. De-asta te-am comparat cu Doctorul Phil.

A zâmbit din nou.

— Nu mă supăr să fiu folosit de fete frumoase.

Fete frumoase.

Inima mea netoată a tresărit.

Am dus paharul la buze, ca să mai trag de timp. Până la urmă, ce importanță avea că-mi spusese că sunt frumoasă? El era Lucas Martín, iar de mâine nu avea să ne mai lege nimic. Mai ales că Lina nu era în New York, ceea ce mi-ar fi oferit un pretext să-l reîntâlnesc. Iar peste o lună și jumătate el avea să părăsească țara și continentul.

Am decis să abordez un subiect mai inofensiv.

— Fratele meu nici măcar n-a venit la gară. Mi-a tras clapa. Din nou.

— Ți-a spus de ce n-a venit?

— Nu. De la o vreme, nu prea îmi mai vorbește, am răspuns, întinzându-mă după un șervet, doar ca să-mi ocup mâinile cu ceva. Problema e că pur și simplu nu știu ce se-ntâmplă cu el. Mi se pare că nu-l mai cunosc, că nu mă mai vrea în viața lui.

Am scuturat din cap, strângând șervetul în mână.

— Și asta mă întristează foarte tare.

M-am uitat la Lucas. Mă urmărea atent.

— Tatăl tău ce zice?

— Probabil că se învinuiește. I se pare că ar fi putut face ceva dacă nu s-ar fi mutat din oraș.

Am lăsat șervetul lângă farfurie și am întins mâna după paharul cu vin.

— Trebuie să mint mereu, ca să-l acopăr. Îi spun tatei că Olly e ocupat. Că are un serviciu nou. Că își trăiește viața. Că e adult, iar noi trebuie să-i lăsăm libertatea de a se maturiza de unul singur. Dar nici măcar eu nu mai cred în minciunile astea.

Am sorbit din vin.

— Cred că Olly ne ascunde ceva. Are un secret.

— Ce fel de secret?

Am închis ochii și am clătinat din cap.

— Habar n-am, Lucas, am răspuns, forțându-mă să-i zâmbesc. Vezi? Am avut dreptate. Asta-i o seară care cere două pahare de vin.

A rămas tăcut câteva clipe, căzut pe gânduri. Apoi a spus:

— Uneori avem secrete față de cei dragi din motive pe care nici măcar noi nu le înțelegem.

Cuvintele lui sunau a confesiune.

— Mai lasă-i puțin timp, Rosie. Olly o să-și dea seama singur cât de mult îl pot izola secretele.

O umbră i-a străbătut chipul.

— Sper să ai dreptate, Doctore Phil.

Brusc, mi-am amintit că nu eram singura care avusese o zi ciudată.

— Ar trebui să plec. Îmi închipui că ești epuizat după cea mai ciudată zi din viața ta.

A chicotit și chipul i s-a înseninat.

— Nu aș numi-o ciudată.

M-am ridicat. Instantaneu, vinul mi s-a urcat la cap. M-am clătinat un pic.

Lucas și-a încrețit fruntea.

Am izbucnit în râs.

— Ups! M-am ridicat prea repede. Cina a fost minunată, Lucas. Serios! Cea mai bună pe care am mâncat-o de multă vreme. Îți mulțumesc că m-ai invitat!

Buzele i-au zvâcnit. Am sperat c-o să mai văd o dată zâmbetul lui radios, înainte să plec, dar nu a fost așa. Lucas s-a ridicat și s-a dus spre partea de living a apartamentului. Mă holbam la spatele lui. Mușchii i se unduiau la fiecare pas. S-a trântit pe canapea.

A luat telecomanda și a pornit televizorul. A mutat pe opțiunile *smart-TV* și pe ecran a apărut lista de servicii de *streaming* cu abonament.

— Văd că Lina s-a abonat la toate serviciile de *streaming* posibile, a comentat Lucas.

— Păi…

Oare așa își lua el la revedere de la mine?

— Mda. Eu și Lina petrecem multe seri împreună, în fața televizorului.

Mai bine zis, în fiecare seară.

Am adăugat:

— Sau stăteam, înainte să se mărite cu Aaron.

Brusc, mi-am dat seama: poate că Lucas nu era singurul care se simțise un pic singur în ultima vreme. Poate că și eu mă simțeam așa.

Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Vii?

Nu pricepeam. Lucas a rânjit iar.

— Nu te uita așa la mine! Te las să alegi la ce ne uităm.

— Păi… cred c-ar trebui să-mi strâng lucrurile. Am o grămadă de haine, plus că am scos din bagaje mai mult decât aveam nevoie. Și nici nu mi-am rezervat o cameră la hotel, pentru noaptea asta. Ar trebui să-ncep să caut.

Iată dovada că azi mintea mea fusese împrăștiată. De obicei, eram ,,Rosie Cea Mereu Pregătită", iar în oricare altă zi, cazarea ar fi fost în capul listei mele de priorități.

— Sau — a zis Lucas — poți să te relaxezi în timp ce ne uităm la un film, după care te ajut să-ți faci bagajele.

S-a uitat la ceas.

— E abia opt și jumătate. Să știi că nu las telecomanda pe mâna oricui.

— OK.

Mă simțeam amețită. Tocmai de-aia nu beam alcool de obicei.

— Ei, n-o fi foc dacă mă relaxez un pic, am adăugat. Cred că… aș putea să rămân.

— Atunci ce mai aștepți, Rosie?

De fapt, îmi doream foarte tare să rămân, să mă apropii de el, să-i iau telecomanda și să mă așez lângă el, pe canapea.

După câteva episoade din serialul meu preferat, nu doar că mă simțeam mai relaxată, dar cedasem, de asemenea, în fața epuizării din ultimele ore, zile și săptămâni.

Mi-am sprijinit capul pe o pernă. Cu ochi somnoroși, priveam profilul lui Lucas.

Nas bine definit, bărbie puternică, pomeți înalți, buze pline… și părul ăla! Simțeam ceva care mă încălzea pe dinăuntru; ceva la care nu voiam să mă gândesc prea mult.

Da, noul look i se potrivea mult mai bine decât tunsoarea-periuță pe care o etalase în pozele de pe Instagram.

Am șoptit:

— Lucas?

— Da?

Am chicotit.

— M-am cam amețit. Și sunt foarte obosită. Cred c-o să ațipesc, dacă nu mă ridic chiar acum.

— Da, s-ar putea, a răspuns el, amuzat.

Pe urmă zâmbetul i-a dispărut. M-a privit drept în ochi.

— Rosie, îți faci griji din cauza asta?

M-am încruntat. Nu înțelegeam încotro bătea.

— N-ar trebui să te temi. Știi că ești în siguranță cu mine, da?

— Știu.

Vorbeam serios. Cu el, chiar mă simțeam în siguranță.

Și-a relaxat umerii. Chipul i s-a destins. Simțeam o mulțumire profundă, inexplicabilă.

— Vrei să afli de ce știu că-s în siguranță cu tine? l-am întrebat. Pentru că ai observat că sunt amețită și de-asta ai insistat să rămân. Ai vrut să te asiguri că sunt OK.

A încuviințat din cap. Spre surprinderea mea, și-a îndreptat din nou atenția spre ecran și a spus:

— Acum taci! Încerc să mă uit la serialul meu.

Replica m-a făcut să zâmbesc ca o toantă. Nu era serialul lui preferat, ci al *meu*. Serialul meu cu vampiri, vârcolaci, inele magice, lacăte fermecate și remedii mistice, plus o doză bună de dramatism exagerat.

— Lucas? am repetat, după câteva clipe.

Colțurile gurii i-au zvâcnit.

— Da, Rosie.

— Îți mulțumesc!

Mulțumesc că m-ai ascultat. Îți mulțumesc pentru seara asta, pentru că m-ai ajutat să mă simt mai puțin… singură. Ceva mai puțin stresată, măcar pentru scurt timp.

Am adăugat:

— Chiar aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Vreau să mă asigur că știi asta.

S-a uitat din nou la mine.

— Rosie, ce s-a întâmplat?

Probabil din cauza vinului, îmi dăduse frâu liber la gură. Expresia lui era atât de amabilă și de blândă, încât era cu neputință să nu-i răspund.

Am oftat prelung.

— Ții minte noul meu vis? Editura mi-a stabilit un termen-limită pentru a doua mea carte, și nu mai am mult timp la dispoziție. Asta-i șansa mea să-mi dovedesc că n-am făcut o greșeală, Lucas. Și s-ar putea să nu reușesc.

Pe de-o parte, îmi dădeam seama că nu-i spuneam mare lucru. De fapt, nu-i ziceam nimic despre adevărata problemă: simțeam că mi se taie răsuflarea de fiecare dată când deschideam documentul Word, simțeam că mă sufoc din cauza presiunii și fricii paralizante. Mă blocasem. Nu reușeam să scriu.

Lucas s-a răsucit cu fața spre mine și și-a pus capul pe perna din spatele lui. În privirea lui citeam că avea încredere în mine. Nu mi se părea că o merit.

— O să-i dai tu de cap, Rosie. N-am nevoie să știu multe despre tine ca să fiu sigur c-o să perseverezi. Asta fac oamenii curajoși.

Curajoși. Îmi plăcea să fiu descrisă așa. Îmi plăcea că el mă considera curajoasă.

Și totuși, nu avea de unde să știe c-o să reușesc. Poate că eram o ratată și aveam s-o dau în bară. Poate că făcusem o greșeală când mă aruncasem cu capul înainte în treaba asta. Dar era greu să fiu pesimistă în preajma lui Lucas. Reușea să arunce o lumină frumoasă asupra situației mele.

— Sper că ai dreptate.

— Vrei să punem pariu?

— Mai bine nu! am răspuns, chicotind.

— Ai ales înțelept. Aș câștiga foarte ușor.

Am zâmbit amândoi.

Timpul trecea. Ne uitam lung unul la celălalt, cu serialul rulând în fundal. La un moment dat, mi-am simțit pleoapele grele. Nu mai reușeam să rămân trează. În mintea mea a prins contur un gând neașteptat.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Lucas ar fi participat la nunta Linei și a lui Aaron? Dacă ne-am fi întâlnit în ziua aceea, mi-ar fi fost la fel de ușor să-i vorbesc?

N-am apucat să-mi răspund, fiindcă m-a doborât somnul.

CAPITOLUL ȘASE

Lucas

Am deschis ochii. Nu reușeam să trag aer în plămâni.

Am dus o mână la piept și… nu puteam să respir.

Eu… *Joder.*[1]

Mi-am forțat degetele să schițeze cercuri pe pieptul meu, în încercarea de a-mi elibera plămânii de presiune.

Nu sunt în apă, mi-am amintit. *Respir.*

Dezorientat, am privit de jur împrejur, în lumina dimineții. Pe peretele din fața mea era un tablou. Pe bufetul din bucătărie se aflau două pahare de vin. Rucsacul meu ponosit zăcea la picioarele canapelei pe care dormisem.

Canapeaua!

Iar adormisem la *Abuela*? Nu, asta nu era canapeaua ei veche, cu două locuri, care apucase și vremuri mai bune. Nu mă aflam în sufrageria ei. Mobila și decorațiunile erau moderne. Îmi aminteau de…

Nu eram în Spania, acasă la *Abuela*, ci în New York. În apartamentul Linei. Și dormisem pe canapeaua ei.

---

[1] La dracu'!

Mi-am trecut mâinile prin păr, m-am frecat la ochi. În minte îmi repetam mantra pe care o folosisem de nenumărate ori în ultimele luni.

A fost doar un vis. Mă simt bine.

Dar ultima parte era o minciună. Mă simțeam cât se poate de bine, având în vedere situația dată. Aceasta era noua mea viață. Nu mă refer la New York, ci la chinul ăsta: să mă trezesc scăldat în sudoare rece, cu mușchii încordați și dureroși. Mușchi care, cândva, fuseseră într-o formă foarte bună.

Un sforăit ușor, la mică distanță de mine, mi-a atras atenția. Am căutat sursa sunetului. Nu mi-a luat mult și am văzut-o dormind în patul mare. Buclele ei negre erau împrăștiate pe pernă.

Rosie. Rosalyn Graham.

Nu mă mira că adormise aseară. De fapt, eram șocat că o luase somnul abia după al patrulea sau al cincilea episod din serialul ei preferat. Oricât ne străduiserăm amândoi să rămânem treji — ea, pentru că voia neapărat să plece, iar eu, pentru că serialul ăla era foarte tare —, ațipiserăm. Și abia mai târziu, după câteva ore, mă trezisem din cauza unei crampe la piciorul drept și o găsisem pe Rosie sforăind lângă mine. Fără să mai stau pe gânduri, oprisem televizorul, o ridicasem de pe canapea și o pusesem în pat.

Mi-am amintit de conversația pe care o purtaserăm aseară. Noi doi nu eram chiar atât de diferiți; amândurora ne era frică de viitor. Numai că Rosie avea lumea la picioare, iar în cazul meu, lumea se prăbușise sub mine.

M-am dus la baie. Aveam pielea lipicioasă și corpul încordat. Am închis ușa după mine și am intrat în duș.

După ce am stat foarte mult timp sub jetul de apă fierbinte, am închis robinetul, m-am înfășurat într-un prosop, mi-am luat hainele și am ieșit din baie.

Începeam să-mi revin. Am inspectat din nou apartamentul ăsta drăguț, dar mic. Cum îl numise Lina? Studioul ei? *Loft?* Nu-mi

aminteam. Având în vedere că era un apartament open-space, fără uși — cu excepția băii —, bănuiam că fusese descris într-un mod cam pretențios ca să sune mai șic. Așa cum se procedează în emisiunile americane în care prezentatorii reconstruiesc și redecorează case dărăpănate. Bunicii îi plac la nebunie emisiunile astea.

— Lucas?

Vocea lui Rosie m-a readus în prezent.

M-am răsucit și am văzut-o în pat, cu pilota strânsă în jurul picioarelor. Abia se trezise. Ochii ei larg deschiși erau de un verde incredibil de luminos.

Am schițat un zâmbet.

— *¡Buenos días!*

A ridicat privirea spre mine, apoi a coborât-o iar. S-a înroșit în obraji.

— Bună! Da… Salut! s-a bâlbâit ea. B-bună dimineața!

M-am încruntat.

— Te simți bine?

Și-a plimbat din nou privirea pe pieptul meu. La început încet, apoi puțin mai repede. Ca și cum nu se putea decide unde să se uite.

— Ai făcut duș, a declarat Rosie. Și acum ești doar în prosop.

M-am uitat și eu în jos, să văd dacă era vreo problemă. Voiam să mă asigur că cicatricile de pe genunchiul meu și de pe coapsă nu se vedeau. Totul era în ordine, iar prosopul acoperea semnele care aproape se vindecaseră. M-am uitat din nou la Rosie.

— S-a întâmplat ceva?

A scuturat din cap. Ochii ei au coborât din nou pe trupul meu.

Aha! De fapt, Rosie mă sorbea din ochi. Probabil că nici măcar nu-și dădea seama de ceea ce face.

S-a uitat la tatuajul pe care-l aveam pe partea stângă a corpului. L-a studiat îndelung.

Am întrebat-o pe cel mai serios ton cu putință:

— Admiri priveliștea?

— Poftim? Cum adică?

Admiri priveliștea? am repetat, abia abținându-mă să râd.

— Ăăă… Nu mă holbam la tine. Mie… îmi plac la nebunie tatuajele. Sunt *mare* fană a tatuajelor. La el mă uitam. E un val? Ce frumos! Minunat contur! Te-a durut când ți l-au făcut? Pun pariu că da, a turuit Rosie, după care a inspirat profund. Da, îmi plac bărbații tatuați. De fapt, îmi plac oameni tatuați, în general.

Din reflex, mi-am trecut o palmă peste tatuaj, ceea ce a făcut-o să se uite din nou la el.

— Mă bucur că-ți place, am spus amuzat. Pentru o clipă, am crezut că am sărit calul, fiindcă umblu pe-aici doar în prosop. Probabil că ai fost un pic distrasă din cauza tatuajului.

— A, da! a zis Rosie, dând energic din cap. Absolut! Poți să umbli pe-aici complet dezbrăcat, că eu nici n-aș clipi.

— Perfect!

N-o credeam nici pe departe. Dacă m-aș fi fâțâit complet dezbrăcat prin apartament, Rosie ar fi fost năucită. Dacă aș fi lăsat prosopul să cadă, s-ar fi îmbujorat atât de tare, că ar fi leșinat.

Am descoperit că gândul ăsta mă distra cam mult.

— O să țin minte: goliciunea e în regulă.

— Splendid! a bâiguit ea. De-a dreptul minunat!

Mi-am ascuns zâmbetul și i-am întors spatele.

— Te-am trezit? E cam devreme.

Am scotocit prin rucsac.

— Nu, a răspuns ea. Mereu mă trezesc la răsărit. Nu dorm foarte mult.

— Nici eu.

Am luat un schimb de haine și i-am aruncat o privire.

— Ai nevoie la baie înainte să mă duc să mă îmbrac?

Mi-am încrucișat brațele la piept. Mi-am flexat puțin bicepșii, fiindcă orgoliului meu îi plăcea la nebunie atenția pe care mi-o acorda Rosie. Imediat, și-a plecat privirea.

— Sau aș putea să mă îmbrac aici. Dacă nu te deranjează dezbră…

Rosie m-a întrerupt:

— Nu! Du-te la baie, *te rog*! Eu o să pun de cafea.

Satisfăcut, am încuviințat din cap și am intrat în baie. Când am ieșit de acolo, Rosie tocmai punea două căni pe insula de bucătărie. Se schimbase. Acum purta o bluză neagră, fără mâneci. Își prinsese părul în vârful capului, cu un elastic colorat. Privirea mea a coborât pe gâtul ei, pe umeri, apoi mai jos, pe spate. Îi admiram formele delicate. Privirea mea a poposit pe fundul lui Rosie. Era rotund și…

Nu. Nu era OK să mă holbez așa. Cu atât mai puțin acum, când mă pregăteam să-i prezint planul pe care îl pusesem la punct cât stătusem în duș.

Rosie s-a întors cu fața spre mine.

— Jur că aseară am vrut să plec, Lucas. Îmi cer scuze c-am adormit!

Am fluturat din mână.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze. Erai obosită, și eu la fel. Am adormit amândoi.

Rosie a luat cafetiera și a pus-o pe bufet.

— M-ai pus în pat, nu-i așa? Nu era nevoie. Aș fi putut dormi și pe canapea.

— N-a fost mare lucru, am răspuns, ridicând din umeri.

A tras un scaun și s-a așezat.

— A fost foarte drăguț din partea ta.

Și-a ferit privirea și s-a concentrat asupra cafetierei. A început să toarne cafea în căni.

— Știi, Lina mi-a zis că ești o brută. Mă tot întreb de ce-a spus așa ceva.

Am pufnit în râs.

— Crede-mă, vară-mea are suficiente motive să zică asta. În copilărie și în adolescență, eram un coșmar, am spus, rânjind. Uneori, încă sunt.

— Mie mi se pare că acum te porți foarte frumos.

I-am întâlnit privirea. Am tras spre mine o cană cu cafea.

— Chiar mă bucur că ai impresia asta.

S-a încruntat puțin.

— Te bucuri? Cum așa?

Am așteptat până a luat prima gură de cafea, apoi i-am zis:

— Cred că ar trebui să rămâi aici, Rosie.

Foarte încet, a lăsat cana jos.

— Adică acum, la micul-dejun?

— Nu. Adică atât cât vrei să rămâi.

Am făcut o pauză, ca să-i las timp să se gândească la propunere, după care am adăugat:

— Poți locui aici, cu mine, în apartamentul Linei.

Și-a arcuit o sprânceană.

— Ce? Nu se poate!

— De ce nu?

Am sorbit din cafea.

— Pentru că tu… ești… Lucas. Iar eu nu… locuiesc aici.

— Nu poți locui în apartamentul tău. Și se pare că nici acasă la tatăl tău. Altfel, ai fi deja acolo. Am dreptate?

Umerii ei s-au lăsat în jos.

— Da. Așa e.

Nu-mi spusese clar treaba asta aseară, dar îmi dădusem seama. Chiar înțelegeam.

— Atunci, rămâi aici! Acordă-ți timp să-ți rezolvi problemele!

— Dar e un apartament mic, cu un singur pat, iar Lina ți l-a promis ție, Lucas.

— Putem să-l împărțim, dacă nu te deranjează.

Urechile i s-au înroșit instantaneu. Am simțit nevoia să fac o precizare:

— Apartamentul, nu patul.

— Bineînțeles, a zis ea, surâzând. Dar dacă *mie* nu-mi convine să împart?

— În seara când am ajuns aici, ai spus că nu putem rămâne amândoi, așa că am vrut să verific dacă într-adevăr nu se poate să locuim amândoi aici.

— Așa am zis, a murmurat ea. Dar nu asta voiam să spun. Nu mă deranjează să stăm amândoi aici. Tu… ești surprinzător de minunat. De fapt, nici n-ar trebui să mă mir.

Habar n-aveam la ce se referea.

Gânditoare, Rosie și-a aranjat câteva șuvițe de păr.

— Plănuiam să caut un hotel ieftin, o cazare prin Airbnb sau ceva de genul ăsta. Ieri, pe drum încoace, am început să caut, dar pur și simplu e…

— Scump, i-am completat eu propoziția. Și obositor. Am căutat și eu, înainte ca Lina să mă invite să stau aici.

M-am îndreptat de spate și am privit-o în ochi.

— Rămâi aici, Rosie.

Mi-am zis că era ultima oară când îi propuneam. Nu aveam să mai insist.

— Poți să stai oricât vrei. Nu arunca banii pe fereastră, pentru o cameră foarte scumpă! Nu pleca de aici doar fiindcă-ți închipui c-o să mă deranjezi! Eu îți propun să rămâi aici.

Judecând după privirea ei, bănuiam că lua în considerare propunerea mea.

A ezitat, după care a întrebat:

— N-o să te simți înghesuit din cauza mea?

— Ți se pare că sunt înghesuit?

A clătinat din cap.

— Am dormit amândoi aici, azi-noapte, și a fost OK, nu? am zis, iar ea a ridicat din umeri. În plus, uiți că sunt aici ca turist. Apartamentul va fi gol aproape toată ziua. O să ai destulă liniște să te concentrezi pe scris și o să-ți respecți termenul-limită.

A părut să se învioreze, însă imediat a oftat.

— Bine, Lucas. Dar nu te pot lăsa să dormi pe canapea.

— Am dormit în locuri mult mai incomode decât o canapea dintr-un apartament modern din Brooklyn.

— Ce fel de locuri?

— Pe canapeaua veche de treizeci și unu de ani a bunicii, pe o saltea pneumatică, pe un prosop întins pe nisip sau pe podeaua rulotei mele, când salteaua era udă de ploaie. Mi se întâmpla foarte des. Am trăit mult pe drumuri. Deci, crede-mă, pentru mine canapeaua aia pufoasă și la modă e ceva de vis.

Rosie mi-a cântărit cuvintele.

— Ai călătorit pentru competiții?

Realitatea rece și grea m-a lovit ca un val.

— Lina se lăuda de fiecare dată când te calificai pentru un turneu, a explicat Rosie. Îmi arăta poze cu tine.

Stomacul mi s-a strâns ghem. Nici Lina, nici restul familiei Martín nu aveau habar cât de mult se schimbaseră lucrurile pentru mine.

Rosie și-a dus cana la buze, după care m-a întrebat:

— De-asta vorbești așa de bine engleza?

Mulțumit că se abătuse un pic de la subiect, am chicotit.

— Da. În ultimii cinci ani am petrecut mai mult timp cu străini, departe de casă, decât în Spania. Așa că, la un moment dat, a trebuit să învăț engleza.

În ochii lui Rosie a apărut o sclipire și toată fața i s-a luminat.

— O să rămân aici, până aflu când mă pot întoarce la mine acasă. Săptămâna asta, proprietarul o să-mi dea vești despre apartamentul meu.

Am încuviințat din cap. Mă simțeam foarte ușurat.

— Stai oricât ai nevoie.

— Și încă ceva! a precizat Rosie. Cât timp locuiesc aici, o să cumpăr eu de mâncare. Chiar și după ce primești noul card. Măcar atât să fac.

Am dat să protestez, dar nu m-a lăsat. Și-a fluturat un arătător pe la nasul meu.

— Asta nu se negociază.

— OK. Batem palma, dar numai dacă gătesc eu pentru amândoi.

— Bine, s-a învoit Rosie. Dar spăl eu vasele.

— Așa rămâne!

— Ar mai fi ceva. Tu o să dormi în pat. Dorm eu pe canapea.

Nici în ruptul capului! Totuși, mi se părea adorabil că Rosie avea impresia c-o să accept.

— Rosie…

Telefonul meu a început să sune.

— Poate e important. Ar trebui să răspunzi.

Am dat fuga la telefon. Pe ecran era numele soră-mii, care dorea să vorbim prin apel video.

Am ridicat mobilul în dreptul feței mele.

— *¡Hermanita!*

— Lucas! a țipat ea, iar părul roșu i-a săltat de entuziasm. *¿Como está mi persona favorita en todo el mundo mundial?*[1]

Persoana ei preferată? Soră-mea nu zice chestii de-astea decât dacă…

— Ce-ai mai făcut, Charo? am întrebat-o în spaniolă.

A tresărit teatral, prefăcându-se indignată.

— Ba pardon! Știi că sunt o sfântă.

Cum să nu! Când or zbura porcii.

— Taco e bine?

[1] Ce face persoana mea preferată din toată lumea? (în lb. spaniolă)

Soră-mea și-a dat ochii peste cap. Am auzit un lătrat în fundal.

— Ești un tată de cățel mult prea protector. Lui Taco îi merge foarte bine în grija mea.

Soră-mea s-a mișcat, iar imaginea s-a încețoșat pentru câteva secunde. După aceea pe ecran a apărut un botic cunoscut.

— *¡Hola, chico!* l-am salutat pe cel mai bun prieten al meu, abia reținându-mi emoția în voce. *Estás siendo un buen chico?*

Taco și-a înclinat capul într-o parte când mi-a auzit vocea și a scheunat.

— Și mie mi-e dor de tine, amice, am zis, iar el mi-a răspuns cu un lătrat vesel. Charo are grijă de tine?

Taco a lins obrazul soră-mii, după care a făcut la fel cu ecranul telefonului.

— *¡Taco, no!*

Vocea lui Charo se auzea înăbușit; probabil că limba lui Taco acoperea microfonul mobilului. După câteva secunde, au revenit amândoi în cadru.

— Câinele tău mănâncă și linge orice. E normal așa ceva?

— Da. Așa tată, așa fiu. Am dreptate, Taco? am chicotit eu, iar el a lătrat. Acum câteva luni, s-a furișat în cămara mamei și s-a înfipt în *jamón*-ul cel bun. Mama s-a înfuriat.

Tocmai de-asta refuzase să-i poarte de grijă pentru trei luni, cât urma să fiu plecat.

— Dar ești băiat bun, nu-i așa, Taco? Doar că ți-e puțin foame tot timpul. Hei, amice! Vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

M-am răsucit, căutând-o din ochi pe Rosie. Era tot acolo unde o lăsasem. A făcut ochii mari.

— Îi faci cunoștință cu mine? s-a mirat Rosie.

— Normal!

M-am apropiat de ea și m-am oprit în spatele ei.

— Despre cine credeai că vorbesc?

M-am lăsat pe vine și m-am apropiat de Rosie din spate, ca să mă asigur că Charo și Taco ne puteau vedea pe amândoi. Când mi-am schimbat poziția, i-am atins umărul cu pieptul și am simțit că s-a încordat. Oare încălcasem o limită, invadându-i spațiul personal?

— Taco, ea e Rosie, noua mea prietenă. Rosie…

M-am uitat la profilul ei. Am observat că sângele îi năvălise în obraji.

— El e Taco, cel mai bun prieten al meu. Și ea e sora mea, Charo.

Rosie și-a răsucit capul spre mine, iar când ni s-au întâlnit privirile, mi-am dat seama că roșise nu din cauză că se simțea stânjenită fiindcă stăteam atât de aproape. De fapt, era la fel de tulburată ca mai devreme, când stătusem în fața ei purtând doar un prosop, iar ea mă măsurase de sus până jos.

Nu mi-am putut reține un zâmbet.

A clătinat ușor din cap și s-a uitat din nou la ecranul telefonului. După mișcarea asta rapidă, am simțit o aromă dulce-fructată.

Un lătrat vesel mi-a atras din nou atenția.

— Bună, Taco! a zis Rosie, zâmbind. Îmi pare bine să te cunosc în sfârșit!

În sfârșit?

Rosie a continuat:

— Charo, ce mai faci? Mă bucur să te văd. Habar n-aveam că tu și Lucas sunteți frați. Nimeni nu mi-a zis. Ei, nu că ar conta. Doar că sunt surprinsă, pentru că voi doi sunteți atât de…

— Diferiți, a completat Charo. Știu, *cariño*. E vorba de păr, nu? Toată lumea din familia noastră a crezut că și Lucas o să fie roșcat. Ori asta, ori c-o să chelească precoce. Ambele se transmit genetic în familia noastră. Toți bănuiau că Lucas se tunde atât de scurt ca să ascundă faptul că chelește. Și știi ce? Nimeni nu l-ar fi condamnat.

Am oftat din rărunchi și am dat s-o corectez pe soră-mea:

— Charo, știi că mă tundeam așa pentru…

— … competiții, a completat ea, iar eu m-am întristat amintindu-mi de concursurile la care participasem. Da, știu: e mai ușor și mai comod să ai părul scurt când petreci o grămadă de timp în apă sărată, în soare, bla, bla, bla… Dar acum, când ești în vacanță…

Mi-era greu să păstrez o expresie neutră. Nu voiam să-i dau de bănuit că, deși vizita mea în State nu era permanentă, vacanța mea avea să fie pe termen nedefinit.

— Acum le-ai arătat că se înșală, nu-i așa, *ricitos de oro*?

Am pufnit.

Rosie ne-a întrebat:

— Ce-nseamnă *ricitos de oro*?

Deși pronunția ei nu era nici pe departe corectă, rostite de buzele ei, cuvintele sunau foarte… *dulce*.

— „Cosițe aurii", i-am tradus.

Rosie a izbucnit în râs, iar eu am înghiontit-o ușor cu umărul.

— Nici măcar nu sunt blond. Părul meu nu e nici lung, nici creț. Deci…

— OK. Cum spui tu, *ricitos*, m-a luat Charo peste picior, apoi și-a îndreptat toată atenția spre noua mea colegă de apartament. Rosie, n-am mai auzit nimic de tine de la nunta Linei. Ce mai faci, *cariño*?

Rosie n-a apucat să răspundă, pentru că soră-mea a continuat cu întrebările:

— Apropo, Lina e pe-acolo? Parcă trebuia să fie în luna de miere, nu? V-a făcut cunoștință înainte să plece?

Fiindcă le suportam de-o viață, eram imun la prostiile lui Charo. Mi-am dat ochii peste cap.

— De ce m-ai sunat? am cerut să știu.

Soră-mea s-a făcut că nu mă aude. A mijit puțin ochii și a adăugat:

— E cam devreme ca să petreceți timp împreună. Nu e foarte devreme în New York? Ce oră e la voi?

Rosie părea că-și ține respirația.

Nu aveam de gând să-i cânt în strună soră-mii, indiferent de apropourile pe care le bătea.

— E timpul pentru micul-dejun, surioară. Și știi că iau foarte în serios cea mai importantă masă a zilei. Deci, dacă nu te superi…

Charo a dus o mână la piept.

— Ce distractiv! O petrecere la micul-dejun!

Am trecut cu vederea remarca ei ironică și m-am uitat la Rosie.

— Mă gândeam să pregătesc niște pâine prăjită. Ce spui, Rosie?

Și-a răsucit capul spre mine, iar nasurilor aproape că ni s-au atins.

— Ah! La naiba! Scuze, Lucas!

Nu m-am ferit. Atingerea ei nu mă deranjase.

Acum, fiindcă stăteam atât de aproape de ea, simțeam o aromă de… *piersici*.

Rosie mirosea a piersici.

— Sau poate nu-ți place pâinea prăjită? Am putea face *churros*. Am schimbat puțin rețeta originală. Fac niște *churros* atât de buni, de te lingi pe degete.

Ochii ei verzi au sclipit a interes.

— Deci o să pregătim *churros*, am hotărât eu.

I-am făcut cu ochiul.

Soră-mea a izbucnit:

— *¡Ay! Ay, Lucas. ¿Sabe Lina que estás…*

Am întrerupt-o:

— Charo! Dacă nu mai ai altceva de zis…

Nu avea sens s-o deranjăm pe Lina, fiindcă nu aveam ce să-i spunem. Nu era mare lucru: eu și Rosie pur și simplu urma să locuim în același apartament, pentru câteva zile. Și acum urma să luăm micul-dejun împreună.

Soră-mea s-a scandalizat:

— Vrei să scapi de mine? Abia dac-am apucat să vorbim! Apropo de vorbit… Rosie și cu mine avem multe de povestit. N-am mai stat de vorbă de la nuntă. Ne-am distrat foarte tare la petrecere.

Rosie a scos un sunt ciudat, pe care Charo l-a ignorat.

— Îți aduci aminte cât de surprinsă am fost să văd c-ai venit singură la nuntă? Și mi-ai zis că nu aveai un iubit de ceva vreme și…

— Dumnezeule, Lucas! a întrerupt-o Rosie, ducând o mână la ureche. Ai auzit? Cred că e alarma de incendiu.

Mi-a luat o clipă să înțeleg ce punea la cale. Mi-am pus și eu mâna pâlnie la ureche.

— La naiba! Rosie are dreptate. Stai așa! Nu cumva e o mașină de pompieri afară?

Ochii lui Charo s-au îngustat. Ne privea bănuitor. Și pe bună dreptate.

— Așa-i, Lucas. Trebuie să plecăm, a adăugat Rosie imediat. Trebuie să ieșim din clădire cât mai repede, înainte ca focul să se răspândească.

— Stați puțin! a protestat Charo. Eu n-aud nimic.

— Îmi pare rău, Charo, a întrerupt-o iar Rosie. Vorbim în altă zi, bine?

— Dacă supraviețuim, am intervenit.

Rosie mi-a aruncat o privire. Nu mă mai puteam lupta cu rânjetul pe care încercam să-l stăpânesc.

Rosie a afișat un surâs timid.

Charo a pufnit exasperată. Am început să turui, ca să nu-i las timp să mai zică ceva.

— *¡Adiós, hermana!* Taco, o să-mi fie dor de tine, *chico*. Să fii cuminte, bine?

Taco a scheunat trist. Mi s-a frânt inima.

— Paaa! a adăugat Rosie. Mă bucur că te-am cunoscut, Taco! Și-mi pare bine că am vorbit, Charo.

Am încheiat apelul și am pus telefonul pe insula de bucătărie.

— Alarma de incendiu, am repetat. Un pretext clasic.

Capul meu era aproape la aceeași înălțime cu al lui Rosie. Stăteam cu câțiva centimetri în spatele ei. A râs dulce, delicat. Nu mai era la fel de încordată ca atunci când mă apropiasem de ea.

— Îmi pare rău că am mințit-o pe Charo. Mă simt atât de prost.

— Mă bucur că ai făcut-o, am recunoscut, deși eram surprins că mințise. Țin la soră-mea, dar aveam nevoie să scap de ea.

— Și eu la fel, Lucas.

Aveam de gând s-o întreb de ce și dacă avea legătură cu comentariul lui Charo despre faptul că Rosie venise singură la nuntă. Deodată, și-a relaxat spatele și s-a sprijinit de pieptul meu.

Căldura bruscă pe care am simțit-o când și-a lipit trupul de al meu m-a luat prin surprindere. Am inspirat profund, ca să-mi umplu plămânii cu mirosul ei. Miros de *piersici*.

A tresărit ușor când ne-am atins, iar mișcarea ne-a adus cumva mai aproape. Din instinct, mi-am sprijinit mâinile de bufet, de o parte și de alta a lui Rosie. Parfumul de piersici mă învăluia. În timp ce brațele mele o țineau prizonieră, căldura corpului ei mi-a amintit cât de mult trecuse de când stătusem atât de aproape de cineva. Mi-am amintit cât de firești erau și fuseseră dintotdeauna atingerile pentru mine. Și cât de mult mă izolasem după ceea ce mi se întâmplase.

În mintea mea a răsărit un avertisment: *Fă un pas în spate! N-ai voie! Nu e nici momentul potrivit, și nici nu ești în formă pentru așa ceva.*

M-am desprins de ea.

Rosie era în siguranță cu mine. Nu i-o spusesem în glumă. Chiar dacă vară-mea mă considera o brută din cauza lipsei mele de rafinament sau de maniere, nu eram un om al cavernelor.

Voiam s-o respect pe Rosie. Mai ales acum, că urma să locuim împreună în acest apartament. Chiar dacă numai temporar.

— Bun!

M-am răsucit pe călcâie, am bătut din palme și am deschis câteva dulapuri la întâmplare, căutând făina.

— Ți-am promis *churros*, așa că vei primi *churros* la micul-dejun, *colega*.

CAPITOLUL ȘAPTE

Rosie

Eram colegi de apartament.

Doar *temporar*, după cum subliniasem foarte clar.

Nu aveam de gând să profit de amabilitatea lui Lucas.

Era cu totul altceva să locuiesc în apartamentul gol al Linei, cât timp era plecată în luna de miere, dar îi fusese promis lui Lucas. Acceptasem ajutorul lui fiindcă eram cam disperată.

Iar compania lui nu mă deranja.

Bine, recunosc: mă tenta ideea de a petrece mai mult timp cu el. Tentația asta era încurajată de obsesia mea amoroasă, pe care bineînțeles c-o țineam sub control. Dar cel mai important motiv era că nu mai aveam timp. Mai erau opt săptămâni până la termenul meu limită și nu-mi permiteam să le irosesc căutând un loc de cazare la un preț acceptabil. Trebuia să profit de fiecare minut și de fiecare bănuț pe care-i aveam la dispoziție. Dacă nu-mi respectam termenul-limită și nu primeam o parte din avansul pentru a doua mea carte, economiile mele urmau să aibă de suferit.

Așadar hotărâsem să locuiesc cu Lucas pentru câteva zile, până când aveau să se încheie reparațiile din apartamentul meu. Speram să se întâmple curând.

M-am uitat din nou la laptopul din fața mea și mi-am amintit că ar trebui să mă concentrez asupra manuscrisului, nu pe toate lucrurile din viața mea care mergeau aiurea.

Am verificat câte cuvinte scrisesem.

Doar o sută, din norma zilnică de două mii de cuvinte pe care mi-o impusesem.

O sută de cuvinte jalnice, scrise în trei ore! Și jumătate dintre ele erau notițe despre cadrul inexistent al scenei pe care mă chinuiam s-o compun.

M-am uitat iar la pagina aproape goală din fața mea. Țineam degetele suspendate deasupra tastaturii. Am închis ochii, încercând să născocesc ceva. Nimic! Frica și-a făcut apariția în mine. S-a împrăștiat și a pus stăpânire pe pieptul meu, ca o piatră grea, aspră. Îmi venea să urlu.

Însă m-am abținut.

Eu eram Rosie. Eu eram cea calmă. Făceam planuri de bătaie, eram rațională, inspiram adânc și schimbam situația fără să-mi pierd cumpătul. Eram prietena și fiica pe care se poate conta.

Când scrisesem prima mea carte, totul mi se păruse firesc. Fusese ca și cum deschisesem o supapă și eliberasem ceva ce stătuse închis în mine, așteptând să iasă la iveală: nevoia de a fi iubită cu pasiune; miracolul de a deveni universul altcuiva; bucuria de-a găsi acea persoană — singura persoană — cu care te potrivești. Cineva nu neapărat perfect — pentru că nimeni nu este —, dar care e perfect pentru *tine*.

Tema călătoriei în timp mi se păruse distractivă. Dintotdeauna îmi plăcuse foarte mult tipologia protagonistului care se simte ca peștele pe uscat. Așa că inventasem drept personaj un bărbat care venea din trecut, un militar blocat în prezent, care se luptă cu propriii demoni și încearcă să accepte o dragoste pe care nu crede că o merită. Da, se simțea pierdut, însă asta nu însemna că nu

putea fi „găsit" de cineva. De aleasa *lui*. Chiar dacă soarta pare să-i fie împotrivă, chiar dacă e proiectat cu două secole în viitor.

Și atunci, eu de ce nu puteam să…

Un scârțâit puternic mi-a atras atenția.

Lucas?

Nu putea fi el. Acum câteva ore, plecase să se plimbe prin oraș. Credeam că avea să se întoarcă abia după-amiază.

M-am dus la ușă și m-am uitat pe vizor.

O femeie în vârstă, îmbrăcată într-o salopetă roșie, stătea în fața propriei uși, pe hol, cu mâinile în șolduri. O canapea de două locuri zăcea pe jumătate în interiorul apartamentului ei, pe jumătate în hol.

Am ieșit din apartament și am salutat-o.

— Bună ziua! Aveți nevoie de ajutor?

N-am primit nicio reacție. Femeia era ocupată să împingă un braț al canapelei galbene, care părea că se înțepenise.

— Bună ziua! am repetat, după care am făcut un pas în față. Vreți să vă ajut s-o mutați?

În continuare, femeia mă ignora. Dacă mă luam după părul ei cenușiu și după spatele gârbovit, cred că avea în jur de șaptezeci de ani. A împins din nou canapeaua, iar când aceasta nu s-a clintit, s-a împleticit câțiva pași în spate.

M-am apropiat imediat de ea și mi-am proptit mâinile pe un braț al canapelei.

În sfârșit, m-a văzut.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat, ducând o mână la piept. M-ai speriat de moarte, fetițo!

I-am adresat un zâmbet prietenos.

— Îmi pare foarte rău! Am încercat să vă vorbesc de câteva ori, dar probabil nu m-ați auzit.

A mijit ochii la mine.

Zâmbetul meu a dispărut.

— Mă numesc Rosie.

Așteptam să se prezinte, dar tăcerea se prelungea.

— Mi se pare că vă cam chinuiți cu canapeaua. N-aș vrea să vă accidentați.

Femeia m-a scrutat de sus până jos, pe îndelete.

— Nu știu.

— Nu știți dacă pot să vă ajut? Sunt mai puternică decât par.

Femeia a înclinat capul într-o parte. Nu părea convinsă.

— Nu locuiești aici.

— Aveți dreptate. Dar sunt prietenă cu Catalina, vecina dumneavoastră. O să stau în apartamentul ei pentru câteva zile.

— Nu cunosc nicio Catalina.

Mi-a picat fața.

Am încercat să-i stimulez puțin memoria:

— Catalina Martín. E minionă, brunetă, cam de-o seamă cu mine. N-o cunoașteți?

Femeia a clipit nedumerită.

— Ea…

De ce nu puteam găsi cuvintele potrivite pentru a o descrie pe cea mai bună prietenă a mea?

— Of, Dumnezeule! Vă jur că o cunosc…

A fluturat dintr-o mână, ca să mă facă să tac.

— Te-am pus la încercare, a chicotit bătrâna. Catalina mă salută întotdeauna, nu dă petreceri și nu are animale care duhnesc. Are un iubit foarte înalt. Îmi place de ea. Și de el. Lina are legătură cu tărăboiul de-acum două nopți, din hol?

Am tresărit.

— De fapt, a avut legătură cu mine și cu al meu…

Nu știam cum să-mi închei fraza. Cu al meu coleg de cameră? Cu vărul celei mai bune prietene de-ale mele, pe care îl luasem drept spărgător de apartamente?

— Cu Lucas. Nu Lucas „al meu". Pur și simplu Lucas. Îmi cer scuze pentru deranjul de alaltăieri.

Mă simțeam din ce în ce mai stânjenită.

— Deci… credeți că putem muta canapeaua împreună?

Vecina Linei m-a cântărit încă o dată din cap până-n picioare.

— Mda. Cred c-o să te descurci. Apropo, eu sunt Adele.

— Mulțumesc, Adele!

Am apucat brațul canapelei cu ambele mâini. Mi-am tras umerii în spate.

— Cred că ar trebui s-o împingem înăuntru, ca s-o putem manevra mai bine. Deci număr până la trei și facem așa, bine?

Bătrâna a dat aprobator din cap și a mormăit ceva care suna a „deșteapto!".

I-am trecut cu vederea comentariul.

— Bun! Trei… doi… unu… Împinge!

Dar canapeaua nu s-a clintit, fiindcă Adele trăsese de ea, în loc să împingă.

— Nu-i nimic, am spus, încercând să-mi ascund frustrarea. Mai încercăm o dată. Asigură-te că *împingi*, da? Împinge-o înăuntru.

Adele mi-a aruncat o privire urâtă.

— Nu folosi tonul ăsta cu mine, domnișoară! Știu ce fac.

Of, Doamne! Chiar nu aveam timp pentru așa ceva.

I-am zâmbit larg, cu toți dinții.

— Încerc să te ajut, Adele.

— Bine zis că încerci! Ai brațe ca două spaghete, a bombănit vecina Linei.

M-am strâmbat și mi-am privit brațele. O bănuială mi-a încolțit în minte.

— Adele, trebuie să ducem canapeaua înăuntru sau…

— Hai să mai încercăm o dată! a spus femeia, ignorându-mi întrebarea.

Nu știam dacă era cazul să-i mai pun alte întrebări. Am apucat din nou marginea canapelei. M-am uitat la Adele, așteptând instrucțiuni, dar expresia ei se schimbase. Pălise și avea o privire absentă.

Am atins-o pe umăr.

— Adele, te simți bine? Vrei să stai jos?

Femeia s-a holbat în gol cam un minut, fără să reacționeze la încercarea mea de-a o scoate din transă.

M-a cuprins neliniștea.

Nu puteam s-o conduc înapoi în apartamentul ei, pentru că ușa era blocată de canapeaua cu două locuri. Să strig după ajutor nu prea avea sens, fiindcă nu era rănită. Pur și simplu era… absentă. Ca și cum mintea îi fugise în altă parte.

Simțeam pe ceafă picături de sudoare.

Am strigat-o din nou pe nume. Niciun răspuns.

Mi-am scos telefonul, ca să sun după ajutor. Adele și-a pironit privirea asupra mea și s-a încruntat, confuză. S-a uitat la canapea, apoi la mâna mea, care-i strângea umărul. A căpătat o expresie panicată.

— Adele, te simți bine?

Mi-am retras mâna.

Femeia din fața mea era o cu totul altă persoană față de doamna vioaie de mai devreme. Femeia asta era dezorientată, ca și cum tocmai se trezise dintr-un vis.

La naiba! Acum începeam să mă panichez și eu.

Pe hol a răsunat o voce de bărbat.

— Rosie?

Lucas se întorsese.

Senzația de ușurare pe care am simțit-o era neașteptată, copleșitoare. Simțeam nevoia să închid ochii și să inspir adânc.

I-am auzit pașii apropiindu-se.

— Ce se întâmplă? a întrebat Lucas. Ce-i cu canapeaua asta?

— Încercăm să o scoatem din apartament.

Ne-am intersectat privirile. Când s-a uitat cu atenție la mine, zâmbetul lui larg și strălucitor a dispărut.

Am adăugat:

— Sau s-o împingem în apartament. Sinceră să fiu, nu prea știu.

Lucas tăcea. Ochii lui îmi scrutau chipul.

— Mateo? a zis Adele.

A pronunțat numele atât cu neîncredere, cât și cu bucurie.

Mă uitam când la vecina Linei, când la Lucas, a cărui expresie era la fel de calmă ca suprafața unui lac liniștit.

— Adele, el e Lucas, i-am spus pe un ton cât mai blând cu putință. Ți-am pomenit despre el adineauri. Ții minte? Lucas al meu…

Am pălit când mi-am dat seama ce-mi ieșise pe gură.

— El e vărul Catalinei.

Adele m-a privit cu nedumerire.

— Dar n-are cum să fie Lucas al tău. El e Mateo al meu.

Am zâmbit forțat. Nu-mi dădeam seama cum naiba ajunsesem în situația asta și nici cum să schimb subiectul mai repede.

Secundele se târau chinuitor de încet.

Lucas a propus:

— Ce-ar fi să mut chestia aia din drum și să te conduc înăuntru, Adele?

În sfârșit, am îndrăznit să mă uit la el.

A pus o mână pe spatele lui Adele și a împins-o cu blândețe din drum, după care a venit lângă mine. Încet, s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit, ca să aud numai eu:

— *Lucas al tău* îți sare în ajutor.

Din gâtlejul meu a izbucnit un sunet ciudat.

Lucas s-a pus pe treabă și, câteva minute mai târziu, canapeaua era înapoi în apartamentul lui Adele, în timp ce colegul meu de apartament o călăuzea pe bătrână înăuntru.

— Ți-e foame? l-a întrebat Adele. Cred că mi-a mai rămas niște lasagna, iar tu pari un pic cam slăbănog.

— Crezi că sunt slăbănog? a răspuns Lucas nonșalant, de parcă se cunoșteau de multă vreme. Aș zice că sunt într-o formă foarte bună, a adăugat, după care a ridicat un braț și și-a flexat bicepsul. Vezi ce mari sunt mușchii ăștia?

Adele a chicotit și l-a plesnit ușor peste braț.

— Of, strengarule!

Rămăsesem pe loc, captivată de scena asta ciudată și vrăjită de atitudinea lui Lucas — liniștitoare și totodată autoritară.

Lucas s-a uitat peste umăr și mi-a întâlnit privirea.

„Vii?" a mimat din buze.

Văzând că nu mă clinteam, Lucas a adăugat ferm, dar blând:

— Vino, Rosie!

Mi-am urnit picioarele și i-am urmat.

După ce a pregătit ceai și a vorbit puțin cu noi, Adele ne-a asigurat că fiica ei urma să o viziteze în seara asta. În cele din urmă, după ce a adormit, ne-am întors în apartamentul Linei.

Am închis ușa de la intrare și ne-am sprijinit de ea.

— A fost… intens, am șoptit. Și cam trist.

— Mda.

M-am uitat la el. Ținea ochii închiși.

— Dar așa e viața, a continuat Lucas. Intensă și sfâșietoare.

Umbra care îi străbătea chipul uneori a revenit. M-am pomenit că zic:

— Ți-a frânt cineva inima, Lucas? De-asta ești aici, departe de Spania?

A deschis ochii și m-a privit pătrunzător.

— Și da, și nu, a recunoscut cu glas stins. De fapt, nimeni nu mi-a frânt inima, Rosie. Nu cred c-a avut cineva ocazia s-o facă.

Adică nu fusese niciodată îndrăgostit? Deci fugea sau nu de o suferință din dragoste? Dacă nimeni nu îi frânsese inima, atunci *ce* provocase suferința asta?

Lucas a destrămat tăcerea:

— Bunicul a suferit de Alzheimer. Mă confunda cu fratele lui mai mic. La un moment dat, nu l-am mai corectat și m-am prefăcut că totul e în regulă. Nu știu dacă Adele are aceeași boală, dar…

— Ai procedat la fel și în cazul ei. Îmi pare rău, Lucas! Sigur n-a fost ușor să treci prin așa ceva.

Cuvintele lui atinseseră un punct sensibil din sufletul meu. M-am pomenit că întind mâna și îl ating pe braț.

— Cred că azi ai făcut-o fericită pe Adele, chiar dacă pentru scurt timp.

Lucas s-a uitat la degetele mele. Mă concentram la căldura care emana de sub puloverul lui. Deodată, s-a apropiat și m-a cuprins într-o îmbrățișare.

Simțeam un amestec straniu de plăcere și uluire.

— Chiar sper că nu te deranjează, a murmurat aproape de tâmpla mea. E în regulă că te îmbrățișez, Rosie?

— Eu… ăăă… Da, am bâiguit, pe urmă am închis ochii. Da, e mai mult decât OK.

— Bun.

După ce m-a strâns mai tare pentru două secunde, mi-a dat drumul. S-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre bucătărie, de parcă nu se întâmplase nimic.

A tras un sertar și a scos o tigaie.

— Mă gândeam să fac o *frittata*, colega. Am găsit o rețetă pentru cheesecake cu ciocolată albă. Abia aștept s-o încerc.

Mintea și pieptul meu încă încercau să-și revină, după asaltul îmbrățișării.

— Sună bine, Lucas.

A scos din frigider ouă și câteva legume, după care s-a răsucit spre mine și m-a fixat cu o privire severă.

— Rosalyn Graham, lipsa ta de entuziasm e scandaloasă. Te îndoiești de *frittata* mea. Ba mai rău, te îndoiești de cheesecake-ul meu cu ciocolată albă, a declarat el, gesticulând cu un tel. Accept provocarea! O să vezi c-o să-ți placă la nebunie mâncarea mea.

Constatam că era foarte puțin probabil să nu-mi placă ceva la Lucas Martín.

Tocmai ne pregăteam să ne uităm la al treilea episod consecutiv din serialul *nostru* — așa cum îl numise Lucas —, când Netflix s-a hotărât să ne întrerupă maratonul de vizionare cu o întrebare: **ÎNCĂ TE MAI UIȚI?**

Colegul meu de apartament a pufnit indignat.

— Bineînțeles că încă ne uităm! Tocmai au omorât unul dintre personajele principale, iar fără leacul magic, pe care l-au pierdut din cauza unei întorsături idioate, tipa aia n-o să învie prea curând!

Am chicotit. Frustrarea lui mă amuza.

— Te-am avertizat c-o să-nceapă să-ți placă, i-am zis.

Nu-mi venea să cred cât de mult îl acaparase serialul ăsta pentru adolescenți.

— Ți-am zis să nu te atașezi prea tare de personaje, am adăugat, încercând să-mi înăbuș un căscat.

M-am uitat la el și am descoperit că mă privea.

— Ești obosită?

Aș fi vrut să neg, dar, incapabilă să mă abțin, am căscat și mai larg.

Lucas a râs.

— OK, *Bella Durmiente*.

Bella Durmiente.

În urechile mele, cuvintele astea sunau ca o vrajă ademenitoare. Știam că impresia mea se datora faptului că le pronunțase Lucas.

— Ce înseamnă asta?

— „Frumoasa Adormită."

Cât ai clipi, Lucas s-a întins spre mine.

Stătea acolo, în colțul lui, la un metru de mine. În secunda următoare, venise foarte aproape, iar pieptul lui se lipise de mine.

Primul lucru pe care l-am observat a fost cât de cald era trupul lui. Apoi m-a luat prin surprindere mirosul lui: ușor sărat, săpunos, proaspăt. Îl caracteriza. Cum de nu-l simțisem mai devreme, când mă strânsese în brațe? Acum, numai la el mă gândeam. În nări îmi stăruia doar mirosul lui.

Încercam să-mi țin respirația, ca să nu-mi pierd capul și mai mult. Fir-ar să fie! Cum se face că băiatul ăsta mirosea *al naibii* de bine?

— Ăăă… Lucas, ce faci?

S-a întins peste picioarele mele, ca și cum căuta ceva.

— Lucas? am repetat, cu voce pierită.

— Unde ai ascuns-o?

— Ce să ascund?

Nu puteam gândi clar când fața lui era atât de aproape de a mea.

Am simțit că mâna lui pipăie perna pe care stăteam așezată.

— Dă-mi telecomanda. Mai ai puțin și adormi, așa că o să te duc la culcare, *Bella Durmiente*.

Tonul lui era glumeț, prietenos. Îmi dădeam seama cât de inofensive erau gesturile lui. Deci nu făcea altceva decât să caute telecomanda, iar eu eram, din întâmplare, în drum. Nu mă puteam gândi decât la el, la cât de bine mirosea și la cât de aproape de mine stătea. Dacă m-aș fi mișcat cu un centimetru mai la stânga, bărbia lui ar fi atins-o pe a mea și i-aș fi simțit țepii din barbă.

Mintea îmi stătea numai la poreclele pe care mi le dădea în spaniolă și la cât de drăguț era, pentru că voia să mă ducă la culcare.

Of! Mai bine găseam telecomanda, îmi dădeam una în cap cu ea și terminam cu povestea asta.

— Aha! Aici e!

A scos telecomanda de sub perna de lângă mine și a ridicat-o triumfător în aer, de parcă tocmai găsise Sfântul Graal.

— Am găsit-o!

— Slavă Domnului! am îngăimat.

Lucas a râs. Înainte să se îndepărteze, mi-a atins ușor nasul cu un deget.

— Data viitoare, ascunde-o mai bine!

— Crede-mă, n-o să ascund niciodată ceva de tine.

După ce s-a întors la locul lui, am inspirat adânc și m-am forțat să-mi vin în fire. Dacă tot urma să locuim în același apartament, nu puteam să mă port așa de fiecare dată când Lucas ajungea la jumătate de metru de mine.

— Perfect, colega! a aprobat Lucas, după care s-a ridicat și și-a întins un braț. Știi, nu cred că ăștia vor găsi leacul la timp. S-ar putea să…

Tivul tricoului pe care îl purta s-a ridicat, dând la iveală o porțiune de piele bronzată. Asta mi-a distras atenția de la ce zicea. Și astfel, cei doi sau trei centimetri de abdomen plat, bine lucrat, mi-au spulberat eforturile de a-mi veni în fire.

Am înjurat în barbă și am închis ochii.

— Rosie?

— Da? am răspuns, cu ochii încă închiși.

— Ai adormit în timp ce vorbeam?

— Nu. Îmi odihnesc ochii. E ca o rutină de seară. Fac asta zilnic.

Am așteptat câteva clipe, după care m-am ridicat brusc de pe canapea.

— Gata!

Bineînțeles, era musai s-o dau în bară când venea vorba să mă port normal în preajma lui: am calculat greșit distanța până la măsuța de cafea și mi-am izbit genunchiul de ea.

— *Por Dios*, a murmurat Lucas.

A venit iute lângă mine.

S-a aplecat să verifice dacă mă rănisem.

— Lasă-mă să văd!

Am făcut un pas în spate.

— N-am pățit nimic. Totu-i în regulă.

Lucas și-a îndreptat spatele și s-a ridicat. S-a uitat la mine ca și cum întorcea un gând pe toate părțile. Apoi a înclinat capul într-o parte și, spre marea mea uimire, a chicotit.

— Bun, deci nu ești *Bella Durmiente*. Ești o prințesă mai dură decât ea.

Din cine știe ce motiv, observația asta neașteptată mi-a făcut inima să tresară.

Poate că îmi doream să fiu dură. Sau poate că voiam pur și simplu să mi se spună că sunt o prințesă. Dar era important ca acest comentariu să nu vină din partea oricui, ci a lui Lucas. Dar nu trebuia să mă gândesc la chestii de-astea. Așa că i-am mulțumit, după care mi-am luat hainele de culcare și am intrat în baie.

Când am ieșit, reușisem să dau la o parte toate gândurile alea foarte periculoase.

L-am găsit pe Lucas sprijinindu-se de un dulap din bucătărie. Tasta ceva pe telefon.

— Poți să te duci la baie, i-am zis. O să scot niște pături și așternuturi pentru canapea. Știu unde le ține Lina.

Lucas a ridicat ochii spre mine. A încuviințat din cap și a dat să zică ceva, dar a amuțit. Privirea lui a coborât de-a lungul corpului meu. Eram îmbrăcată într-un tricou de dormit și în pantaloni

scurți și aveam părul ciufulit. M-a măsurat de sus în jos, nonșalant, apoi de jos până sus.

Apoi m-a privit drept în ochi și a spus cu o voce care mi-a stârnit fiori:

— Mulțumesc, Graham!

A scos niște haine din rucsac și a intrat în baie. Când a închis ușa, m-am gândit la privirea pe care mi-o aruncase. Se zgâise la picioarele mele.

Am întins un cearșaf pe canapea și mi-am zis că n-o să stărui asupra acestui gând. Aveam picioare frumoase și era limpede că lui Lucas îi plăceau. Și ce dacă?

Dacă el ar fi ieșit din baie cu picioarele dezgolite, și eu m-aș fi uitat. La naiba! Deja mă holbasem la el azi-dimineață, când purtase doar un prosop.

— Nu era nevoie să-mi faci patul, Rosie.

Vocea a răsunat din spatele meu. Mă pregăteam să declar că n-o să-l las să doarmă din nou pe canapea și să-i zic că pregătisem canapeaua pentru mine, dar cuvintele mi-au rămas pe vârful limbii când m-am răsucit și l-am văzut.

Lucas purta pantaloni gri de trening și un tricou subțire.

Pantalonii îi atârnau pe șolduri, iar materialul i se mula pe gambe, pe coapsele musculoase. Și pe celelalte zone, mult mai… interesante.

Iar eu… *Isuse!* Ce naiba făceam?

Probabil încălcasem vreo sută de reguli de bună-cuviință fiindcă mă uitam la șlițul lui. Chiar și prin materialul pantalonilor, corpul lui era destul de vizibil. Iar eu vedeam destule…

— Rosie?

Am simțit că mi se înroșesc obrajii. Am ridicat privirea.

Lucas zâmbea larg.

Roșeața din obraji mi s-a răspândit pe gât și pe urmă tot mai jos.

— Scuze! Ai… Ăăă… Ai zis ceva?

Și-a încrucișat brațele la piept, iar tricoul i s-a întins peste pectorali.

Fir-ar să fie!

— Am zis multe.

— Aha… Bine, am îngăimat, înghițind în sec. Ceva important? Ceva despre care ar trebui să discutăm?

A gesticulat spre canapea.

— Da. Ziceam că n-o să dormi aici. Nici nu se pune problema!

Am protestat:

— De ce? Doar făcea parte din înțelegere.

Lucas s-a apropiat relaxat de mine. S-a oprit când a ajuns în fața mea.

— Rosie, a spus încet, pe un ton de avertisment. Du-te în pat!

Mi-a zâmbit, dar nu jucăuș și nonșalant, ca de obicei.

— Nu mă obliga să mă lupt cu tine din cauza asta! Să știi că sunt în stare să mă lupt.

Poftim?

Aș fi vrut să-l întreb: *Și cum anume te-ai lupta cu mine?*

Am mormăit „bine" și am fugit în pat, în celălalt capăt al apartamentului. M-am strecurat sub pături.

L-am prevenit:

— Vedem noi mâine-seară cine o să doarmă pe canapea!

— Da, *colega*, o să vedem, a aprobat el, după care a stins lumina.

Am închis ochii, ca să nu fiu tentată să-i caut silueta în întuneric. Nu trebuia să fac mare tam-tam pentru că Lucas Martín se pregătea să doarmă la numai câțiva metri distanță de mine, îmbrăcat cu pantalonii lui scandaloși.

După un minut, m-a întrebat:

— Rosie, mai ești trează?

Am deschis ochii.

— Da.

— Și eu.

Am izbucnit în râs.

— N-au trecut decât vreo șaizeci de secunde de când ai stins lumina, așa că m-ar mira dacă ai fi dormit bușteanu.

— Poate că sunt narcoleptic și nu știi tu, isteațo!

— Păi, ești narcoleptic?

— Nu, a răspuns, iar eu am zâmbit în întuneric. Hei, Rosie…

M-am răsucit pe o parte și m-am uitat spre canapea. Abia dacă îi distingeam corpul prin întuneric.

— Da, Lucas.

— Câte pagini mai ai de scris până o să-ți împlinești visul?

M-am gândit la faptul că nu scrisesem mai nimic și că trebuia să-mi recalculez iar norma zilnică de cuvinte.

I-am zis:

— Scriitorii numără în cuvinte, nu în pagini.

— Atunci, câte cuvinte mai ai de scris până o să-ți împlinești visul?

— Destul de multe.

Însă a scrie un anumit număr de cuvinte nu pare complicat, nu-i așa? De fapt, e vorba de mai mult decât atât. E vorba despre stil narativ, despre inspirație. Iar mie îmi lipseau amândouă.

Am tăcut amândoi pentru o vreme. Apoi, din senin, Lucas a spus:

— *Buenas noches*, Rosie!

CAPITOLUL OPT

Lucas

New York. Big Apple[1]. Orașul care nu doarme niciodată.

Oriunde priveam, vedeam oameni care se grăbeau să ajungă undeva, mașini care treceau în viteză, clădiri ca niște furnicare și…

Zgomot. Foarte mult zgomot.

New Yorkul era diferit de oricare alt oraș american pe care îl vizitasem în prima jumătate a călătoriei mele. Și era cu totul altceva față de țara mea natală.

Acasă. Spania.

Dar tocmai asta îmi dorisem, nu? O schimbare de peisaj.

De bunăvoie, dădusem la schimb trezirea pe malul mării, în sunetul valurilor care se lovesc de țărm, cu zgârie-norii și vânzătorii de hotdog. Lăsasem în urmă libertatea de a merge oriunde și oricând doream. Respectasem un anumit itinerar. În loc de Taco și de conaționalii mei, preferasem să am de-a face cu mulțimi de străini.

O făcusem pentru că liniștea, libertatea și peisajul pe care le știam ca pe propriul buzunar, oamenii care țineau la mine — sau,

[1] Poreclă a orașului New York

mai bine zis, la vechiul Lucas — nu-mi mai aduceau mângâiere. Iubeau pe cineva care acum mi se părea străin.

New Yorkul era ultima mea șansă de a scăpa, de a amâna inevitabilul. Cu toții aveau să afle adevăratul motiv pentru care pornisem în această călătorie și aveau să se străduiască să rezolve problema, să mă „repare". Așa se procedează în familia Martín.

După cum spusese bunica: *Ay, Lucas, no vas a arreglar nada tumbado ahí como un monigote.*

N-o să rezolvi nimic dacă zaci ca o scândură.

Dar nu era nimic de rezolvat. Nu aveam nevoie să fiu „reparat". Asta ar fi însemnat că exista posibilitatea să recuperez ceea ce pierdusem. Însă nu era cu putință. Nu mai puteam urca pe placa de surfing. Nu mai puteam face singurul lucru la care mă pricepeam, activitatea la care țineam enorm. Fusesem norocos că îmi putusem câștiga existența practicând-o. *Înflorisem* făcând surfing. Apa, valurile, senzației plăcii sub tălpi, nisipul care mi se lipea de piele — toate astea fuseseră viața mea. Adrenalina, călătoriile continue… De curând, ajunsesem la performanțe de vârf. Chiar și la treizeci și ceva de ani, tot mai aveam în față câțiva ani buni de surfing.

Am răsuflat prelung. Ajunsesem pe partea dinspre Manhattan a Podului Brooklyn. Mă uitam de ceva timp la apa de dedesubt.

Am verificat ora pe telefon. Era destul de devreme. Mai aveam timp să bifez ceva de pe lista cu locuri de vizitat: fie să merg în jurul City Hall Park, fie să văd sculptura *Charging Bull*, de pe Wall Street. Ambele atracții erau gratuite. Nu-mi permiteam să cheltui bani pe muzee, de vreme ce încă așteptam să primesc cardul nou. Rosie îmi împrumutase alți bani, strecurându-i în geaca mea când nu eram atent, dar îi păstram pentru transportul în comun.

— *Como un monigote*, am mormăit în barbă, repetând cuvintele bunicii.

Poate că avea dreptate. Eram lipsit de scop. Ca o sticlă de plastic care plutea pe râu, în derivă, purtat de colo-colo. Existam. Atâta tot.

Eram obosit. Ba chiar de-a dreptul epuizat. Iar acum, simpla idee de a mai vizita alt obiectiv și de a mă strecura prin mulțimea de străini mă descuraja.

Pe neașteptate, chipul lui Rosie mi-a răsărit în minte. Îi promisesem că nu o să-i stau în cale în timpul zilei, ca să poată lucra, și aveam de gând să-mi țin promisiunea. Dar azi era o excepție. Azi, corpul mă durea mai tare decât de obicei. M-aș fi mirat să nu mă pomenesc în seara asta cu șchiopătatul de care cu greu reușisem să scap.

Pe deasupra, mă simțeam extrem de singur.

Iar Rosie era o companie plăcută. Dulce, isteață și… cea mai bună prietenă a Linei.

Nu trebuia să uit asta. Nu pentru că aveam intenția de a fi altceva decât colegul ei de cameră ori amicul ei apropiat, ci pentru că… *Pentru că ce, Lucas?*

Am clătinat din cap și am accesat Google Maps. Am căutat cea mai bună rută ca să mă întorc la apartamentul Linei. M-am îndreptat spre cea mai apropiată gură de metrou. După patruzeci de minute, când șchiopătatul deja începea să-și facă apariția, am ajuns, în sfârșit, la clădirea în care locuia Lina.

M-am așezat pe treptele înguste de la intrare și am scos cheile din buzunar. Deodată, o persoană cu o claie de bucle întunecate s-a izbit de mine.

— Rahat! a exclamat o voce de fată.

Cuvântul a răsunat înfundat, fiindcă necunoscuta stătea cu nasul în puloverul meu.

Încă lipită de pieptul meu, s-a mișcat, iar eu am recunoscut imediat acel parfum de piersici. Am izbucnit în râs.

— Și mie mi-a fost dor de tine, colega.

Fără să mai stau pe gânduri, i-am cuprins umerii cu un braț, am săltat-o și am mutat-o de pe trepte pe trotuar.

— Uf! a spus ea, cu răsuflarea întretăiată. Ăăă… mulțumesc…

Încercam să trec cu vederea cât de moale era corpul ei. I-am dat drumul și am tachinat-o:

— Dacă știam c-o să mă întâmpini așa, m-aș fi întors acasă mai devreme.

A râs, puțin jenată, și a roșit.

— Ce amuzant! Evident, nu te-am văzut. Altfel, n-aș fi intrat în tine.

— Nu mă deranjează să intri în mine, Rosie, i-am răspuns cu un zâmbet. Unde te duci? Am impresia că ești grăbită.

— Chiar sunt!

A făcut ochii mari, ca și cum își amintea de ce ieșise valvârtej din clădire.

— M-a sunat proprietarul. În mai puțin de o oră, ne întâlnim cu un reprezentant al firmei de construcții, la apartamentul meu. Mai știi că e o crăpătură în tavanul din apartament?

— Da. Micul incident care n-a fost așa de mic, am comentat. Dar asta-i o veste bună. Înseamnă că reparațiile avansează, nu?

— Da, a răspuns Rosie, ferindu-și privirea. Scuze că te-am lovit! Trebuie să plec. Proprietarul cam are… toane.

M-am încruntat.

— Cum adică?

— Adică nu e tocmai plăcut să fii în preajma lui.

A zâmbit cu toți dinții, însă îmi dădeam seama că era un surâs forțat.

— Dar mă descurc eu, a adăugat colega mea de apartament.

— Eu am terminat cu plimbatul pe ziua de azi. Aș putea să te însoțesc.

— Vrei să vii?

— De ce nu? Sunt curios din fire. Ai cunoscut-o pe soră-mea, Charo? În familia noastră, curiozitatea e genetică.

O expresie de ușurare i-a străbătut chipul.

— N-o să fie palpitant și nici distractiv, m-a avertizat. O să stăm mult în picioare, cât timp reprezentantul evaluează daunele.

Genunchiul meu drept pulsa.

— Perfect! Deci o să am suficient timp să-mi bag nasul prin apartamentul tău, am zis, reținându-mi o grimasă de durere.

După cum mă așteptam, proprietarul apartamentului lui Rosie — un bărbat care se prezentase drept „domnul Allen" — nu era doar cu toane. Era, de asemenea, un nesimțit în toată regula. A avut grijă să ne spună imediat că deține întreaga clădire.

Un bărbat brunet, de-o seamă cu mine, și-a făcut apariția la țanc, îmbrăcat în pantaloni negri și în hanorac.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, ne-a spus când ne-am întâlnit în hol. Programarea mea de dinainte s-a prelungit puțin. Am ajuns aici cât de repede am putut.

— S-a prelungit *puțin*! a pufnit sarcastic domnul Allen. Ai întârziat zece minute. Ți-am zis foarte clar că ne întâlnim la șapte fără un sfert.

Era un comentariu cam grosolan, având în vedere că și proprietarul tocmai sosise.

Celălalt bărbat a ignorat remarca și s-a îndreptat spre Rosie.

— Bună! Sunt Aiden Castillo.

— Mă numesc Rosalyn Graham, a răspuns ea, cu un zâmbet mic, după care a descuiat ușa. Mulțumesc că ați venit, domnule Castillo!

— Pentru puțin.

Privirea lui Aiden a rămas ațintită asupra lui Rosie. Nu s-a mișcat de lângă ea, deși ușa era deschisă.

M-am apropiat de Rosie și i-am întins bărbatului o mână.

— Sunt Lucas Martín, am spus, privindu-l în ochi. Un prieten apropiat de-al lui Rosie.

Aiden mi-a luat mâna într-a lui fără ezitare. M-a fixat cu o privire plină de subînțeles, care m-a făcut să mă simt ca un idiot pentru gestul meu. Oare ce încercam să demonstrez?

¿Pero qué coño haces, Lucas?[1]

În timp ce mă mustram în sinea mea, am scuturat mâna lui Aiden. După câteva momente, am intrat în apartament, iar el s-a pus în mișcare. A scos un carnet și un pix.

Domnul Allen, care făcea ture în spatele nostru, a oftat și i-a zis:

— Trebuie să ne întâlnim și cu chiriașul care locuiește deasupra, așa că rezolvă rapid aici! Bine?

Aiden l-a ignorat.

Rosie i-a aruncat o privire nerăbdătorului domn Allen.

I-am zis:

— Rosie, ai un apartament drăguț.

Chiar așa era. Se afla tot în Brooklyn, dar în altă zonă. Avea mai multe camere decât apartamentul Linei și era mai primitor. Locuința lui Rosie emana o senzație de confort, de tihnă. În jur, totul — de la fotoliul confortabil până la lumina caldă a lămpii, la cărți și mărunțișuri — era aranjat în așa fel încât să ofere mângâiere. Era un cămin.

Și i se potrivea perfect.

Am făcut un semn din cap și am spus:

— Mai ales poza asta e drăguță.

Rosie și Lina apăreau în fotografia înrămată și șocant de mare. Se deghizaseră în minionii din filmul *Sunt un mic ticălos*. Aveau fețele vopsite în galben și două suluri de hârtie igienică potrivite

[1] Ce naiba faci, Lucas? (în lb. spaniolă)

în dreptul ochilor. Costumele erau caraghioase, iar faptul că spre cameră priveau două femei adulte era… mi se părea foarte nostim.

— Și drăgălaș, am zis în barbă, apoi i-am aruncat o privire. Nu crezi c-ar trebui să luăm fotografia asta cu noi, acasă la Lina? Poate că ți-e dor s-o ai în preajmă. Mie mi-ar fi, în locul tău.

Rosie s-a bosumflat.

— Ce amuzant ești! Poza asta a fost un cadou de la Lina. Dar o să supraviețuiesc fără ea, a adăugat colega mea de apartament.

Am chicotit. În mod inexplicabil, eram mulțumit că părea să fi uitat de ceilalți bărbați din cameră.

— Domnișoară Graham! a strigat-o Aiden, din cealaltă parte a sufrageriei.

Eu și Rosie ne-am uitat la el. Cu capul înclinat într-o parte, studia tavanul.

— Asta-i toată stricăciunea? Nu s-au mai prăbușit și alte bucăți din tavan?

Să se prăbușească?

Rosie pomenise că era vorba doar despre o crăpătură. Am ridicat privirea și… mi-a scăpat o înjurătură.

— *¡Pero qué cojones!*

Domnul Allen a exclamat ceva, pe un ton disprețuitor.

— Da, asta-i tot, i-a răspuns Rosie.

— „Asta-i tot"? am izbucnit. Rosie, chestia aia ar fi putut să rănească pe cineva. Ai spus că e o *crăpătură*.

— Așa-i, a confirmat Aiden. Situația ar fi putut fi gravă, dacă cineva ar fi stat chiar sub bucata asta de tavan atunci când s-a prăbușit.

— *Isuse…*, am murmurat.

— Dar nu era nimeni dedesubt, a zis Rosie încet. Pur și simplu mi-a căzut la picioare.

Am scos un sunet gâtuit.

Aiden mi-a luat-o înainte:

— Domnișoară Graham, mai sunt și alte daune în apartament? În dormitor, baie, bucătărie?

Rosie a clătinat din cap.

— Doar aici. Sau, cel puțin, doar aici am observat așa ceva.

Aiden și-a pus sub braț carnetul în care își luase notițe.

— Bun. Dacă nu aveți nimic împotrivă, aș vrea să arunc o privire în toate camerele. E în regulă?

— Da, desigur, a oftat Rosie. Vă rog, stați cât timp aveți nevoie. Îmi cer scuze pentru dezordine. Am plecat în grabă când s-a întâmplat totul.

Aiden a încuviințat din cap, s-a răsucit pe călcâie și a ieșit din cameră.

Am trecut peste șocul și frustrarea provocate de faptul că nu-mi spusese adevăratul — că ar fi putut fi rănită — și m-am apropiat de ea, înghiontind-o ușor în umăr.

— Hei! Îmi pare rău că m-am cam înfuriat.

S-a uitat la mine cu o expresie aparent neutră și a ridicat din umeri.

— N-ar trebui să-ți ceri scuze, Lucas. Și nici să te superi dintr-un fleac.

Simțeam nevoia irezistibilă de-a o face să zâmbească.

— Nu pot să cred că n-am observat fotografia aia când am intrat. Cine-ar fi crezut că-mi plac fetele în galben? am adăugat, cât de degajat puteam. Și când zic „fete", nu mă refer la vară-mea.

Rosie a chicotit.

— Te crezi amuzant azi, nu?

— Credeam că sunt amuzant tot timpul.

I-am făcut cu ochiul, mulțumit că reușisem să-i mut puțin gândul de la stricăciunile din apartament.

— Acum, serios vorbind, te simți bine, Rosie?

— Mda.

— Ar fi de înțeles dacă nu te-ai simți OK, să știi. Treaba cu tavanul e serioasă.

— Nu-i grav, Lucas. Doar un fleac. O să se repare cât ai clipi.

Nu era nici pe departe un *mic* inconvenient.

Domnul Allen, până acum surprinzător de tăcut, a pufnit, amintindu-ne că e prezent.

— Chestia asta nu-i un fleac, domnișoară Graham.

S-a postat în fața noastră, cu un zâmbet nesuferit. Și-a aranjat nodul cravatei. Părea să fie scumpă. Tipul ăsta îmi aducea aminte de personajul psihopat dintr-o comedie neagră, de la începutul anilor 2000.

Agasat de tonul lui, am pășit spre el.

Domnul Allen s-a uitat la mine, apoi și-a fixat privirea asupra ei.

— Presupun că nu deții nicio proprietate imobiliară, domnișoară Graham.

— Nu, nu dețin. Încercam să fac haz de necaz…

— Exact! a întrerupt-o Proprietarul Psihopat, iar eu m-am încordat. Faci haz de necaz numai pentru că nu ești conștientă de prețul pe care îl presupune *repararea* acestui „fleac". Dar, bineînțeles…

A făcut o pauză, punctată de un rânjet.

— E vorba de timpul meu, domnișoară Graham. Și de banii mei. Știi câți bani pierd stând aici, ca să mă ocup de situația asta?

— Înțeleg perfect, a răspuns repede Rosie. Nici eu nu sunt aici de plăcere. Nu eu am provocat…

Nesuferitul a întrerupt-o din nou:

— Ba nu cred că înțelegi.

M-am apropiat mai tare de Rosie. Umerii ni se atingeau. Proprietarul Psihopat a continuat, zâmbind arogant:

— Dacă ai impresia că stricăciunile astea vor fi reparate *imediat,* atunci chiar nu pricepi. De fapt, cred că va fi tocmai opusul.

Rosie a încremenit. Îl privea încruntată, strângând din dinți. La prima vedere, ai fi crezut că nu e afectată, dar apoi a răsuflat tremurător și a clipit de câteva ori. Mi-am dat seama că era expresia ei voit curajoasă. Etala o fațadă, deși nu știam în folosul cui. Am întins un braț și am atins-o pe spate, chiar între omoplați. Voiam să știe că eram alături de ea dacă avea nevoie de mine, că eram de partea ei.

— N-am observat nimic îngrijorător în celelalte camere, a anunțat Aiden, intrând în sufragerie. Cu excepția câtorva pete din baie, pe peretele din rigips. Aș vrea să le verific cu băieții mei.

Aiden s-a uitat la Rosie cu o expresie precaută.

— Totuși, va trebui să verific și la etaj, să văd cât de grave sunt stricăciunile, a adăugat.

Rosie a răspuns cu voce nesigură:

— Mulțumesc, domnule Castillo.

Aiden a strecurat pixul în buzunarul pantalonilor și s-a răsucit spre Proprietarul Psihopat.

— După ce verific și deasupra, o să-mi chem echipa.

Domnul Allen a plescăit.

— Cum rămâne cu prețul estimativ pentru reparații? Aiden, nu aduci aici nicio echipă dacă nu îmi spui mai întâi cât o să mă coste!

— Un preț estimativ, a repetat Aiden. Înainte, nu mă întrebai despre…

— De data asta vreau să știu, l-a întrerupt Proprietarul Psihopat.

În privirea lui am văzut ceva care nu-mi plăcea deloc.

— N-ai decât să verifici cât vrei, dar echipa ta n-o să calce aici dacă nu știu un preț.

— Domnule Allen — a intervenit Rosie —, am o rugăminte. Eu…

— Stai să ghicesc! Ai vrea ca apartamentul tău să fie prioritatea noastră, nu cel al domnului Brown. Așa-i? Sau poate c-ai vrea să grăbim toată treaba, domnișoară Graham?

A rostit cuvintele cu atâta dispreț, încât am pășit în fața lui Rosie, pentru a o apăra.

Proprietarul Psihopat a adăugat:

— Dacă nu-ți convine cum fac reparațiile pe proprietatea *mea*, ești liberă să anulezi contractul de închiriere. O să găsesc alt chiriaș în doi timpi și trei mișcări. După cum știi, apartamentele de genul ăsta apar și dispar de pe piață într-o clipă.

Rosie a tras adânc aer în piept.

— Nu-i nevoie să fiți nerezonabil și…

— Nerezonabil? s-a zbârlit el.

Aveam impresia că tipul se distra de minune.

Îi plăcea să scoată în evidență că el deține puterea. Voia s-o intimideze pe Rosie. Am simțit că mi se urcă sângele la cap. Iritarea — o chestie care nu-mi stătea în fire — ieșea acum la suprafață.

Proprietarul a continuat pe un ton care m-a scos din sărite:

— Domnișoară Graham, nu fi o…

— Nu! l-am întrerupt și am pășit în fața lui. Te sfătuiesc să nu închei propoziția!

Tipul s-a holbat la mine, fără să răspundă. A înghițit în sec.

— De fapt, ar fi mai bine să-ți ții gura, l-am avertizat.

Încet, un zâmbet i s-a lățit pe față. Psihopatul ăsta afurisit zâmbea!

Am mai făcut un pas spre el, deși nu prea știam ce voiam să fac.

Deodată, degete delicate m-au apucat de antebraț. Nu m-am clintit. Degetele m-au tras în spate. Parcă voiau să-mi transmită: *Stop! Nu sări calul! Fă un pas în spate!* Dar nu voiam s-o las baltă. Nu mi-au plăcut niciodată oamenii agresivi.

Însă Rosie m-a tras din nou spre ea. Am cedat și am făcut câțiva pași în spate.

— Ce prieteni necivilizați ai, domnișoară Graham! a rostit tipul, vizibil ușurat că scăpase de mine.

Rosie și-a mutat degetele mai jos și m-a apucat de încheietură. Și-a strecurat degetul mare în mâneca mea și mi-a mângâiat încet pielea. Ca și cum încerca să-mi spună că e în regulă, că nu se supărase.

Am cuprins mâna lui Rosie într-a mea.

— Lucas nu e deloc necivilizat, a murmurat Rosie.

Proprietarul Psihopat a zis:

— Aiden, să mergem! Domnul Brown ne așteaptă.

Ne-a întors spatele și s-a îndreptat spre ușă.

După ce s-a făcut nevăzut, Aiden ne-a spus:

— E un dobitoc. O să-ncerc să-i dau un preț estimativ cât de repede pot.

Ne-a salutat cu un gest al capului și l-a urmat pe proprietar.

Rosie mi-a dat drumul la mână. Se uita la tavan.

— Ce aiurea a fost! Mă întreb cât spațiu o să ocupe echipa și sculele lor…

Nu înțelegeam încotro bătea.

— Dacă mă gândesc mai bine… — a continuat ea —, bucătăria, baia și dormitorul sunt… goale.

Nu-mi plăcea direcția în care se îndrepta discuția.

Rosie și-a încrețit fruntea. Inspecta tavanul, dusă pe gânduri.

Am scos un sunet ciudat. Rosie s-a întors spre mine.

— Te simți bine, Lucas?

— Te rog, spune-mi că nu iei în calcul să stai aici!

Și-a mușcat buza de jos, fără să-mi răspundă.

— Nu poți locui aici, Rosie.

Și-a încrucișat brațele la piept.

— Nu-i cazul să-ți faci griji pentru mine. Și nici să mă dădăcești.

— Rosie, nu te dădăcesc.

— Sunt cea mai bună prietenă a verișoarei tale. Atât. Ai făcut destule. M-ai lăsat să locuiesc cu tine. M-ai ascultat debitând prostii. Ba chiar mi-ai ținut partea în discuția cu domnul Allen, deși nu erai obligat s-o faci.

— Dar suntem prieteni.

— Oare?

N-am apucat să răspund, fiindcă ne-a întrerupt o voce de deasupra noastră:

— Ce-i cu țipetele astea?

Am ridicat iute capul spre tavan și am văzut un bărbat îmbrăcat într-un halat în carouri. Se uita în jos, la noi. Am ridicat din sprâncene.

— Încercăm să purtăm o discuție aici, a continuat tipul, cu reproș.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Am făcut un pas în față, uluit.

— *¡Por el amor de Dios!* am exclamat, scuturat de un fior de scârbă. Nu poartă nimic pe sub halat! Rosie, îi atârnă boașele…

— Bună ziua, domnule Brown! l-a salutat Rosie, după care m-a înghiontit. Sper că totul e bine!

— *Rosie*, de ce… Isuse!

Eram prea uluit ca să mai vorbesc coerent.

— Nu-i mare scofală, a spus Rosie, dând ochii peste cap. Nu-i prima oară când văd priveliștea asta.

Nici nu știam cum să comentez. Îmi venea să fug de-aici, luând-o pe Rosie pe sus, ca s-o ștergem cât mai repede.

— Rosie, hai acasă!

— Dar toate lucrurile mele sunt aici.

— O să gătesc ceva pentru cină și după aia ne ducem la culcare. Mâine vei fi *fresh*, pregătită să scrii la romanul tău.

Părea descurajată, epuizată, plină de frustrare.

— Sigur! a pufnit. De parcă pot să scriu!

— Cum adică?

A clătinat din cap.

— De ce spui asta? am iscodit-o, pe un ton ceva mai blând.

Bănuiam că îmi ascunde ceva. Eram din ce în ce mai îngrijorat.

— Poți să ai încredere în mine. Rosie, ce s-a întâmplat?

Nu mi-a răspuns. Nici măcar nu se uita la mine.

— Hei, Ro…

— Nimic! a izbucnit ea, făcându-mă să tresar. Nu s-a întâmpla nimic!

Vocea i se pițigăiase, iar buza de jos îi tremura.

— Totul e perfect!

— Rosie, am șoptit, apropiindu-mă de ea. Hei, *cariño*, ce se întâmplă?

Umerii i s-au lăsat în jos și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— În tavanul apartamentului meu e ditamai gaura. Reparațiile astea tâmpite o să dureze mai mult decât am crezut. Stau pe capul tău, în apartamentul Linei, pentru că de luni întregi îl mint pe taică-miu, deci nu pot să locuiesc cu el. Sunt sigură că frate-miu s-a băgat într-o afacere dubioasă. Pe deasupra, am la dispoziție mai puțin de opt săptămâni până la predarea manuscrisului, și n-am progresat aproape deloc, pentru că m-am blocat. Nu pot să scriu, Lucas! Iar tu ești aici, martor la viața mea dezastruoasă. Cireașa de pe tort: mi-e poftă de gogoși de azi-dimineață, de când mi-a venit ciclul, dar când o să plecăm de aici o să fie prea târziu să cumpărăm gogoși, pentru că patiseria Holy Cronut o să fie închisă!

O priveam înmărmurit.

— Deci totu-i bine! E grozav! S-ar putea să fie câteva chestii care nu-s în regulă. Dar eu sunt Rosie. Toți se așteaptă să-mi țin firea și să stăpânesc mereu situația, a spus Rosie, cu un suspin. Fiindcă la asta mă pricep. Și acum, pur și simplu…

O lacrimă i-a apărut în colțul ochiului. M-am grăbit s-o alin. Cât ai clipi, am cuprins-o cu brațele și am tras-o la pieptul meu.

— E-n regulă.

— N-o iau razna, a mormăit, cu buzele lipite de bluza mea. Eu sunt Rosie și *nu-mi permit* s-o iau *razna.*

Tremura în brațele mele. Am strâns-o mai tare și mi-am sprijinit bărbia pe creștetul ei.

— Poți s-o iei razna, Graham. Ai dreptul s-o iei razna din când în când.

— Dar nu-mi place când se întâmplă asta. Nu vreau să mă vadă nimeni așa. Cu atât mai puțin tu, a declarat Rosie, printre sughițuri. Ce urâtă sunt când plâng!

— Tu, urâtă? Imposibil!

I-a scăpat un sunet gâtuit. Lacrimile ei îmi udau tricoul.

— Nu te mai purta așa de amabil cu mine!

— Sunt pur și simplu sincer, i-am spus.

Nu mi-a scăpat că Rosie spusese „cu atât mai puțin tu", dar nu era momentul potrivit să despic firul în patru.

— E sănătos să te descarci, i-am spus, plimbându-mi palma pe spatele ei. Mai ales când se pune atât de multă presiune pe tine.

— Poate că ai dreptate. Dar tot nu-mi place.

Mi-a venit o idee. Poate că așa n-o să mai plângă.

— Ai cunoscut-o pe bunica mea, nu? A fost și ea la nuntă.

Rosie a încuviințat din cap.

— Ultima oară când m-am prefăcut că nu se întâmplă nimic aiurea, că toate sunt bune și frumoase, bunica a aruncat cu o lingură de lemn după mine. M-a lovit fix în frunte.

— O ador pe bunica ta.

— E greu să n-o iubești. Ca s-o zicem pe-aia dreaptă, am meritat să încasez lingura aia în freză.

I-a scăpat hohot de râs chinuit. *Perfect!* Atâta timp cât nu mai plângea, nu mă deranja să mă mai fac de rușine un pic.

— Lingura era plină cu sos *bolognese*, așa că arătam de parcă mă luasem la trântă cu o conservă de sos de roșii. Iar după ce m-a

lovit, a țipat la mine: *Tontos son los que hacen tonterías*. Adică „oamenii proști sunt ăia care fac prostii".

Am început să-mi trec degetele prin buclele ei. Cum nu s-a ferit, nu mi-am îndepărtat mâna.

— Bunica avea dreptate. Nu-i înțelept să te prefaci că totul e bine, atunci când nu e. Când ții totul în tine cu atâta înverșunare, la un moment dat izbucnești.

Ultima mea replică mi-a lăsat un gust amar.

Când Rosie a vorbit, vocea nu-i mai tremura.

— Lucas?

Știam că nu mai aveam niciun pretext s-o țin brațe, dar nu m-am desprins de ea. I-am răspuns cu un mormăit.

— Tu ce anume țineai în tine atunci când bunică-ta a aruncat lingura?

Întrebarea ei n-ar fi trebuit să mă ia pe nepregătite. Cu toate astea, m-a descumpănit.

— Eu…

În mod evident, nu-mi urmam propriul sfat; ba dimpotrivă, ascundeam și mai mult sub preș toate emoțiile pe care mă străduiam de atâta timp să le înăbuș.

— Îți răspund dacă nu-mi mai refuzi ajutorul și dacă vii cu mine la apartamentul Linei. Nu poți să rămâi aici, Rosie.

— Nu vrei să-mi răspunzi acum?

— Mai întâi demonstrează-mi că ai încredere în mine!

Rosie s-a desprins din îmbrățișare și s-a uitat la mine.

— Așa funcționează prietenia, Graham. E o stradă cu două sensuri.

A stat pe gânduri câteva clipe, apoi a zis cu jumătate de gură:

— Dacă ăsta e felul tău de-a mă întreba dacă putem fi prieteni, fie! O să fim prieteni.

Simțeam o emoție stranie.

I-am dat drumul, lăsând-o să se desprindă din îmbrățișare. Prietenii se consolează între ei, dar știu și când e cazul să se oprească.

— Da. Vom fi prieteni. Hai să plecăm de-aici! Nu vreau să văd iar testiculele domnului Brown.

— Bine, a încuviințat Rosie, de data asta vorbind cu mai multă convingere. Să mergem acasă!

CAPITOLUL NOUĂ

Rosie

Am închis laptopul. Nu mai suportam să mă uit la manuscrisul meu nici măcar o clipă.

Din norma mea de două mii cinci sute de cuvinte, nu scrisesem nici măcar unul.

— Doamne, ce naşpa! am zis cu voce tare.

Vorbele mele au răsunat în apartamentul tăcut şi gol.

Mi-am amintit iar de izbucnirea mea de ieri. Mă descărcasem pe Lucas şi mă smiorcăisem, cu nasul în tricoul lui. Mă gândeam la calmul şi la grija de care dăduse dovadă. Intervenise între mine şi proprietarul nesuferit, fără să-mi ceară voie. Nu mă aşteptasem s-o facă.

Şi mă mai gândeam cum mă ţinuse în braţe. Corpurile noastre se contopiseră. Îmbrăţişarea aceea mă alinase, mă vindecase. Uneori, o simplă îmbrăţişare e de-ajuns ca să schimbe totul.

Toată viaţa mea, fusesem persoana pe care se bazează alţii. Împărţisem cu tatăl meu povara, după ce mama ne părăsise. Pe atunci, Olly avea doar zece luni, iar eu aveam zece ani. A trebuit să mă maturizez repede. Pentru prietenii mei, eram cineva pe care se puteau bizui, pe umărul căreia puteau să plângă şi căreia îi cereau un sfat sincer. M-am asigurat că sunt mereu disponibilă

pentru alții, că dețin controlul asupra oricărei situații. Întotdeauna calmă, întotdeauna stăpână pe toate. Probabil așa se explică de ce meseria de consultant în inginerie mi se potrivise așa de bine. Fusesem plătită ca să alcătuiesc proiecte, să ofer expertiză și consiliere în caz de nevoie. Tot din același motiv, fusese eliberator să renunț la postul meu, ca să fac ceva ce-mi plăcea la nebunie, o muncă ce poate fi dictată de emoții, chiar dacă din cauza acestei munci cedasem nervos.

Iar Lucas reacționase imediat și îmi oferise sprijin. El fusese cel stăpân pe situație.

Am oftat.

Avea un zâmbet orbitor, umeri lați, talent extraordinar de bucătar, superputerea de-a oferi cele mai bune îmbrățișări din lume și, pe deasupra, un suflet mare.

Am bombănit:

— Ia te uită cum stau și mă gândesc la un tip, în loc să scriu!

Dar, chiar dacă nu m-aș fi gândit la el, asta n-ar fi schimbat situația: nu puteam să scriu.

M-am ridicat, m-am dus la fereastră și am deschis-o. M-am bucurat de adierea răcoroasă de octombrie. Oare să mai încerc s-o sun pe Lina? Poate că…

Exact în clipa asta, mi-a sunat telefonul.

— Ciudat!

M-am întors în bucătărie, am luat telefonul de pe bufet și am zâmbit când am văzut numele afișat pe ecran.

— Scumpo! a strigat o voce foarte cunoscută. De ce am un milion de apeluri pierdute de la tine? Ți-e așa de dor de mine? Sau voiai să-mi zici că l-ai văzut, în sfârșit, pe Sebastian Stan? V-ați împrietenit? E la fel de drăguț și în realitate? Dacă e nesuferit, nu-mi spune! Nu-mi strica impresia despre Seb!

— Bună, Lina! am salutat-o, pe jumătate râzând, pe jumătate oftând. Chiar mă gândeam la tine. N-au fost un milion de apeluri; numai două.

— Hmm… Deci înțeleg că nu l-ai întâlnit. Sărmanul Seb! El are de pierdut.

— Of! Mi-a fost tare dor de tine!

M-am trântit pe canapea, am pus telefonul pe speaker și l-am așezat pe măsuța de cafea.

— Ce mai faci, doamnă Martín-Blackford? Cum e în Peru? Luna de miere e așa cum ai plănuit?

— Rosie, m-aș putea obișnui cu stilul ăsta de viață! Crezi că ăia de la InTech o să ne ducă dorul la muncă, dacă eu și Aaron mai rămânem un pic pe-aici?

— Păi, având în vedere că soțul tău este șeful unui departament dintr-o companie de inginerie cu sediul în marele New York, iar tu ești lider de echipă în departamentul respectiv, mai mult ca sigur c-o să vă ducă lipsa.

— Of! Ar fi trebuit să rămân consultant, a spus ea. Sau ar fi trebuit să mă mărit cu cineva care nu are atâtea responsabilități.

Știam că nu vorbea serios. Am deschis gura, gata s-o acuz că spune prostii, dar, până să rostesc vreun cuvânt, am auzit în fundal vocea lui Aaron. Lina i-a răspuns:

— Nu te agita atâta, *amor*! Am glumit. M-aș mărita cu tine de o sută de ori.

S-au auzit alte cuvinte nedeslușite, iar prietena mea a chicotit — genul de râset care de obicei era urmat de un sărut sau de o atingere între cei doi însurăței.

Am simțit un ghimpe de invidie. Mă întrebam dacă voi avea vreodată o relație ca a lor. În mod ironic, tocmai invidia asta mă împinsese să cochetez cu ideea de a scrie. Îmi doream să aduc la viață — chiar dacă numai pe hârtie — acea dragoste pe care eu nu o cunoscusem.

Dar iată-mă acum, după o carte publicată: nu doar că izvorul inspirației mele părea să fi secat, dar nici nu reușisem să găsesc marea iubire.

Vocea Linei m-a trezit din visare:

— Rosie! Îți povesteam despre maratonul de meu de sex din luna de miere, dar văd că nu mai zici nimic.

— Scuze, scumpo!

— E totul în regulă? m-a întrebat, lăsând deoparte tonul glumeț. Am glumit când am zis că m-ai sunat de un milion de ori. Poți să mă suni oricând și ori de câte ori ai nevoie.

— Știu, dar..

— Nu-ți face griji c-o să-mi strici bula de fericire!

Vorbele astea mi-au amintit de ce Lina era atât de importantă pentru mine.

Mă cunoștea foarte bine. Știa cum să mă liniștească.

— N-am fost niciodată așa de fericită ca acum. Să știi că n-o să mă afecteze dacă vorbim despre ce ți se întâmplă.

De data asta n-am mai simțit invidie, ci bucurie pură. Mă bucuram mult pentru ei. Aaron și Lina meritau să fie fericiți.

— Dacă ți se pare că nu poți conta pe mine, să știi că-mi frângi inima. Eu…

— Bine, Lina! Încetează cu șantajul emoțional! Nu-i vorba că nu vreau să-ți povestesc. Doar că…

— Nu vrei să mă deranjezi cât sunt în luna de miere, cu soțul meu foarte chipeș. Știu. Dar am stabilit că nu se pune problema de așa ceva. Dă-i drumul! Povestește!

Aveam foarte multe lucruri să-i spun: apartamentul meu era indisponibil momentan; acum, locuiam în apartamentul Linei, împreună cu vărul ei; și mi se cam pusese pata pe respectivul văr, pe care-l pândisem online. Prin urmare, faptul că petreceam atâta timp cu el mă punea într-o situație dificilă.

I-am zis doar atât:

— Cred că am făcut o greșeală îngrozitoare.

— Aha…, a spus prietena mea, pe un ton precaut. E o greșeală de genul „am pus în aluat sare, în loc de zahăr" sau de genul: „Dragă, îți amintești fosfura de zinc pe care am luat-o pentru problema cu șobolanii? Dacă aș fi în locul tău, n-aș mai mânca chestia aia"?

— Cred că-i din a doua categorie. Ei, poate nu chiar a doua, dar ceva asemănător. Să zicem că eu sunt cea otrăvită. Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Rosie, începem să exagerăm cu metafora asta. Habar n-am despre ce vorbim.

Am răsuflat prelung.

— Mi-am dat demisia de la InTech. Asta a fost greșeala, Lina.

— *Ce?* a izbucnit Lina, șocată. De ce crezi așa ceva? Trăiești cea mai tare viață. Ești scriitoare, nu te mai distrage nimic de la scris și, în plus, ai semnat un contract pentru încă un roman.

M-am uitat în tavan și mi-am dus degetele la tâmple.

— Nu trăiesc cea mai tare viață, am contrazis-o eu. N-am mai scris nimic. Au rămas opt săptămâni până la termenul-limită, dar n-am avansat deloc. Sunt în pană de inspirație de ceva timp. Nu cred c-o să reușesc.

S-a lăsat tăcerea.

După câteva secunde, prietena mea cea mai bună a exclamat:

— Of, Rosie!

Buza de jos a început să-mi tremure, iar emoțiile care se dezlănțuiseră în mine cu mai puțin de o zi în urmă dădeau să iasă din nou la iveală.

Am izbucnit:

— Deci asta-i realitatea! Sunt o ratată. Abia mi-am văzut visul cu ochii, și deja am dat-o în bară. Crezi că Aaron o să fie de acord să mă angajeze iar, dacă îl rog?

— Nu.

— OK. Atunci, poate că altcineva…

— Nu, a repetat ea. N-o să-i ceri lui Aaron să-ți dea iar postul.

— Lina…

— Taci și ascultă-mă cu atenție!

Deși tonul celei mai bune prietene de-ale mele nu era aspru, ochii mei lăcrimau.

— Tu, Rosalyn Graham, ești cea mai *bazată* tipă. Ai o diplomă de inginer. Ai fost promovată ca șef de echipă, într-o companie de inginerie de top din New York. Ai scris o carte în timpul tău liber. O carte al naibii de bună, Rosie. O poveste frumoasă de dragoste despre un veteran de război care călătorește în timp și se zbate să-și găsească locul, un loc alături de femeia de care s-a îndrăgostit. Știi că Charo încă îl numește „ofițerul meu"? Zice că bărbatul ăsta imaginar e al ei. E de-ajuns ca oamenii să-i menționeze numele, că Charo își iese din pepeni.

Știam asta. Lina îmi trimisese capturi de ecran cu câteva mesaje teribil de entuziaste, scrise de Charo.

— În ziua când o să afle că *tu* ești Rosalyn Sage, Charo o să-și iasă din minți și o să te sâcâie pentru tot restul vieții, a spus Lina. Ai dat lovitura. Ai reușit cu brio.

— Nu-i chiar așa, Lina. Eu…

— Editura aia nu ți-a oferit un contract doar pe ochi frumoși.

— Așa-i, am căzut eu de acord, fără tragere de inimă. Da, prima mea carte a fost *bunicică*.

Ofensată, Lina a pufnit.

— N-a fost doar bunicică, Roise. A fost foarte bună, crede-mă! Cei din familia mea care vorbesc engleza sunt *înnebuniți* după romanul tău.

În fundal s-a auzit un foșnet, ca și cum desfăcea ambalajul unei ciocolate sau o pungă de snacksuri. Dat fiind că era vorba despre Lina, ambele opțiuni erau posibile.

Și-a continuat discursul de încurajare:

— Și, pe deasupra, ai avut curajul să renunți la o slujbă care nu te mai făcea fericită și să urmezi altă carieră. Te pricepi să scrii, Rosie.

Cuvintele ei mi-au amintit de Lucas, care îmi spusese că sunt curajoasă. *Eu, curajoasă!*

Inima mi-a tresărit, ca de fiecare dată când mă gândeam la el.

— Oare sunt curajoasă? m-am trezit că întreb cu glas tare.

— Da! mi-a confirmat Lina imediat. Faptul că ești în pană de inspirație vine din frică. Ți-e teamă c-o să dai greș, Rosie. Te știu. Dar trebuie să te dezbari de gândurile astea, să nu te mai plângi că nu poți rezolva problema și să începi să crezi în tine!

— Au! Ce dură ești!

— Ți-o spun pentru că te iubesc.

Parcă o vedeam cum gesticulează cu arătătorul.

— Nu te lăsa paralizată de presiunea pe care o pui asupra ta! Tu ești singura care-ți pui limite, Rosie.

Cuvintele ei au avut un ecou dureros. Nu partea despre faptul că mă plângeam, ci gândul că *eu* eram problema. Începeam să cred că Lina are dreptate.

— Blocajul scriitorului e ceva obișnuit, a adăugat Lina. O să te deblocăm.

— Cum adică?

— O să te eliberăm.

— Nu știu, Lina. Nici măcar nu-mi dau seama ce e în neregulă cu mine. Pur și simplu… E ca și cum un milion de chestii mă împiedică să scriu. Mă blochez. Am încercat de toate; până și acupunctură, pentru c-am citit pe un blog că acupunctura stimulează eliberarea de endorfine, care ajută la inspirație. N-a funcționat.

— Ai putea încerca altceva.

— Ce?

Lina nu mi-a răspuns imediat. Bănuiam ce urma să aud.

— Acțiunea din a doua ta carte se petrece în același univers, nu? Mi-ai zis că vrei ca și cel mai bun prieten al ofițerului să aibă o poveste cu final fericit.

— Exact.

— Ai zis că de data asta povestea va fi un pic mai… optimistă. Că personajul se va lupta cu problemele lumii moderne și va încerca să se adapteze la nebunia întâlnirilor romantice din prezent.

— Da, așa am zis.

— Deci ai putea să ieși chiar tu la întâlniri. Stai ascunsă în casă de prea mult timp, a declarat Lina. Poate că asta e problema. Scrii cărți romantice. Încerci să scrii despre un bărbat de la începutul secolului XX, care iese la întâlniri cu femei în secolul XXI. Cred că asta ar trebui să faci. Dacă te gândești bine, nu ești foarte diferită de personajul tău. De cel puțin doi ani, n-ai mai ieșit cu niciun tip.

Aș fi vrut să-i explic că ideea ei s-ar putea să fie foarte neinspirată, dar m-am oprit. Dacă Lina avea dreptate?

— S-ar putea să funcționeze, a zis Lina, de parcă îmi citise gândurile. La început, am vrut să-ți propun să faci sex. Să ai orgasme. Când ai pomenit de endorfine, a fost cât pe ce să-ți sugerez să-ți cumperi un vibrator nou. Dar de data asta ai nevoie să faci sex cu o persoană în carne și oase.

Am rămas cu gura căscată, cântărind ideea Linei.

— Știi că nu mă pricep la aventuri de-o noapte, i-am răspuns.

— Exact! Simți nevoia să fii sedusă înainte să treci la „acțiune". Rosie, cred c-ar trebui să-ți instalezi din nou Tinder pe telefon. Sau Bumble. Sau orice altă aplicație de *dating*.

— O aplicație de *dating*, am comentat, sceptică. Cum rămâne cu întâlnirile față-n față? Îmi plac mai mult. În cazul meu, n-a ieșit nimic bun când am folosit aplicații de *dating*.

Lina și-a dres glasul.

— Ascultă! Știu că ai jurat să renunți la aplicații — și la tipi — dintr-un motiv foarte bun. Ultimul bărbat cu care ai ieșit, Idiotul Numărul Cinci… Să știi c-a avut noroc că n-am luat mașina lui Aaron și n-am dat peste el, din greșeală!

— Lina, termină cu prostiile! Am mai vorbit despre chestia asta!

— Doar cât să-l ating ușurel, cu botul mașinii. Atât.

Am clătinat din cap.

— Tu vrei să dai cu mașina peste toți tipii cu care am ieșit.

Lina a hohotit malefic.

— Normal! Fiindcă toți erau idioți.

Am închis ochii. Mă simțeam obosită și neputincioasă. În mare parte, Lina avea dreptate.

— Ideea e — a continuat ea — că numărul mare de idioți cu care ai ieșit în oraș te-a ajutat cumva să scrii cartea aia fenomenală de debut. Dar nu poți să te bazezi pe o plimbare până în Central Park, unde să-ți scapi eșarfa și să speri că bărbatul visurilor tale o găsește și începe să te caute prin oraș…

— Da, am întrerupt-o eu. N-am timp pentru asta. M-am prins.

— Așa e. Să descarci o aplicație de *dating* și să ieși iar la întâlniri ar putea schimba situația. Poate c-o să găsești inspirație și imboldul de a scrie. Sau, dacă nu, măcar îți limpezești mintea și te distrezi. N-are cum să-ți strice.

Chiar dacă nu-mi convenea, propunerea ei avea noimă.

Prietena mea a continuat cu entuziasm:

— Ai putea să consideri că treaba asta e… documentare! Muncă de teren. Ca și cum ai face un experiment. Alegi un bărbat și faci orice e nevoie ca să capeți inspirație. Nici măcar nu-i nevoie să-i spui respectivului că participă la un experiment.

Un experiment.

Nu-mi plăcea ultima parte a propunerii. Nu credeam că am tupeul să păcălesc pe cineva pentru… un experiment de genul ăsta. Niciodată nu-mi stătuse în fire să mint.

Dar, pe de altă parte, îl mințeam pe tata de luni întregi. Și acum o mințeam, prin omisiune, pe Lina, pentru că nu îi spuneam că stau în apartamentul ei, în timp ce ea e plecată, și că locuiesc cu vărul ei.

— Merită să încerci, m-a încurajat ea.

— S-ar putea să ai dreptate, am recunoscut, fără tragere de inimă. Am ajuns în punctul în care aș încerca orice, dacă așa aș avea o șansă să ies din blocajul ăsta ciudat.

Îmi venea să plâng.

— Cine știe? Poate c-o să reușesc să găsesc, în sfârșit, dragostea. Sau, dacă nu mi-e dat s-o întâlnesc, o să mă mulțumesc să visez cu ochii deschiși la ea pentru tot restul vieții. Măcar să pot scrie cărți despre ea.

— Nu spune asta, Rosie! m-a dojenit Lina cu atâta blândețe, încât am simțit că mă gâtuie emoțiile.

O mulțime de emoții amestecate, intense. *Doamne! În ultima vreme, mă port ca un copil.*

— Bineînțeles că o să întâlnești dragostea. Cine știe? Poate că regizorii de la Hallmark o să se inspire din viața ta și-o să toarne unul dintre filmele alea siropoase care îți plac la nebunie, a spus Lina, după care și-a îngroșat vocea și a imitat tonul unui crainic: *O scriitoare de povești romantice caută inspirația și se îndrăgostește. Atenție! Acest film e o ecranizare după un bestseller.*

Lina a chicotit.

— Iar dacă nu iese treaba și tipul cu care te întâlnești e un nemernic, atunci o să împrumutăm mașina lui Aaron și-o să ne asigurăm că tipul ăla nu va mai traversa niciodată pe roșu.

Doamne, cât o iubeam pe prietena mea cea mai bună! O iubeam chiar dacă firea ei bine intenționată, dar violentă avea să ne bage la închisoare, într-o bună zi.

Încă o dată, m-am simțit vinovată la gândul că aveam secrete față de ea.

Brusc, un scârțâit dinspre ușa de la intrare mi-a distras atenția.

M-am răsucit iute și am dat cu ochii de o siluetă masivă. Am recunoscut-o imediat.

Lucas se întorsese acasă. Stătea în prag, cu ochii mari. Ai fi putut crede că fusese prins făcând ceva rău. Ceva ce nu ar fi trebuit să facă.

O, Doamne! *Nu!*

Mi-am dat seama trăsese cu urechea. Probabil auzise toată conversația.

— Rosie? m-a strigat Lina, iar vocea ei s-a auzit limpede din difuzor. Mai ești acolo?

— Scuze! am îngăimat, fără să-mi iau ochii de la Lucas. Trebuie să închid.

De ce, Doamne? De ce? De ce trăsese cu urechea?

Lucas s-a apropiat. Nu m-am putut stăpâni să admir felul în care hanoracul verde i se mula pe pieptul vânjos. M-a vrăjit o șuviță de păr castaniu, care îi cădea în ochi.

Spion sexy și ciufulit ce ești! Măcar de-ar fi avut bunul-simț să nu mă zăpăcească în halul ăsta!

S-a așezat pe măsuța de cafea, chiar în fața mea, și a pus o cutie albastru cu roz lângă telefonul meu. Am înghițit în sec. Genunchii lui aproape că-i atingeau pe-ai mei.

— Bine, Rosie, a zis Lina. O s-o rog pe *Abuela* să aprindă o lumânare și să se roage să apară un tip de treabă, care să-ți ofere câteva orgasme, pentru că…

— Mulțumesc, Lina! am întrerupt-o, repezindu-mă la telefon.

Am dezactivat funcția speaker și am dus mobilul la ureche.

— Te sun mai târziu, bine? Chiar trebuie să închid.

— OK. Te las să scapi de data asta, însă doar pentru că te iubesc și numai dacă îmi promiți să ții minte că ești în stare să faci orice.

Simțeam cum privirea lui Lucas mă pârjolea. Nu am ridicat ochii din podea.

— Și eu te iubesc, Lina! Îmbrățișează-l pe Aaron din partea mea și bucură-te de restul lunii de miere!

Cu inima cât un purice, am încheiat apelul. Prin minte îmi alergau o mie de întrebări: *Lucas a auzit partea cu orgasmele, dar oare a auzit și restul? Doamne! De cât timp stă acolo, în prag?*

— Bună! m-a salutat el.

În capul meu s-au declanșat o sută de alarme.

Ieri, mă consolase în timp ce cedasem nervos, iar acum… mi se-ntâmpla chestia asta!

— N-ai de gând să mă saluți, Rosie?

— Bună! am răspuns, cu privirea în pământ.

Dacă m-aș fi uitat la el și aș fi descoperit cea mai mică urmă de milă pe chipul lui, aș fi fost devastată.

— Vorbeam cu Lina la telefon.

— Mi-am dat seama.

Am strâns din buze.

— N-am apucat să-i spun că locuim aici până… până o să mă pot muta înapoi la mine.

În continuare, mă holbam la un colț al măsuței. Dacă îmi doream ca totul să pară în regulă, trebuia să mă port ca atare.

Am decis să schimb subiectul:

— Deci cum a fost ziua ta? Ai mers la expoziția gratuită de la bibliotecă, aia despre care ți-am spus? Ți-a plăcut? Era la fel de cool cum părea pe site-ul lor?

— Da, a spus Lucas. Ți-am adus ceva.

A împins cutia colorată spre mine. Când am observat logoul de pe capac, am simțit cum inima mea se umflă ca un balon.

— Ți-ai amintit! Mi-ai adus gogoși Cronuts. Ai fost la Holy Cronut.

Nu pomenisem doar în treacăt despre gogoșeria aia. Îi pronunțasem numele printre suspine, imediat după ce îl anunțasem pe Lucas că sunt la ciclu. Chiar înainte să-i umplu tricoul de lacrimi.

— Mi-am amintit, a recunoscut el, iar balonul din pieptul meu s-a mai mărit puțin. Azi-dimineață am primit cardul de la bancă și m-am gândit să sărbătorim, a adăugat, împingând cutia spre mine. Dacă vrei, le împărțim. Așa cum ziceam, le-am cumpărat pentru tine.

— *Dacă* vreau să le împărțim?

Tipul ăsta era real? Chiar exista? Încă nu îndrăzneam să-mi ridic ochii spre fața lui, așa că îi priveam genunchii.

— Bineînțeles că vreau să le împărțim. Văd că ai luat cutia mare.

— Era cea mai mare pe care o aveau.

Și-a sprijinit o mână pe coapsa stângă, iar eu m-am gândit la pielea bronzată care se întrezărea prin jeanșii lui rupți. M-a copleșit nevoia de a întinde degetele și de-a afla cum e să-i ating pielea.

— Ce zici? Să le mâncăm acum sau să le păstrăm pentru mai târziu? Poate după cină?

Bătea darabana pe picior. Ca și cum știa că îmi concentram privirea asupra acelui punct și voia să-mi atragă atenția.

Mi-a scăpat un sunet de protest.

— Atunci, le mâncăm acum, a râs Lucas.

— Dacă mi-ai cumpărat Cronuts, atunci criza mea de plâns a fost spectaculoasă, am mormăit. Sau poate că acum ți-e teamă de mine și vrei să potolești monstrul urât și plângăcios.

— Nu e nimic urât la tine.

Am rămas gură-cască.

Nonșalant, ca și cum nu spusese vorbe ce aveau să-mi rămână întipărite în minte pentru totdeauna, a deschis cutia și a dat la iveală cele șase gogoși.

— În plus, îmi place la nebunie când cineva îmi udă tricoul cu lacrimi.

Am scos din cutie o minunată gogoașă cu crustă crocantă, plină de zahăr și de scorțișoară.

— Mulțumesc, Lucas! Chiar nu era nevoie să te deranjezi.

A luat și el una, apoi a atins-o de a mea, ca într-un fel de toast.

— Prietenii adevărați nu fac chestii pentru prietenii lor fiindcă așteaptă să li se mulțumească, Rosie.

I-am adresat un zâmbet mic.

— Așa e. Atunci, va trebui să găsim ceva de spus, în loc de *mulțumesc*.

Ochii i-au sclipit. M-am bucurat că eu îi stârnisem reacția asta.

— Adică să născocim un cuvânt secret, doar al nostru? a propus Lucas.

Ideea lui mă încânta.

— Sigur!

Lucas s-a gândit câteva clipe, apoi a fluturat din mâna în care ținea gogoașa și a declarat:

— De-acum încolo, o să zicem „îți *cronuțesc*". Ce părere ai?

Zâmbetul lui era larg și orbitor.

Era un om minunat. Îmi venea din ce în ce mai greu să nu îl plac. Trebuia să mă stăpânesc din răsputeri să-i spun că e cel mai dulce tip pe care-l întâlnisem vreodată. Mai dulce decât orice gogoașă pe care mi-ar fi oferit-o.

— Îți *cronuțesc*, Lucas!

Am început să mâncăm, scoțând gemete de plăcere. Cutia s-a golit în timp record. Ne-am lins pe degete. Aproape că reușisem să uit de orice problemă.

Lucas m-a fixat cu o privire care nu prevestea nimic bun.

— Rosie, povestește-mi despre blocajul tău și despre toți idioții cu care ți-ai dat întâlnire!

CAPITOLUL ZECE

Rosie

— Să-nțeleg că ai auzit discuția mea cu Lina, așa-i?

Știam că ne auzise. Am aruncat o privire spre genunchii noștri, foarte apropiați unii de ceilalți.

— Cred că tot cartierul a auzit. Discutai cu telefonul pe speaker și cu ferestrele larg deschise.

— Minunat! am exclamat.

De rușine, mi-am acoperit fața cu mâinile.

Degetele lui mi-au apucat cu blândețe încheietura dreaptă. M-am înfiorat când am simțit atingerea neașteptată. M-a tras ușor, stârnindu-mi fiori pe braț. L-am lăsat să-mi dea palma la o parte.

M-am uitat la el cu un ochi.

— Rosie, n-o să te mint. Adineauri, când eram în stradă, am auzit din întâmplare mare parte din discuția voastră. Dar când am urcat și m-am oprit la ușă, am făcut-o fiindcă voiam să trag cu urechea.

— OK. Îți mulțumesc pentru sinceritate.

Ce altceva era să zic? Dintr-un motiv inexplicabil, nu eram supărată pe el. Simțeam alte emoții, dar nu supărare.

— Îmi placi, Rosie, a zis Lucas, iar mie mi-a sărit inima din piept. Cred că e evident.

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare.

— Dar nu mi-a plăcut deloc când te-am auzit zicând că ești o ratată, doar pentru că ai un blocaj. În calitate de prieten, o să-ți spun ceva, cum ți-a spus și vară-mea.

În calitate de prieten.

Mă plăcea, dar numai ca *prieten.* Bineînțeles. Nu era o informație nouă.

Lucas a adăugat:

— Și, tot în calitate de prieten, vreau să te ajut. Vară-mea nu e aici, așa c-o să-i țin locul. O să fiu prietenul tău cel mai bun. OK?

Cel mai bun prieten al meu. Suna și minunat, și chinuitor.

Am oftat.

— Bine, Lucas.

— Lina zicea că ai renunțat la tipi și la aplicațiile de *dating.* De ce?

Vârfurile urechilor mi s-au înfierbântat.

— Nu vreau să depăn amintiri despre întâlnirile mele nereușite, am mormăit.

— Încerc să înțeleg. Îmi dau seama că sunt dezavantajat, fiindcă îmi lipsesc informațiile pe care le are Lina despre tine.

Lucas s-a mutat pe marginea măsuței. Acum, genunchii noștri se atingeau.

— Am ieșit la o grămadă de întâlniri cu fete. Nu mă sperii ușor.

Acel „o grămadă", rostit cu atâta relaxare, mi-a trezit curiozitatea. De fapt, a iscat și un pic de gelozie.

— Deci ești un fel de expert în întâlniri romantice?

Și-a înclinat capul într-o parte, întorcându-și răspunsul pe toate părțile.

— N-aș zice că sunt expert, dar pot să zic că nicio tipă care a ieșit cu mine nu s-a plâns.

Vasăzică își dăduse întâlnire cu nenumărate tipe? Mi-am amintit ce-mi spusese cu câteva zile în urmă. Gelozia m-a împuns din nou.

I-am zis:

— Parc-ai spus că nu mai ieși la întâlniri.

Lucas spusese, de asemenea, că nimeni nu-i frânsese inima vreodată.

— Ai memorie bună, Rosalyn Graham. Ai dreptate. Nu mai ies la întâlniri. Nu sunt disponibil.

Voiam să aflu mai multe.

— Deci ești un expert în întâlniri, dar care nu se mai ocupă cu așa ceva.

— Dacă asta vrei să auzi, atunci da.

Am oftat și mi-am strâns picioarele sub mine.

— Nici măcar nu știu de unde să încep, Lucas.

Și-a mișcat un picior și l-a întins pe canapea, chiar lângă coapsa mea.

— Poți să începi cu Idiotul Numărul Cinci, mi-a zis el, cu o expresie serioasă. Care e numele lui complet? Dar adresa? Vreau să știu și data nașterii. Doar așa, ca fapt divers.

— Ha! Îl cheamă Ted. Nu-ți zic numele de familie. Data și locul nașterii, necunoscute. Ce altceva vrei să știi? Ce n-a mers între mine și el?

Lucas a încuviințat din cap.

— Dacă te pasionează chestiile astea plictisitoare…, am glumit eu.

Lucas n-a schițat nici măcar un zâmbet.

— Bine. Eu și Ted am fost împreună pentru câteva săptămâni. Îi spusesem de la bun început că nu vreau să ne vedem și cu alte persoane în paralel, pentru că pur și simplu… așa sunt eu. El a fost de acord, mi-a zis că nu vrea să mă împartă cu nimeni. Apoi, într-o zi, din întâmplare, l-am văzut sărutând o altă tipă. Când i-am cerut socoteală, s-a prefăcut că nu mă cunoaște.

Iar asta mă duruse enorm.

— Idiotul a făcut o asemenea scenă, încât, pentru o clipă, m-am îndoit de mine. Mi-am zis că îl confundasem cu altcineva. Dar nu era adevărat. Și am aflat că ieșea cu tipa respectivă de mai mult timp decât se întâlnea cu mine.

Lucas se uita lung la mine, suspect de tăcut.

— Deci ăsta a fost Ted. Idiotul Numărul Cinci.

M-am lăsat pe spătarul canapelei. Așteptam un răspuns din partea lui, un semn, ceva. N-a zis nimic.

— Dar nu-i mare lucru. Mi-a luat doar câteva zile să uit de el. Nici măcar n-a fost cel mai nasol.

Lucas a ridicat din sprâncene.

— Vrei să spui că au fost unii și mai nesuferiți?

— Da. De exemplu, Nathan. Vară-ta îi zice Regele Cretinilor.

Mi-am schimbat poziția pe canapea și mi-am ridicat genunchii la piept.

— Era scenarist. Amuzant, isteț, fermecător. Prima noastră întâlnire a fost cea mai reușită primă întâlnire la care am fost vreodată, iar asta ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă, fiindcă a venit beat.

Lucas a tresărit și a strâns din buze.

— S-a scuzat zicând că a avut o zi groaznică la muncă și că a băut câteva beri înainte să ne vedem. Mi-a spus că nu a vrut să anuleze întâlnirea, pentru că-i plăcea *foarte mult* de mine.

Nathan păruse convingător.

— Toate întâlnirile care au urmat au fost… ca și cum aș fi ieșit cu mai mulți tipi în același timp. Într-o secundă era fermecător și perfect, în următoarea se transforma într-un om complet diferit. Habar n-aveam dacă urma să discut cu cineva ciudat, cu toane sau cu unul… nebun.

Un mușchi din maxilarul lui Lucas a zvâcnit.

— Te-a lovit vreodată?

— Nu. Problema era ceea ce spunea. Și comportamentul lui.

Fusese o experiență absolut bizară.

— Dar întotdeauna își cerea scuze, îmi spunea că se poartă ciudat pentru că e emoționat și nebun după mine.

Iar eu, ca o fraieră, îl crezusem de fiecare dată.

— În orice caz — am adăugat râzând, așa încât experiența mea urâtă să nu sune atât de rău —, se pare că testa niște scene pe mine. Pentru scenariul la care lucra.

Lucas a încremenit. Abia dacă mai respira. Nici nu cred c-a mai clipit vreo două minute. Mi-am ferit privirea și m-am uitat în podea.

— Ți-am zis că au fost întâlniri deprimante, Lucas.

— Cât ți-a luat până i-ai dat papucii?

— Păi… nu se poate spune că i-am dat papucii.

Mi-am înghițit jena pe cât de demn am putut. Chiar ar fi trebuit să închei relația aia încă de la prima întâlnire.

— El a fost cel care a rupt-o cu mine.

Lucas nu scotea nicio vorbă. Doamne! Ce naiba făceam? De ce îi povesteam toate astea? Puteam fi prieteni și fără să-i mărturisesc niște lucruri care nu mă puneau într-o lumină bună.

Am declarat:

— Gata cu poveștile pe ziua de azi, *prietene*!

În sfârșit, i-am întâlnit privirea și am dat de o expresie ciudată.

— De-asta am renunțat la tipi și la aplicațiile de *dating*.

După șirul de pseudorelații ratate, hotărâsem să iau o pauză de la dragostea din viața reală și să mă concentrez asupra celei fictive.

— S-ar putea ca Lina să aibă dreptate. Poate că tot ce-mi trebuie este să ies cu alți tipi și să intru din nou în joc. Adică ar fi cazul să-mi reinstalez Tinder pe telefon. Nu-i o soluție ideală, dar nu-mi vine altă idee.

Nu știam ce să mai fac cu mâinile. Eram foarte stânjenită.

— Aș putea pregăti o listă cu toate lucrurile pe care trebuie să le învăț din munca asta de cercetare, după cum a numit-o Lina. O să fie un experiment. O să aleg un tip și o să trec prin toate etapele

întâlnirilor romantice. Evoluția firească atunci când cunoști un om, la nivel emoțional: de la lucruri distractive, simple, cum ar fi să primesc un buchet de flori sau să simt fluturi în stomac la prima întâlnire, până la chestii… avansate. De exemplu, prima oară când tipul îmi atinge mâna sau când se apleacă spre mine, iar eu știu că el va…

M-am oprit, fiindcă mi-am dat seama că aberam.

— Mă rog…

Lucas tăcea.

— Hmmm…, am mormăit, întrebându-mă dacă era cazul să-l împung cu un deget, ca să verific dacă mai respiră. Cred că am mâncat prea multe gogoși Cronut. Simți cumva furnicături în vârfurile degetelor? Te trec transpirațiile? Poate-ar trebui să-ți aduc un pahar cu apă.

Am dat să mă ridic, dar Lucas a întins o mână și mi-a atins genunchiul.

— Nu.

— Nu vrei apă?

Mă holbam la palma caldă și grea care îmi încălzea pielea, prin materialul jeanșilor. Simțeam că mi se taie răsuflarea.

— Ai vrea un pahar cu lapte?

— Nu, Rosie, a repetat el, neașteptat de hotărât.

Degetele lui mi-au strâns genunchiul.

— O s-o fac eu.

Oare despre ce vorbea?

— O să… îmi cumperi flori? Nu cred c-am primit vreodată flori de la tipii cu care am ieșit, dar…

A clătinat din cap și a adăugat, aproape râzând:

— Nu. O să fiu partenerul tău de experiment.

Am rămas fără suflare. Mica mea pasiune prostească, pe care încercasem din răsputeri s-o înăbuș, ieșea din nou la iveală.

A zis că suntem doar prieteni. O spusese de multe ori. Am încercat să afișez un zâmbet, dar nu mi-a ieșit.

— Deci vrei să fii partenerul meu de experiment?

A încuviințat din cap. Deodată, era din nou tipul relaxat dintotdeauna.

— Dacă ne gândim bine, e perfect, a declarat Lucas.

Tâmplele îmi zvâcneau atât de tare, încât îmi era greu să-mi adun gândurile.

— N-o să fii nevoită să descarci nici Tinder, nici vreo altă aplicație — buzele lui s-au strâmbat disprețuitor — de unde au apărut bărbații *ăia*. Așa, o să simplificăm totul.

— Ce anume? am spus eu, dintr-o suflare.

— Eu, tu, experimentul ăsta.

Oare Lucas Martín chiar sugera să ieșim la întâlniri, în chip de experiment, ca să găsesc inspirație pentru romanul meu?

— Ai zis c-o să alegi un tip și o să parcurgi toate etapele împreună cu el. Plănuiai să-i spui respectivului despre experiment? Despre evoluția firească de apropiere emoțională?

— Chiar m-ai ascultat!

A zâmbit. Nu mi-a scăpat cât de mulțumit de el însuși părea.

— Nu ești singura care are memorie bună, Rosalyn Graham. Apropo, nu mi-ai zis care e pseudonimul tău literar.

Am răspuns fără să stau pe gânduri:

— Rosalyn Sage.

Lucas a mijit ochii.

— Stai puțin! *Tu* ești Rosalyn Sage?

De uimire, buzele i s-au rotunjit. Deși nu era un moment potrivit, nu m-am putut abține să mă gândesc cât de mult îmi plăcea gura lui.

— Tu ești Rosalyn Sage, autoarea cărții pentru care soră-mea se agită de luni de zile? Cartea care stă mereu pe măsuța de cafea a lui Charo?

— Da. Eu sunt.

A zâmbit cu toată gura.

Am încercat să-i explic:

— În orice caz, încă n-am pus la punct toate detaliile experimentului, așa că nu știam dacă ar trebui să fiu complet sinceră sau doar să mă las purtată de val și să sper că totul va fi bine.

M-am încruntat. Ce spusesem suna foarte aiurea. Ca o mare minciună.

— Totuși, n-aș vrea ca respectivul tip să fie rănit, aflând că m-am folosit de el.

— Și uite că în scenă apare Lucas, a glumit colegul meu de apartament.

Am ridicat privirea. Zâmbetul nu îl părăsise. Surâdea încrezător, liniștitor.

— Lucas…

Faptul că luam în calcul să-i accept propunerea mă făcea să mă întreb dacă nu cumva îmi pierdeam mințile.

— Ai zis că nu mai ieși cu fete. Că nu ești disponibil.

— Păi, aici nu-i vorba despre întâlniri pe bune. O să fie un experiment.

Ce nebunie!

Ba nu! m-a contrazis o voce lăuntrică, egoistă și nesăbuită. *E o șansă de-a te apropia de el fără să ai nevoie de pretexte. Înainte ca Lucas să plece definitiv.*

Nu!

Trebuia să fiu rațională.

— O să stai în New York doar câteva săptămâni, i-am atras atenția.

— Da. Șase săptămâni.

— N-aș vrea să-ți petreci timpul cu experimentul meu în loc să faci ce ți-ai planificat.

Lucas și-a privit mâinile câteva secunde, apoi s-a uitat iar la mine.

— N-o să fie o problemă, Rosie.

O umbră i-a străbătut chipul.

— Nu vrei să explorezi orașul?

— Nu. O să fiu sincer cu tine, Rosie.

Și-a coborât vocea, iar eu mi-am ținut respirația, de teamă să nu-mi scape vreun cuvânt.

— Călătoresc singur de șase săptămâni. A fost alegerea mea, fiindcă am crezut că am nevoie de asta. Dar… călătoria a avut un efect contrar neașteptat. Nu te-am mințit când ți-am spus că mă simt singur.

A ridicat dintr-un umăr, ca și cum nu era mare lucru. Îmi venea să mă întind și să-l iau de mână.

— Ai putea spune că am prea mult timp liber, iar un pic de companie ar fi binevenită. Știu c-ai observat — și-a bătut ușor coapsa dreaptă — că nu sunt chiar în cea mai bună formă pentru plimbări prin oraș.

Voiam să-l întreb: *Ce ți s-a întâmplat, Lucas?*

Dar n-am făcut-o. Îmi dădeam seama că tocmai îmi mărturisise ceva destul de important. Ieșit din comun. Mai presus de toate, voiam să-i arăt că putem înainta în ritmul lui, în condițiile lui și că nu aveam să-l iscodesc doar pentru că eram curioasă.

— Adică vrei să zici că și eu ți-aș face o favoare dacă am fi parteneri în experimentul meu?

S-a uitat în ochii mei.

— Da, Rosie. Mi-ai face o mare favoare.

Ideea îmi surâdea foarte mult. Un val de căldură mi s-a răspândit în piept.

Am făcut o precizare:

— Dar întâlnirile astea experimentale trebuie să pară reale. Nu mă refer la ținutul de mână sau la giugiuleală, ci la tot restul:

a fi curtat, cucerit; a stabili o legătură cu celălalt; a împărtăși lucruri pe care le-ai împărtăși într-o întâlnire romantică reală.

A chicotit și m-a întrebat:

— Ce înseamnă „giugiuleală"?

— Știi tu, să te apropii… fizic de cineva. Așa ceva ne-ar putea strica *prietenia*.

Amuzamentul din privirea lui s-a risipit. A adăugat fără să șovăie:

— Dacă se întâmplă, o să fim sinceri unul cu celălalt.

Adică unul dintre noi să-i mărturisească celuilalt că nutrește anumite… sentimente?

Lucas s-a aplecat spre mine. Am simțit o adiere de săpun. Am înghițit în sec, fiindcă stătea extrem de aproape de mine: chiar pe marginea măsuței de cafea.

— Uite ce-i, Rosie. Îți promit că n-o să las experimentul ăsta să ne afecteze prietenia. Tu o să-mi spui ce etape ale întâlnirilor romantice vrei să experimentezi, apoi ieșim la întâlniri, ne comportăm precum cei mai buni parteneri de experiment și, la finalul zilei, când ne întoarcem acasă, o să redevenim Rosie și Lucas. Prieteni. În curând, cei mai buni prieteni.

— Cei mai buni prieteni? am rostit gâtuit.

— Da, a încuviințat cu vocea lui baritonală, melodioasă.

Amețită de mirosul lui, de cuvintele lui, de felul în care îi sclipeau ochii, n-am scos nicio vorbă.

Lucas a simțit nevoia să adauge:

— Și dacă încă ai rețineri, îți promit ceva: n-o să mă îndrăgostesc de tine și nici nu voi strica prietenia noastră, *Rosalyn Sage*.

Am înghițit anevoie. Nu aveam absolut niciun motiv să simt că mi se frânge inima din cauza acestei promisiuni.

De fapt, nu aveam niciun motiv să mă simt altfel decât entuziasmată. La urma urmei, Lucas se oferea să mă ajute. În plus, fie că făceam experimentul cu el, fie că nu, peste cinci săptămâni oricum avea să poposească pe alt continent. La două săptămâni

după plecarea lui, trebuia să predau manuscrisul. Deci ce aveam de pierdut?

— Bine. Hai s-o facem! O să avem patru întâlniri. Unele experimentale, m-am grăbit să adaug. Cinci ar fi prea multe, dacă mai ai de stat aici numai cinci săptămâni. Iar trei n-ar fi suficiente. Deci vor fi patru.

— Patru să fie, a căzut el de acord și s-a ridicat. Deci acum suntem parteneri de cercetare. Amici de experiment. Muncitori pe… teren. Tu ești creierul din spatele planului.

Am lăsat să-mi scape un hohot de râs chinuit, plin de neputință și de agitație.

— În ultima vreme, am încheiat tot felul de înțelegeri dubioase cu tine.

Lucas a pufnit teatral și mi-a întins o mână.

— *Dubioase?* Mă jignești, Rosie. Eu am doar idei fantastice.

— Va trebui să stabilim limite și condiții, am spus, mai mult pentru mine. Așa cum ziceam mai devreme, indiferent ce se întâmplă, între noi nu se va schimba nimic. N-o să fie stânjenitor. Și să nu cheltuiești bani aiurea pentru mine! Nu sunt pretențioasă. O să împărțim mereu nota de plată.

— Pot să accept câteva dintre regulile tale. Dar va trebui să ai încredere în mine privind restul.

În Lucas aveam încredere deplină. În mine, nu prea.

— Bine, dar…

Lucas m-a apucat de încheietură și m-a ridicat de pe canapea. M-a tras la pieptul lui, într-o îmbrățișare în stilul Lucas Martín.

— O să pecetluim pactul cu o îmbrățișare, Graham, a zis, petrecându-și brațele în jurul umerilor mei și lipindu-mă de el.

Doamne! Îmi doream să se găsească o cale de a îmbutelia îmbrățișările astea în sticluțe! Le-aș fi cumpărat pe toate. Mi-aș fi umplut dulapurile cu ele, păstrându-le pentru zile negre.

— Îți plac caperele? s-a interesat Lucas.

Luată pe nepregătite, am pufnit în râs.

— Capere?

Mi-a dat drumul și a făcut un pas în spate, lăsându-mă amețită după îmbrățișarea lui.

— După atâtea planuri, mi s-a făcut foame, mi-a explicat Lucas.

Mi se părea ridicol; tocmai mâncase jumătate de cutie de gogoși.

S-a dus în zona bucătăriei. A scotocit prin frigider. Apoi s-a dus în cămară și la sertarul cu tigăi. Mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Ajută-mă să pregătesc cina!

M-am dus spre insula de bucătărie și m-am trântit pe un scaun.

— Pot să te ajut uitându-mă cum gătești?

— O da! Îmi place să am public.

— Ce gătești?

S-a întins după un tocător. Privirea mea s-a lipit imediat de mușchii spatelui său.

— Lasagna cu vinete, a zis, răsucindu-se și adresându-mi un zâmbet strălucitor. Și vreau să frământ aluat pentru o ciabatta rustică. Pentru mâine.

O, Doamne! Urma să-l văd pe Lucas frământând aluat!

— Deci ce părere ai despre capere?

— Le ador.

— Bravo! Așa te vreau! a exclamat, cu ochii sclipind.

Așa te vreau.

Fir-ar al naibii de treabă!

CAPITOLUL UNSPREZECE

Rosie

Trecuseră șapte zile de când căzuserăm de acord să fim parteneri în experimentul întâlnirilor romantice. În afară de golul pe care-l simțeam în stomac de fiecare dată când mă gândeam la înțelegerea noastră, nu se întâmplase nimic. Nu avusese loc nicio întâlnire-experiment, muza nu fusese regăsită și nici numărul de cuvinte scrise nu crescuse. Ce-i drept, avusesem nevoie de două zile ca să stabilesc etapele întâlnirilor, așa cum îi promisesem lui Lucas. Plus că pregătisem câteva pagini cu idei care consideram că i-ar putea fi de ajutor.

Când îi înmânasem, în sfârșit, paginile, Lucas afișase zâmbetul lui orbitor, pusese notițele deoparte și mă asigurase că avea să „studieze materialul".

Ce naiba făceam? Tipul la care visasem în secret, mai bine de un an, urma să mă scoată la întâlniri „experimentale" pe care le concepusem eu. Apoi avea să-și facă bagajele și să plece de pe continentul ăsta.

Acum, când locuiam împreună, inima mea abia dacă rezista până la sfârșitul zilei. Mă apucau palpitațiile de fiecare dată când Lucas ieșea din baie doar în prosop, cu stropi de apă pe piele. Mă topeam când își ridica rucsacul, purtând afurisitul de prosop, iar

mușchii gâtului, ai umerilor și ai spatelui i se încordau. Sărmana mea inimă era cât pe ce să cedeze când Lucas se întorcea seara acasă, cu o sacoșă cu cumpărături și cu un zâmbet fermecător, întrebându-mă câte cuvinte scrisesem în ziua aceea, după care începea să pregătească cina.

Îmi era deosebit de greu să mă controlez atunci gătea.

Să-l văd în fața aragazului era un spectacol la care aveam loc în primul rând și care îmi împlinea fantezii sexuale pe care nici măcar nu știusem că le am. Lucas era precum stripperul din filmul *Mike Meseriașu'*, dar în varianta cu aluat și tigăi. Lucas frământa aluat pentru pâine. Părțile mele intime, triste și neglijate, se revoltau când vedeam cum degetele lui apasă și mângâie coca. Mă făcea să asud și să mă zvârcolesc pe scaun. Oftam și tânjeam când bicepșii lui se încordau.

În plus, mâncarea lui Lucas era genială, incredibilă.

Eu și inima mea eram puse la grea încercare.

Telefonul meu a bâzâit, anunțând o notificare. M-a smuls din transa provocată de gândul la Lucas. M-am întins spre insula de bucătărie, unde mă instalam zilnic ca să lucrez, și am deblocat ecranul.

Număr necunoscut: Întâlnire diseară, la 6?

Am încercat să las la o parte fiorii provocați de cuvintele *întâlnire diseară* și am recitit mesajul de câteva ori. Sigur era Lucas. Nimeni altcineva nu mi-ar fi trimis un mesaj despre o întâlnire. Pe de altă parte, n-ar fi fost prima oară când primeam un mesaj din greșeală.

Rosie: Cu cine vorbesc?

Număr necunoscut: Lucas.

Număr necunoscut: Te așteptai să te scoată altcineva în oraș?

Număr necunoscut: Credeam că pentru tine sunt singurul tip care contează. ☹

— Dac-ai ști…, am mormăit.

I-am înregistrat numărul de telefon în agendă și am încercat să-i scriu un răspuns care să nu-mi dea de gol tulburarea.

Rosie: Bine. Experimental vorbind, n-o să ieșim la întâlniri cu nimeni altcineva. 😉

Am hotărât să n-o mai lungesc și să-i răspund la prima întrebare.

Rosie: La 6 e bine. Mulțumesc!

Aveam de gând să-l întreb de unde are numărul meu de telefon — sincer, era puțin ciudat că nu mi-l ceruse până acum, având în vedere că locuiam împreună de o săptămână și ceva —, dar explicația a apărut de la sine, într-un șir de mesaje de la cea mai bună prietenă a mea, înainte să apăs pe butonul *Send*.

Lina: Bună, scumpo! Tocmai am ajuns în Trujillo. Ce mai e prin New York?

Lina: Scuze că n-am mai dat niciun semn de viață! Am făcut drumeții și n-am avut semnal.

Lina: Apropo, am uitat să-ți spun că văru-miu o să vină în vizită pentru câteva săptămâni. O să stea la mine.

Lina: Ei, de fapt, n-am uitat. Am încurcat datele. Am crezut că ajunge azi. Știu, sunt nașpa. Încă sunt zăpăcită după nuntă.

Lina: Să știi că i-am dat numărul tău. Dar DOAR pentru urgențe, bine? Nu te simți obligată să-ți pierzi vremea cu el! Se descurcă și singur. E bărbat în toată firea.

Lina: Dacă îți trimite mesaje cu întrebări, zi-i să caute pe Google.

Mă simțeam vinovată. Lina nu știa de aranjamentul de cazare pe care-l făcusem eu și Lucas. În apartamentul *ei*. Și habar n-avea de experimentul nostru.

Dumnezeule! Chiar trebuia să încetez cu minciunile.

Pe ecran a apărut încă un mesaj.

Lina: Ia uită-te la asta!

Am deschis mesajul și pe ecran a apărut o poză. Un selfie cu Lucas, care purta o șapcă albastră pe care scria *I* ♥ *NYC*. Avea un zâmbet strâmb, ușor arogant, iar în spatele lui se vedea Empire State Building. Mi s-a strâns inima.

Rosie: Văd că ia în serios faza cu turismul.

Rosie: Îmi place la nebunie șapca!

Nu doar că-mi plăcea. O adoram de-a binelea. Am înregistrat fotografia în telefonul meu.

Rosie: Lina mi-a trimis mesaj. A zis că a confundat datele și credea că ajungi azi la NY.

Rosie: A mai zis și că ți-a dat numărul meu.

Rosie: Pentru urgențe.

Încercam să-i scriu lui Lucas că ar trebui să-i zicem Linei despre situația reală, dar următorul lui mesaj mi-a întrerupt șirul gândurilor, ștergând cu buretele orice intenție de-a mărturisi. A trimis alt selfie, dintr-un unghi care-i surprindea pieptul lat, puternic, la care mă holbasem de atâtea ori. În imagine, Lucas privea în jos, spre cameră. Zâmbetul lui pieziș devenise un rânjet până la urechi, iar fluturii din stomacul au pornit o adevărată revoltă.

Lucas: Arătam așa de bine, dar n-aveam cui să-i arăt. Era o urgență, Graham.

Nu se înșela. Chiar arăta bine. Al naibii de bine.

Și flirtează fără rușine. Îți amintești ce ți-a spus? Cică nicio fată cu care a ieșit nu s-a plâns.

Mi-am dat ochii peste cap, enervată pe mine însămi. Nu aveam niciun motiv să mă simt ranchiunoasă sau geloasă.

Rosie: Transmite-i salutări orgoliului tău! Mă bucur să-l cunosc.

Lucas: Și el se bucură să te cunoască.

Cele trei puncte care arătau că îmi scria au dansat pe ecran câteva secunde, iar eu mi-am mușcat buzele de nerăbdare. A mai venit un mesaj.

Lucas: Te las să te întorci la treabă. Să fii gata la 6! Ne vedem mai încolo, colega.

Aveam să-i zic Linei despre chestia asta. Da. Imediat ce ea și Aaron aterizau pe pământ american, aveam să-i povestesc totul.

La șase fără un sfert, tocmai îmi trăgeam pe mine blugii mei preferați, când am auzit un ciocănit.

— O secundă! Vin imediat!

Mi-am tras fermoarul pantalonilor și am zbughit-o prin apartament, în picioarele goale.

Am deschis ușa. Nu mă așteptam să-l găsesc pe Lucas în prag, așteptând nonșalant.

— Lucas! Ți-ai uitat cheile când ai plecat, azi-dimineață?

S-a îndreptat de spate. Părea mai masiv decât de obicei. Parcă și mai înalt. Până să-mi vin în fire, a făcut un pas în față și m-a măsurat din ochi.

Uau! Ce naiba se petrece?

Pe față i s-a întins un zâmbet.

— Nu mi-am uitat cheile. Arăți foarte bine, Rosie. Ești frumoasă.

Mi s-a părut că buzele mi se mișcă ciudat, ca ale unui pește.

— Mersi! am îngăimat într-un final, după care am simțit nevoia să precizez: Ăștia sunt blugii mei preferați.

Amândoi ne-am uitat în jos în același timp.

Apoi, când privirea lui Lucas s-a ridicat iar spre fața mea, zâmbetul lui a devenit și mai larg.

— S-ar putea să fie și blugii mei preferați. Deci…, a zis Lucas, cu o expresie mai serioasă. Nu mă inviți înăuntru, Rosie?

Mi-am arcuit o sprânceană.

— Locuiești aici.

Avea o privire amuzată.

— Invită-mă să intru, Rosie!

Ceva mi s-a zvârcolit în piept.

— Vrei să intri, Lucas?

— Mi-ar face mare plăcere.

Abia acum a trecut pragul.

M-am așezat pe marginea patului și m-am încălțat cu pantofii pe care-i alesesem pentru această seară. Erau din catifea albastră, cu tocuri înalte.

Le-am strâns rapid baretele și m-am ridicat. Lucas îmi studia picioarele.

— Crezi că pantofii ăștia sunt în regulă? N-ai spus unde mergem, iar eu nu te-am întrebat, așa că…

A răspuns fără să ezite:

— Sunt perfecți.

Dar oare așa era? Nu mă puteam decide dacă privirea pătrunzătoare a lui Lucas era de bine sau nu. Era real sau… experimental?

În minte mi se învălmășeau tot felul de gânduri, întrebări și speculații, iar în pieptul meu se zbătea ceva.

— Lucas?

Probabil mi-a ghicit neliniștea în voce.

— Da?

— Am impresia c-o dau în bară, i-am mărturisit. Din cauza mea, prietenia noastră începe să fie stânjenitoare. Am zis că nu vreau așa ceva între noi, dar uite că…

Și-a sprijinit o palmă pe umărul meu, iar atingerea m-a redus la tăcere. Îi simțeam degetele puternice, calde, liniștitoare și tulburătoare totodată.

— Ai încredere în mine, Rosie?

Am dat aprobator din cap, iar el a zâmbit.

— Relaxează-te! Nu e nimic stânjenitor în relația noastră. E vorba doar de o întâlnire romantică. Prima etapă a experimentului. Așa cum am căzut de acord.

— Crezi că putem lua o pauză pentru o secundă? Înainte să plecăm, aș vrea să fim… doar noi. Rosie și Lucas, ca în orice altă zi, timp de câteva minute.

— Știi, m-am gândit că ar fi o idee bună să intrăm imediat în rol, a zis Lucas, trecându-și degetul mare pe clavicula mea și stârnindu-mi fiori. Să bat la ușă, tu să mă inviți înăuntru. Dar poate că mi-am ieșit din mână mai mult decât credeam. Deci sper să nu mă „concediezi" încă, Ro.

Ro.

Era un nume de alint nou.

Îmi plăcea foarte mult.

Am clătinat din cap, încercând să mă concentrez, pregătită să-i spun că nu își ieșise deloc din mână, având în vedere efectul pe care-l avea asupra mea.

Și-a strecurat o mână în buzunarul hainei de piele.

— Ți-am cumpărat ceva. E un fleac, dar…

A scos obiectul și mi l-a potrivit pe cap.

— Ai zis că-ți place la nebunie.

Și-a pus din nou palma pe umărul meu și m-a răsucit spre oglinda mare de pe peretele din spatele nostru.

Mă uitam la șepcile noastre asortate — una albastră, cealaltă roz, inscripționate cu mesajul *I* ♥ *NYC* — și m-am gândit cât de mult se înșela crezând că îmi cumpărase un fleac. Totodată, mi-am dat seama că făcusem o greșeală colosală.

— Ia te uită! a exclamat. Repede, sunați la Urgențe! Mă sufoc de atâta frumusețe!

Mi-a sărit inima din piept. Când am deschis gura, în loc de cuvinte mi-a scăpat un râset. Chicotul meu de bucurie a risipit toată încordarea și stânjeneala pe care le simțisem cu câteva minute în urmă. În locul lor a apărut o senzație de încântare pură.

Asta fusese greșeala mea: nu calculasem corect ce puteam și ce nu puteam să suport; îmi supraestimasem capacitatea de autocontrol și cea de a distinge clar experimentul de realitate. Ce aveam de pierdut dacă mergeam înainte cu acest experiment? După cum se dovedea, mai mult decât crezusem. Și nici măcar nu începuse.

— Îți *cronțunesc*, i-am zis, folosind expresia prin care stabiliserăm să înlocuim cuvintele de mulțumire.

Prietenii adevărați nu fac chestii pentru prietenii lor fiindcă așteaptă să li se mulțumească — așa declarase. Trebuia să țin minte următoarele lucruri: *Noi suntem prieteni. Lucas nu iese la întâlniri cu fete. Pur și simplu facem muncă de cercetare. Atât.*

Pe neașteptate, Lucas și-a scos șapca, a scos-o și pe a mea, pe urmă le-a aruncat pe pat.

Am protestat:

— Hei!

S-a răsucit pe călcâie și a deschis ușa de la intrare.

— Gata cu pauza! Suntem pregătiți de plecare, Rosie?

Agitația și nerăbdarea de mai devreme au revenit. Mi-am pus geaca de piele și i-am zis:

— Mai gata de-atât nu se poate.

După câteva străzi, Lucas a destrămat tăcerea:

— Prima etapă: cei doi fac cunoștință. Întâia întâlnire e ca prima impresie: ai o singură șansă să-ți iasă așa cum trebuie.

Nu eram mândră de mine că analizam romantismul din perspectiva unui inginer sau a unui manager de proiect — fostul meu job de la InTech —, de parcă optimizam un proces. Stabilisem patru puncte cruciale ale unei relații și trebuia să le bifez, în speranța că astfel o să găsesc inspirația. Dar, pe de altă parte, ceea ce făceam eu și Lucas era o parte dintr-un experiment. Aveam nevoie să existe o structură clară. Aveam nevoie de eficiență. De un plan.

Iar Lucas cu siguranță studiase notițele mele, așa cum promisese.

— Cred că am bifat „momentul drăguț", a zis. Ții minte că, atunci când noi doi am făcut cunoștință, credeai că vreau să intru prin efracție și ai sunat la Urgențe?

Cum aș fi putut uita?

— Prin urmare, m-am concentrat pe restul primei etape.

Lucas a verificat un indicator stradal, apoi a cotit.

— Din experiența mea — a început Lucas —, știu că primele întâlniri sunt haioase. Vesele. Un pic caraghioase. Esențial e să-ți dai seama dacă vă potriviți, dacă râdeți la aceleași glume, dacă îți dorești să-l faci pe celălalt să zâmbească iar și iar, dacă există atracție între voi. O atracție care ar putea duce la… ceva mai mult.

— Niciodată n-am trecut prin chestiile astea la o primă întâlnire, i-am zis.

— Iar eu o să îndrept situația.

— Poate că tu ești cel care ar trebui să scrie un roman de dragoste, nu eu, am comentat, încercând să fac o glumă. Ți-am putea găsi și ție un pseudonim.

Lucas a izbucnit în râs.

— Nu prea mă pricep la cuvinte, Rosie.

S-a oprit. Brațul lui îmi atingea ușor cotul. Când m-am răsucit și m-am uitat la el, a adăugat:

— Dar compensez prin ce știu să fac cu mâinile.

Cred că mi-a picat fața. În mintea mea au năvălit tot felul de imagini implicând mâinile lui Lucas. Niciuna dintre ele nu avea legătură cu frământatul aluatului.

Lucas a gesticulat spre magazinul din spatele lui și a anunțat:

— Am ajuns.

Am citit ce scria pe firma de deasupra ușii. Era un magazin de discuri.

A deschis ușa de la intrare, cu o plecăciune largă.

Când am pășit înăuntru, mirosul de vinil și de carton mi-a stârnit amintiri.

Până să se nască Olly, înainte ca mama să ne părăsească, tata mă ducea în astfel de magazine. Unul nou în fiecare sâmbătă d imineață. Scotoceam printre discuri ore întregi. Fiecare își alegea coperta preferată, cea care ni se părea cea mai ciudată sau cea pe care o consideram cea mai urâtă. Chiar dacă nu cumpăram

niciodată vreun disc, vizita la magazin fusese un ritual pe care-l așteptasem cu nerăbdare.

Când am intrat în magazin, pierdută printre amintiri, nu mi-am dat seama că Lucas era în spate, foarte aproape de mine. Deodată, și-a sprijinit palmele pe umerii mei.

M-a împins cu blândețe, îndemnându-mă să înaintăm. Îi simțeam respirația pe tâmplă.

— Te simți bine?

— M-ai luat pe nepregătite, i-am răspuns sincer.

— Într-un sens bun sau rău?

— În sensul bun, cu siguranță.

— Atunci, mă bucur. Am venit aici cu o misiune.

Mi-am lăsat degetele să alunece peste un teanc de discuri.

— Ce fel de misiune?

Lucas m-a fixat cu o privire foarte serioasă.

— Rosie, vei alege un disc, iar eu o să ți-l cumpăr.

M-am încruntat, pregătită să protestez, însă nu m-a lăsat să vorbesc. A fluturat un arătător spre mine.

— Eu am organizat întâlnirea, deci eu impun regulile, a spus ferm, iar eu mi-am dat ochii peste cap. Să alegi cu înțelepciune, pentru că discul ăla o să fie coloana noastră sonoră.

Brusc, mi s-a uscat gâtlejul.

— Coloana noastră sonoră?

— Da. Coloana sonoră a lui Lucas și a lui Rosie, a încuviințat el.

Uau! În mintea mea au izbucnit urale asurzitoare.

Am scos la întâmplare un disc dintr-o cutie, ca să trag de timp; trebuia să mă calmez și să nu arăt cât de mult mă încânta ideea lui.

— E un pic cam siropos.

— *Siropos?* a repetat Lucas, ușor iritat.

Am trecut la următoarea cutie și am atins ușor muchia unui disc. Dintr-odată, simțeam pornirea irezistibilă de a-l tachina.

— Da. Dar și drăguț. După ce mi-ai zis că am căzut din rai, n-ar trebui să mă mir, am declarat, pe urmă i-am aruncat o privire peste umăr. Poate că pur și simplu ești un tip *siropos*.

Lucas a mijit ochii la mine.

— Bineînțeles că ți-ai adus aminte de replica aia, a mormăit.

— E greu să uiți așa ceva.

Din senin, mi-a cuprins umerii cu un braț și m-a lipit de corpul lui. Primul lucru pe care l-am simțit a fost respirația lui mentolată pe obrazul meu, apoi felul cum corpurile noastre s-au contopit. Al lui era ferm și cald. M-am înmuiat cu totul când l-am atins. Apoi a început să mă gâdile.

Lucas Martín mă gâdila!

M-a ciupit într-o parte, iar eu am țipat.

— Vasăzică te distrezi pe seama mea, Rosie? m-a întrebat cu voce joasă și atât de aproape de urechea mea, încât m-am înfiorat.

M-a gâdilat iar. Am început să chicotesc.

Atacul lui nu a durat decât câteva secunde, însă pe urmă Lucas nu mi-a dat drumul. Mă ținea la pieptul lui. Când am încetat să râd, și-a sprijinit bărbia pe umărul meu, iar fețele ni s-au apropiat atât de mult, încât i-am simțit răsuflarea pe obraz.

— Îmi pare rău că am râs de tine.

— Ba nu-ți pare, m-a contrazis Lucas.

Și-a mutat bărbia un pic mai aproape, iar inima mea a luat-o la goană.

— Ți-a plăcut să mă tachinezi. Iar mie îmi place la nebunie că ai făcut-o.

— Ăăă…, am îngăimat. Mă bucur că suntem de aceeași părere.

Și-a slăbit puțin strânsoarea, iar eu am profitat de ocazie și m-am desprins repede de el, ca să nu-mi pierd capul cu totul.

— Treci la treabă, Rosie! Găsește coloana noastră sonoră!

Cuvintele lui au sunat atât de autoritar, încât m-am conformat imediat.

După o vreme, am scos al nu știu câtelea vinil și l-am cercetat. M-am uitat la Lucas.

— E mai greu decât am crezut.

S-a aplecat spre mine, ca să vadă discul din mâna mea.

— Te complici prea mult. De ce nu-i bun discul ăsta? Spune-mi care-i raționamentul tău, Rosie.

— E un album al celor de la Coldplay, deci, teoretic, nu e nimic în neregulă cu el.

— Presimt că urmează un „dar", a zis Lucas.

— Dar primul meu sărut a avut loc pe o melodie Coldplay, i-am mărturisit, cu o grimasă pe care n-am putut să mi-o rețin.

— Ce naiba a făcut tipul ăla?

— De unde știi că n-am fost eu cea care a dat-o în bară?

— Pur și simplu știu, a declarat Lucas, foarte încrezător, și a rânjit. Deci ce s-a întâmplat?

— Jake Jagielski, partenerul meu la bal, n-a știut că cineva turnase alcool în punci.

— Aoleu!

Am oftat.

— Da, s-a întâmplat la balul de absolvire. Jake încercase de câteva ori să mă sărute în seara aia, iar eu abia așteptam să reușească.

Am chicotit amintindu-mi cum dansaserăm menținând între noi o distanță de aproape un metru.

— Avea emoții foarte mari. A uitat să-mi aducă floarea pentru corsaj, cravata îi stătea strâmb și palmele îi transpirau încontinuu.

— Îl înțeleg. Bietul de el! l-a căinat Lucas.

— Și ție îți transpiră palmele?

Lucas s-a uitat în ochii mei și a răspuns:

— Mi-ar transpira, dac-aș încerca să-mi fac curaj să sărut o fată ca tine.

M-am holbat la el. Mi se învârtea capul când mă gândeam la posibilitatea de a fi sărutată de el. Oare chiar ar avea emoții dacă ar încerca să mă sărute?

E doar un flirt experimental, mi-am zis în sinea mea.

Mi-am dres glasul.

— Deci, revenind la subiect… Eu și Jake dansam împreună de ceva timp. Se termină melodia *Speed of Sound*, iar Jake se apleacă spre mine, foarte încet. Îmi zic: „O, Doamne, o s-o facă! Urmează primul meu sărut". Închid ochii și aștept. Apoi — pac! — mă sărută, dar cu buzele strânse. A fost doar un pupic. Eram atât de șocată, că am deschis ochii. Exact la timp ca să…

Mi s-a întors stomacul pe dos când mi-am amintit ce urmase.

— Jake a vomitat pe rochia mea.

Lucas a căscat ochii de uimire.

— Nu se poate!

— O, ba da!

Mi-a luat din mâini discul și l-a pus la loc în cutie.

— OK, în cazul ăsta, fără Coldplay! Nu vreau să te gândești la dezastrul de la balul tău.

A scos un alt disc.

— Ce zici de The Smiths?

— Prea trist. Îmi amintește de filmul *500 de zile cu Summer*.

Lucas s-a încruntat.

— Păi, și asta nu-i de bine? E o comedie romantică, nu?

Am exclamat de indignare.

— Prima replică din filmul ăla este un avertisment că nu urmează o poveste de dragoste.

Lucas a chicotit și a luat alt disc.

— Ce zici de Elton John?

— Nu cred că e o alegere bună.

— De ce? Altă coloană sonoră tristă?

— Poți să te gândești la Elton John fără să-ți vină în minte melodia *Your Song*, din *Moulin Rouge*?

Lucas s-a încruntat.

— Filmul ăla nu cumva e…

M-am uitat la el.

— Cel mai frumos și mai sfâșietor film făcut vreodată.

A pus în cutie albumul lui Elton John, pufnind nemulțumit și mormăind niște cuvinte în spaniolă, pe care nu le-am înțeles. Am continuat să căutăm printre viniluri.

Mi-a venit o idee.

— Eu ți-am povestit despre primul meu sărut. Ar fi corect să-mi povestești și tu despre al tău.

A zâmbit pieziș.

— Primul meu sărut n-a fost deloc memorabil. Nici în sens bun, nici în sens rău.

— Dar alte prime dăți? Îmi ești dator să-mi povestești despre un moment jenant din viața ta.

A stat puțin pe gânduri.

— S-ar putea să am unul. Dar nu e nici pe departe la fel de amuzant ca al tău.

— Să aud!

Lucas a tăcut atât de mult, încât am crezut că n-o să-mi spună. Dar apoi a început să povestească:

— E povestea serii în care *nu* mi-am pierdut virginitatea.

Am încremenit, cu o mână în aer.

Adică încă era virgin?

Imposibil!

Lucas a râs.

— Ar trebui să vezi ce față ai făcut! Tare-aș vrea să-ți fac o poză acum.

— Ce față? N-am făcut nicio față.

— Ba da. Știu că te întrebi dacă mai sunt virgin.

M-am uitat în jur, să văd dacă îl auzise cineva. Dar lui nu părea să-i pese.

S-a tras mai aproape de mine și mi-a spus cu voce scăzută:

— Rosie, mi-am pierdut virginitatea cu multă vreme în urmă. Sunt foarte, foarte departe de-a fi virgin.

Frate! Mi se părea sau chiar se făcuse cald aici? Poate că era el de vină, fiindcă încingea atmosfera cu mărturisirile lui.

Am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Bravo ție!

M-am concentrat din nou asupra sarcinii mele și am trecut pe lângă alt rând de cutii cu discuri.

— Care-i povestea ta? M-ai făcut curioasă.

— În liceu, Lorena Navarro a fost fata cu care ba eram împreună, ba nu eram. Prima și singura relație pe care am avut-o.

Am ciulit urechile. Am pus informația asta la păstrare, într-un colț al minții mele, pentru mai târziu. Lucas a continuat povestea:

— Părinții mei erau în vizită la niște rude de-ale noastre, în Portugalia, iar Charo, care e cu cinci ani mai mare decât mine, își vedea de treburile ei. Eram singur acasă.

Deși Lorena nu mai făcea parte din viața lui Lucas, încercam să mă conving că nu eram deloc geloasă pe ea.

— I-ai adus un buchet frumos de flori? Ai pus peste tot lumânări aprinse? Te-ai uns cu ulei de corp?

Lucas era surprins.

— Cum adică?

— Unor tipi le place, am zis, ridicând din umeri. În cazul meu, Idiotul Numărul Trei avea această plăcere.

— Lasă! a mârâit Lucas. Nu vreau să mai aud despre idioții ăia.

Îl înțelegeam perfect. Acea amintire îmi stârnea repulsie și mie.

S-a scărpinat în barbă.

— În adolescență, nu eram galant. Pentru mine, o seară romantică presupunea s-o conving pe bunica să-mi coacă o prăjitură și să-i dau fetei jeleurile ei preferate.

— Ce norocoasă era Lorena Navarro!

— Am închiriat un film, am pus prăjitura și jeleurile pe măsuța de cafea și m-am așezat foarte, foarte aproape de Lorena. Genericul de început nici nu se terminase, dar câteva haine deja aterizaseră pe jos, iar eu trecusem la treabă.

Lucas a chicotit.

— Sau, mă rog, ceea ce consideram eu, la șaptesprezece ani, că e treaba mea.

Mi-am ținut respirația. Așteptam să vizualizez scena pe care o descria. Eram convinsă că avea să mi se întipărească în memorie pentru totdeauna. Rânjetul lui Lucas era larg, nestingherit.

— Îngenuncheasem pe podea, între picioarele Lorenei, încercând din răsputeri să… știi tu. Să mă asigur că se simte bine.

Lucas și-a aplecat ușor capul, iar eu mi-am dat seama încotro bătea.

— În secunda următoare, mă pomenesc înșfăcat de urechi și tras afară din casă. Mama și bunica se întorseseră acasă. Și erau furioase.

Mi-am dus mâinile la gură. Am încercat să mă abțin, dar tot mi-a scăpat un râset.

— Râzi tu, dar, de atunci, bunica a refuzat să-mi mai coacă prăjituri, a adăugat Lucas, clătinând din cap. În ziua următoare, mi-a pus un șorț în brațe, s-a așezat pe scaun și mi-a dat instrucțiuni în bucătărie, până când am copt prima mea prăjitură.

După ce mi-am revenit din accesul de râs, am zis:

— Păi, se poate spune că în săptămâna aia ai fost dezvirginat măcar într-o privință.

Lucas a izbucnit în râs.

— Sunt sigură că Lorena a fost fericită să primească o prăjitură de la tine.

A fluturat o mână prin aer.

— Nu-mi amintesc să fi copt vreodată ceva pentru Lorena.

— De ce nu? Nu te-a primit înapoi după fiascoul ăla?

— Ba da. Să știi că nu-mi pun șorțul de bucătărie pentru oricine.

A micșorat distanța dintre noi, până când fețele noastre erau foarte apropiate. Am privit în ochii aceia de culoarea ciocolatei. Un val de căldură mi s-a răspândit în piept, umplând absolut fiecare colțișor.

— Serios? l-am întrebat.

Respirația mea era iute, superficială. *Dar pentru mine îți pui șorțul*, aș fi vrut să adaug.

— Nu mă mai distrage și treci înapoi la treabă, Rosie! După două povești jenante, tot nu avem coloană sonoră.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Lucas

— Asta nu-i tot coloana sonoră a unui film? am întrebat-o, în drum spre acasă.

Rosie a pufnit, privind discul pe care-l ținea în mâini.

— E altceva.

I l-am luat din mână și l-am inspectat îndeaproape. A citit cu voce tare:

— *Dancing Queen,* de *ABBA*. Nu e un pic cam nepotrivit pentru o întâlnire romantică?

— Asta-i o întâlnire experimentală, a răspuns Rosie. Aveam de ales între discul ăsta și *Ice Ice Baby*, de Vanilla Ice. Un clasic al hip-hopului.

Proprietarul ne dăduse afară din magazin la ora închiderii. Și, ca să fiu sincer, eram puțin ușurat că Rosie nu alesese Vanilla Ice. Nu la hip-hop mă gândisem când o rugasem să ne aleagă o coloană sonoră.

— N-ai văzut filmul *Mamma Mia*? m-a iscodit Rosie, aruncându-mi o privire bănuitoare. Cântecul ăsta reprezintă momentul când Meryl Streep își dezvăluie identitatea. E esența filmului. Am citit un articol în care se spunea că, de fapt, e o melodie tristă.

Nu știu ce să zic. Pe mine, melodia asta mă face fericită de fiecare dată când o ascult. E mai mult decât un cântec pe care poți dansa.

Mă bucura să știu că alesese un cântec care însemna ceva pentru ea.

— Deci ești genul ăla de om.

A mijit ochii, iar eu nu m-am putut abține să zâmbesc.

— Ce gen?

— Ăla obsedat de *Mamma Mia*.

Rosie s-a scandalizat.

— Este un music-hall *și* o capodoperă romantică în același timp! a declarat, smulgându-mi discul din mână. De ce e aiurea să-ți placă la nebunie mai multe povești de dragoste puse laolaltă într-un music-hall perfect? E imposibil să nu-l adori.

Am ridicat mâinile, într-un gest împăciuitor.

— Bine, bine! Nu e tocmai ideal pentru ce urmează, dar ne descurcăm noi.

Mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Întreabă-mă, Rosie!

Am zâmbit, bucuros că începeam să mă familiarizez cu micile ei gesturi, ceea ce mă ajuta s-o deslușesc mai bine.

— Când ești cu mine, poți să spui mereu ce gândești.

A ridicat discul.

— Ce anume urmează să facem și de ce nu ți se pare potrivit acest music-hall minunat, spectaculos și avangardist?

Pentru a doua sau a treia oară pe ziua de azi, m-am prăpădit de râs. Rosie și-a încrețit fruntea.

— Ce ți se pare așa de nostim?

Îmi plăcea la nebunie că mă făcea să râd din toată inima.

Am zărit în depărtare clădirea unde locuia Lina.

— O să afli curând ce-o să facem, Rosie.

Am iuțit pasul. Am observat că a rămas în urmă, așa că m-am uitat în spate.

Rosie stătea pe trotuar, uitându-se în direcția mea cu o sprânceană arcuită. I-am admirat picioarele lungi, încălțate cu pantofii ăia formidabili, și ochii ei de un verde intens.

— Nu prea-mi plac surprizele, Lucas.

Însă expresia ei transmitea cu totul altceva. Rosie era curioasă. Îmi dădeam seama că se entuziasmase.

— Nu vrei să-mi spui acum ce urmează să facem?

— Nu. Îți repet: eu am organizat întâlnirea asta, deci eu stabilesc regulile.

— Deci ești un tip siropos *și* autoritar, a bombănit ea. Nu credeam că e posibil așa ceva.

Când am ajuns acasă, m-am dus la ușa lui Adele. Am ciocănit. Bătrânica și-a ițit capul în prag.

— A, te-ai întors!

Adele mi-a adresat un zâmbet pieziș, după care m-a poftit înăuntru.

— Chiar mă întrebam când o să vii să iei chestia aia. E exact acolo unde ai lăsat-o.

— Mulțumesc, *hermosa*[1]! i-am zis lui Adele.

Am luat cutia pe care o lăsasem la ea, cu câteva ore mai devreme.

După ce aflasem că Mateo al ei — cu care mă confunda uneori — fusese de origine latino-americană, mă asiguram că îi adresez câteva cuvinte în spaniolă de fiecare dată când ne întâlneam sau treceam pe la ea, ca să văd ce mai face.

— *Eres la mejor.*

Chiar era cea mai tare.

— Distracție plăcută cu fiica ta, Adele!

— Mulțumesc!

Adele s-a luminat la față, apoi a văzut-o pe Rosie și a adăugat:

— Distracție plăcută și ție, ștrengărițo!

[1] Frumoaso (în lb. spaniolă)

Râzând pe înfundate, m-am întors la Rosie, care nu știa ce să creadă.

— Poți să-mi deschizi ușa?

Rosie a reacționat cu întârziere.

— Da! Sigur că da! Ușa.

Am urmat-o în apartament și am închis ușa cu piciorul stâng. O idee proastă, fiindcă genunchiul meu drept a cedat și-a fost cât pe ce să mă prăvălesc la podea.

— Lucas! a strigat Rosie, sărindu-mi în ajutor. Doamne!

Am tresărit de durere, dar mi-am revenit repede și am încercat să mă prefac că nu e nimic grav. Rosie apucase cutia de o margine.

N-avea sens să neg, așa că am repetat cuvintele din prima seară:

— Bravo, Rosie! Ai prins-o zdravăn. Hai s-o așezăm aici, lângă suportul pentru televizor. Cred că e o priză liberă acolo.

Am pus cutia pe podea. Rosie a făcut un pas în spate.

Am deschis cutia sub ochii ei curioși și am scos obiectul pe care îl lăsasem acasă la Adele, ca Rosie să nu prindă de veste despre plan.

Rosie a scos un mic sunet de uimire.

— Arată un pic ponosit, dar doamna care mi l-a vândut a jurat că funcționează.

— L-ai cumpărat pentru experiment?

— Bineînțeles.

Am băgat în priză pick-upul vechi, m-am ridicat și am făcut un pas în spate, ca să-mi admir achiziția.

— L-am găsit din întâmplare. Mergeam pe stradă, când am dat de o femeie care vindea câteva chestii din subsolul ei, chiar acolo în prag. L-am cumpărat cu câțiva dolari și o favoare.

— Ce fel de favoare?

Am luat discul de pe măsuța de cafea.

— Femeia avea nevoie de ajutor ca să mute un dulap.

Un dulap despre care nu menționase că era al dracului de greu.

Rosie părea oripilată.

— Ai intrat în casa unei străine, doar pentru că ți-a cerut o favoare?

Am îngenuncheat în fața pick-upului.

— De fapt, am intrat în subsolul ei.

— Lucas! Nu poți… Nu se poate să faci chestii de-astea!

Am potrivit discul în pick-up.

— De ce nu? M-a rugat s-o ajut. Unde mai pui că am primit un pick-up în schimb.

— Dar dacă voia să te ademenească înăuntru ca să te omoare cu toporul? Sau să-ți vândă organele pe piața neagră? Suntem în New York, Lucas. Aici, numărul de persoane țăcănite pe metru pătrat e prea mare ca să faci așa ceva. Mai ales când ți se cere să cobori într-un subsol.

Mi se părea drăguț că-și făcea griji pentru mine.

Am făcut un pas spre ea. Rosie și-a dat ușor capul pe spate și s-a uitat la mine.

— OK, Rosalyn Graham. Scoate-ți pantofii!

— Poftim? *De ce?*

— Pentru că nu putem dansa dacă porți tocurile astea sexy. O să-i deranjăm pe vecinii de dedesubt.

A căscat ochii, de parcă spusesem ceva nebunesc.

— Dans… Dansăm?

Mi-am scos pantofii.

— Bineînțeles.

Am îngenuncheat și am butonat pick-upul.

— Ți-am zis c-o să alegi coloana noastră sonoră. Ăsta-i scopul unei coloane sonore: să dansezi pe ea.

Rosie a rămas fără grai.

— Să te ajut cu pantofii? m-am oferit. Pot să te descalț, dacă vrei.

Aș fi făcut-o. Pantofii ăia mă înnebuniseră încă de când îi văzusem prima dată.

În câteva secunde, pantofii albaștri era alături de ea, lăsându-i la vedere degetele de la picioare pe sub tivul jeanșilor. Și ce jeanși! Nu mințisem când îi zisesem că erau și preferații mei. I se mulau pe…

M-am mustrat: *Lucas! Concentrează-te!*

Am apăsat pe butonul Play. Primele acorduri din *Dancing Queen* au răsunat în apartament.

Am început să dansez.

Cântecul ăsta nu era tocmai pe placul meu, dar cel puțin eram capabil să țin ritmul. În copilăria mea, *Abuela* mă învățase să dansez. Am început să-mi legăn brațele, apoi șoldurile, după care, ca să obțin o reacție din partea ei, am schițat o piruetă perfectă.

A făcut ochii mari.

— Pari șocată, Rosie. E așa de surprinzător să mă vezi dansând?

S-a înroșit și mai tare, dar colțurile gurii i s-au ridicat într-un început de surâs. M-am îndreptat încet spre ea, potrivindu-mi fiecare pas pe melodie.

— Haide, Rosie! Știu că poți să dansezi.

Când am ajuns foarte aproape de ea, cântam din tot sufletul odată cu soliștii.

Rosie a pufnit ușor.

Piciorul drept nu mă mai deranja atât de tare. Am făcut un pas în față.

— Nu sunt o „regină dansatoare" suficient de reușită? am întrebat-o, apropiindu-mă și mai mult. N-am șaptesprezece ani, dar sunt tânăr și drăgălaș, nu crezi?[1]

A zâmbit puțin. Voiam o reacție adevărată din partea ei.

— Vino încoace!

Am luat-o de mână și am învârtit-o în loc.

Rosie a scos un sunet ascuțit și a izbucnit în râs.

[1] Aluzie la versurile melodiei *Dancing Queen — You are the dancing queen, / Young and sweet, /Only seventeen.*

Iată după ce tânjeam. Am mai învârtit-o o dată. Corpul ei începea să se miște pe ritmul melodiei. Când a revenit cu fața la mine, zâmbea cu gura până la urechi.

Refrenul a început, iar noi am cântat versurile împreună.

Și astfel, Rosie s-a relaxat, a închis ochii, iar corpul ei s-a lăsat în voia hitului din anii '70. O țineam de mână. Cânta nestingherită și atât de tare, încât aproape că acoperea melodia. Trebuie să recunosc că nu prea avea voce.

Ne-am tot răsucit, cântând și râzând. La ultima piruetă, Rosie și-a pierdut echilibrul și s-a izbit de pieptul meu.

Mi-am petrecut un braț pe după mijlocul ei. Ne priveam în ochi, răsuflând greoi. M-a învăluit o aromă de piersici. Nările mi-au fremătat.

Am înghițit în sec când am observat cum sânii ei, care se lipiseră de pieptul meu, se ridicau și coborau cu fiecare respirație. Dintr-o pornire irezistibilă, am tras-o și mai aproape. Șoldurile ni s-au atins.

Și-a ținut respirația, iar atunci când a dat aerul afară, nesigur și tremurător, i-am simțit răsuflarea pe bărbie. Eram răscolit.

Mi-am răsfirat degetele pe talia ei și…

Acul pick-upului a zgâriat discul, iar muzica s-a oprit.

Și apoi s-a auzit un sunet ciudat.

Rosie a aruncat o privire peste umărul meu, în direcția sunetului.

— Ce-i asta? s-a mirat.

Am vrut să zic ceva, dar sunetul creștea în intensitate, împiedicându-mă să vorbesc.

— Ce naiba?! a întrebat Rosie.

Se auzeau zgârieturi. Sunetul acela ciudat nu contenea, ba chiar se auzea din ce în ce mai tare.

Am înaintat puțin.

— *Pero qué cojones…*

— Aoleu! s-a speriat Rosie. Lina înjură așa de fiecare dată când ceva nasol urmează să se întâmple.

Am pășit amândoi în față.

— Lucas, nu-mi place treaba asta. Ce fa…

— Ssst! Cred că e ceva în spatele pick-upului.

Un chițăit ascuțit a răsunat de lângă cutie. M-am uitat în jos și… *¡Ah, mierda!*

Am încercat să vorbesc pe un ton cât mai liniștit:

— Ascultă-mă! Vreau să rămâi calmă, Ro.

Dacă lui Rosie îi era frică de…

A izbucnit un țipăt asurzitor.

— Lucas! a zbierat Rosie, sărind în brațele mele. Un șobolan! Ăla-i un șobolan?

Un genunchi de-al ei mi-a ajuns la subsuoară.

— Nu, nu, nu! Te rog, spune-mi că nu e un șobolan!

I-am înconjurat talia cu brațele și i-am schimbat poziția, astfel încât să-și încolăcească picioarele în jurul șoldurilor mele. Chicotind, mi-am potrivit palmele sub coapsele ei și m-am răsucit, astfel încât Rosie să stea cu spatele la cutie.

— În apartament e un ditamai șobolanul, Ro.

Rosie a țipat din nou.

Am încercat s-o duc în capătul opus al apartamentului. Fiindcă se foia în brațele mele, n-am avut de ales — am pus o mână pe fundul ei rotund și apetisant, la care îmi promisesem că n-o să mă gândesc.

S-a foit din nou, de data asta apăsându-se pe vintrele mele. Mi-am stăpânit un geamăt.

— Ro, o să te pun într-un loc sigur, dar mi-ar fi mai ușor dacă nu te-ai mai mișca. *Te rog!*

— Of, Doamne! Îmi cer scuze, Lucas. Sunt prea grea? Dă-mi voie să…

A încercat să se desprindă din brațele mele, dar nu i-am dat drumul.

— Nu te mișca!

Am mai am cărat-o câțiva pași, șchiopătând ușor, și am așezat-o cu grijă pe blatul bufetului.

— Gata. E în regulă.

— Ba nu e, m-a contrazis, cu o expresie plină de remușcări. N-ar fi trebuit să sar așa pe tine. Ai dureri.

Și totuși, nu mă deranja. Nu-mi păsa că mușchii mei slăbiți protestau și nici de faptul că, peste câteva ore, urma să am febră musculară, după ce dansaserăm. Sincer să fiu, mă săturasem până peste cap să-mi fac griji. Mă săturasem să nu pot face ceea ce voiam să fac, din cauza afurisitei de accidentări.

— Nu-ți face griji, Rosie!

A dat aprobator din cap. M-a surprins faptul că nu insista, că nu mă presa să vorbesc despre acest subiect. În schimb, mi-a mărturisit cu voce scăzută:

— Rozătoarele mă îngrozesc.

Și-a ridicat tălpile goale și le-a sprijinit pe tăblia bufetului.

— Iar acum nu mă pot împiedica să-mi închipui că… — Rosie s-a cutremurat — ființa aia îmi roade degetele de la picioare.

Expresia ei era una de dezgust total. Am surâs.

— N-o să-ți mănânce degetele de la picioare.

— Dar ar putea, a șuierat ea.

— Teoretic, ar putea. Dar acum stai la înălțime. N-are cum să ajungă la tine.

— Nu mă ajuți deloc, a gemut ea. O să am coșmaruri, Lucas. Va trebui să dormim cu luminile aprinse și s-ar putea să te trezesc ca să-mi aduci apă, fiindcă o să-mi fie teamă că o să mă muște ceva de picioare, dacă calc pe podea.

Am oftat teatral.

— O să-ți aduc apă, dacă o să fie nevoie. Așa sunt eu: un bun coleg de apartament și un prieten încă și mai bun. Stai aici! OK?

Rosie ia mormăit ceva în barbă.

M-am apropiat de pick-up, am găsit șobolanul și, fără mare efort, am reușit să-l încolțesc și să-l oblig să intre iar în cutie. Am luat cutia și m-am apropiat de Rosie. M-a ținut la distanță, ridicând o palmă în aer.

— Nu veni aici cu chestia aia, amice!

— *Amice?* Pe bune? am exclamat eu, chipurile revoltat. De ce nu-mi spui: „O, Lucas, cavalerul meu sexy și îndemânatic"? E un apelativ care mi se potrivește.

Mi-a aruncat o privire amenințătoare.

Din senin, cineva a bătut la ușă.

Ținând cutia sub braț, m-am dus să deschid. M-a întâmpinat o față cu trăsături care mi se păreau cunoscute.

— Bună! m-a salutat o femeie cu o coafură avangardistă. Sunt Alexia, fiica lui Adele.

A aruncat o privire în spatele meu.

— Sper că nu vă întrerup.

— Nu ne-ai întrerupt. Nu-ți face griji! i-am zis Alexiei, zâmbind. Lui Rosie îi place să stea cocoțată acolo. Nu-i așa, Ro?

— Exact! a strigat ea. Îmi place să mă cațăr pe mobilă. E un hobby de-al meu.

M-am răsucit spre Alexia.

— Mă bucur să te cunosc. Eu sunt Lucas, iar domnișoara drăguță, de pe blatul de bucătărie, e Rosie.

— Mă bucur să vă cunosc, a zis ea, strângându-mi mâna. Voiam să trec pe aici ca să mă prezint și să vă mulțumesc că aveți grijă de mama. Eu și soția mea facem cu schimbul și trecem pe la ea în fiecare seară. Am tot căutat un îngrijitor cu normă întreagă pentru mama, dar se pare că…

A lăsat fraza în aer.

— În orice caz, sunteți foarte amabili cu ea, deși nu sunteți obligați să-i purtați de grijă. Apreciez gestul, chiar mai mult decât vă închipuiți.

— Pentru puțin, i-am răspuns.

— Nu e puțin, a continuat Alexia. Ultima oară când mama a vorbit așa despre tata, a fost imediat după ce a murit.

Tata.

Deci, după cum bănuisem, Mateo fusese soțul lui Adele.

Alexia s-a uitat lung la mine, cu o emoție apăsătoare în privire.

— Doamne! Semeni foarte mult cu tata, așa cum era în tinerețe! *Mi papá* era argentinian.

Nu aveam ce să spun ca să ușurez situația, așa că am tăcut.

Și-a dres glasul.

— Ei, nu vă mai reții din…

Un zâmbet a înlocuit tristețea de pe chipul Alexiei.

— … ce făceați voi doi. Pare distractiv.

Am încuviințat din cap, ușurat că nu întrebase despre cutia pe care o țineam la subsuoară.

— La revedere, Alexia! Ne mai vedem.

— La revedere, Lucas! Pa, Rosie!

— Pa! Și eu mă bucur că te-am cunoscut!

După ce a plecat Alexia, am privit în spatele meu. Rosie stătea exact unde o lăsasem, dar expresia ei se schimbase.

— Ai vizitat-o pe Adele în fiecare zi?

— Da.

— Tu…, a început ea, cercetându-mi chipul. Of! Rahat!

Micul nostru prieten din cutie s-a mișcat, distrăgându-ne atenția.

— Deci se pare că în New York nu e recomandat să iei acasă chestii care zac în stradă, am comentat.

Lui Rosie i-a mijit un surâs în colțul gurii.

— Exact! Pe deasupra, e bine să te ții departe de subsoluri.

— Ai dreptate. O să-l duc afară pe amicul nostru blănos. Îl las în stradă sau, poate, într-un parc. Știi ce? O să caut pe Google ce să fac cu el. Poți să cobori de acolo după ce închid ușa. Ești în siguranță.

Asta îi promisesem lui Rosie.

Și nu aveam să-mi uit promisiunea.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Rosie

Olly ne-a tras clapa. Din nou.

Ne promisese că avea să vină ca să zugrăvească pereții apartamentului în care locuia tata. Ne rugase să-l ajutăm.

Însă partea cea mai neplăcută era că-mi dădusem seama că tata nu avea deloc nevoie de ajutor. Faptul că așteptam în spatele lui, ținând sticla de detergent multifuncțional, în timp ce el făcea toată treaba, era o dovadă suficientă. Ne ceruse ajutorul doar ca să venim în vizită. Doar ca să aibă o scuză să-și vadă copiii. Să-l vadă pe Olly.

Doamne! Îmi venea să-l zgâlțâi pe frate-miu! Care era problema lui?

— Ești sigur că poți să zugrăvești? l-am întrebat. Nu te supără șoldul? Hai să luăm o pauză și să mâncăm ceva!

— Mă simt bine, Bean, a răspuns iute.

Of! Aceeași placă: *Mă simt bine*.

I-am smuls buretele din mână și am rămas neclintită. Când m-a privit în sfârșit, fără tragere de inimă, expresia lui mi-a confirmat că, de fapt, nu se simțea bine.

— Mare mincinos mai ești!

Tata a chicotit, iar eu l-am sărutat pe frunte.

— Doar puțin îngrijorat, atâta tot, a recunoscut cu un oftat. Ai mai vorbit cu fratele tău? Vine și el, nu?

Mi-am făcut de lucru cu buretele, sperând ca tata să nu-mi vadă expresia.

— Păi… da. Stai să verific dacă nu am vreun apel pierdut de la el. Probabil că întârzie.

Tata mi-a luat buretele din mână.

— Termin eu aici.

Mi-am scos telefonul din geană.

Niciun mesaj, niciun apel, nimic.

I-am scris din nou.

Unde ești, Olly? Sunt la tata. E 6 seara. Ai zis că vii.

Apoi am inventat o scuză pentru el în fața tatei, bărbatul care luptase din răsputeri ca să ne crească așa cum trebuie, făcându-ne să ne simțim iubiți în fiecare zi, chiar și atunci când slujba nu îi permisese să petreacă mult timp acasă.

— S-ar putea ca Olly să fie în tren. Poate că n-are are semnal, am explicat, sperând ca tata să creadă minciuna. O să mai încerc.

A oftat. Cunoșteam bine sunetul ăsta. Tata se învinovățea pentru orice se întâmpla cu fratele meu.

Și eu mă învinovățeam, într-o oarecare măsură.

Eram pe punctul de a-i spune ceva, ca să-l liniștesc, când în cameră a răsunat o voce de femeie.

— Ce mai face vecinul meu preferat?

Când m-am răsucit, am văzut o femeie cu părul cărunt, strâns în coc. Ochii ei îi sclipeau afectuos.

— Nora, ai venit! a exclamat tata, iar fața i s-a luminat. Sper că nu te-am deranjat cu mutatul mobilei. S-a terminat întâlnirea clubului tău de lectură? Mi-ai adus o bucată din deliciosul tău tort *red velvet*?

Ce naiba se petrecea aici?

Tata a continuat:

— M-am gândit toată ziua la tortul ăla.

Nora a ridicat o sacoșă pe care o ținuse ascunsă la spate.

— Mă bucur să aud asta.

Musafira a zâmbit și s-a răsucit spre mine.

— Nu știam că ai vizitatori, Joseph. Ea e fiica ta?

— Ți-am mai zis să-mi spui „Joe", a corectat-o el, făcându-i cu ochiul.

Gestul lui m-a luat prin surprindere.

— Da, ea e fiica mea. Rosie e inginer. Lucrează într-o companie de top din Manhattan. Ții minte că ieri ți-am povestit despre ea?

Am simțit o străfulgerare de vinovăție.

— Da, eu sunt Rosie. Bună, Nora! Mă bucur să te cunosc.

Femeia mi-a zâmbit.

— Tatăl tău e foarte mândru de tine, scumpo. Mi-a povestit totul despre promovarea aia pe care ai meritat-o din plin.

Am simțit că mi se scurge tot sângele din obraji, dar am schițat un gest de aprobare. Nora s-a uitat la tata.

— Joseph, Rosie a moștenit ochii tăi verzi superbi, a chicotit ea. Sper totuși că nu e la fel de încăpățânată ca tine. Genul ăsta de gene n-ar trebui transmise mai departe.

— Spune-mi „Joe"! a corectat-o tata din nou.

Și, fără să se întoarcă spre mine, a adăugat:

— Ai auzit, Rosie? Avem ochi frumoși.

Am cercetat fața tatei, apoi pe a Norei. Amândoi zâmbeau larg.

Telefonul mi-a bâzâit în mână, distrăgându-mi atenția de la flirtul care se desfășura sub ochii mei.

Lucas: Cum merge treaba? Tatăl tău mai are probleme cu șoldul?

Mi-am mușcat buza de jos, ca să nu zâmbesc de bucurie că-i vedeam numele pe ecranul telefonului și că-i citeam cuvintele.

Amintiri despre prima — și, deocamdată, singura — noastră întâlnire romantică experimentală mi-au năvălit în minte, tăindu-mi răsuflarea.

Fusese haioasă, distractivă, drăguță și siropoasă în cel mai bun sens al cuvântului. Indiferent cât de mult îl tachinasem pe Lucas, adevărul e că *adoram* chestiile siropoase, iar el îmi depășise toate așteptările. De la cap la coadă, întâlnirea aceea — precum și Lucas — transformase în realitate visul oricărui scriitor de cărți romantice, visul oricărei femei. Nici măcar gândul la rozătoarea care alergase prin apartament nu-mi mai stârnea fiori de groază. În schimb, mi-am adus aminte cum picioarele mele se încolăciseră în jurul șoldurilor lui Lucas, în timp ce el mă ducea în brațe. Mă gândeam la corpul lui cald, lipit de al meu. La ochii lui căprui și arzători, care mă priviseră pătrunzător cât timp dansaserăm.

Totul fusese făcut în numele cercetării. Un flirt experimental. Un dans experimental.

Dar mesajul ăsta nu era experimental. Acum se interesa de tata în calitate de coleg de cameră și de prieten, nu de partener experimental de întâlniri. Totul era real. Și greu de ignorat.

Rosie: Tata se simte bine. E ocupat să flirteze cu vecina lui. De față cu mine.

Lucas: 😄 Bravo, domnu' Graham!

Rosie: Nu încuraja genul ăsta de comportament!

Lucas: De ce nu? Flirtul face bine la suflet.

Rosie: E vorba de taică-miu. 😐 Ăștia doi se mănâncă din ochi.

Lucas: Tatăl tău încă merită să „mănânce" ceva, să știi.

Rosie: Ce scârbos! Lucas, NU spune așa ceva!

Lucas: Bine. 😖 Dar ești autoare de cărți romantice, deci ar trebui să încurajezi așa ceva. Poate chiar să-i dai tatălui tău niște ponturi.

Lucas: Cât de departe crezi că au mers cu flirtul? Oare au avut parte de o mică distracție de genul hâța-hâța?
Hâța-hâța? Doamne, Dumnezeule!

Rosie: Bine, Gossip Girl! Ajunge!

Rosie: Ar trebui să fii de partea mea.

Lucas: O să fiu mereu de partea ta.

M-am holbat pentru câteva secunde la acele cuvinte.
Au apărut din nou punctele care dădeau de înțeles că Lucas tastează.

Lucas: Te las. Voiam doar să văd cum se mai simte tatăl tău. Și ce mai faci tu.

Lucas: #TeamRosie

Lucas: XOXO. Știi bine că mă adori.

Lucas: În caz că te întrebi... Am o soră mai mare, Ro. Așa că știu despre *Gossip Girl*.

Fir-ar să fie de treabă!

De ce era băiatul ăsta așa de amabil și de amuzant?

Rosie: Ești foarte drăguț, Lucas. Nu trebuia să te deranjezi.

Au mai trecut câteva secunde și, exact când credeam că n-o să mai primesc vreun mesaj de la el, pe ecran a mai apărut o bulă.

Lucas: Încă ceva. Mănânci cu tatăl tău sau să-ți las cina în cuptor?

Senzația care îmi umfla pieptul, pe care o aveam de multe ori în preajma lui, a apărut iar. Era mai vie, mai intensă. Lucas era incredibil de drăguț și probabil că nici măcar nu-și dădea seama de asta.

Era atât un blestem, cât și o binecuvântare. Pentru că…

— Rosie?

Am ridicat ochii din telefon și am surprins privirea curioasă a tatei.

— Cui îi scrii?

Întrebarea lui m-a proiectat în trecut, când aveam șaisprezece ani și tata mă întrebase dacă îmi place vreun băiat. *Ține minte, Bean! Să alegi băiatul care o să planteze o grădină întreagă pentru tine, nu pe cel care doar îți aduce un buchet de flori!*

— Ei, am spus cât mai nonșalant cu putință. Doar un prieten.

— Te hlizeai cam tare. Nu cred că e doar „un prieten".

— Mă hlizeam de ceva ce mi-a scris, i-am explicat, apoi am pus telefonul în poșetă. Așa e el, amuzant.

— A, da? a spus tata, cu un zâmbet atotcunoscător. Care era gluma?

Cu colțul ochiului, am văzut că Nora a ieșit din cameră. M-am folosit de plecarea ei ca să schimb subiectul.

— Să știi că nu era la fel de amuzantă cum e să te văd pe tine cu Nora. Văd că ai fost ocupat.

Tata a râs din toată inima. Sunetul ăsta îmi plăcea la nebunie.

S-a uitat la ceasul de mână.

— Am senzația că fratele tău nu mai vine, a spus cu un oftat.

Aș fi vrut să inventez o altă scuză pentru Olly, dar ajunsesem în punctul în care nu prea mai era nimic de zis.

— Nu cred că vine, tată.

— OK. Bean, hai să terminăm aici, ca să poți ajunge mai devreme acasă!

Câteva ore mai târziu, am coborât din tren, în Penn Station. Pentru că mă simțeam stoarsă de vlagă și pentru că era întuneric, am ales să dau câțiva dolari în plus pe un Uber decât să mă întorc acasă cu metroul.

Așteptam sosirea Uberului, când, peste stradă, mi-a atras atenția silueta unui bărbat care se tot plimba de colo-colo, prin intersecția de vizavi. Ținea capul în jos, frecându-și mâinile într-un fel care mi se părea foarte cunoscut.

M-am holbat la el câteva clipe, apoi picioarele m-au purtat înainte.

Olly?

După vreo trei metri, m-am convins că acel bărbat era fratele meu mai mic. Doamne! Cât de mult se schimbase de când nu-l mai văzusem! Avea umerii mai lați și părea mai înalt, dar tot l-am recunoscut. Ce căuta aici? Oare ce se întâmplase?

M-am grăbit să ajung la el.

— Olly!

A ridicat imediat capul.

Când am ajuns în fața lui, am înmărmurit.

Fratele meu stătea în fața mea, cu un ochi învinețit și cu buza de jos spartă.

— Doamne! Olly!

I-am cuprins obrajii în palme, iar el a tresărit.

— Ce s-a întâmplat? Cine ți-a făcut asta?

A închis ochii. Am știut, fără urmă de îndoială, că băiatul ăsta de nouăsprezece ani avea nevoie de alinare. Chiar dacă era cu cel puțin doisprezece centimetri mai înalt decât mine și nu mai era băiețelul căruia îi dădeam ciocolată pe furiș, tot voiam să-l iau în brațe și să-l protejez de omul care îl adusese în halul ăsta.

— Mă simt bine, a mormăit el.

Ceva întunecat și ostil a cedat în mine.

— Jur pe Dumnezeu! am mârâit, cu vocea tremurând de frustrare. Dacă voi, bărbații din familia Graham, nu încetați cu replica asta de rahat, o s-o iau razna!

Olly a tresărit. Probabil că înjurătura mea îl luase prin surprindere.

Dar cel puțin mă mai calmasem puțin.

— Cred că deja ai luat-o razna, Bean.

M-am uitat atent la ochiul lui învinețit.

— Cum, Olly? Cum s-a întâmplat asta?

— E doar o vânătaie. Se mai întâmplă.

Am inspirat profund și încet. M-am forțat să păstrez un ton ferm.

— De-asta ești aici, lângă gară? De ce nu ai venit și tu acasă la tata?

— Mi-ai scris că te întorci la New York cu trenul. Voiam să-mi cer scuze că nu te-am însoțit.

Mi-am trecut degetul mare peste buza lui umflată.

— Te doare?

A ridicat din umeri.

— Olly, ce naiba se întâmplă?

— Sunt tânăr. O să se vindece repede.

Evita să dea un răspuns clar.

— *Tocmai* pentru că ești tânăr n-ar trebui să te bagi în situații care te lasă cu buza spartă. Nimeni n-ar trebui s-o facă, indiferent de vârstă.

Degetele au început să-mi tremure. Eram uluită de situație. Copleșită și neputincioasă, fiindcă nu știam cum să-l conving să asculte, să aibă încredere în mine.

— Ar trebui să te bucuri de viață, să te distrezi. Să faci ce fac de obicei tinerii de nouăsprezece ani.

Mi-a venit o idee.

— Ce-ai pățit are legătură cu slujba ta misterioasă de la clubul de noapte?

A făcut câțiva pași în spate.

— Ai și tu puțină încredere în mine! Câștig bani frumoși. A fost doar o neînțelegere care a degenerat într-o încăierare.

M-am întins spre el, dar a pășit iar în spate. Abia acum am observat că purta haine frumoase, scumpe. Branduri pe care eu cu greu mi le permiteam.

Îmi venea să urlu.

— E vorba de droguri? l-am întrebat.

Olly a ridicat iute capul și a făcut ochii mari.

— *Ce?* a exclamat surprins, de parcă îl întrebasem cine știe ce grozăvie.

— Faci trafic de droguri, Olly? Despre asta e vorba?

— Isuse! Rosie, nu fac niciun fel de trafic. Pur și simplu nu înțelegi. Eu…

A scuturat din cap.

— Ce vrei să spui?

— Eu… dansez.

Eram și mai confuză, și mai bănuitoare.

— Adică vrei să zici că dansezi în clubul de noapte, am spus încet. Și câștigi suficienți bani ca să-ți permiți haine care costă cât chiria mea pe o lună.

Olly a ridicat din umeri.

Uau! Fratele meu dansa pentru bani? Olly făcea striptease?

Inima îmi bubuia în piept.

Nu cu mult timp în urmă, îl comparasem pe Lucas cu un Mike Meseriașu' al aluaturilor și al tigăilor, iar acum se dovedea că fratele meu mai mic chiar era un fel de Mike Meseriașu'.

Nu avea încredere suficientă în mine ca să-mi spună adevărul?

Tristețea m-a copleșit. Mă simțeam amețită.

Brusc, o mașină a parcat în dreptul nostru, iar un geam s-a lăsat în jos.

— Bună, frumușelule! Urcă! i-a cerut șoferul.

Era un bărbat mai în vârstă decât Olly.

— Olly, nu pleca!

Dar fratele meu s-a îndreptat spre mașină.

— Trebuie să vorbim despre multe…

Olly m-a întrerupt:

— Rosie, e în regulă. Eu l-am chemat. Îți jur că mă simt bine.

Bărbatul din mașină a rânjit. Expresia lui a declanșat semnale de alarmă în mintea mea.

— Hai să mergem! i-a zis lui Olly. Intri în tură peste jumătate de oră. Va trebui să folosim o grămadă de machiaj ca să ascundem chestia aia de pe față, dar Lexie o să se descurce.

Cine naiba e Lexie?

— Să sperăm că tipa a meritat toată bătaia de cap, a comentat tipul din mașină.

Olly strângea din dinți.

Adică se alesese cu un ochi învinețit din cauza unei fete?

— Pa, Rosie! a zis frate-miu.

Cu o mișcare iute, m-a sărutat pe obraz și a deschis portiera.

Am rămas singură și derutată pe trotuar, în timp ce farurile mașinii se pierdeau în depărtare.

În clipa următoare, a ajuns și Uberul meu.

Mai târziu, când am intrat în apartamentul Linei, întâlnirea cu Olly mă apăsa atât de tare, încât nici măcar să-l văd pe Lucas dormind cu gura deschisă, în timp ce serialul nostru cu vampiri rula în fundal, nu m-a făcut să zâmbesc. După ce l-am învelit cu o pătură, m-am dus pe vârfuri la bucătărie, să-mi iau un pahar cu apă. Am găsit un bilețel pe bufet: *Cina e în cuptor, dacă ți-e foame*. Și nici măcar asta nu mi-a adus un zâmbet pe buze. Eu nici măcar nu îi răspunsesem la mesaj, și totuși se ostenise să gătească pentru amândoi. Nu scrisese *ce a rămas de la cină*, ci cuvântul *cină*. Și se asigurase că bilețelul e la vedere.

Ar fi trebuit să zâmbesc extaziată, așa cum făcusem mai devreme. Dar totul a avut efectul opus.

Viața mea era un haos: situația cu manuscrisul, situația cu Lucas, ce i se întâmplase lui frate-miu, faptul că-l mințeam pe tata. Cât de ipocrită eram să cer să mi se spună adevărul, când eu păstram secrete de cei mai dragi oameni! Era copleșitor.

Stăteam nemișcată, cu bilețelul în mână, când m-am auzit strigată pe nume.

Lucas stătea la trei metri de mine, cu pătura în mână și cu părul ciufulit.

— Îmi cer scuze că te-am trezit! i-am spus, forțându-mă să afișez cel mai sincer zâmbet de care eram în stare.

— Nu dormeam; doar îmi odihneam ochii. Ce s-a întâmplat? Tatăl tău…

— Tata e bine.

Am ridicat din umeri și am făcut ceea ce membrii familiei Graham știau să facă atât de bine: să ascundă ce era aiurea. Să suporte.

— Nu s-a întâmplat nimic, Lucas.

Probabil că era îngrijorat și se întreba cum să facă așa încât să-mi fie mai bine. Probabil se întreba dacă o să izbucnesc iar în lacrimi.

Chestia asta mă înfuria. Lucas făcea atât de multe pentru mine, dar eu nu-i ofeream nimic, în afară de compania unei persoane care își plânge de milă și stă bosumflată în mare parte din timp.

Mi-am jurat c-o să fac ceva pentru Lucas Martín. Ceva care să-l facă fericit.

Mi-a aruncat o pătrunzătoare, dar blândă.

— Hei, Rosie! Vrei o îmbrățișare?

Era un tip foarte de treabă, însă refuzam să mai cedez nervos în fața lui, după ce făcuse atât de multe pentru mine.

— Nu-i nevoie. Mă simt bine, am șoptit.

— Dar îmi poți da tu o îmbrățișare? Poate că eu sunt cel care are nevoie de una.

Mi s-a pus un nod în gât. Știam ce încerca să facă. Pusese întrebarea de dragul meu, nu al lui.

Dar apoi a zis ceva care m-a dezarmat:

— Azi chiar mi-a lipsit Taco. O îmbrățișare ar fi de ajutor. Pot să primesc o îmbrățișare, Rosie?

Deși știam că îmbrățișarea asta era pentru mine — fiindcă sigur arătam de parcă urma să pic din picioare —, tot a reușit să dea impresia că eu îi ofeream ceva prețios dacă acceptam. Ca și cum i-aș fi frânt inima dacă l-aș fi refuzat.

În secunda aceea, am fost sigură că nu aveam să mă uit niciodată la chipul lui Lucas fără să-i ofer orice mi-ar fi cerut.

— OK, Lucas. Dacă ai atâta nevoie să fii îmbrățișat…

S-a apropiat repede și m-a luat în brațe.

Mi-am lipit încă o dată fața de pieptul lui. Însă de data aceasta mi-am permis să mă sprijin cu totul de el. Am tras în piept mirosul lui și m-am delectat cu senzația corpului cald, vânjos și ferm. Am împrumutat din puterea lui și mi-am imaginat că această

îmbrățișare, corpul lui erau adăpostul meu. Normalitatea mea. Pentru zile bune și pentru zile negre. Viața mea de zi cu zi.

— Mulțumesc, Rosie! Mă simt mult mai bine.

L-am strâns mai tare brațele. Simțeam fiecare mușchi, fiecare centimetru de piele caldă sub tricoul lui. Până și bătăile inimii.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Rosie

— La *Alessandro*? am întrebat, când Lucas s-a oprit în fața pizzeriei.

Lucas mă anunțase din senin că urma a doua noastră întâlnire. Îmi trimisese un mesaj ceva mai devreme, rugându-mă să fiu gata înainte de nouă seara. „Cină cu specific spaniol" — asta îmi scrisese. Mă așteptam să mă scoată la restaurant, așa că mă dichisisem. Purtam o fustă-creion, un pulover subțire și botinele mele negre.

Iar acum, iată-ne aici. La Alessandro.

Traversaserăm strada, iar acum stăteam în fața singurului local din New York al cărui meniu îl puteam spune pe de rost.

Dar era închis. Până și obloanele metalice erau trase. M-am încruntat.

— Ești sigur că aici trebuie să ajungem?

Lucas mi-a aruncat o privire peste umăr și a scos o cheie din buzunarul gecii.

— Da. Dar, înainte să intrăm, vreau să mă asigur că totul e în regulă.

Firește că nu era nevoie să verifice, fiindcă făcuse totul ca la carte.

— A doua întâlnire, a spus el, citând din planul pe care-l concepusem. Deși de obicei subestimată, a doua întâlnire e prilejul când curiozitatea celor doi se transformă în interes. În etapa asta, aprofundezi scânteia pe care ai simțit-o la prima întâlnire.

Scânteia…

Mi-am ferit privirea. Am simțit că mi se înroșea pielea de pe gât. Ce tupeu din partea mea să pomenesc despre curiozitate, interes și scântei, când, de fapt, începeam să simt mai mult decât atât! Dacă eu și Lucas am fi fost personajele dintr-o carte romantică, aș fi trecut de mult de „etapa a doua". Acest aspect începuse să se oglindească în munca mea la manuscris. Mintea nu-mi fusese la fel de goală, nu mă mai simțeam la fel de sufocată de presiunea termenului-limită. În loc să mă îngrijorez că intru în criză de timp și că e posibil să devin o ratată, mă pomeneam că visez cu ochii deschiși la Lucas, apoi transpuneam acele gânduri în cuvinte. Însă adevărul era că timpul se scurgea, Lucas urma să plece peste trei săptămâni, eu mai aveam cinci săptămâni până la termenul meu limită, și totuși încă eram departe de-a avea o variantă de manuscris pe care s-o pot trimite editorului meu.

Lucas mi-a apucat bărbia între degete. M-a privit în ochi, cu o expresie foarte serioasă.

— N-ai voie să dai înapoi, Rosie. Îți dorești să mergem mai departe cu experimentul, nu-i așa?

Nu aveam motiv să mă răzgândesc, mai ales când el mă privea așa, cu atâta hotărâre.

— Da, vreau.

A zâmbit larg, iar genunchii mi s-au înmuiat. Inevitabil, i-am zâmbit la rândul meu.

— Uite-l! a zis el, coborându-și privirea asupra buzelor mele. *Deslumbrante. Como el mismo sol.*[1]

[1] Orbitor. Exact ca soarele. (în lb. spaniolă)

Inima a început să-mi bată cu putere.

Nu conta că nu înțelegeam cuvintele alea.

Nu conta că, până să-l întâlnesc pe el, nu considerasem atrăgătoare accentele străine.

— Ce înseamnă ce-ai zis adineauri? l-am întrebat.

— Înseamnă că sper că ți-e foame.

Îl suspectam că nu tradusese corect.

Lucas a început să-și facă de lucru cu grilajul de fier. A îngenuncheat. Imediat, vederea spatelui său — și mai ales a fundului — m-a făcut să uit ceea voiam să zic.

Viața e foarte nedreaptă. Pe lângă zâmbet, Lucas avea și un fund fenomenal. Aș fi pus pariu pe toată colecția mea de romane Jane Austen în ediție specială că fundul lui era la fel de ferm precum…

— Rosie!

Am ridicat privirea spre fața lui. Se uita la mine peste umăr. Zâmbea cu gura până la urechi.

— Când termini cu admiratul, putem intra.

— Poftim? am strigat pițigăiat. Nu te admiram!

Lucas a chicotit și s-a ridicat. A deschis ușa și mi-a făcut semn să intru.

— Nu mă deranjează. Ador să fiu în centrul atenției, a declarat Lucas. Și e bine de știut că ești genul de fată căreia îi plac fundurile.

Am oftat resemnată și am încercat să mă adun.

— Nu-ți admiram fundul, Lucas. Doar mă asiguram că…

Când am intrat în pizzerie și am văzut ce mă aștepta, am rămas fără cuvinte.

Zeci de lumânărele formau o cărare ce ducea spre bucătărie.

Bărbia a început să-mi tremure.

Am reușit să îngaim:

— Lucas, nu știu ce să zic.

S-a apropiat de mine.

— Nu există metodă mai bună de-a aprofunda scânteia și a-i dovedi celuilalt că merită efortul, a explicat el. Rosie, meriți zeci de lumânărele.

— Cum ai reușit să faci asta? am șoptit.

— Astăzi, Sandro a închis devreme. Are un eveniment în familie. M-am gândit că putem avea pizzeria numai pentru noi.

— Te-ai gândit că putem… Cum naiba l-ai convins pe Sandro să-ți dea cheile? Pizzeria asta e ca…

— … a treia lui fiică, m-a completat Lucas, râzând. Mi-a povestit totul despre arborele lui genealogic. Mi-a explicat că el consideră pizzeria moștenirea lui cea mai de preț. Casa lui din afara casei. Construită cu sudoare și…

— … cu truda propriilor mâini, am intervenit eu.

Eu și Lina auziserăm discursul ăsta de multe ori.

— Exact, Rosie. Cred că i-am lăsat o primă impresie favorabilă.

— Adică a fost pur și simplu de acord să-ți lase cheile? m-am mirat.

Sandro era un bărbat minunat, dar nu-l puteai convinge ușor.

— I-am făcut niște promisiuni pe care nu știu dacă le voi putea respecta, dar mă descurc eu.

Mi-a făcut cu ochiul, ca și cum era un fleac că pregătise toate astea.

— Mai bine să nu-i zicem nimic despre faptul c-am aprins lumânări aici, a sugerat Lucas. E pericol de incendiu. Ar putea fi primul nostru secret.

Secret, exact ca obsesia mea față de el. Și ca multe alte secrete pe care le tăinuiam.

Mă bucuram de ceea ce vedeam aici. Eram impresionată că Lucas se dăduse peste cap ca să organizeze așa ceva pentru mine.

Pentru experiment.

— Urmează cărarea, te rog, mi-a șoptit Lucas la ureche.

Asta m-a readus cu picioarele pe pământ, stârnindu-mi un fior plăcut pe șira spinării.

— O să-ți arăt ce avem de făcut.

Eram puțin surprinsă.

— Adică n-o să mâncăm înconjurați de lumânările?

Lucas mergea în urma mea, foarte aproape. Ne-am oprit în bucătărie.

— Încă nu. O să mâncăm, dar mai întâi trebuie să gătim. Îți place foarte tare pizzeria asta, nu?

— Sunt newyorkeză, deci e imposibil să nu-mi placă pizza. În plus, ador pizza pregătită de Sandro.

A scos o caserolă mare, pătrată, pe care a pus-o pe tejghea.

— Ei bine, eu nu sunt Sandro. Nici măcar nu sunt italian, dar cred că îți place la nebunie să mă privești cum gătesc.

— Posibil, l-am tachinat.

Îmi plăcea mult să-l privesc gătind. Mai mult decât îmi plăcea să savurez prima gură de cafea, dimineața. Mai mult decât o înghițitură dintr-o prăjitură cu miez de ciocolată lichidă. Mai mult decât senzația pe care o ai când știi că citești o carte care va deveni preferata ta. Îmi plăcea chiar mai mult decât dimineața de Crăciun.

Lucas a scos din frigider sos de roșii, legume și o bucată mare de parmezan.

— Sandro mi-a dat câteva ponturi, mi-a spus unde ține ingredientele și m-a obligat să-i promit că o să fac cinste acestei bucătării.

Lucas *chiar* îl cucerise pe Sandro.

Colegul meu de apartament a pus un pachet de făină pe blatul de lucru.

La gândul c-o să-l văd pe Lucas acoperit de făină, aproape că m-am bâlbâit.

— O să gătești pentru noi? Și mă lași să mă uit?

— Nu.

S-a apropiat de mine. Într-o mână ținea un șorț.

— O să gătim împreună. Merit să te privesc și eu în acțiune, nu?

Cât ai clipi, a trecut în spatele meu, cu brațele de o parte și de alta a corpului meu.

— Scânteia — a explicat el, referindu-se la a doua fază a experimentului nostru — poate fi explorată în multe feluri.

Îi simțeam căldura corpului. Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Scânteia asta poate însemna mai mult decât să aprinzi lumânări, a continuat Lucas și s-a apropiat atât de mult de mine, încât pieptul lui aproape că-mi atingea spatele. Poate însemna să-i împărtășești celuilalt ceva important pentru tine.

Și-a apropiat bărbia de umărul meu. Dacă mi-aș fi răsucit puțin capul, am fi stat nas în nas.

Lucas mi-a murmurat la ureche:

— La a doua întâlnire ar trebui să te asiguri că acele crâmpeie din sufletul tău pe care i le-ai dezvăluit celuilalt i-au stârnit interesul. Să vezi dacă persoana respectivă îți întoarce favoarea și îți dezvăluie ceva intim despre sine. Hai să te pregătim!

Am dat aprobator din cap. Bătăile inimii mele se întețeau.

Lucas mi-a legat șorțul în jurul taliei. Șireturile erau prea lungi, așa că le-a petrecut de două ori în jurul meu. I-a luat ceva timp să termine.

Și-a aplecat capul peste umărul meu, ca să vadă mai bine ce făcea, iar bărbia lui mi-a atins puțin obrazul.

O atingere delicată, rapidă, care mi-a dat pulsul peste cap.

Fără să-mi dau seama, m-am lăsat pe spate. Omoplații mi se odihneau pe pieptul lui, iar ceafa mea i se sprijinea de gât. M-a învăluit o senzație de căldură care m-a adus la viață și m-a înmuiat totodată.

A rămas neclintit, parcă bucuros să mă atingă. Mi-am adus aminte de îmbrățișarea noastră de ieri, numai că de data asta era altfel. Acum nu ne atingeam fiindcă aveam nevoie de alinare și de sprijin. Fiecare nerv din corpul meu zbârnâia.

— Doar verific că l-am înnodat bine, s-a justificat Lucas.

Am rămas țintuită în loc, urmărindu-i degetele. După ce a terminat, palmele lui au rămas nemișcate pe mijlocul meu. Ca și cum nu se îndura să-mi dea drumul.

Când am simțit că mâinile acelea mă trag ușor spre el, am închis ochii.

Apoi a rostit răgușit la urechea mea:

— Ești gata.

Am deschis ochii. Simțeam pornirea de a-mi întrepătrunde degetele cu ale lui și de a-l trage spre mine, ca să simt că mă înconjoară cu totul.

— Mulțumesc! Ai fost foarte meticulos.

Lucas m-a atins din nou cu bărbia pe obraz, iar mie mi s-a tăiat răsuflarea.

— Sunt un tip meticulos. Nu fac lucrurile cu jumătate de măsură.

Și-a dres glasul și s-a apropiat de blatul de lucru.

— Nu-ți pui și tu șorț?

— Nu cred că eu o să am nevoie. Vino aici, Rosie! N-o să poți găti de acolo.

M-am supus și am pășit spre el.

— OK. Dar să nu crezi că mi-a scăpat aluzia cum că sunt dezordonată.

A râs și a mormăit ceva în spaniolă. M-am sprijinit de blat, încruntată.

— Ce-ai zis? E cam nedrept că nu pot să înțeleg când vorbești în spaniolă.

— Am zis *Dios, dame paciencia*, a recunoscut el. Adică „Doamne, dă-mi răbdare!".

Am mijit ochii la el.

— Pentru ce îți trebuie răbdare? Nu sunt o bucătăreasă îngrozitoare.

Lucas s-a făcut că nu mă aude. A împins caserola spre mine.

— Primul pas: întindem aluatul.

A luat capacul de pe caserolă. Înăuntru erau două bile de aluat. A apăsat delicat cu degetul arătător pe una dintre ele.

— Le-am verificat deja. Vezi cum revine aluatul la forma inițială?

— Da, observ. Aluatul meu nu arată niciodată așa când îl pregătesc acasă.

— O să-ți arăt în altă zi cum se face coca. Hai să presărăm făină pe tejghea, ca să nu se lipească aluatul.

S-a întors și a împins făina spre mine.

— O întâlnire experimentală *și* o lecție predată de un specialist. Ce norocoasă sunt!

Am luat puțină făină și am presărat-o pe blat.

— Sandro ne-a lăsat ingredientele astea? Înseamnă că te place foarte, foarte mult.

— Nu glumeam când am zis că l-am cucerit cu totul, a spus Lucas, presărând și el făină. Vrea să mi-o prezinte pe una dintre fiicele lui.

Gelozia m-a împuns drept în inimă. Lucas a continuat:

— Nu mi le-a lăsat. Eu am pregătit totul. Am venit aici ceva mai devreme și am pus ingredientele la îndemână. Am adus lumânările când Sandro nu era prin preajmă.

Orice urmă de gelozie a dispărut cu totul. *Și-a petrecut ziua în pizzerie? În timp ce eu lucram acasă și credeam că Lucas cutreieră prin oraș?*

Lucas a luat o bucată de aluat și mi-a pus-o în față.

— Eram foarte curios să aflu câtă apă folosește Sandro când pregătește aluatul. Singurul mod prin care-l puteam convinge să vorbească despre asta era să mă strecor în bucătăria lui.

A luat cealaltă bilă de aluat din caserolă și a pus-o pe blatul de bucătărie.

— La început, nu prea a vrut să-mi spună, dar când i-am zis…

A tăcut și a clătinat din cap.

— Până la urmă, mi-a împărtășit secretul.

— Ce i-ai zis? l-am întrebat nerăbdătoare. C-o să te însori cu fiica lui?

Mi-a aruncat iute o privire amuzată.

— Știi ce? Chiar mi-a dat voie să ies cu fiică-sa în oraș.

— Fabulos!

M-am concentrat iar asupra aluatului.

Lucas m-a împuns ușor cu șoldul.

— I-am zis că nu sunt disponibil pentru întâlniri romantice.

Cumva, replica lui nu mi-a îmbunătățit dispoziția.

— Indiferent cât de drăgălașă ești când devii geloasă, nu vreau să te văd încruntată, Rosie.

— Nu sunt încruntată, am mormăit. Și nici geloasă.

A pufnit în râs.

— Bine, cum zici tu. Apasă ușor în mijlocul bilei, cu degetul arătător și cel mijlociu. Așa cum fac eu.

I-am urmat exemplul. Mi-am folosit încheieturile degetelor și am încercat din greu să nu mă las vrăjită de mișcarea meticuloasă și încrezătoare a mâinilor sale. Acest lucru s-a dovedit rapid a fi o corvoadă, căci să-i văd mâinile în acțiune îmi scădea drastic productivitatea.

— Deci, Rosie — a zis Lucas, ridicând aluatul cu o rotire lentă —, câte cuvinte ai scris de la prima noastră întâlnire? Ai avut inspirație?

L-am imitat și am ridicat aluatul în aer, însă acesta s-a lăsat moale în jos.

— Cred că fac ceva greșit, Lucas.

Și-a pus mâinile peste ale mele. Am simțit fiori pe brațe.

I-am răspuns la întrebare, ca să nu fiu nevoită să mă gândesc la palmele lui calde care le apăsau pe ale mele, călăuzindu-mi mișcările.

— Am scris destule. Nu foarte multe, fiindcă m-a distras situația cu Olly, dar chiar am avut spor. Și…

Pentru o clipă, degetele lui puternice s-au întrepătruns cu ale mele.

— Și mai ce, Rosie?

Frământam împreună aluatul, cu mișcări circulare.

Mi-am dres glasul.

— Încep să am mai multă inspirație.

Lucas și-a sprijinit palmele de-o parte și de alta a aluatului întins și a declarat:

— Să știi că mor de curiozitate să aflu mai multe despre cel mai bun prieten al ofițerului Burns.

Stai așa! Adică Lucas…

— Mi-ai citit prima carte? am izbucnit.

— După cum am zis, sunt un tip meticulos. N-o să te întreb despre a doua ta carte decât după ce o termini. Nu vreau să atrag ghinionul.

Mi-am încrețit nasul. M-am străduit să nu mi-l imaginez pe Lucas citind scenele fierbinți din romanul meu. În schimb, m-am concentrat asupra sentimentului de fericire pe care mi-l provoca vestea că Lucas era foarte implicat în procesul meu creativ. Fusesem atât de preocupată să mă protejez de gura lumii și să scriu în secret, ascunzându-mă în spatele unui pseudonim, încât nu împărtășisem decât cu Lina bucuria de a compune un roman.

— Să atragi ghinionul? Ești superstițios?

— Aș vrea să spun că nu, dar adevărul e că mai degrabă mi-aș rupe un braț decât să trec pe sub o scară.

Am pufnit în râs.

Lucas s-a îndepărtat de mine.

— Deci ce punem peste aluat?

— Câte puțin din toate. Folosește-ți creativitatea, Rosie.

— În ultima vreme, creativitatea nu prea a fost punctul meu forte.

— Rosie, eu cred în tine. Sunt de partea ta.

Am zâmbit în sinea mea, delectându-mă cu senzația plăcută, încrezătoare pe care mi-o stârneau vorbele lui.

Am luat câteva felii de salam și le-am pus pe blat.

— Știu că nu e tocmai un subiect potrivit pentru o întâlnire romantică — una *experimentală* — , dar am tot vrut să-ți zic că domnul Allen a sunat azi-dimineață.

— Proprietarul Psihopat? a mârâit Lucas.

— A zis că muncitorilor le va lua ceva timp să termine reparațiile.

Lucas a oftat.

— Ai dreptate, nu e un subiect potrivit pentru o întâlnire.

Am mai luat câteva felii de salam.

— Vreau să știi cât de recunoscătoare îți sunt că m-ai lăsat să locuiesc în apartamentul Linei, împreună cu tine. Dacă e prea mare înghesuială, aș putea căuta altă locuință de închiriat. Nu trebuie decât să-mi zici.

— Ți-e bine locuind cu mine, nu?

Am rămas cu o mână în aer, mirată de întrebare.

— Sigur că da.

— Să știi că același lucru e valabil și pentru tine, Rosie: dacă te deranjează ceva, să-mi spui, a continuat Lucas, arătându-mi o bucată de mozzarella. Asta o să meargă de minune cu *finocchiona* pe care l-ai ales, a zis și a presărat brânza. Iar dacă se-ntâmplă să sforăi, vreau să mă anunți! a adăugat.

— Tu nu sforăi, Lucas.

— Sau dacă las dezordine în bucătărie. Ori dacă muzica pe care o ascult când gătesc e aiurea. O să-mi zici dacă te deranjează ceva ce fac, da?

Era absurd.

— Lucas, tu ești cel care doarme pe canapea, deși ți s-a promis un apartament. Cât despre mine, un tip arătos îmi gătește mese delicioase, de cinci stele, în fiecare seară. De ce m-aș simți aiurea?

— Hmm… Bine, a zis Lucas, aparent satisfăcut. Mă bucur să aflu că mă consideri arătos și irezistibil.

La naiba! Îmi scăpase porumbelul.

Mi-am dat ochii peste cap și l-am contrazis:

— N-am zis că ești irezistibil.

— Ba pardon! s-a zbârlit Lucas, în glumă.

— Nu mă îndoiesc că știi deja că ești arătos.

Și irezistibil.

Lucas se sprijinea de blatul de lucru, cu brațele încrucișate la piept. Se uita la mine. Terminase de mult cu pregătirile pentru pizza lui.

— Ai ieșit la o mulțime de întâlniri. Sunt convinsă că fetele alea ți-au spus că arăți bine.

A ridicat din umeri.

— Tu ești prima fată cu care am o întâlnire, după multă vreme, deci poate că simt nevoia să mi se spună iar că sunt arătos.

— Nu mi-ai zis de ce nu mai ieși la întâlniri.

— Nu e o perioadă în care mă pot concentra la așa ceva.

— Din cauza carierei tale de surfer?

Lucas a ezitat. O umbră i-a străbătut chipul.

— Ceva de genul ăsta.

— Ești nerăbdător să faci din nou surfing, după ce îți revii în urma… incidentului?

Bănuitor, Lucas s-a uitat la mine cu ochii mijiți. Am simțit nevoia să adaug:

— Lina a zis că la fiecare competiție câștigai fără probleme. Că aveai sponsori, postai mult pe rețelele de socializare… Erai pe cai mari.

În realitate, Lina nu-mi spusese multe despre Lucas. Aflasem majoritatea informațiilor căutând pe rețelele de socializare. Lucas împărtășise online multe din viața lui, înainte să dispară complet, cu câteva săptămâni înainte de nunta Linei.

Lucas a rămas tăcut atât de mult timp, încât credeam că nu avea să spună nimic.

Când a vorbit, în cele din urmă, am simțit cât de apăsătoare îi erau cuvintele.

— Rosie, n-o să mai pot practica surfingul niciodată. Cel puțin nu la nivelul de dinainte.

Și-a lăsat privirea să coboare spre piciorul vătămat. Știam că-l supăra mai mult decât lăsa să se vadă.

— Prin urmare, cariera mea de profesionist nu mă împiedică să ies la întâlniri. Oricum, ce-aș avea eu să-i ofer unei fete?

Dumnezeule! De fapt, Lucas nu era în vacanță. Nu-și luase timp liber ca să se recupereze după accidentare.

Voiam să-l iau în brațe și să-mi dau o palmă pentru că-i pusesem întrebările alea. Cu siguranță, îi era foarte greu să răspundă.

Aș fi vrut să-mi povestească tot: cum se simțea acum și cum se întâmplase. Scopul meu era să aflu tot ce se putea în legătură cu Lucas Martín, și nu doar din curiozitate, ci și pentru că îmi păsa de el.

Dar Lucas se uita la mine de parcă fusese dat în vileag, de parcă nu mai avea vlagă să continue conversația noastră, așa că nu l-am mai iscodit. Era suficient. Azi îmi dezvăluise o parte importantă din viața lui.

— Nu cariera te definește, Lucas.

I-am atins mâna, luptând cu pornirea de a-mi întrepătrunde degetele cu ale lui.

— Ești mai mult decât un surfer. Ai atât de multe de oferit!

Un mușchi din maxilar i-a zvâcnit. În privirea lui citeam mirare, dar și admirație.

Pe urmă a părut să se dezmeticească. S-a îndepărtat și a revenit cu o spatulă mare de lemn.

S-a uitat cu un ochi critic la pizza mea.

— Bună treabă, Rosie! Văd că te pricepi.

A strecurat spatula sub blatul de pizza și s-a dus s-o pună în cuptor. Am profitat de ocazie ca să arunc o privire pe pizza lui.

— Uau! Ai picurat miere pe a ta?

S-a întors și a repetat mișcarea cu pizza lui.

— Da. Am pus pere, alune, puțin *prosciutto* — pentru că n-am găsit un *jamón* bun — și un pic de gorgonzola.

S-a răsucit spre cuptor. Mă fascina cum i se mișca spatele când a introdus și apoi a scos spatula din cuptor. Mușchii i se încordau și se vălureau, făcându-mă să mă gândesc la cum ar arăta Lucas în apă, pe o placă de surfing. Însă apoi mi-am adus aminte că nu mai putea să practice sportul pe care-l iubea.

— … sau, cu alte cuvinte — a zis Lucas —, avem aici coșmarul oricărui italian.

A revenit lângă mine. Am dat energic din cap, foarte conștientă că nu fusesem atentă la replica lui.

— Da, un coșmar absolut.

— Rosie, n-ai ascultat niciun cuvânt din ce-am zis.

— Ce? Bineînțeles că am ascultat.

A chicotit.

— Rosalyn Graham, și mai îndrăznești să negi că sunt irezistibil!

Acum stătea mai aproape de mine, la mai puțin de un metru distanță. Am observat că avea făină pe vârful nasului. I-am spus:

— Ești așa de îngâmfat, încât ar trebui să te las să te fâțâi așa toată seara, dar… n-o s-o fac. Te-ai murdărit pe față.

Mi-am ridicat degetul arătător spre nasul lui, indicând locul.

— Chiar aici.

Și-a trecut dosul palmei peste nas și peste obraz, însă n-a reușit decât să întindă făina și mai mult.

— Gata? S-a șters?

— Da, am mințit zâmbind. E mult mai bine.

S-a uitat bănuitor la mine.

— Nu s-a șters, nu-i așa?

Am clătinat din cap, pufnind în râs.

Și-a dus din nou palma la față. Probabil că avea mâinile pline de făină, după ce pusese cele două pizze în cuptor. S-a murdărit și pe bărbie.

— Dar acum?

Am hohotit.

— Fie-ți milă și ajută-mă, femeie! mi-a cerut Lucas, apoi și-a privit palmele. Șterge-mă, înainte să mă murdăresc cu totul!

— Dar arăți atât de *drăguuuț*…

Mi-a aruncat o privire severă, care m-a pus imediat în mișcare. M-am apropiat de el și am ridicat o mână spre fața lui Lucas. Jur că niciodată n-o să înțeleg ce mi-a venit în clipa aia, de i-am spus următoarele cuvinte:

— Poate că-mi placi așa, plin de făină.

Ochii i-au strălucit — o sclipire fierbinte și senzuală.

Zâmbetul meu a dispărut încet. Am întins mâna stângă spre făina care rămăsese împrăștiată pe blatul de lucru și am atins-o cu toată palma.

— Rosie! Să nu-ndrăznești!

Însă replica lui m-a încurajat mai mult. Cu ochii pironiți într-ai lui, l-am mânjit cu făină pe obrazul stâng.

Expresia lui Lucas s-a schimbat; acum avea aceeași intensitate ca la prima noastră întâlnire experimentală.

Când am vrut să-mi retrag mâna, m-a apucat de încheietură.

— Mă vrei murdar sau drăguț, Rosie?

Am simțit un gol în pântec și am înghițit în sec.

— Ambele.

Fără să-și desprindă privirea de a mea, Lucas s-a aplecat spre mine, obligându-mă să-mi las capul pe spate.

— Nu se poate ambele. Alege! Ce te inspiră în seara asta, Rosie?

Am șoptit:

— Te vreau murdar.

Cu colțul ochiului, am văzut că își înmoaie degetul mare în sosul de roșii. Apoi a înaintat până când spatele meu s-a lipit de blat. Încă mă ținea de încheietură.

Și-a trecut degetul mare peste nasul meu, mânjindu-mă cu sosul lipicios.

— Atunci, o să te murdăresc și eu pe tine, Rosie.

I-am simțit respirația atingându-mi buzele. S-a tras și mai aproape.

— Încă de când ți-am pus șorțul am vrut să fac chestia asta.

Mărturisirea lui a agitat iar roiul de fluturi din stomacul meu. Fix când eram pe cale să-i răspund, să-l rog să-mi smulgă șorțul, dacă era nevoie, degetul lui mânjit de sos a ajuns în colțul gurii mele. Și mi-a întins sosul pe buze.

— Te-ai mai simțit așa la o întâlnire, Rosie?

Vocea lui era joasă, ca un murmur. Mă răscolea până în străfunduri.

Pulsul mi s-a întețit, iar sângele îmi năvălea în anumite zone de mult neglijate, care acum se trezeau la viață.

— Scânteia asta e suficient de puternică pentru tine?

Și-a lăsat privirea în jos, spre buzele mele mânjite cu sos de roșii. L-am văzut înghițind în sec.

— Să știi că pot să mă străduiesc mai mult. Pentru tine, o s-o fac.

M-a trecut un fior pe șira spinării când mâna lui mi-a cuprins ceafa. Lucas s-a aplecat spre mine, împingându-mă în tejghea. Căldura care emana din el mă învăluia ca o pătură. Am întredeschis buzele, iar el s-a uitat din nou la gura mea.

Ochii lui căprui au sclipit ca o flacără ciocolatie.

Dar apoi s-a încruntat.

De ce naiba s-a încruntat?

Brusc, ne-a izbit mirosul.

Mi-a dat drumul și a sărit cât colo, înjurând în spaniolă. M-am sprijinit de tejghea, ca să-mi recapăt echilibrul. În timp ce mă adunam, mă gândeam la bubuitul din pieptul meu, la sosul de roșii care mi se scurgea pe bărbie, la mirosul de fum din bucătăria lui Alessandro.

Mirosul de fum!

— Rahat!

M-am alăturat lui Lucas, la cuptor, și am privit cu jale la resturile arse ale celor două pizze.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Lucas

Sandro urma să mă scalpeze. Să-mi dea una în cap cu o spatulă și să-mi arunce corpul inconștient în East River.

Poate că Rosie avea să-l ajute. Se pare că, atunci când vine vorba de a strica o întâlnire romantică, am mult talent.

Și ce alt talent mai aveam? Să mă las distras. Dădeam rațiunea la o parte și nu mai vedeam lucrurile în ansamblu. De exemplu, în seara asta uitasem de limitele personale. Sau poate că mă înșelam. La urma urmei, acesta era scopul experimentului: să-i dau lui Rosie un impuls care să-i stârnească inspirația. S-o ajut să uite de tot ce o apăsa și s-o fac să simtă altceva. Doar asta îmi doream.

Nu, nu doar atât. Prin mintea mea a trecut fulgerător imaginea lui Rosie în brațele mele, lipită de mine, gata să mă lase să-i ling sosul de roșii de pe buze.

Până azi, reușisem cumva să ignor atracția dintre noi, s-o ascund sub pretextul că mă bucuram sincer de compania ei, ca prietenă, că îmi doream sincer să fim prieteni și mai buni. Dar după seara asta, după ce situația devenise suficient de ambiguă încât mă pierdusem în acea scânteie devoratoare, oare ce-mi doream?

Fusesem suficient de distras încât lăsasem pizzele să se ardă.

Por Dios. Acum nu mai puteam să mă prefac că Rosie nu avea niciun efect asupra mea.

— Ne-am descurcat binișor cu curățenia, a zis ea, în timp ce ne întorceam la apartament. Sandro nici măcar n-o să observe.

— Să sperăm că n-o să observe, am răspuns, dus pe gânduri.

Așteptaserăm să se răcească cuptorul, ca să nu ne frigem degetele, apoi frecaserăm interiorul cuptorului o oră întreagă. Speram că îndepărtaserăm până și ultima urmă de aluat ars.

— Oricum, am făcut o treabă așa de bună nu fiindcă suntem niște genii ale curățeniei. Cred că pur și simplu alcătuim o echipă reușită, Ro.

Buzele lui Rosie au zvâcnit. Mi-a zâmbit.

— Ai dreptate.

I-am ținut deschisă ușa clădirii în care locuiam.

— E trecut de miezul nopții, dar încă nu ți-am dat de mâncare. Cât de foame îți e?

— Nu cine știe ce. Dar nu m-ar deranja dacă am comanda ceva de mâncare. Sau ești prea obosit ca să aștepți comanda?

Rosie urca scările, în fața mea. Mi-am lăsat privirea să coboare de-a lungul spatelui ei și ochii mi s-au oprit asupra fundului. Șoldurile i se legănau la fiecare treaptă urcată. M-am pomenit fascinat de mișcarea asta, de formele ei frumoase.

Am iuțit pasul. Am clătinat din cap și mi-am impus să mă calmez. Mi-am zis că nu se poate să-mi lase gura apă după ea, de parcă aș fi fost un adolescent în călduri. Eram prietenul ei. Colegul ei de apartament.

Pur și simplu uită-te în altă parte, Lucas!

Rosie s-a oprit în fața apartamentului, aruncându-mi o privire ciudată.

— Deci ce zici?

— Despre ce?

— Vrei să comandăm ceva de mâncare? Nu cred că vreau pizza, mai ales după ce am râcâit aluat ars. Ai chef de mâncare japoneză?

— Nu știu ce să zic.

Am scos cheile și am descuiat.

— Lasă-mă să te surprind! a insistat Rosie. Tu gătești mereu pentru mine. Și nu prea pot să-ți întorc favoarea, așa că lasă-mă să fac măcar atât. E rândul meu să-ți dau de mâncare.

Îmi surâdea ideea.

S-a dus la măsuța de cafea, s-a descălțat de botine, și-a luat laptopul și s-a instalat pe canapea.

— O să-ți placă la nebunie. Promit!

M-am dus lângă ea și m-am trântit pe canapea, oftând.

— Nu știu…

Mi-a aruncat o căutătură pe deasupra laptopului.

— N-ai încredere în mine?

— Nu e vorba de asta.

— Și atunci?

M-a împins ușor în coapsă cu piciorul.

— Ce s-a întâmplat? Zi-mi!

— Mi-e foame, am bombănit. Sunt lihnit. Abia așteptam să mănânc pizza. Dar acum nu mai am poftă de pizza. Parcă nu pot să scap de mirosul de aluat ars.

— Și?

M-a împins încă o dată cu talpa. Nu m-am putut abține. I-am luat talpa între degete și am început s-o mângâi cu degetul mare.

— În plus, tu vrei mâncare japoneză, dar de fiecare dată când mănânc sushi, rămân… nesatisfăcut.

Înfometat. Iritat.

Rosie nu mai spunea nimic, așa că m-am uitat la ea. Se holba la mâna cu care îi masam piciorul.

— Nu comandăm sushi. O să-ți placă la nebunie, o să vezi, a zis ea, apoi și-a întors privirea spre laptop. Sunt puțin jignită că

nu ai încredere în gusturile mele culinare. Așa că, dacă vrei să mă împaci, ar fi bine să continui cu masajul ăla.

Mi-am ascuns surprinderea și m-am supus. Eram bucuros că, pentru a doua oară în seara asta, primeam undă verde.

Însă apoi Rosie a mormăit:

— Siropos, autoritar și morocănos. Cine-ar fi crezut?

Atunci am încetat cu masajul și am început s-o gâdil.

În aceeași seară, ne-am uitat la doar două episoade din serialul nostru, după care am hotărât că era de ajuns și ne-am dus la culcare.

— Lucas? a șoptit Rosie, lungită în pat.

Stăteam pe canapea. Am zâmbit.

— Da, Rosie.

— Ți-a plăcut Chicken Karaage?

— A fost bunicel.

Nu fusese doar *bunicel*. Deja mă gândeam cum să gătesc și eu puiul acela în pesmet și, poate, să-i adaug și alte ingrediente: biscuiți pisați sau chiar nuci tocate, marinate în sos de soia. Aș putea să…

— Mincinosule! Am văzut că lingeai capacele când ai dus caserolele la bucătărie.

Am ridicat un braț și mi-am sprijinit ceafa în palmă.

— Recunosc: a fost al naibii de bun. Ai avut dreptate. Aș linge capacele alea din nou, dacă ar mai fi rămas ceva pe ele.

A râs. Era un sunet frumos, care se auzea mult prea rar.

— De ce încerci să faci pe durul și spui că a fost doar bunicel?

I-am zis adevărul:

— Pentru că plănuisem să mănânci pizza făcută de mine. Și faptul că am ars-o mi-a rănit orgoliul.

Am rămas tăcuți câteva minute, iar mintea mea s-a concentrat imediat asupra scenelor fierbinți din seara asta. Mă gândeam la

ea, la buzele ei întredeschise, la cât de mult îmi dorisem să mă aplec și să-i ling buza de jos…

Boxerii începeau să mă strângă. M-am înjurat în gând.

— Lucas, seara asta a fost minunată, chiar dacă n-am avut parte de pizza.

— Mă bucur că ți-am fost de ajutor, Rosie.

— Sigur că m-a ajutat, chiar mai mult decât îți închipui. Mi-a plăcut la nebunie întâlnirea noastră. A fost cea mai frumoasă a doua întâlnire de care am avut parte vreodată. Nu merit să te dai peste cap pentru mine… Adică pentru asta, s-a corectat ea. Pentru experiment.

— Standardele tale sunt foarte joase, Rosie. Treaba asta mă deranjează.

Liniște.

— De ce zici asta? a întrebat într-un final. Mi se pare că am standarde normale.

Faptul că ea credea așa ceva înrăutățea și mai mult situația.

— N-ar trebui să te mulțumești cu o întâlnire la sfârșitul căreia ești nevoită să freci un cuptor, i-am zis, cu frustrare în voce. Și nici să te cocoți pe un blat de bucătărie, îngrozită.

Am închis ochii pentru câteva secunde. Aveam nevoie de puțin timp ca să-mi stăpânesc impulsul de a spune mai multe decât era cazul.

— Meriți ceva mult mai bun decât atât. Indiferent dacă e sau nu un experiment, meriți mai mult.

Niciun răspuns din partea ei.

Când credeam că adormise, a vorbit:

— Îmi doresc să fi venit și tu la nunta Linei și a lui Aaron, Lucas. Eu… Chiar îmi doresc să te fi cunoscut atunci.

Mi s-a strâns inima în piept.

Pentru prima oară, m-am gândit la o realitate alternativă în care noi — Rosie, domnișoara de onoare, și Lucas, verișorul mai

în vârstă al miresei — ne-am fi întâlnit și am fi băut împreună un pahar de vin. Poate că am fi dansat. Și, cu puțin noroc, poate că am fi făcut mai mult decât atât. Dumnezeu știe că, dac-aș fi fost la nuntă, aș fi încercat.

Dar nu mai eram vechiul Lucas. Nu puteam spera să am o relație, când viața mea era un haos. Iar noi doi eram prieteni, colegi de apartament. Și-mi plăcea foarte mult. Cu sau fără „scânteie", îmi plăcea la nebunie s-o am pe Rosie în viața mea.

Doar momentan, mi-am amintit. Peste trei săptămâni urma să plec.

Nu trebuia să uit lucrul ăsta.

Indiferent care era relația dintre noi, realitatea rămânea aceeași.

Și vorbisem serios când îi spusesem că merită mai mult.

Piciorul mi-a făcut probleme în timpul nopții.

Iar asta însemna că aveam nevoie un duș mai lung decât ar fi fost necesar.

După săptămâni de călătorit și de stat în picioare aproape tot timpul, o zi lungă, precum cea de ieri, îmi punea piciorul la grea încercare.

Iată prețul pe care îl plăteam pentru că nu luasem fizioterapia în serios și sărisem peste mai mult de o treime dintre ședințe. Dar ce rost ar fi avut? Încă de când mă trezisem în acel pat de spital din Franța, mi se spusese că nu aveam să mai fiu un surfer la fel de bun ca înainte. Deci nu am depus cine știe ce eforturi. I-am lăsat să-și facă treaba, iar în clipa când am putut să pășesc fără să șchiopătez vizibil, m-am dus acasă. *Acasă.*

Mi-am adus aminte de Taco.

În afară de cel mai bun prieten al meu și de familia mea, oare mai puteam să numesc Spania „acasă"? Sentimentul de apartenență se estompase după accident. Era ca și cum lipsea ceva. Nu mai

simțeam chemarea spre casă. Nu aveam o familie a mea, nici vreo iubită la care să tânjesc să mă întorc. Din cauza călătoriilor și a solicitărilor carierei, nu putusem avea o relație adevărată.

Am scuturat din cap, am închis robinetul și mi-am petrecut un prosop în jurul mijlocului. Mă simțeam straniu de obosit. M-am hotărât s-o întreb pe Rosie dacă ar deranja-o să rămân azi în apartament. Deși plănuia să scrie la cartea ei, puteam să păstrez liniștea și să-mi văd de treabă.

Am ieșit din baie. Imediat, mi-am ațintit privirea asupra colegei mele de apartament. Purta pantalonii ei de pijama și un tricou. *Dios*, pantalonii ăia aveau să mă termine!

— 'Neața, Ro…

— *Te voy a matar.*[1]

Amenințarea la adresa vieții mele mi-a curmat vorbele. O pronunțase o voce familiară. Persoana cu pricina n-ar fi trebuit să se afle aici. Dar dacă…

— *Lucas, ¿qué está pasando aquí?*[2]

Abia acum am observat fața lui Rosie. Avertismentul din privirea ei. Expresia ei chinuită.

M-am răsucit încet și am dat de fața schimonosită a Linei.

— *¡Hola, prima!*

Lângă ea stătea un bărbat. Se uita fix la mine și, deși nu aveau o expresie ucigătoare, ca ochii vară-mii, totuși ochii lui erau amenințători.

— Mă bucur să te cunosc, Aaron! am continuat. Felicitări că te-ai căsătorit cu această comoară mică!

Aaron nici măcar nu m-a salutat din cap, ca între băieți. A arcuit o sprânceană și m-a întâmpinat cu un „mda" plin de răceală.

Din câte se părea, probabil că azi aveam să mă aleg cu o săpunea dublă.

---

[1] O să te omor.

[2] Lucas, ce se întâmplă aici?

Vară-mea a scos un sunet ciudat.

— Lucas, de ce umbli pe-aici pe jumătate *dezbrăcat*?

Ultimul cuvânt a fost pronunțat puțin pițigăiat. Am privit în jos, la pieptul meu dezgolit și la prosopul din jurul mijlocului. Am dat să spun ceva, dar Lina a scos alt sunet gâtuit.

— Ce caută aici prietena mea cea mai bună, în pijamale, atât de dimineață, când tu ești pe *jumătate dezbrăcat*?

— Lina, a intervenit Rosie, venind iute lângă mine. Nu e ceea ce crezi.

Pe fruntea Linei pulsa o venă.

— Nu e ceea ce cred? a întrebat Lina, după care a îndreptat un deget spre mine. Cumva văru-miu poartă un pulover invizibil, iar eu nu-mi dau seama?

Am pufnit în râs, iar Rosie m-a înghiontit. Din reflex, fără să mă gândesc la ce făceam, — fiindcă nici măcar nu mâncasem micul-dejun, iar în ultima vreme nu prea mai gândeam limpede —, am apucat-o de braț și am zis:

— Nu-i frumos, Rosie!

În mod clar, a fost o greșeală; vară-mea a încremenit și s-a înroșit.

— Înainte să tragi concluzii aiurea…

Lina s-a repezit la mine — o dovadă că deja trăgea concluzii pripite. Din fericire, soțul ei i-a aținut calea, petrecându-i un braț pe după talie.

— Scumpo, nu! i-a zis Aaron.

— Ce naiba faci, Lina?! a exclamat Rosie.

Vară-mea a mârâit și m-a amenințat cu pumnul.

— E prietena mea cea mai bună, găgăuță! a spus și a fluturat din braț. N-ai rezistat să nu-ți folosești *vrăjeala*? N-ai putut să-ți ții scula în pantalonii tăi de găgăuță?

În mod normal, m-aș fi simțit jignit că Lina pretindea că *vrăjeala* mea tocmai îi pângărise cea mai bună prietenă, dar nu mă simțeam așa. Eram atent doar la expresia neliniștită a lui Rosie și

la felul cum îi tremura buza de jos, ca de fiecare dată când era supărată. Știam cauza. Începeam să o cunosc destul de bine pe Rosie și îmi dădeam seama că se simțea responsabilă pentru situația asta. Se simțea vinovată pentru că nu-i spusese Linei că noi doi locuiam aici, împreună.

Am întrebat-o șoptit:

— Ce înseamnă „găgăuță"?

Rosie s-a răsucit spre mine. M-a privit mirată și amuzată deopotrivă.

— Lucas, fii serios! m-a mustrat ea.

Cel puțin acum nu-i mai tremura buza.

— Aaron, *amor mío*, a zis Lina, aducându-mă iar cu picioarele pe pământ. Poți să mă lași jos, ca să-i dau una vărului meu în boașe? I se pare că e o glumă.

Puțin agasat, Aaron și-a dat ochii peste cap, după care m-a fixat cu o privire serioasă. Ce tip intimidant! Era înalt și încruntat. Nu că m-ar fi intimidat pe mine. Singura persoană din camera asta de care îmi era puțin teamă avea un metru și șaizeci și patru înălțime, plus o vână care-i pulsa pe frunte, pe punctul de a exploda.

Am oftat.

— OK. Te rog, calmează-te! Eu și Rosie am petrecut noaptea aici, în apartamentul tău. Dar nu e ce crezi.

Lina a mijit ochii la mine. Pe fața ei se citea scepticismul.

— Lucas, în apartamentul ăsta e un singur pat. Chiar trebuie să repet că ești aproape dezbrăcat?

O cunoșteam pe Lina, deci știam că nu avea să se dea bătută. Era foarte încăpățânată. Prin urmare, i-am zis-o cât mai clar cu putință:

— Rosie și cu mine nu ne-am tras-o.

Surprinsă, colega mea de apartament a inspirat scurt. Trebuia să mă concentrez. Eram doar în prosop și încercam s-o înduplec pe vară-mea.

După câteva secunde, Rosie a făcut un pas în față.

— Lina, mai ții minte apelurile alea pierdute, la scurt timp după ce ați plecat în luna de miere?

Lina a aprobat din cap. Ochii ei amenințători s-au mai îmblânzit puțin.

— Ei, în seara aia a avut loc un mic incident în apartamentul meu.

Am corectat-o:

— Tavanul din sufrageria ei s-a prăbușit. N-a fost deloc un accident *mic*.

— Mă rog, a zis Rosie. Mic sau nu, nu puteam să stau acolo. De fapt, apartamentul meu e indisponibil până când vor fi gata reparațiile. De-asta sunt aici. Te-am sunat în seara aia ca să te întreb dacă e în regulă să dorm la tine pentru câteva nopți. Dar voi erați într-un loc fără semnal, așa că mi-am făcut bagajele și am luat cheia ta de rezervă. În seara aia, Lucas a ajuns în New York.

S-a lăsat o tăcere lungă. Aaron și-a descrețit fruntea, iar vena de pe frunte a Linei a dispărut treptat, *gracias a Dios*. Într-un final, vară-mea a spus:

— Deci voi doi — a fluturat o mână în direcția noastră — locuiți aici? Împreună?

Amândoi am încuviințat în tăcere.

— Adică nu v-ați cuplat și nu v-am surprins făcându-vă de cap după sex?

— *Poftim?* a întrebat Rosie cu voce spartă, îmbujorându-se.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am răspuns scurt:

— Nu.

Lina a cugetat câteva secunde. Expresia i s-a înmuiat.

— De ce nu mi-ai spus? a întrebat-o pe Rosie.

— Mă simt îngrozitor și…

Am intervenit:

— E vina mea. Am convins-o pe Rosie că n-ar trebui să te deranjăm, că nu are rost să te anunțăm.

Rosie mi-a aruncat o privire, după care s-a uitat iar la prietena ei.

— Îmi pare foarte rău, Lina. Ar fi trebuit să te anunțăm, dar nu am vrut să-ți faci griji dintr-un fleac. Am uitat că azi te întorci în New York, așa că n-am avut cum să te anunț din timp.

Lina dădea încet din cap. Prea mai degrabă tristă decât furioasă.

Am simțit asupra mea privirea lui Aaron. Mijea ochii, dar nu am văzut dezaprobare în ei.

— Lucas s-a purtat minunat cu mine, a declarat Rosie, făcând câțiva pași în față, apoi a adăugat cu voce mai sigură: De fapt, a fost de milioane. Nu știu de ce te-ai luat așa de el. E un tip generos și atent. Și și-a dat silința să mă simt în siguranță. Deci nimeni n-ar trebui să fie lovit în boașe. Cu atât mai puțin el.

Îmi doream să nu fi stat înfășurat doar în prosop, în fața verișoarei mele iscoditoare și a soțului ei. Voiam s-o iau pe Rosie în brațe și s-o trag la pieptul meu.

Fiindcă îmi sărise în apărare.

Eu nu mă gândisem să mă apăr. Fusesem pregătit să iau toată vina asupra mea. Am înghițit anevoie, încercând să trec peste ceea ce simțeam.

Lina a rămas cu gura căscată. Aaron zâmbea în colțul gurii.

Într-un final, vară-mea a destrămat tăcerea. Vocea ei revenise la normal.

— Deci voi doi sigur nu v-ați cuplat?

— *Lina!* a protestat Rosie. Vrei să încetezi cu întrebarea asta? Eu și Lucas nu ne-o tragem.

— Și nici nu flirtați? a insistat vară-mea. Nu tu priviri lungi, nu tu atingeri fierbinți, nu tu dezmierdări? Dar sărutat?

Era clar că vară-mea intuise ceva.

— *Déjalo ya*[1], Lina! i-am zis.

Nu m-ar fi deranjat câtuși de puțin să recunosc față de ea că eu și Rosie ieșeam la întâlniri romantice, în chip de experiment pentru cartea ei, dar nu aș fi făcut-o fără să cer mai întâi acordul lui Rosie. Faptul că eram *parteneri* de cercetare însemna ceva. Alcătuiam o echipă.

— Eu și Rosie suntem amici.

Era adevărul gol-goluț.

Vară-mea a privit-o în ochi pe prietena ei cea mai bună, apoi s-a uitat la mine și a zis:

— *Ella es mi mejor amiga. Como una hermana para mí.*

„E prietena mea cea mai bună. E ca o soră pentru mine."

— *Es demasiado buena.*

„E prea bună."

Lina voia să-mi transmită că Rosie e prea bună *pentru mine*.

Nu o spusese direct, dar știam că la asta se referea.

Eram de acord cu ea.

În mod clar, Rosie nu era de nasul meu. Fetele ca ea nu își dau întâlnire cu tipi care au pierdut atât de multe și care nu mai au ce să ofere. Și nici cu tipi care nici măcar nu rămân în aceeași țară mai mult de câteva săptămâni.

Lina m-a pironit cu privirea, apoi a arătat cu degetul spre Rosie și i-a zis:

— Rosie, vreau să vorbim între patru ochi.

Aaron i-a dat drumul, dar nu înainte de-a o săruta pe tâmplă și a-i șopti:

— Fii înțelegătoare cu ea!

I-am făcut lui Rosie cu ochiul. A urmat-o pe Lina, iar eu am rămas în compania lui Aaron.

— Deci…, am oftat eu. Crezi că boașele mele sunt în siguranță?

[1] Las-o moartă!

— Da, dacă îți joci cărțile corect.

— Și ce anume înseamnă „să joc corect"? l-am întrebat, arcuindu-mi o sprânceană.

— Lina e ca un câine care mai degrabă latră, în loc să muște, a spus el. Te iubește, Lucas. Era atât de nerăbdătoare să te vadă, încât am venit aici direct de la aeroport.

Cuvintele lui mi-au încălzit inima. Și eu o iubeam pe Lina.

— Dar, dacă o s-o faci pe Rosie să sufere, nu cred c-o să pot — și nici n-o să vreau — s-o domolesc pe nevastă-mea.

Îmi dădeam seama că vorbea serios. Îmi plăcea să știu că oameni ca Aaron și Lina o protejau pe Rosie.

L-am privit direct în ochi și i-am spus:

— N-o s-o fac niciodată să sufere. N-aș fi în stare de așa ceva.

Buzele lui Aaron s-au arcuit într-un zâmbet surprinzător de luminos.

— Știu.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Rosie

Lina a clătinat din cap.

— Ce e? am șoptit. Ce-i cu mutra asta exasperată?

Stăteam în cafeneaua noastră preferată din Manhattan. Trecuseră câteva ore de când Lina apăruse în apartamentul ei și aflase despre aranjamentul locativ pe care-l pusesem la punct cu Lucas. Prietena mea cea mai bună mă rugase să ne vedem din nou, mai pe seară, ca să vorbim.

Nu să discutăm despre nimicuri, ci să vorbim la modul foarte serios, departe de urechile celor doi bărbați.

— Nu mă lua cu „ce e"! s-a rățoit Lina. Știi foarte bine ce s-a întâmplat. Plec în luna de miere pentru câteva săptămâni, iar când mă întorc, te găsesc bine-mersi, locuind cu văru-miu.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să-ți spunem din prima zi. Mă simt îngrozitor că ți-am ocupat apartamentul, fără știrea ta.

— Nu de asta sunt supărată, Rosie.

Am avut din nou impulsul de a-i lua apărarea lui Lucas, dar m-am abținut. Îl cunoșteam abia de vreo trei săptămâni, deci nu se cădea să-i țin partea.

— Atunci, de ce te deranjează atât de tare că eu și Lucas suntem prieteni?

— Țin la el, pricepi? a explicat Lina. Dintre toți verii mei, de Lucas sunt cel mai apropiată. Deci când spun că țin la el, nu e vorba că îl suport pentru că avem același sânge. E ca un frate mai mare pentru mine. Poate aici e problema. Gândul că Lucas o să intervină între noi două și că e posibil să te rănească mă face să vreau să-i tai…

— Am înțeles! În primul rând, nimeni nu intervine între noi două. Vorbesc serios. De ce presupui c-o să mă rănească? Are vreo legătură cu „vrăjeala" lui Lucas, așa cum ai zis azi-dimineață?

— Poate că da, a răspuns Lina, ridicând din umeri.

— Vrei să-mi explici?

Lina a cuprins în palme cana de cafea și a ridicat-o la buze.

— OK. O să-ți explic. Superputerea lui Lucas e să-i facă pe oameni să-l iubească. Indiferent cât de enervant era când eram mici, Lucas *chiar* e adorabil… uneori. Crede-mă, știu că are un zâmbet cuceritor și că arată bine. Și poate fi amuzant.

Lucas chiar avea toate aceste calități, pe lângă multe altele care mă făcuseră să-l simpatizez atât de mult.

Lina a bătut darabana în cană.

— Cu toate că are atâtea atuuri, niciodată n-a venit însoțit de vreo fată la reuniunile noastre de familie. N-a avut relații serioase. Ultima lui relație pe bune a fost… nu mai știu. Cred că în liceu.

M-a luat gura pe dinainte:

— Da. Cu Lorena Navarro.

— De unde naiba…

— Eu și Lucas am stat de vorbă, am spus iute. A menționat numele ei.

M-am uitat în spatele Linei, prefăcându-mă că studiez florile așezate în vaze, la fereastră. Deveneam foarte pricepută la jocul de-a minciuna prin omisiune. Noua mea „abilitate" nu mă făcea să mă simt mândră de mine. Mă uram din cauza asta. Însă cum

să-i spun Linei că temerile ei erau, de fapt, un dezastru iminent? Cum să-i spun că *vrăjeala* lui Lucas funcționa, ba chiar atât de bine, încât vrăjeala cu pricina mă ajuta să scriu un roman? Azi, după ce Lina și Aaron plecaseră, fusesem în sfârșit capabilă să scriu. În mintea mea parcă se aprinsese un bec. Din mine începuse să se reverse un șuvoi de emoții, de idei și de inspirație.

Lina s-a încruntat, dar a părut să-mi creadă explicația.

— Lucas nu a trăit suficient de mult într-un singur loc pentru ca o relație de-a lui să poată dura. Și, având multe competiții de surfing pe tot globul, șase luni e mai mult plecat, apoi alte șase luni stă acasă. Sau doar trei. Deci e de înțeles de ce nu s-a așezat încă la casa lui.

Și totuși, indiferent că trăise mai mult pe drum, mi se părea uimitor că nicio fată nu pusese mâna pe el.

— Faptul că e aici, în vacanță, nu schimbă situația, a continuat Lina.

Mi-am amintit de aseară, când Lucas îmi dezvăluise mai multe despre incidentul care îi curmase cariera. Nimeni în afară de mine nu știa că pauza pe care o luase era, în realitate, permanentă. Trebuia să-mi aleg cuvintele cu grijă.

— Cum adică nu schimbă cu nimic situația?

— Cine poate garanta că Lucas n-o să bage vrăjeală și cu tine? O să vă faceți de cap, pe urmă o să plece. Și apoi — bum!

Am înghițit în sec. Gândul că Lucas urma să plece îmi provoca amețeală.

— Adică o să sufăr?

— Exact. Și atunci, n-o să am de ales și va trebui să-l omor. Chiar n-aș vrea să se-ntâmple asta. După cum am spus, el e vărul meu preferat. Of! Îmi fac griji pentru el.

Tăceam, așteptând să continue. Lina s-a posomorât.

— Cred că e ceva în neregulă. Bunica mi-a spus că l-a surprins în timp ce avea un atac de panică, înainte să plece în călătorie.

Mă durea inima la gândul că un tip atât de puternic, de robust trecea prin așa ceva.

Pe chipul prietenei mele s-a așternut tristețea.

— Taco s-a dus s-o caute pe bunica și a condus-o la Lucas. Slavă Domnului că Taco a fost antrenat să ofere sprijin emoțional!

— Serios? N-am știut. Lucas nu postează…

Mi-am surprins la timp scăparea. Am încercat să dreg busuiocul:

— Lucas nu a vorbește niciodată pe tema asta, Lina. Nici tu.

— Când Taco era cățeluș, a fost adoptat de un vecin de-al bunicii. Un polițist pensionat, care suferea de sindrom de stres posttraumatic. Bărbatul a murit la scurt timp după aceea. A suferit un atac de cord. Familia lui era devastată. Nu se simțeau în stare să îngrijească un cățel. Bunica s-a oferit să aibă grijă de Taco pentru câteva săptămâni. Într-o vizită de-a lui Lucas, el și Taco au făcut cunoștință și au prins drag unul de celălalt. Când săptămânile s-au transformat în luni, iar familia respectivă nu a mai dat vreun semn că ar vrea să aibă grijă de Taco, Lucas l-a adoptat.

Povestea îmi stârnea sentimente noi față de Lucas.

Lina a continuat:

— Bunica l-a sfătuit pe văru-miu să plece într-o călătorie. Să schimbe peisajul, ca să-și limpezească mintea.

— Și Lucas a venit în State, am încheiat eu.

Lina a încuviințat.

Mi s-a pus un nod în gât. Speram ca emoțiile pe care le simțeam să nu mi se oglindească în glas.

Am încercat s-o consolez:

— Sunt sigură că, până la urmă, Lucas o să-ți spună ce se petrece cu el. Vă iubește. O să vă povestească atunci când va fi pregătit. Uneori, când suferim, trebuie să ne dăm singuri seama că avem nevoie de ajutor, înainte de a-l cere și de a-l accepta.

Lina a întins o mână peste masă și a strâns-o pe a mea.

— Of! Chiar ești înțeleaptă, scumpo.

Nu eram deloc înțeleaptă. I-am adresat un zâmbet. Speram că prietena mea încă o să țină la mine când o să-i dezvălui tot ce-i ascundeam în legătură cu Lucas.

— Mă rog..., a zis Lina, fluturând din mână. Ești sigură că nu vrei să vii să locuiești cu mine și cu Aaron? Avem o cameră în plus. E suficient loc în apartamentul nostru.

— Sunt sigură, i-am zis, încrezătoare.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să deranjez doi oameni proaspăt căsătoriți.

Lina a verificat ceasul afișat pe ecranul telefonului.

— Se face târziu. I-am spus lui Aaron că îl ajut cu cina.

— Hai să mergem!

Mi-am tras scaunul în spate.

— Și eu ar trebui să mă întorc acasă. Cred că Lucas a început deja să pregătească cina.

— De-asta nu vrei să stai cu noi! a exclamat ea.

Știam bine la ce se referă, dar m-am făcut că nu înțeleg.

— Poftim?

— Nu te învinovățesc, Rosie. Lucas e un bucătar grozav. A reușit să ducă rețetele bunicii la un nivel nemaivăzut. Mătușa Carmen tot încearcă să-l convingă să dea o probă pentru una dintre emisiunile alea de gătit.

Am zâmbit la gândul că Lucas ar putea să apară la televizor. Doamne! Ar câștiga într-o clipită emisiunea și inimile tuturor.

— Ai vreun plan pentru Halloween?

Mi-am luat geaca de pe spătarul scaunului.

— Lina, știi bine că n-am.

S-a apropiat de mine, iar buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet diavolesc.

— Ei, acum ai. Aaron a fost invitat la — ține-te bine! — un Bal Mascat. Are loc sâmbăta viitoare.

Am ridicat din sprâncene.

— Ce sofisticat!

— De fapt, e o petrecere cu costume, dar voi, newyorkezii, aveți câte o denumire sexy pentru orice chestie. E unul dintre evenimentele caritabile la care Aaron e invitat an de an, dar la care nu participă aproape niciodată. Știi cum e Aaron.

— Da, îmi închipui că nu-i prea place să se deghizeze.

Lui Aaron nici să socializeze nu-i plăcea.

— Dar probabil c-o să accepte invitația de data asta, nu? De dragul tău.

— Și nici n-a fost nevoie să-l conving, s-a lăudat Lina, cu ochii sclipind. Soțul meu e cel mai tare.

S-a luminat la față, așa cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea despre el.

Am simțit din nou o împunsătură de invidie.

Lina a continuat:

— Comitetul organizatoric a fost așa de mulțumit că Aaron o să vină la petrecere, încât i-a trimis două invitații în plus.

— Nu știu ce să zic, Lina. Eu…

— Da, știu, ești presată de termenul-limită. Ai descărcat din nou Tinder, așa cum ți-am sugerat?

Mi s-au înfierbântat vârfurile urechilor.

— Nu. Am… găsit o metodă… diferită. E o poveste lungă. Ți-o zic mâine, pentru că acum… ăăă… ne grăbim.

Prietena mea nu părea convinsă.

— Și funcționează?

Am dat din cap, în semn de încuviințare

Metoda mea funcționa din plin.

— Atunci, a subliniat ea zâmbind, ai putea să-ți iei o seară liberă și să te distrezi și tu puțin, de Halloween. Distracția e benefică pentru creier.

În timp ce ne îndreptam spre ieșirea din cafenea, m-am pomenit că zic:

— Ai două bilete, nu?

— Adică vrei să-l iei la petrecere pe Lucas? a oftat Lina. Voi doi sigur nu vă… *faceți de cap*? Poți să-mi spui dacă s-a întâmplat, chiar dacă el e vărul-miu, iar asta ar însemna să purtăm o conversație scârboasă.

Am negat pe loc:

— Nu ne facem de cap! De unde ai învățat toate eufemismele astea?

— Am eu metodele mele. Deci tu și Lucas nu sunteți împreună?

— Nu suntem, i-am zis, cât mai nonșalant cu putință. Nici nu s-a pus problema vreodată, Lina.

Primul lucru pe care l-am observat când am intrat în apartament au fost cele două femei care se foiau în jurul lui Lucas, aproape de aragaz.

I-am salutat.

— Bună tuturor!

Trei capete s-au răsucit în direcția mea: al lui Lucas, al vecinei noastre, Adele, și al fiicei acesteia — Alexia. Ce surpriză plăcută!

— În sfârșit, te-ai întors! a zis Lucas.

Of! Acel *în sfârșit* îmi stârnea atât de multe speranțe.

Lucas s-a apropiat încrezător de mine. Când a ajuns în fața mea, s-a aplecat puțin și a zis încet, așa încât să aud doar eu:

— Avem musafiri, după cum vezi. Sper că nu te deranjează.

— Bineînțeles că nu. Știi că Adele e mereu bine-venită aici.

— Vară-mea te-a bătut la cap? s-a interesat el, încruntat.

— Nu. Pur și simplu își face griji pentru noi doi. Are intenții bune, dar aranjamentul nostru a luat-o prin surprindere. Am lămurit-o, dar nu i-am zis despre experiment.

N-am putut să pronunț cuvântul „întâlniri". Lucas părea că mi-a observat ezitarea. O expresie gânditoare a apărut pe chipul lui. M-a măsurat cu privirea, puțin absent.

A luat sacoșa de cumpărături pe care uitasem c-o țineam în mână.

— Bine, Rosie. Ai venit la țanc. Trebuie să pun astea în tigaie chiar acum.

Aha! Deci de-asta spusese *în sfârșit*.

Îmi trimisese un mesaj, cerându-mi să cumpăr pătrunjel și ardei iuți proaspeți. De fapt, așteptase să primească ingredientele. Nu mă așteptase pe mine.

Dar era în regulă. Nu aveam niciun motiv să mă simt dezamăgită.

Lucas m-a pupat scurt pe obraji, ceea ce mi-a cam înmuiat genunchii.

— Mersi că ai făcut cumpărături, Rosie! Vino la masă! Cina o să fie gata imediat.

Cu o clipă în urmă, buzele lui îmi atinseseră pielea, la un centimetru distanță de gura mea, iar în secunda următoare Lucas se îndepărtase de mine și mă lăsase cu gura căscată.

Mă sărutase pe obraz!

Însă apoi mi-am amintit că în Spania e ceva obișnuit ca prietenii să se sărute așa. Iar colegii de apartament procedează la fel, când sunt prieteni.

Încercând din răsputeri să ignor furnicăturile pe care buzele lui mi le stârniseră pe obraz, l-am urmat spre insula de bucătărie, ca să vorbesc cu cele două femei.

— Bună! Ce mai faceți?

— Bună, Rosie! m-a întâmpinat Alexia. Suntem bine.

— Tânărul ăsta ne pregătește cina, a spus Adele și s-a uitat la Lucas, care revenise la aragaz. A zis că se pricepe și m-a obligat să-i promit c-o să mă așez și n-o să-l sâcâi.

— Păi, nu prea i-ai respectat rugămintea, a mormăit fiica ei, punându-și mâinile pe umerii lui Adele și călăuzind-o spre un scaun. Ce-ar fi să nu ne mai dai târcoale, ca o muscă sâcâitoare, și să stai jos?

Adele a bombănit, dar s-a așezat, iar Alexia a revenit lângă Lucas, captivată de îndemânarea colegului meu de apartament.

Când făcurerăm cunoștință, nu apucasem să mă uit cu atenție la ea. În mare, pentru că stătusem cocoțată pe blatul de bucătărie, îngrozită de prezența șobolanului. Și pentru că fusesem distrasă de faptul că tocmai dansasem cu Lucas, că stătusem în brațele lui. Acum am observat că avea în jur de cincizeci de ani. Adele era ceva mai în vârstă decât crezusem.

Lucas mi-a aruncat o privire peste umăr și a zis:

— Ia un loc, Ro!

Ro. Numele ăsta de alint îmi stârnea tot felul de senzații caraghioase.

— Nu-i nevoie. Mi-e bine așa, am răspuns.

— Sunt sigur că ți-e bine, Rosie, dar o să-ți prindă bine să te așezi. Am văzut cât de încordați îți sunt umerii, fiindcă scrii toată ziua.

Mi-a făcut cu ochiul, iar eu am capitulat. Am luat singurul scaun rămas neocupat și m-am așezat lângă Adele.

— Atenție, doamnelor! a rostit el, apoi s-a răsucit iar spre tigaia de pe aragaz. Peste câteva minute, mâncarea o să fie gata.

Toate trei am scos un oftat de mulțumire.

Am văzut că Alexia se uita la mine, reținându-și un zâmbet.

— Ești o fată norocoasă, Rosie.

Probabil că aveam o expresie derutată, așa că mi-a explicat:

— E greu să găsești bărbați ca Lucas.

Am început să dau din cap, dar pe urmă am priceput ce voia să spună.

— A, nu! Eu și Lucas suntem doar prieteni. Simpli colegi de apartament. *Prieteni*.

Alexia a ridicat din sprâncene și s-a uitat imediat la Lucas, care a zis, cu voce încrezătoare:

— În curând, vom fi cei mai buni prieteni.

— În orice caz, faptul că locuim împreună e temporar. Eu o să mă întorc la mine acasă și el o să…

Îmi era greu să-mi termin fraza.

— O să se întoarcă acasă. În Spania.

Preț de o clipă, mâna lui Lucas — care tocmai toca niște pătrunjel — și-a curmat mișcarea, după care a continuat.

— Ce păcat! Ne-ar prinde bine să avem prin preajmă un bărbat ca el, a zis Alexia, cu un oftat. Lucas e un erou. A venit într-un suflet, ca s-o salveze pe mama.

— S-o salveze? m-am mirat. S-a întâmplat ceva?

— N-a fost mare lucru, dragă, a zis bătrâna, strângând din buze. Nu-i nevoie să faci atâta caz.

— Mama a lăsat o oală sub presiune pe aragaz și s-a dus să facă baie, a explicat Alexia.

Adele a protestat pe loc:

— Oala aia nu mai funcționa bine. Iar băile lungi îmi fac bine la oase.

— Lucas a auzit când oala a explodat, a continuat Alexia, ignorându-și mama. Când am ajuns la ea, ca să-i aduc medicamentele, i-am găsit pe Lucas și pe mama ștergând tocana împroșcată pe pereți.

— A fost o explozie mică, a zis Lucas. Și n-a fost nicio problemă.

— Vezi? E de acord cu mine, a râs Alexia. Ce modest e! Crede-mă, a fost mult de curățat. Mâncarea era împrăștiată peste tot. Bărbații ca el…

— Sunt rar de găsit, am completat. Deci de aceea luați cina aici?

Lucas nu doar o ajutase cu curățenia, ci, pe deasupra, se oferise să gătească pentru cele două doamne.

Alexia zâmbea larg.

— Amândouă eram un pic zdruncinate după incident. Soția mea vine aici peste o oră, ca să ne ia cu mașina, a adăugat Alexia. Mama o să stea cu noi câteva zile. Nu-i așa, mamă?

Adele a oftat.

— Nu-i ca și cum aș avea de ales.

Alexia s-a întors spre Lucas.

— Trebuie să recunosc: De fiecare dată când am venit s-o vizitez pe mama, m-am chinuit să-mi dau seama din ce apartament ies aromele astea minunate. Majoritatea locatarilor de aici își comandă de mâncare.

Lucas a închis aragazul, a înfășurat mânerul tigăii într-un prosop de bucătărie și a ridicat-o.

— Lucas e responsabil pentru aromele alea, am intervenit.

S-a apropiat de insula de bucătărie și a așezat tigaia între noi. Friptura prăjită în sos *chimichurri* arăta minunat. Stomacul mi-a ghiorăit.

Alexia ni s-a alăturat la masă. În bucătăria Linei existau numai două scaune. Am sărit de pe al meu și i l-am oferit.

— Te rog, așază-te! Ești musafir.

— O, n-aș vrea să…

— Rosie o să stea cu mine, a anunțat Lucas.

M-am răsucit spre el. Ținea în mână un scaun pliant.

— De unde l-ai luat?

— L-am găsit în spatele unui dulap. Avem doar unul, așa că o să-l împărțim.

— Nu știu ce să zic…

Doar nu puteam să stau în poala lui, nu? Suferise un accident.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, Lucas s-a bătut pe coapsa stângă și a zis:

— Piciorul ăsta e teafăr. Vino-încoace, Ro! Hai să mâncăm! Sunt lihnit.

Am șovăit, dar în cele din urmă, m-am așezat în poala lui. Într-o clipită, Lucas și-a trecut un braț în jurul taliei mele și m-a strâns ușor.

— Îți cronuțesc, a zis cu voce atât de joasă, că abia i-am deslușit cuvintele.

Să aud cuvântul acesta secret, numai al nostru, mi-a stârnit o emoție intensă, neașteptată.

Am încercat să mă concentrez asupra bunătăților din fața noastră, nu asupra tipului în a cărui poală stăteam.

— Mâncarea arată incredibil, Lucas.

Am auzit un oftat de ușurare chiar lângă urechea mea. Când i-am simțit respirația pe piele, corpul meu a reacționat imediat. Probabil că Lucas și-a dat seama de tulburarea mea.

M-a îndemnat:

— Mănâncă!

— O, Doamne! a gemut Alexia. Cartofii dulci sunt mortali! Ce-ai pus în sos? Iaurt cu…

— Usturoi rumenit, lămâie și *tahini*, a răspuns Lucas, în timp ce presăra peste cartofii mei sosul pe care-l lăuda Alexia.

Fiica lui Adele a mai luat o înghițitură, după care a cerut detalii:

— Ai rumenit căpățâna de usturoi cu cartofii și apoi ai folosit-o pentru sos?

Lucas a dat aprobator din cap.

— Ce ingenios! l-a lăudat ea.

Și astfel, Alexia a acaparat conversația. Îl întreba pe Lucas despre absolut fiecare pas legat de prăjirea cărnii, despre sosul *chimichurri*

și despre desert: *milhojas* cu rubarbă și pere — o reinterpretare delicioasă a unui desert spaniol.

După ce am terminat cu toții de mâncat, Alexia a spus:

— Lucas, bănuiam că ai talent la gătit, dar habar n-aveam că ești atât de priceput.

Lucas a răspuns cu un mormăit și s-a mișcat, trăgându-mă și mai mult în poala lui. Am încercat să mă îndepărtez, dar un braț vânjos m-a lipit de pieptul lui. Simțeam cum fiecare bucățică din corpul meu se trezea la viață.

— Deci care-i faza cu tine, Lucas? a insistat Alexia. Lucrezi într-un restaurant din Spania? Urmezi vreun curs de gătit?

Lucas a izbucnit în râs.

— Nici vorbă! Niciodată nu mi-a trecut prin cap să urmez cursuri de gătit. N-am avut destul timp pentru așa ceva.

— Dacă vrei, ai putea să te înscrii acum la un curs, i-am zis. Ești un bucătar uimitor, Lucas.

Mâna lui mi-a strâns talia. Căldura corpului său era imposibil de ignorat.

— Mulțumesc, Ro, dar… nu știu. Sunt cam bătrân să mă duc la școală.

— Nu ești prea bătrân! a intervenit Alexia. Unde ai învățat să gătești așa? Aluatul cu unt, pentru *milhojas*, a fost divin. Pun pariu că l-ai făcut cu mâna ta. Și pun pariu că nu e prima oară când ai gătit mușchi de vită. Am văzut oameni care au făcut cursuri culinare, dar tot au dat-o în bară cu mușchiul.

Lucas și-a pus o palmă pe coapsa mea. Mi s-a tăiat respirația.

— Am învățat de la *Abuela*, de la mama… De peste tot. Sunt autodidact. Îmi place să încerc lucruri noi. Pe internet găsești o mulțime de informații, așa că am învățat din mers. Nu gătesc feluri sofisticate. Nu merit să fiu comparat cu cineva care are pregătire în domeniu sau cu o persoană cu adevărat talentată. Chemarea mea e… — sau *era* — alta.

Nu eram de acord. Pe Lucas nu-l definea doar faptul că făcuse surfing. Dar am rămas tăcută și mi-am pus mâna peste a lui. Degetele lui s-au întrepătruns cu ale mele. Puteam să jur că toate sinapsele mi-au luat foc.

Alexia i-a spus:

— Sunt bucătar-șef la Zarato, deci știu despre ce vorbesc. Lucas, ai talent. Cursurile de gătit nu sunt, dar tu te-ai descurca.

— Oho! Uau! am izbucnit.

I-am aruncat lui Lucas o privire peste umăr și i-am explicat:

— Zarato e cel mai căutat restaurant din West Village. Oamenii așteaptă chiar și luni de zile ca să prindă o rezervare acolo. E în top trei cele mai bune restaurante din New York.

Alexia a chicotit și a precizat:

— Suntem în top cinci. Dar între restaurantele din Manhattan e o competiție acerbă, așa că nu știi niciodată pe ce loc o să ajungi în următorul an.

Alexia pur și simplu era modestă. Dacă până și eu — o persoană care nu se pricepea la gătit și care mânca în oraș doar ocazional — auzisem despre restaurantul ăsta și îmi doream să ajung acolo, era o dovadă că vâlva creată în jurul acelui loc era justificată.

— E absolut uimitor! a spus Lucas, după care s-a răsucit spre Adele: Mai mult ca sigur, ești foarte mândră de fiica ta.

— N-aș putea fi mai mândră de-atât, a răspuns Adele, cu ochii înlăcrimați. Dar deja știi asta, Mateo. Nu-i așa?

S-a așternut tăcerea. Ne-am amintit de boala bătrânei doamne, iar atmosfera a devenit apăsătoare.

— Da, a răspuns Lucas, într-un târziu. Bineînțeles că știu.

Alexia și-a cuprins mama cu un braț și i-a șoptit un „mulțumesc" lui Lucas, apoi a adăugat cu hotărâre:

— Lucas, vorbesc serios. Recunosc talentul atunci când îl văd. Așa mi-am cunoscut soția. A început să lucreze în bucătărie, la

munca de jos. Am descoperit că avea potențial, iar acum e *sous-chef* la Zarato. Așa că nu se știe niciodată. Tu și Rosie ar trebui să veniți la restaurantul nostru. Mâncarea o să fie din partea restaurantului, drept mulțumire pentru tot ce ați făcut pentru mama.

Uau!

— Nu-i nevoie, Alexia, a răspuns Lucas, deși ghiceam curiozitate în tonul lui. Chiar nu ești obligată să ne inviți.

— Insist! a răspuns Alexia cu fermitate, după care a scos o carte de vizită din poșeta ei și a pus-o pe masă. Lui Rosie o să-i placă la nebunie.

Mâna lui Lucas s-a desprins de a mea și s-a întins spre cartea de vizită.

Târziu, în noapte, m-a trezit un zgomot. Părea un scâncet, dar mai profund. Gutural.

Am crezut că visez, însă apoi sunetul s-a auzit din nou. De data asta, mai tare. Mai apăsător.

M-am ridicat în capul oaselor și m-am uitat în jur. Privirea mea a poposit asupra canapelei, unde dormea Lucas. Se foia neliniștit.

A scâncit din nou, respirând sacadat, iar eu am încremenit. Părea că încearcă să tragă aer în plămâni. Ca și cum nu putea să respire.

Un fior de spaimă m-a catapultat din pat. Am îngenuncheat lângă canapea.

I-am șoptit numele.

Lucas se zbuciuma fără încetare. L-am apucat de umeri și i-am vorbit pe un ton blând, însă ferm:

— Lucas, trezește-te!

A bâiguit ceva nedeslușit.

I-am cuprins obrajii în palme, cu toată blândețea de care eram în stare.

— Lucas, te rog! Trebuie să te trezești. Ai un coșmar.

Zbaterea lui s-a curmat. A deschis ochii, dezvăluind două izvoare de frică.

Mi s-a strâns inima în piept. Îmi era greu să mă prefac calmă. Și mai greu îmi era să nu mă gândesc la cât de mult țineam la el și la cât uram să-l văd suferind.

— Ai avut un coșmar. Acum ești în siguranță.

Privirea i s-a limpezit treptat. Totuși, frica și disperarea încă nu au dispărut de pe chipul lui.

— N-ai pățit nimic. A fost doar un coșmar.

Lucas și-a pus o palmă peste mâna mea. Avea pielea rece, umedă.

— Rosie, ești aici!

Nicio explicație, niciun zâmbet, nicio încercare de-a trece peste situație printr-o glumă.

— Dă-te mai încolo! i-am spus.

Voiam să mă întind pe canapea, lângă el.

Lucas s-a mișcat atât cât i-a permis spațiul. M-am întins cu fața spre el și m-am ghemuit lângă corpul lui. Mi-am petrecut un braț de-a curmezișul pieptului său. Tricoul i se lipise de piept.

— Sunt transpirat, Rosie. Eu…

Am început să desenez cu degetele cercuri pe pieptul lui.

— Nu-i nimic. Îmi plac tipii transpirați și obosiți. Culcă-te la loc! Sunt aici, lângă tine.

Lucas n-a scos o vorbă. Nici măcar n-a încercat să mă tragă mai aproape, așa cum făcea de multe ori. Acum, el era cel care avea nevoie de mine. Stăteam pe marginea canapelei și-i încălzeam corpul cu al meu. Atingerea și vocea mea l-au liniștit. Într-un târziu, a adormit din nou.

Abia când respirația lui a devenit lentă și rară m-am relaxat și eu. Dar am rămas trează multă vreme. Cugetam și îl vegheam. Mi-am amintit de conversația mea cu Lina: Lucas fusese mereu pe cont propriu, însă acum se izola și nu se mai deschidea față de

nimeni. M-am gândit cum Lucas împărțea mereu zâmbete în stânga și-n dreapta. Cât de multe îmi oferise în scurta perioadă de când ne cunoșteam! Acum, când îl țineam în brațe, mă întrebam dacă îi dăruise cineva și lui la fel de multe.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Rosie

Tocmai când îmi retușam machiajul, cineva a sunat la ușă.

Am pus peria pentru pudră pe măsuța de toaletă și am aruncat o privire în oglindă.

Buclele mele erau aranjate în sfârșit, după ce mă chinuisem o oră întreagă și urmărisem cinci tutoriale pe YouTube. Purtam un ruj într-o nuanță de roz-palid și-mi machiasem ochii în nuanțe naturale, ca să obțin un look *no-make-up*. Eram conștientă că arătam bine. Nu eram nicidecum vreun *influencer* de modă sau de lifestyle, dar de obicei aveam grijă cum mă îmbrăcam și cum arătam.

Cu excepția părului. Îl neglijam și îl lăsam liber, în onduleuri dezordonate.

Dar nu și în această seară. Urma să merg la un bal mascat, de Halloween. Iar fluturii care se agitau în stomacul meu dovedeau că eram pe cât de nerăbdătoare, pe atât de neliniștită.

O mulțime de emoții se învălmășeau în mine.

Nu știam la ce să mă aștept. Aveam senzația că ieșeam la o întâlnire dublă, numai că nu era vorba de așa ceva. Când îi spusesem lui Lucas despre balul mascat, îmi confirmase c-o să mă însoțească, după care discutaserăm despre costume. Idei de costume asortate, deși mergeam acolo în calitate de prieteni, nu de cuplu.

Mi-am amintit că Lina și Aaron aveau să treacă pe aici în curând, ca să ne ia cu mașina, iar Lucas încă nu sosise acasă. Cu două ore în urmă, când îmi scosesem costumul din dulap, mă anunțase că trebuie să mai facă rost de o chestie, pe ultima sută de metri, și dispăruse.

Soneria s-a auzit iar, smulgându-mă din gândurile mele.

Am dat fuga prin apartament. Materialul rochiei mele de seară, în stil victorian, foșnea la fiecare pas.

Grăbită, am deschis larg ușa și… Uau!

Am căscat ochii. Simțeam un amestec de uimire, admirație și… dorință.

Da, cu siguranță, dorință.

— Lucas!

L-am cântărit cu privirea din creștet până-n tălpi. M-a cuprins un val de fierbințeală. Chinuindu-mă să rostesc ceva coerent, am reușit să îngaim:

— Uau! Arăți foarte, foarte, foarte, foarte bine.

Stătea în prag, îmbrăcat într-un frac din catifea, cu o vestă vișinie. Nu părea tulburat nici de faptul că-l sorbeam din ochi, nici de replica mea. Avea părul pieptănat pe spate, ceea ce îi lăsa la vedere tenul bronzat și atrăgea atenția, mai mult ca niciodată, asupra trăsăturilor lui frumoase.

— Îți place? s-a interesat Lucas.

— Da.

Foarte, foarte, foarte mult, am adăugat în sinea mea, pentru că un singur „foarte" nu ar fi fost suficient.

— Arăți sută la sută uimitor. Ba nu! O sută douăzeci la sută, pentru că… ai dat peste cap sistemul de măsurare.

A râs. Am fost nevoită să-mi pun lacăt la gură, ca să nu-mi dau de gol tulburarea.

Eram obosită fiindcă lucrasem toată ziua la manuscris. Azi inspirația mă vizitase așa cum nu o mai făcuse… La naiba! Nici nu

știam când mai fusesem atât de inspirată. Nu-mi aminteam să fi scris vreodată simțindu-mă purtată de val. Era o experiență eliberatoare și neprevăzută. Ca atunci când eram în preajma lui Lucas.

— Rochia e frumoasă, a zis Lucas. Se potrivește cu nuanța ochilor tăi.

M-a măsurat din cap până-n picioare, așa cum îl măsurasem și eu adineauri. Mă admira. Și… îmi plăcea că mă admira. Îmi plăcea la nebunie. Simțeam că zbor. Vederea acelei admirații profunde pe chipul lui îmi provoca tot felul de senzații calde, răscolitoare, pe care trebuia să le controlez, pentru binele meu.

M-am adunat și mi-am fluturat poalele rochiei.

— Îți place?

A întredeschis buzele, afișând un zâmbet larg, poznaș și lăsând la vedere vârful unei perechi de colți falși. Era imposibil să nu-i răspund tot cu un zâmbet.

— Dacă-mi place? Arăți incredibil, Rosie.

A zâmbit timid, iar pe chip i s-a așternut o expresie intensă, la care nu știam cum să reacționez.

— *Estás preciosa.*

Preciosa.

Nu aveam nevoie de traducere, mai ales când el mă privea așa. Senzația ciudată din stomacul meu a apărut din nou. Tot ce-mi doream era să mă arunc în brațele lui.

— Arăți foarte bine în chip de vampir din epoca victoriană, l-am lăudat. Îi faci concurență serioasă protagonistului din serialul nostru.

Îmi venea să adaug: *Și te-aș alege pe tine în locul lui într-o clipită.*

Lucas n-a mai zâmbit ca înainte. A îngânat ceva în chip de răspuns, privindu-mă pătrunzător.

Încercând să par neafectată de faptul că ochii lui ciocolatii mă sfredeleau, mi-am îndreptat privirea spre pieptul lui. Am observat că un nasture de pe vesta lui se slăbise. Am întins mâna spre el și

l-am aranjat la loc. Pieptul lui Lucas emana căldură chiar și pe sub straturile de material care-l acopereau. Asta mă făcea să-mi tremure mâinile și-mi tăia respirația.

— De unde ai făcut rost de costum? l-am întrebat. Arată exact precum cel din serial.

Mergeam la bal deghizați în cuplul de vampiri din serialul nostru preferat. Lucas s-a uitat la degetele mele, care rămăseseră agățate de nasturele vestei. A făcut un pas în față, micșorând și mai mult distanța dintre noi.

Îi simțeam răsuflarea pe piele.

— Am avut un mic ajutor, a răspuns Lucas. Adică verișoara mea arțăgoasă și pitică.

Mă jucam cu nasturele, căutând un pretext să nu-mi îndepărtez mâna.

— Nu e chiar așa de arțăgoasă. Și nici pitică nu e, am adăugat, din loialitate față de prietena mea cea mai bună. E chiar drăgălașă.

— Mie mi se pare că tu ești drăgălașă, a spus Lucas.

Degetele mele au încremenit.

A expirat prelung și a adăugat:

— Nu. Nu ești drăgălașă. Ești de-a dreptul frumoasă.

Am înghițit în sec. Îmi doream să-l implor să-și retragă cuvintele, dar totodată aveam mare nevoie să le repete, ca să nu le uit niciodată.

În schimb, am spus atât:

— Acum ești gata.

Mi-am propus să-mi trec o ultimă oară vârfurile degetelor peste materialul vestei.

Înainte să mă depărtez, Lucas a mai făcut un pas în față, apropiindu-se și mai mult de mine. Ne-am lipit unul de celălalt. Mi-am sprijinit palmele de pieptul lui.

— Nu cred că sunt gata încă, a zis cu vocea lui profundă, baritonală, care îmi lua mințile. S-ar putea ca și ceilalți nasturi să aibă

nevoie de verificare. Ai făcut o treabă așa de bună cu nasturele ăsta, încât vreau să-i verifici și pe ceilalți, să fiu sigur că sunt în regulă.

Am ridicat privirea și am întâlnit-o pe a lui. În clipa asta, îl aveam în fața mea pe acel Lucas care mă mânjise cu sos de roșii pe gură. Mi-a tresărit inima. Corpul meu era foarte conștient de mișcările și de privirea lui pătrunzătoare. Când mă privea astfel, trăsăturile lui deveneau serioase și pline de hotărâre. Nu mai era deloc jucăuș și nonșalant.

A rămas pe loc, în așteptare. Nu știam ce să fac. Să-l rog să-și desfacă toți nasturii, ca să am un pretext să-i sorb din ochi corpul puternic și superb?

Da, mă încuraja o voce din mintea mea. *Ar fi un început bun.*

— Nu cred… nu cred că-i nevoie să-i verific pe toți.

Să-i dau orice altă replică ar fi fost o nebunie, o nesăbuință.

Și-a trecut vârful limbii peste buza de jos, după care a adăugat:

— Bine.

A ieșit în hol, apoi a revenit ținând ceva la spate.

— Rosie, asta e pentru tine.

A dat la iveală ce ascundea, iar eu am rămas cu gura căscată. Inima mi-a tresărit iar în piept.

— Pentru… pentru mine? m-am bâlbâit.

Ținea în mână un uimitor buchețel pentru corsaj, din magnolii roz.

La balul meu de absolvire a liceului, nu primisem așa ceva de la Jake. Îi povestisem acest lucru lui Lucas, iar el își amintise.

— Lucas, nu trebuia să te deranjezi! Doar nu e una dintre întâlnirile noastre.

În seara asta, n-ar fi trebuit să facem „cercetare".

— Rosie, n-a fost ideea mea să mergem la bal, așa că seara asta nu se pune la socoteală ca întâlnire experimentală. Însă, având în vedere cum s-a încheiat cea mai recentă întâlnire, când am ars pizzele, m-am gândit să profit de ocazia asta ca să mă revanșez.

Poți s-o consideri o parte din a doua etapă a întâlnirilor — explorarea „scânteii".

Vasăzică, până la urmă, era vorba doar despre cercetare. Nimic mai mult.

— De-asta ai fost plecat atât de mult timp astăzi? l-am întrebat, luând micul aranjament floral și strângându-l la piept. Te-ai dus să cumperi buchețelul ăsta?

— Da.

Mi-a adresat un zâmbet timid. Îmi era al naibii de greu să nu mă îndrăgostesc puțin de tipul ăsta. Doamne! Asta mi se întâmpla, nu-i așa? Mă îndrăgosteam de el.

— Am vrut să te surprind. Știam c-o să te îmbraci pentru bal și voiam să mă asigur că nu dau peste tine îmbrăcată doar în *lenjerie intimă*, Lady Rosalyn. Anumite limite nu trebuie să fie încălcate.

Am dat aprobator din cap, deși, într-un fel, mă simțeam puțin dezamăgită.

— Mda. Probabil că n-ai vrea să mă vezi în lenjerie intimă.

— Cum adică?

Mă privea întrebător.

Am zâmbit slab, scuturând din cap.

Cât ai clipi, Lucas m-a lipit de canatul ușii. Mi-a ridicat bărbia. A trebuit să-l privesc în ochi. În privirea lui am văzut ceva ce nu înțelegeam.

Mi-a mângâiat bărbia, cu un gest ușor.

— Ce-ai vrut să spui, Rosie?

— Vreau să spun că, în calitate de prieten și de coleg de apartament, n-ai vrea să mă vezi în chiloți.

Întâlnirile noastre erau doar pentru cercetare, iar Lucas pur și simplu încerca să mă ajute, înainte să plece în Spania.

Privirea lui mă răscolea. Într-un târziu, a zis:

— Diseară…

Doar atât a apucat să spună, pentru că vocea Linei l-a întrerupt:

— De ce durează atâta?

Vorbise de undeva de jos. Nici măcar nu ajunsese la etajul nostru.

— Vă aud! Grăbiți-vă! A trebuit să parcăm în stradă.

— O să vorbim despre asta mai târziu, a murmurat Lucas.

S-a desprins de mine fără tragere de inimă, de parcă nu prea avea chef să dea ochii cu verișoara lui.

Lina a apărut în fața noastră.

— *¡Hola, prima!* Tocmai ne pregăteam să coborâm.

Lina s-a uitat la noi.

— Arăți uimitor, Rosie! Alea-s magnolii? Ce frumoase sunt! De unde ai făcut rost de ele?

Lucas i-a spus ceva în spaniolă, pronunțând vorbele prea repede. Nici măcar n-am încercat să le înțeleg.

Lina a mijit ochii la el.

Lucas a apucat între degete o buclă de-a mea. M-a privit cu un zâmbet larg, însă zâmbetul nu i se oglindea în ochi.

— Ro, hai să-ți luăm colții și să mergem!

Lucas a intrat în baie, ca să ia colții mei falși. Mi-am pus la încheietură aranjamentul din magnolii roz, pe care mi-l cumpărase doar de dragul cercetării, bineînțeles. Nu din alt motiv.

Pentru că era hotărât să mă ajute.

Ar fi trebuit să fiu fericită și recunoscătoare, nu să mă întristez.

— Să fiu al naibii! a exclamat Lucas.

— Să fiu a naibii! m-am minunat și eu.

Îmi picase fața.

Lina stătea în fața noastră în sala de bal impresionantă unde avea loc balul mascat. Vopseaua albastră care-i acoperea părul, fața, gâtul și brațele crea un efect cu totul neobișnuit.

Lina și Aaron se costumaseră în Mireasa Moartă și mirele ei — o treabă pe care prietena mea o luase în serios. Nu mai văzusem

costume care să semene atât de mult cu originalul. Până și Aaron purta machiaj. Fardul negru îi scotea și mai mult în evidență ochii albaștri. Privirea, înălțimea lui neobișnuită, costumul elegant și Mireasa Moartă de la brațul lui alcătuiau o imagine de neuitat. Ai fi putut crede că erau cel mai de succes cuplu din Lumea de Apoi. Spre deosebire de ei și în ciuda costumelor asortate, eu și Lucas *nu* alcătuiam un cuplu.

Dar amândoi arătam uluitor. O singură privire aruncată în oglinda din liftul hotelului aproape că mă făcuse să cad din picioare. Mai ales după ce ne puseserăm măștile — o surpriză din partea Linei.

— Sunt doar așa, de fițe, ne explicase ea, făcându-ne cu ochiul.

Evident, nu avea de unde să știe că, atunci când Lucas își punea masca, îmi distrăgea și mai mult atenția.

— Așa-i că totul e minunat? a întrebat Lina, după care s-a răsucit spre sală. Credeți c-o să dăm peste celebrități pe-aici?

— E posibil, a răspuns Aaron. La balul ăsta sunt invitate tot felul de personalități.

Entuziasmată, Lina a bătut din palme.

— Încă sper să-l întâlnim pe Sebastian Stan.

Aaron a mormăit în barbă.

— O, nu m-ar deranja să-l văd pe Seb, am chicotit.

Lucas s-a foit lângă mine. Când m-am uitat la el, am văzut să se încruntase.

— Cine-i ăsta? a cerut să știe. Ai zis că-l cheamă Sebastian *Spam*?

Lina a fluturat din mână și l-a corectat:

— Sebastian *Stan*. E cel mai amuzant, cel mai drăguț și fermecător actor de la Hollywood. Industria filmelor îl subestimează.

Am dat aprobator din cap și am adăugat:

— E văzut destul de des prin New York. Lina crede că, într-o zi, o să ne întâlnim cu el din întâmplare.

— Sper că pe Sebastian *Stong* nu-l deranjează să aibă fane obsedate, care-l urmăresc prin oraș, a comentat Lucas, ridicând din umeri.

Aaron a pufnit disprețuitor, iar Lina i-a aruncat o căutătură urâtă.

— Nu-i mai poci numele, Lucas! a zis ea, apoi l-a bătut ușor pe Aaron pe piept. Iar tu nu ai niciun motiv să fii gelos, *amor*. Vreau să-l întâlnim pe Seb, dar numai ca Rosie să-l păstreze pentru ea.

Aaron și-a trecut un braț pe după umerii nevesti-sii, lipind-o de el.

Am observat că Lucas era cu ochii pe mine. Credeam c-o să adauge altceva sau o să pocească din nou numele lui Seb. Mi-a făcut cu ochiul, plin de aroganță, ca și cum știa cât de bine arată în costum și cu masca aceea. Să fiu a naibii! Gândul de a-l întâlni pe Seb sau orice altă celebritate mi-a dispărut instantaneu din minte.

Lina s-a desprins de soțul ei, după ce l-a sărutat pe obraz. Am intrat amândouă, braț la braț, în sala de bal. După ce am traversat ringul de dans, am ajuns în celălalt capăt al sălii și ne-am așezat la bar. Ni s-au alăturat și partenerii noștri.

— Cred c-am ajuns cam devreme, a zis Lina, uitându-se în jur și arătând spre câteva grupuri răzlețe. La ce oră scria în invitație că trebuie să ajungem, Aaron?

— La opt. O să mai vină oameni. Stai liniștită! E unul dintre cele mai populare evenimente ale anului. Numai licitația de burlaci îl întrece.

— A, da! Sigur că-mi amintesc licitația, a râs Lina.

— Și eu, a răspuns Aaron, apoi a sărutat-o pe umăr.

Gestul lui a făcut-o pe prietena mea cea mai bună să se topească, transformând-o într-o baltă albastră.

Probabil că pe fața mea se vedea limpede că-i invidiam.

Lucas m-a tras ușor de o buclă. M-am răsucit pe călcâie și am constatat că se apropiase iar de mine.

— Mi-ar plăcea să beau ceva. Ce zici, Lady Rosalyn, vrei ceva de băut? m-a întrebat și și-a dezvelit colții falși. Poate niște sânge din grupa zero-negativ?

Nu m-am putut abține să râd.

— Cu plăcere, bunul meu domn! Dar nu vreau sânge, am zis, strâmbând din nas. Doar cât mă gândesc la sânge, mă ia cu amețeală.

Am comandat ceva de băut și am stat toți patru de vorbă. În timp ce discutam cu însuflețire, sala de bal se umplea de oameni.

Cu fiecare minut și cu fiecare nou-venit la petrecere, corpul meu se apropia din ce în ce mai mult de al lui Lucas. La un moment dat, m-am trezit că-mi sprijineam umărul de al lui. Și mă simțeam bine așa. Discuția lejeră, senzația brațului său lipit de al meu, glumele noastre, momentele în care privirea lui cobora spre mine sau când mă întreba dacă mă distrez…, toate astea mă făceau să mă simt foarte bine.

Mă simțeam ca și cum eram la o întâlnire dublă, împreună cu cea mai bună prietenă a mea și cu soțul ei.

Era plăcut. Captivant. *Real.*

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Lucas

Aaron avea dreptate: balul ăsta *era* un eveniment popular.

Era greu să faci un pas fără să te lovești de cineva. Locul gemea de oameni care probabil făceau parte din cercuri sociale selecte, despre care nu știam nimic. Oameni care participau la baluri mascate, în holurile unor hoteluri de cinci stele, unde nu mă gândisem niciodată să-mi rezerv o cameră. Nu fiindcă nu-mi permiteam, ci fiindcă nu era stilul meu.

Nu eram obișnuit să mă aflu în astfel de mulțimi — fără să-i pun la socoteală pe participanții la concursuri de surfing. Chiar și așa, trebuie să recunosc că nu mă simțeam atât de aiurea cum mă așteptasem. Sigur, se explica prin faptul că era seara de Halloween. Pe de altă parte, buna mea dispoziție avea mult de-a face și cu fata care-și apăsa umărul de brațul meu. Eram aici de dragul ei.

Și, dacă ar fi fost după mine, aș fi stat lipit de ea, așa făcea Aaron cu Lina. Nu fiindcă voiam — nu mă înțelegeți greșit; chiar îmi doream s-o simt lângă mine —, ci pentru că sala se aglomera tot mai mult. Invitații începeau să se amețească și să devină neglijenți.

Mă enervasem adineauri, când ne îmbrânciseră un zombie, apoi un tip costumat într-un supererou al cărui nume nu-l știam.

În ritmul ăsta, riscam să ne vărsăm băuturile, Rosie putea fi rănită, iar eu aș fi fost nevoit să-i dau câțiva pumni unui idiot cu mască.

M-am uitat la paharul lui Rosie, să văd dacă e gol. Privirea mea a început să cutreiere, iremediabil atrasă de chipul, de gâtul și apoi de decolteul ei.

Nu era prima oară când mă holbam la ea în seara asta și, mai mult ca sigur, nu avea să fie ultima. Păream incapabil să mă abțin, mai ales că în zona decolteului rochia îi strângea sânii, împingându-i ușor în sus. Imaginea asta îmi făcea sângele să fiarbă în vine, iar în anumite zone ale corpului hainele începeau să mă strângă. Eram un simplu bărbat. Aveam și eu o limită. Pielea ei fină, aflată la vedere, îmi stârnea gânduri necuviincioase.

— Te simți bine? m-a întrebat Lina, făcându-mă să-mi desprind privirea de Rosie. Arăți ciudat. Ți-a foame?

Mi-am silit trăsăturile să se destindă într-un zâmbet degajat.

— Întotdeauna mi-e foame.

Cu colțul ochiului, am văzut că Rosie se amuza pe seama mea.

Am adăugat:

— În afară de asta, sunt bine.

Brusc, cineva aflat în spatele nostru ne-a înghiontit pe mine și pe Rosie. Din nou! Probabil un alt invitat care încerca să-și comande ceva de băut, la barul ultraaglomerat.

Am înjurat și m-am mutat în spatele lui Rosie. Apoi mi-am trecut un braț pe lângă ea și mi-am sprijinit cotul de tejgheaua barului, ca să creez un zid de apărare.

Rosie și-a mișcat capul, iar părul ei și-a răspândit parfumul.

La naiba! Aroma asta de piersici mă înnebunea.

Îmi doream să-mi apropii nasul de ceafa ei. Să o adulmec îndelung, ca un animal. Ca un bărbat nesofisticat — fiindcă exact asta eram.

Aaron mi-a întâlnit privirea și a dat aprobator din cap.

— Mulțumesc, Lucas! a zis Rosie.

Ochii ei verzi erau plini de căldură.

— Să știi că nu-i nevoie să mă protejezi. Oricum, îți apreciez gestul.

Nu-i nevoie?

¡Dios!

Îi spusesem odată cât de mult mă deranja că are niște standarde atât de joase. Vorbisem cât se poate de serios. Mă înfuria faptul că un om care dădea viață unor eroi romantici, unor povești de dragoste după care lumea tânjea nu se aștepta să se bucure de aceste lucruri în realitate. Aparent, n-o deranja că niciun tip din viața reală nu se ridica la nivelul eroilor pe care îi crea ea. Și se resemnase cu acest gând.

— N-ai de ce să-mi mulțumești, i-am zis.

M-am mai apropiat puțin de ea, fiindcă pur și simplu nu mă puteam abține. Privirea mi-a alunecat în jos. Rosie a înghițit. Mișcarea lentă a gâtului ei și felul cum sânii i se ridicau când trăgea aer în piept mi-au făcut penisul să zvâcnească. Isuse! Halal prieten eram!

— Sunt fericit să te protejez, Lady Rosalyn.

— Ce-ar fi să dansăm? a sugerat Lina foarte entuziast, rupând vraja. Am stat destul pe loc.

Aaron tăcea, Rosie ezita, iar eu am ridicat din umeri. Genunchiul drept mă durea după ce stătusem atât de mult în picioare, dar i-aș fi urmat pe ringul de dans, dacă asta voiau.

— Haideți! a insistat Lina.

În secunda următoare, cineva m-a împins, ceea ce m-a făcut să mă lipesc cu totul de spatele lui Rosie. Fără să stau pe gânduri, i-am înconjurat mijlocul cu un braț, iar fundul ei mi s-a lipit de vintre. Corpul meu a devenit conștient de această apropiere, provocându-mi pe loc o erecție.

— Da! a exclamat Rosie. Hai să dansăm!

Fetele s-au luat de braț și și-au croit drum prin mulțimea agitată.

Aaron se uitat la mine. A chicotit.

— Am zis ceva amuzant? l-am întrebat, încercând să par relaxat.

— Nu-i nevoie să zici ceva anume, a explicat Aaron. Știi, nu devine mai ușor. Dar o să fie mai bine.

Am râs forțat și m-am prefăcut că înțeleg despre ce vorbește.

Chiar știi despre ce vorbește, m-a contrazis o voce lăuntrică. *Însă n-o să fie niciodată mai bine. Pentru că Rosie nu e a ta. Și oricum o să pleci în curând.*

Ne-am aventurat pe ringul de dans.

Rosie și Lina dansau, bucurându-se de melodie. Mi-am amintit de ziua când o văzusem pe Rosie făcând piruete pe *Dancing Queen*. Sunt convins că îi sorbeam din ochi fiecare mișcare și o priveam cu venerație, de parcă soarele răsărea pentru prima oară în fața mea.

O imagine nouă a răsărit în mintea mea: Rosie pe placa mea de surfing, plutind pe ocean. Cu părul ud lipit de piele, zâmbind. Mi-ar fi plăcut să mergem pe malul oceanului, s-o învăț să facă surfing, să prindă primul ei val, să-i aud râsul dincolo de sunetul apei. O mulțime de lucruri pe care nu puteam să le fac.

Privirea lui Rosie a întâlnit-o pe a mea. Expresia ei a devenit serioasă. Îngrijorată. A venit imediat la mine. Deși nu voiam să-i stric distracția, mă bucuram să văd că se apropie.

Acum stătea suficient de aproape încât simțeam din nou aroma de piersici. Aroma ei.

S-a ridicat pe vârfuri, ca s-o aud.

— Văd că nu dansezi. Te supără piciorul?

Lina și Aaron erau la câțiva metri distanță, lipiți unul de celălalt, pierduți în mulțimea pestriță.

Poate de aceea m-am simțit liber să spun adevărul:

— Eram prea distras ca să dansez. Mă uitam la tine.

Ochii verzi ai lui Rosie au devenit mai profunzi.

— Te uitai la mine?

Simțeam nevoia să mă aplec. Să mă apropii de urechea ei. Să-mi apăsa buzele pe pielea ei delicată și să simt cum se înfioară sub atingerea mea.

— Mi-e greu să nu mă uit la tine, Rosie.

A deschis gura, dar nu a apucat să rostească niciun cuvânt. Cineva a îmbrâncit-o în față, iar Rosie s-a izbit de mine.

A tresărit. Am cuprins-o cu brațele, ținând-o la pieptul meu. Imediat, am simțit că spatele rochiei era ud.

Am scrâșnit din dinți.

— Chestia asta trebuie să înceteze! *¿Qué cojones le pasa a esta gente?*

„Ce naiba e în neregulă cu oamenii ăștia?"

Când am ridicat privirea, am dat de un tip costumat în… Chewbacca. Și-a scos masca lățoasă și a pus-o la subsuoară.

— Îmi pare rău, scumpo! Nu te-am văzut.

Am încercat să trec cu vederea felul în care se uita la Rosie și faptul că i se adresase cu „scumpo", de parcă nu observase că un bărbat — adică eu — o ținea în brațe.

— Te simți bine, Ro? am întrebat-o.

Rosie nu s-a clintit din îmbrățișarea mea.

— Da, dar sunt fleașcă.

După cum simțeam materialul rochiei sub degete, îmi dădeam seama că toată băutura tipului se vărsase pe Rosie.

Chewbacca s-a apropiat de noi și i s-a adresat lui Rosie:

— Te rog, dă-mi voie să plătesc factura de curățătorie.

I-a întins o carte de vizită și a adăugat:

— Găsești aici numărul meu de telefon. Mi-ar plăcea să-ți ofer ceva de băut, ca să mă revanș…

Rosie l-a întrerupt:

— Nu-i nevoie! Vorbesc serios, chiar nu e cazul.

Aș fi vrut să-i trântesc în nas: *Și acum șterge-o!*

— Ești sigură? a insistat tipul. Nici măcar nu vrei să bem ceva împreună?

— Sunt sigură, a răspuns ea, cu un zâmbet politicos. Mulțumesc.

Insul s-a holbat la ea, de parcă aștepta ca Rosie să se răzgândească.

M-am încruntat. Abia mă abțineam să mă răstesc la individ. În primul rând, nu aveam dreptul s-o fac. Și, în al doilea rând, Rosie se descurcase fără să intervin.

I-am cuprins umerii cu un braț, așa cum îmi dorisem să fac încă de la începutul serii.

— Baia trebuie să fie pe-aproape. O să te ajut să te usuci.

Ne-am croit drum prin mulțimea de creaturi dansatoare, de supereroi și de personaje din cultura pop, ale căror nume nu le știam. Într-un final, am găsit baia.

Rosie a luat-o înainte.

Am decis să încalc bine-cunoscuta regulă care exclude prezența masculină din acest loc și m-am ținut după ea. Rosie mi-a surprins imaginea în oglindă și s-a oprit brusc.

— Lucas, ce faci?

— După cum ziceam, te ajut.

— E toaleta doamnelor. N-ar trebui să fii aici.

M-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu mai era nimeni prin preajmă.

— Dintotdeauna am vrut să știu cum arată locul ăsta, am spus în glumă. Mă întrebam de ce petrec fetele atât de mult timp aici.

De fapt, voiam să fiu în locul ăsta doar de dragul ei.

Rosie a luat câteva prosoape de hârtie.

Când am văzut într-un colț un mic fotoliu tapițat, am zâmbit.

— Uite de ce stau femeile atât de mult la toaletă: aici poți să te așezi și să te destinzi puțin. Se servesc și sucuri?

Rosie a încetat să-și tamponeze umerii cu prosoapele și s-a uitat la mine.

— Ești ridicol, a zis, cu un hohot de râs. Credeam că ești aici ca să mă ajuți.

— Așa e.

— Atunci, vino-ncoa' și ajută-mă!

— Îmi place la nebunie când ești autoritară, Graham.

A întins un braț peste umăr, încercând să ajungă la un anumit punct de pe spatele ei.

— Stai! Lasă-mă pe mine.

— Mersi, Lucas!

Am luat câteva prosoape de hârtie și am șters cu blândețe umezeala de pe pielea ei.

— Chewbacca ăla bea dintr-o găleată?

Rosie a râs. Și-a strâns părul și l-a petrecut peste un umăr, dezvăluindu-și ceafa. Avea un gât lung, delicat, iar vederea lui m-a făcut să-mi umezesc buzele cu limba.

Nu te purta ca un animal! m-am dojenit în sinea mea.

Însă tot mă întrebam cum ar fi să-i simt ceafa sub degetele mele. Oare s-ar înfiora sub atingerea mea? Ce s-ar întâmpla dacă m-aș apleca și…

Isuse! *Oprește-te, Lucas!*

Am continuat s-o șterg. Mi-am trecut mâna pe după umărul ei, ajungând în apropierea decolteului. Degetele mele s-au oprit deasupra acelei zone care îmi distrăsese atenția toată seara.

Ispita irezistibilă de-a o atinge a revenit. De aceea, atunci când am văzut că o picătură i se scurgea pe piept, trecând peste clavicula ei și ajungând periculos de aproape de decolteu, nici măcar n-am stat pe gânduri.

Cu prosopul de hârtie, am urmărit lent traseul picăturii, cu blândețe. Simțeam cum pulsul lui Rosie se întețea sub atingerea mea. A tresărit.

Voiam să-i văd fața. Ochii noștri s-au întâlnit în oglindă.

În privirea ei era o întrebare. O foame. O curiozitate.

— Încerc să șterg cât de bine pot, m-am justificat eu. N-aș vrea să ieși cu rochia udă în sala de bal și să răcești.

— Aha… OK.

Îi simțeam zvâcnetul inimii sub vârfurile degetelor mele.

— Îmi place foarte mult să fiu de ajutor.

Mâna mea a încremenit, iar Rosie a înghițit în sec.

— Am impresia că cea mai mare parte din băutura aia a pătruns pe sub rochie. Cred că lenjeria mea e… știi tu… udă.

Simțeam că iau foc.

— Așa crezi? Nu ești sigură?

A scuturat din cap.

Prin minte mi se derulau tot felul de imagini: rochia căzându-i de pe trup; Rosie în lenjerie intimă; picături care i se preling pe spate și ajung la marginea chiloților, apoi se scurg mai jos, pe coapse, și…

— Trebuie s-o scot, a anunțat Rosie.

— Să-ți scoți rochia? am îngăimat. *Acum?*

— Da, acum.

Am strâns în pumn prosopul de hârtie.

A întins o mână spre spate, spre fermoarul rochiei, dar nu reușea să ajungă la el.

— O s-o scot și o s-o pun sub uscătorul de mâini, mi-a explicat.

Își ținea brațul îndoit într-un unghi ciudat.

— Poți să pleci, Lucas.

Dacă urma să se dezbrace de rochie, nu trebuia să rămân aici, fiindcă aș fi luat-o razna. Având în vedere cât de mult mă chinuiam să mă stăpânesc în seara asta, sigur aș fi sărit pe ea. Îmi doream să-i fac tot felul de lucruri. De exemplu…

Nu-ți pierde capul, Lucas!

Am înghițit în sec.

— Rosie, ce-ar fi să intri într-o cabină de toaletă? O să te ajut să deschizi fermoarul, iar tu te dezbraci acolo. Ce zici?

S-a îndreptat de spate și și-a lăsat brațele să coboare.

— OK. Sună bine.

Mă simțeam ceva mai ușurat.

— Vezi? Ți-am zis că sunt aici ca să te ajut.

Ne-am dus la cea mai apropiată cabină de toaletă. Am deschis ușa, apoi am răsucit-o pe Rosie cu spatele la mine.

Și apoi… toată nonșalanța mea prefăcută s-a dus pe apa sâmbetei.

— Ești gata?

Nu voiam să o sperii cu atingerea mea. În plus, trăgeam de timp ca să mă pregătesc sufletește.

— Da. Dă-i drumul!

— O să încep cu nasturele mic de sus. Apoi o să trag fermoarul.

— Nu-i nevoie să-mi povestești ce faci, Lucas. Fă-o odată!

Nerăbdarea ei mi-a stârnit un surâs. Dar când degetele mele au descheiat primul nasture, mi-a dispărut zâmbetul.

Strângeam din dinți. Am tras fermoarul în jos, cu blândețe. Îmi spuneam că de vină e materialul prea gros al rochiei, dar adevărul era că nu prea puteam să-mi controlez degetele. Am inspirat adânc și am continuat să trag de fermoar, dezvăluind pielea ei roz, catifelată. Pulsul meu a luat-o razna.

Eram așa de ispitit să-i dau rochia la o parte și s-o ating! Să-i mângâi spatele cu dosul mâinii, ca să văd dacă Rosie ar tremura.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Singurul sunet din spațiul închis era șuieratul slab al fermoarului. Mâna mea dreaptă cobora tot mai mult.

Brusc, am văzut ceva pentru care nu eram pregătit.

Tivul lenjeriei intime a lui Rosie.

Era din dantelă neagră.

Inima mi-a luat-o la galop. Sângele mi s-a învolburat și mi-a năvălit în vintre. Dacă cineva ar fi dat peste noi acum, ar fi fost foarte stânjenitor de explicat ce se petrecea aici.

— Lucas, a început ea, pe un ton încordat. Cred că mă descurc și singură.

Cât ai clipi, a intrat în cabină și a închis ușa în urma ei.

Mi-am apăsat fruntea de ușa închisă. *Of, la dracu'!*

Nu aveam să uit prea curând vederea chiloților negri, din dantelă.

Rosie s-a văitat:

— O, Doamne! Nu se poate! Sunt atât de… udă!

Dumnezeule!

Mi-a scăpat un geamăt.

— Vrei să-mi dai câteva prosoape de hârtie? m-a întrebat. Strecoară-le pe sub ușă!

— Bine, colega.

E colega ta de apartament, Lucas. Sper că n-ai uitat.

Am înșfăcat câteva prosoape de hârtie și am făcut cum mi-a zis.

— Poftim.

— Mersi!

Două secunde mai târziu, rochia ei atârna de partea de sus a ușii.

Am închis ochii și mi-am invocat toată stăpânirea de sine, ca să nu mă gândesc la cum arăta colega mea de apartament în această clipă. Aproape dezbrăcată. În lenjeria ei neagră, din dantelă. *Udă.*

— Lucas?

Mi-am dres glasul.

— Da, Rosie.

— Te rog, pune-mi rochia sub uscătorul de mâini. Doar pentru câteva minute, cât timp mă curăț.

M-am conformat. Măcar acum aveam o ocupație care-mi distrăgea atenția de la gândurile mele extrem de necuviincioase.

— Se usucă? m-a întrebat Rosie, după câteva minute.

Se usca, dar prea încet. Materialul era greu și gros.

— Tot e puțin umedă.

— Oricum ar fi, o s-o îmbrac la loc. Nu cred c-o să se usuce mai mult de-atât.

M-am întors la cabină. Am ridicat rochia în mâini. Exact în clipa asta, cineva a intrat în baie. Încă un costum de supererou pe care nu-l recunoșteam. Ce naiba purta femeia asta pe frunte?

— Bună! i-am zis. Te rog, prefă-te că nu sunt aici! Eu…

Înainte să mă dezmeticesc, Rosie m-a înșfăcat și m-a tras în cabină. Ușa s-a trântit în spatele meu. Am închis ochii.

— De ce vorbeai cu ea?

M-am întors cu fața spre ușă și cu spatele la Rosie, ca să nu se jeneze de mine.

— Din politețe, Ro. Bunica m-a învățat că manierele contează mult. N-ai de ce să fii geloasă.

— Nu sunt geloasă! a pufnit Rosie. Unde-i rochia?

Stând tot cu spatele la ea — evident, nu uitasem că era aproape goală —, i-am întins rochia peste umăr.

— Uite-o! Dar nu cred că-i o idee bună s-o îmbraci.

— Fir-ar să fie de treabă! a izbucnit Rosie.

Îmi venea să mă răsucesc spre ea și să-i spun că totul o să fie bine, dar nu trebuia să fac asta, când ea era aproape dezbrăcată, iar eu mă chinuiam să-mi țin mâinile acasă.

— Poți să iei cămașa și sacoul meu, Rosie. Cred că sunt suficient de lungi pentru tine.

— Adică să port numai… atât?

Imaginea provocatoare — Rosie în hainele mele, în picioarele goale, udă — a prins atât de repede și de clar contur în mintea mea, încât m-a luat gura pe dinainte:

— Da.

După ce mi-am dres glasul, am adăugat:

— Nu mă deranjează să nu port cămașă. În plus, o să-mi rămână vesta.

Tăcere.

— Îmbracă-le! am insistat. O să te scot de aici și o să te duc acasă.

A oftat. Probabil că stătea foarte aproape de mine, fiindcă i-am simțit respirația pe spate. Apoi și-a sprijinit fruntea între omoplații mei.

— Acasă, a zis Rosie. Seara s-a terminat. Am dat-o în bară, așa-i?

Dezamăgirea din vocea ei m-a întristat.

Nu m-am mai gândit la ce se cuvenea și ce nu. M-am răsucit și i-am luat în brațe trupul dezgolit. Am strâns-o la piept.

Pielea ei era caldă și lipicioasă din cauza băuturii vărsate. Nu m-am putut abține să inspir mirosul ei. Am strâns și mai tare din pleoape și mi-am proptit bărbia pe creștetul ei.

— Îmi pare rău, Ro. O să-ți fac popcorn. Din ăla cu caramel și sare, care-ți place. Și o să ne uităm la un film de groază. Seara nu s-a terminat.

Rosie și-a sprijinit palmele pe pieptul meu. Îmi doream să-i apuc încheieturile și s-o îndemn să-mi cuprindă gâtul cu brațele.

A scos un sunet gâtuit și s-a agățat de vesta mea.

— Lucas, ești…

A răsuflat tremurător. Îmi doream să deschid ochii și să-i văd chipul.

— Ești incredibil, Lucas! Și cred că habar n-ai.

Mi-am lăsat mâna dreaptă să coboare câțiva centimetri, până la șalele ei. I-am mângâiat pielea caldă.

— De ce spui asta?

— Pentru că ești aici și mă ajuți, în loc să fii în sala de bal, să te distrezi și… Nu știu… Să trăiești din plin, fără să fii nevoit să-ți faci griji pentru mine.

M-am încruntat.

Nevoit să-mi fac griji pentru ea?

Credea că mă simt obligat să am grijă de ea? Nu-și dădea seama că era o reacție firească?

— Ești atât de drăguț și de amabil, încât ai închis ochii, ca să nu mă vezi doar în lenjerie. Și nici măcar nu ți-am cerut s-o faci.

Vocea ei suna ciudat. M-a cuprins neliniștea.

— Nu-i nevoie să mi-o ceri, Rosie.

Corpul ei a început să tremure. Am încercat s-o trag mai mult spre mine și s-o încălzesc, dar s-a împotrivit.

— Tremuri, Rosie.

Pentru o clipă, nici nu mi-am recunoscut propria voce. Niciodată nu sunase atât de… disperată. Cu toate acestea, nu-mi era rușine de emoțiile mele.

M-am bătut ușor cu palma în piept.

— Vino aici! Lasă-mă să te încălzesc.

Rosie nu s-a clintit.

— Deschide ochii, Lucas!

— Nu.

Cu mâinile încă agățate de vesta mea, m-a tras în jos, aducându-mă mai aproape de ea. Pulsul mi s-a întețit.

— La asta mă refeream când ai zis că ai plecat din apartament ca să mă lași să mă pregătesc pentru bal. Și ca să nu mă vezi în lenjerie intimă. Ar fi atât de neplăcut să te uiți la mine? a adăugat.

Vocea ei avea un ton care nu-mi plăcea — ca și cum aș fi jignit-o.

M-a tras din nou mai aproape. Îi simțeam rotunjimile lipite de mine. Colega mea de apartament îmi punea autocontrolul la grea încercare.

— Deschide ochii, Lucas! Am nevoie să-i deschizi.

Am nevoie să-i deschizi.

Replica asta m-a îngenuncheat. Mă topeam la gândul că avea nevoie de mine, că voia să fac ceva pentru ea. Voința mea era praf și pulbere. Trecusem de punctul în care eram capabil să joc rolul prietenului amabil.

Am deschis ochii.

M-am delectat cu imaginea din fața mea: Rosie doar în lenjerie intimă, cu buclele care îi încadrau chipul frumos, cu rotunjimi moi, care mă ademeneau s-o ating. Nu pe fugă — așa cum o atinsesem în trecut —, ci să-i învăț trupul pe de rost. Să-mi las mâinile să cutreiere nestingherite pe corpul ei, până când îmi întipăream în minte fiecare centimetru de piele.

Era superbă. Uimitoare. Visul oricărui bărbat. Și se uita la mine de parcă se aștepta să mă vadă dând bir cu fugiții, când eu aș fi dat orice ca să mai rămân puțin aici, cu ea.

— Rosie, am îngăimat, după ce mi-am recăpătat suflarea. Dacă ai impresia că nu vreau să văd așa ceva, atunci m-ai înțeles complet greșit.

Buzele ei s-au întredeschis a uimire.

Fiindcă stăpânirea mea de sine dispăruse cu totul, mi-am îngăduit s-o admir în voie. M-am uitat la gâtul fin, la forma delicată a umerilor, apoi la sânii ei plini, care abia dacă încăpeau în sutienul din dantelă neagră.

În sfârșit, mi-am permis s-o ating. I-am cuprins talia în palme. Îi simțeam corpul cald și suplu.

Rosie a suspinat și și-a sprijinit palmele pe umerii mei.

Mi-am mutat mâinile mai sus. Degetele mele au ajuns sub sânii ei.

Am atins-o ușor, pe deasupra dantelei sutienului. Simțeam că mă pierd.

— Crezi că nu vreau să văd așa ceva? Crezi că nu vreau să te ating?

Drept răspuns, Rosie și-a arcuit spatele și s-a lipit iar de mine. Scula mea a zvâcnit.

— Vreau să văd fiecare bucățică din tine.

I-am cuprins încheieturile în palme. Am apropiat o încheietură de gura mea și i-am spus:

— Ești o apariție de vis, Rosie. Ca un miraj. O iluzie. Care tip în toate mințile nu și-ar dori să te vadă așa?

Rosie a scâncit, stârnindu-mi pornirile primitive pe care toată seara încercasem să le stăpânesc.

Mi-am pierdut capul. Am făcut un pas spre ea și, dintr-o mișcare iute, am lipit-o cu spatele de ușa închisă a cabinei.

M-am aplecat spre ea și i-am șoptit la ureche:

— Ești reală?

— Sunt, a răspuns Rosie, abia auzit. Atinge-mă, dacă nu mă crezi!

Am gemut. Cât de mult îmi doream nu doar să-mi trec ușor degetele peste pielea ei, ci s-o ating cu adevărat, peste tot!

I-am pironit brațele deasupra capului.

— Nu spune asta doar în joacă! Rosie, nu face invitații pe care o să le retragi!

Și-a arcuit iar spatele, apăsându-și sânii pe pieptul meu.

— N-o să retrag nimic, Lucas.

Am strâns-o mai tare de încheieturi. Buzele mele i-au atins pielea, foarte ușor.

— Vreau să mă port ca un gentleman, Rosie.

Mi-am afundat nasul în părul ei și i-am adulmecat cu nesaț parfumul.

— Dar mi-e foarte greu, fiindcă vreau să-ți fac numai chestii deocheate.

Rosie a inspirat brusc. Am simțit cum i se ridică pieptul.

— Poți să fii și gentleman, și să faci lucruri deocheate, Lucas. Fă-le pe amândouă!

Nu!

— Mai ții minte atunci, în pizzeria lui Sandro, când ți-am zis că nu pot fi drăguț și murdar în același timp? am întrebat-o răgușit.

Am înaintat puțin, înghesuind-o și mai mult în ușa cabinei.

Rosie a dat aprobator din cap.

— Și acum e la fel. Dacă vreau să mă port ca un gentleman, trebuie să mă îndepărtez de tine, să-ți dau sacoul meu ca să-l îmbraci și să te duc acasă.

Rosie s-a foit, încercând să scape din strânsoare. Văzând că nu îi dau drumul, m-a privit în ochi și a spus:

— Nu. Nu vreau să te îndepărtezi.

Dorința din privirea ei și felul în care s-a înfiorat au rupt ultimul zăgaz și au stârnit în mine ceva sălbatic.

— Ține-ți mâinile acolo! am mârâit, apăsându-i încheieturile. Deci vrei să fiu păcătos. Ar fi atât de ușor, Rosie…

Mi-am trecut degetele peste sânii ei și m-am jucat cu sfârcurile care împungeau dantela sutienului, după care am coborât mai mult și am ajuns la tivul chiloților. Am tras ușor de materialul subțire, iar gândurile care-mi zburau prin minte mi-au accelerat amețitor pulsul.

— Aș putea să dau bucățica asta de dantelă la o parte și să te fac să te simți bine. Aș putea să ți-o trag cu degetele.

A scos un scâncet de dorință. Sunetul ăsta și imaginea buzelor lui Rosie întredeschise într-un geamăt de plăcere mi-au provocat o erecție atât de puternică, încât am reacționat automat; m-am

împins în ea. Mi-am apăsat șoldurile pe ale ei dintr-o singură opintire rapidă, sălbatică.

Strângeam tivul chiloților ei între degete, agățându-mă cu disperare de ultimul meu dram de rațiune.

— Ah, Rosie! am murmurat. Ce caută un înger ca tine cu un om ca mine?

Rosie a scos un sunet aspru, gâtuit, după care mi-a șoptit numele.

— Rosie? a strigat o voce familiară, destrămând instantaneu vraja momentului. Rosie, ești aici?

Am înjurat în barbă și am încremenit, lipit de corpul ei. A închis ochii. Am încercat să mă adun, să domolesc ce se întâmpla în mintea mea, în pieptul meu, în pantalonii mei.

— Bună, Rosie! a zis Lina, pe un ton neliniștit. Doamne! Te-am căutat peste tot.

Rosie a deschis ochii.

— Da, Lina. Sunt aici. Bună!

S-a uitat la mine. M-am forțat să-i zâmbesc relaxat, apoi am sărutat-o pe frunte.

— În sfârșit! a exclamat vară-mea. Ce s-a întâmplat? Ai dispărut. Te-am căutat, dar nu te găseam.

Rosie a deschis gura, dar nu a scos niciun cuvânt.

— L-ai văzut cuva pe Lucas? Nici pe el nu-l găsim.

Rosie se chinuia să găsească un răspuns, să ofere o justificare pentru faptul că noi doi eram împreună într-o cabină de toaletă. Să explice de ce era pe jumătate dezbrăcată și de ce eu aveam o expresie de om nebun și ditamai erecția.

— Aaron e la toaleta bărbaților. Îl caută pe Lucas, a adăugat Lina.

Buzele lui Rosie fremătau. Am înțeles care era dilema ei și ce trebuia să fac.

Am clătinat din cap și am mimat din buze: „Nu sunt aici". Rosie s-a încruntat.

— Hei! a strigat Lina. Te simți bine?

Din nou, i-am făcut semn să se prefacă. Să se poarte ca și cum eu nu eram aici.

— Da, a răspuns Rosie, ferindu-și privirea. Un tip și-a vărsat băutura pe mine. Am venit aici să mă usuc.

— Aoleu! Ce nașpa! Te descurci singură sau vrei să intru, să te ajut…

— Nu! a strigat Rosie imediat. Mă descurc.

Se înroșise foarte tare în obraji. Cel mai probabil, fiindcă acum treizeci de secunde o pipăiam ca un nemernic excitat.

— Deci Lucas e în sala de bal? a chicotit Lina. Sper că nu se ascunde acolo, cu tine.

Comentariul a descumpănit-o pe Rosie. O înțelegeam. Lina se exprimase foarte clar: nu era deloc de acord cu posibilitatea ca eu și Rosie să alcătuim un cuplu.

— Sigur că nu, a zis Rosie, cu un hohot de râs forțat. Eu și Lucas într-o cabină de toaletă! Ce nebunie!

Am ridicat rochia de pe podea — aterizase acolo când sărisem ca un animal pe Rosie — și, cât mai tăcut cu putință, am ajutat-o să se îmbrace. Abia când era complet îmbrăcată s-a uitat în ochii mei.

I-am șoptit:

— Ieși tu prima. O să aștept.

Rosie i s-a alăturat verișoarei mele. Au ieșit din baie, lăsându-mă singur cu gândurile mele. Așteptam să se îndepărteze suficient încât să pot ieși fără să fiu surprins în fapt.

Până acum, niciodată nu permisesem cuiva să-mi influențeze purtarea. Nu îngăduisem ca oamenii sau opiniile lor să dicteze felul în care-mi trăiesc viața: cu cine mă împrietenesc, cu cine ies la întâlniri sau cu cine fac sex. Nu-mi păsase niciodată. Nu dădeam doi bani pe ce credea Lina despre posibilitatea ca eu și Rosie să fim un cuplu.

Îmi păsa numai de Rosie. De încrederea pe care o aveam în mine, de prietenia noastră. Voiam să mă port corect cu ea. Voiam să aibă parte de tot ce-și dorea. Pentru că merita *totul*.

Și pentru că o să pleci, mi-am zis.

Mda. Și de asta.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Rosie

La o săptămână după balul mascat, am priceput două lucruri.

Primul: ceea ce se petrecuse între mine și Lucas în cabina de toaletă nu schimbase absolut deloc relația dintre noi, deși crezusem contrariul. Zâmbetele lui nu au devenit mai reținute și nici mai rare. Rutina noastră era aceeași: Lucas gătea în fiecare seară, în timp ce eu îl urmăream de la locul meu, așezată la insula de bucătărie. După cină, ne uitam la câteva episoade din serialul nostru. Când ne duceam la culcare, mă întreba câte cuvinte scrisesem în ziua respectivă, iar eu îl rugam să-mi spună cum își petrecuse ziua.

În sfârșit, scriam!

Deși încă nu se încheiaseră, experimentul și documentarea noastră funcționau deja. Lucas putea fi numit, cu adevărat, *muza* mea. Descoperirea asta era atât palpitantă, cât și înspăimântătoare.

Eram prieteni. Locuiam împreună. Ieșeam la întâlniri care nu erau reale și nici menite să ajute la progresul unei relații adevărate. Trăiam împreună momente fierbinți, în cabine de toaletă, și apoi ne vedeam de viață de parcă n-ar fi fost decât un vis.

A doua revelație: jocul nostru era periculos. Indiferent cât de mult mă ajuta aranjamentul ăsta, faptul că șederea lui Lucas în

New York și existența lui în viața mea aveau o dată de expirare mă frământa din ce în ce mai tare. Îmi doream să mă bucur de prezența lui cât de mult puteam, înainte să plece.

Și, după cum se dovedise, eram dispusă să nu țin seama de consecințe.

De parcă aș fi putut ignora că-i simțeam mereu atingerea mâinilor pe pielea mea! De parcă aș fi fost capabilă să mă prefac că nu-mi amintesc ce cuvinte îmi șoptise la ureche! Încheiaserăm un pact. Declaraserăm că nu vom permite acestui experiment să schimbe relația dintre noi, să ne afecteze prietenia. Îmi promisese că nu se va îndrăgosti de mine. Poate de aceea atitudinea lui nu se schimbase deloc, după cele întâmplate la balul mascat.

— Ți-ai terminat cafeaua, Rosie? a întrebat Sally, *barista* din cafeneaua mea preferată din Manhattan, readucându-mă cu picioarele pe pământ. Pot să iau cana?

— Da. Mulțumesc! Apropo, noile rulouri cu scorțișoară sunt grozave. Vreau să iau câteva la pachet.

Lui Lucas i-ar fi plăcut la nebunie.

— Să-ți mai aduc unul acum? Am impresia că lucrezi, a zis Sally, după care a făcut semn spre laptopul meu. Ți-ar prinde bine puțină energie în plus.

— Mersi de sugestie, dar nu-i nevoie. Cred c-o să închei munca pe ziua de azi și o să mă duc acasă în curând.

A dat aprobator din cap și a pus pe o tavă cana mea goală.

Deodată, mi-a atras atenția un bărbat așezat la tejghea. Purta un smoching negru, elegant și bătea din picior. În atmosfera relaxată a cafenelei, omul ăsta ieșea în evidență.

Am început să-mi imaginez posibilele motive care îl purtaseră în cafeneaua asta. Poate că se ducea la o gală — o chestie destul de obișnuită aici, în Manhattan. Sau poate că se *întorcea* de la vreo gală și avea mare nevoie de cofeină. Sau — cine știe? — plecase pe furiș de la un eveniment. Ori poate că era… un mire fugar!

Uite un subiect bun pentru un roman: mirele fugar o părăsește pe mireasă la altar și se îndrăgostește la prima vedere de o chelneriță. Sau de un patiser. Sau de o tipă pe ale cărei haine își varsă cafeaua, în graba lui de a fugi.

Zâmbeam în sinea mea, gândindu-mă că mi-ar plăcea la nebunie să citesc un asemenea roman de dragoste.

Brusc, bărbatul s-a răsucit spre mine.

A făcut ochii mari imediat ce m-a recunoscut.

Mirele Fugar era Aiden Castillo, tipul care se ocupa de reparațiile din apartamentul meu.

Mi-a făcut șovăitor cu mâna, iar eu l-am salutat cu un gest al capului. Și-a luat cafeaua și s-a apropiat de mine. Am constatat că în ziua când ne cunoscuserăm trecusem cu vederea cât de chipeș era Aiden Castillo.

M-a luat gura pe dinainte:

— Arătați minunat, domnule Castillo.

A ridicat din sprâncene, așa că am încercat să explic.

— Mda… E un mod bizar de a spune: „Salut, ce faci?".

Domnul Castillo a râs.

— Mulțumesc pentru compliment! a răspuns, apoi a coborât glasul, în chip conspirativ: Deși, sincer vorbind, urăsc smochingul ăsta. După ziua pe care am avut-o, abia aștept să-l dau jos.

Deși eram curioasă, nu era politicos să-l rog să-mi dea detalii. M-am mulțumit să comentez:

— Ce păcat!

De la masa cea mai apropiată de fereastră au izbucnit chicote zgomotoase. Privind în direcția aceea, am văzut un grup de adolescenți.

— Știți ce? S-ar putea să aveți un mic fan-club acolo. Pun pariu că ar fi foarte dezamăgiți să audă că sunteți nerăbdător să vă descotorosiți de smoching.

Chipul lui a căpătat o expresie amuzată.

— N-aș vrea să-i dezamăgesc, așa că rămâne între noi ce-am zis adineauri.

Era un tip de treabă.

Brusc, mi-am amintit de clipele când bocisem la pieptul lui Lucas.

— Vă datorez scuze. Bănuiesc că vizita dumneavoastră în apartamentul meu a fost cam stânjenitoare. Vreau să vă spun că-mi pare rău.

A fluturat din mână.

— Nu-i nevoie să vă cereți scuze. N-are rost să ne prefacem că cumnatul meu nu-i un nesimțit.

— Deci sunteți rudă cu domnul Allen?

— Mda, a încuviințat cu un oftat. Apropo: nu știu dacă v-a sunat să vă dea vestea.

M-am încruntat.

Vestea? Ce veste?

— Aha…, a zis domnul Castillo. Deci nu v-a sunat. De regulă, nu vorbesc despre muncă în ziua mea liberă, dar în cazul ăsta o să fac o excepție. Apartamentul dumneavoastră o să fie gata în curând. Vineri, cel mai probabil, vă puteți muta înapoi.

Vineri.

Adică peste cinci zile. În mai puțin de-o săptămână.

A zâmbit, iar eu m-am gândit la rânjetul lui Lucas. Am descoperit că zâmbetul domnului Castillo nu stârnea nimic în mine.

M-a cuprins dezamăgirea că nu aveam să mai locuiesc cu Lucas. În scurt timp, cele patru întâlniri experimentale urmau să se epuizeze. Eram la a treia întâlnire, dacă o puneam la socoteală și seara balului mascat de Halloween.

După ce munca noastră de cercetare urma să se încheie, nu mai aveam motiv să petrec timp cu Lucas. Mai ales dacă n-am mai fi locuit împreună.

Pe deasupra, trebuia să plece din New York.

Am tras adânc aer în piept și m-am silit să par entuziasmată:

— Grozav! E chiar foarte bine. Minunat! Mulțumesc!

Nu prea eram convingătoare.

Mă blestemam în sinea mea pentru că mă purtam așa de prostesc. Ar fi trebuit să fiu fericită. Primisem o veste bună.

— Scuze! Sunt pur și simplu…

De ce mi se uscase gâtul?

— Sunt obosită. De-asta nu se vede pe fața mea că mă bucur. Dar sunt încântată. Mulțumesc că m-ați anunțat, domnule Castillo!

Replica a părut să-l mulțumească. Mi s-a adresat, cu un zâmbet:

— Te rog, spune-mi „Aiden"!

— Ăăă… sigur! Iar tu poți să-mi spui „Rosie".

— Perfect! Știi, chiar sunt bucuros că ne-am întâlnit. Mă întrebam: acum, că noi…

S-a deschis ușa cafenelei. Când l-am observat pe tipul care tocmai intrase, vocea lui Aiden parcă s-a estompat.

Deși îi spusesem lui Lucas că o să lucrez aici, tot mi-a sărit inima din piept când l-am văzut. Simțeam o bucurie dulce, copleșitoare.

M-a văzut imediat. Purta șapca albastră, inscripționată cu mesajul *I ♥ NYC*. Pe față i se întindea acel zâmbet luminos pe care îl doream numai pentru mine. Pentru *mine*, nu pentru colega lui de apartament; nu pentru amica lui.

S-a apropiat de masa mea, cu ochii pironiți într-ai mei. Pășea foarte hotărât.

S-a oprit lângă Aiden și m-a salutat:

— Bună, *preciosa*!

— Bună!

Căutasem cuvântul *preciosa* în dicționar. Știam ce înseamnă. Devenise cuvântul meu preferat, mai ales fiindcă Lucas îl folosea de fiecare dată când mi se adresa.

Preciosa. Frumoasă. Prețioasă. Minunată.

Aiden și-a dres glasul, ceea ce mi-a amintit că încă era aici. Judecând după expresia lui, aștepta ceva. Oare ce anume?

— Deci ce părere ai, Rosie? a întrebat Aiden, puțin încruntat. Știu un loc drăguț. Nu e departe.

Rahat! Habar n-aveam ce mă întrebase. Fusesem distrasă, amețită de sosirea lui Lucas. De acel *preciosa* rostit de buzele ei. De el, cu totul.

Zâmbetul lui Aiden s-a șters.

— Îți spuneam că, dacă ai terminat aici, am putea ieși să mâncăm ceva împreună, a adăugat.

De uimire, sprâncenele mele s-au arcuit. *Mă invita să ieșim împreună?*

Stânjenit, s-a scărpinat la ceafă.

— Ziceam că, dacă nu te deranjează smochingul sau fan-clubul meu, am putea merge cu mașina până acolo. Speram ca tu…

Lui Aiden i-a scăpat un hohot jenat. A roșit și a adăugat:

— Dar probabil am înțeles total aiurea.

Obrajii mi-au luat foc.

Lucas stătea pe loc, fără o vorbă. Pur și simplu ne privea în liniște. Probabil se simțea stânjenit și se gândea că facă o glumă, ca să mai risipească tensiunea.

Mă străduiam să găsesc un răspuns.

— Păi… De fapt, ați înțeles bine, domnule Castillo. Smochingul e minunat. Sunteți foarte chipeș.

Mi-am concentrat atenția asupra lui Lucas. Nu mi-a scăpat că era încordat. S-a uitat rapid în jos, la propriile haine.

Am observat o sacoșă în mâna lui. Am recunoscut imediat logoul restaurantului de unde luam uneori mâncare la pachet.

M-am uitat iar la domnul Castillo.

— Nu mă deranjează să-mi zici „Aiden”.

Cu colțul ochiului, am văzut că Lucas avea o expresie voit neutră și un zâmbet cam rigid. Nu-mi plăcea deloc zâmbetul ăsta silit.

— Lucas, îl ții minte pe Aiden? El se ocupă de reparații în apartamentul meu.

— Da, îmi amintesc.

— Mă bucur să te revăd, Lucas, a zis Aiden, întorcându-i zâmbetul. Tu și Rosie sunteți…

Mi-a stat inima în loc. După cele mai lungi cinci secunde din viața mea, Lucas a zis:

— Suntem prieteni.

Aș minți să spun că răspunsul lui nu m-a durut un pic, deși era adevărat.

Am bătut din palme.

— OK, perfect! Toată lumea își amintește de toată lumea. Ce bine! Excelent!

M-am uitat rapid de la unul la celălalt. În sfârșit, privirea mea s-a oprit asupra lui Aiden, căruia încă îi datoram un răspuns.

Prieteni.

Lucas și cu mine eram prieteni.

Prin urmare, aș fi putut accepta invitația lui Aiden. Avea să fie doar o cină. Poate că era bine să mă duc. Însă bănuiam că în sacoșa lui Lucas erau două porții de mâncare. Deja plănuise să luăm cina împreună, așa cum făceam zilnic. Și, deși probabil că pentru el nu însemna nimic mai mult decât că lua masa cu colega lui de apartament, cu amica lui, pentru mine era important. Atât de important, încât acum îmi dădeam seama cât de mult îmi doream ca Lucas să fie cel care mă invitase în oraș, la o întâlnire. Una adevărată.

Dar Lucas nu mai ieșea la întâlniri pe bune. Se exprimase clar în privința asta.

— Mulțumesc pentru invitație, Aiden! i-am zis, adresându-i un zâmbet politicos. Dar cred că o să mă duc acasă.

Eram ocupată să evaluez reacția lui Aiden, pentru că mă neliniștea gândul de a-i dezamăgi pe ceilalți și pentru că îl simpatizam și îmi era teamă că îl făcusem să se simtă jenat.

Lucas a intervenit:

— Rosie merge acasă, cu mine.

Tonul lui nu a fost nici răstit, nici aspru. Ba chiar vorbise lipsit de emoție — o chestie foarte rară pentru el. Și totuși, cuvintele „cu mine" fuseseră pronunțate atât de pătrunzător și aveau atâta importanță pentru mine, încât știam că aveau să-mi rămână întipărite în minte pentru multă vreme.

Pentru că Lucas vorbise ca și cum eram a lui.

Am simțit nevoia să-i dau o explicație lui Aiden.

— Mda. Momentan locuim împreună, cât timp se fac reparații în apartamentul meu.

Luându-mă după expresia lui, Aiden pricepuse.

— Aha! Înțeleg, a spus Aiden. OK. Atunci, Ed — adică domnul Allen — o să te sune săptămâna asta, ca să discutați detalii despre mutarea ta înapoi, a zis: Să ai o seară frumoasă, Rosie! La revedere, Lucas!

Și astfel, Aiden a ieșit pe ușa cafenelei.

Lucas mă fixa cu privirea.

— Te muți la tine acasă?

Am început să-mi strâng lucrurile și să le pun în geanta de laptop.

M-am prefăcut entuziasmată:

— Da. Aiden mi-a zis că vinerea asta o să mă pot muta înapoi. Ura!

Lucas a ezitat preț de o clipă, dar apoi un zâmbet autentic — nu cel pe care-l afișase până acum — i-a apărut pe față.

— E grozav, Ro!

M-a tras la pieptul lui. M-am lipit imediat de el, pentru că eram nesăbuită și neajutorată când venea vorba despre Lucas.

— E o veste minunată, a adăugat colegul meu de apartament.

Bine că măcar unul dintre noi o considera minunată.

Mi-a dat drumul, iar eu m-am clătinat pe picioare. Mi-am făcut de lucru cu fermoarul gecii, încercând să-mi ascund buimăceala.

— Ar trebui să sărbătorim, a sugerat Lucas, iar eu am încuviințat cu și mai mult entuziasm prefăcut. Ce bine că am cumpărat Chicken Karaage pentru două persoane!

Mi s-a strâns inima. Nu mă înșelasem: îmi cumpărase și mie cina.

— Poate c-o să desfacem o sticlă cu vin.

— Sună grozav, am zis, reușind să-mi compun un zâmbet ezitant.

Lucas s-a întins după geanta mea de laptop și și-a petrecut-o de-a curmezișul umerilor.

— Atunci, hai acasă! Ia-o înainte, *preciosa*!

Picioarele mi-au șovăit când am auzit iar acel cuvânt.

Hai acasă!

Acasă. Cu Lucas.

Dar situația asta nu avea să mai dureze mult.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Lucas

Gelozie. Era un sentiment nou.

Nu se asemăna cu acele reacții instinctive rapide, nechibzuite pe care le avusesem în trecut. Această emoție era mai degrabă intensă decât trecătoare și, cu siguranță, nu nechibzuită. Era gelozie în adevăratul sens al cuvântului: când sângele îți fierbe în vene, stomacul ți se strânge ghem și simți nevoia să mârâi ca o fiară.

Dorisem să zic ceva atunci, în cafenea. Dorisem să-mi marchez teritoriul și să o revendic pe Rosie. Să-i zic lui Aiden: „E *a mea*!".

Să mă port ca un animal. Exact cum mă purtasem la petrecerea de Halloween.

Dar n-ar fi trebuit să mă gândesc la ce se petrecuse în seara aceea.

Încercasem din răsputeri să-mi abat mintea în altă parte, dar în zadar. Încercasem să mă prefac că nu mă gândeam doar la momentele acelea din cabina de toaletă, când Rosie își mușcase buza de jos, sau când se apropiase de mine și-i simțisem parfumul. Sau când ni se atinseseră mâinile, în timp ce ne întindeam după sare și după popcornul cu caramel pe care i-l pregătisem.

În unele zile, găseam un pretext s-o ating. Îi spuneam că are ceva în păr. Sau că mi se păruse că are o scamă pe haine. Uneori, mă întindeam spre ea fără să născocesc vreun motiv, așa că pur și

simplu îi zâmbeam cu toată gura, ca un idiot, și speram să nu se supere pe mine.

Iar acum eram gelos. De parcă aveam vreun drept să pretind că Rosie era a mea, după câteva ieșiri romantice experimentale și după ce-i șoptisem câteva nimicuri la ureche.

Cum de îndrăzneam să cred că e a mea?

Ea merita bărbați în smoching, care să o scoată la restaurante pretențioase, în Manhattan. Pe când eu… nu dețineam un smoching. Nu aveam nici măcar o cămașă sau un sacou, pentru numele lui Dumnezeu!

Eram de tot râsul.

Nu-i de mirare că Linei îi sărea țandăra la gândul că între mine și Rosie se înfiripase ceva.

Rosie m-a strigat pe nume.

Tocmai ieșeam din stația de metrou cea mai apropiată de apartamentul nostru.

Apartamentul care, de fapt, nici măcar nu era al nostru. În plus, nu aveam să-l mai împărțim pentru multă vreme. Am oftat.

— Da, Ro.

— M-am tot gândit… De fapt, nu mă gândesc la asta de multă vreme, dar mă întrebam: știi, fiindcă acum scriu, iar experimentul nostru funcționează, oare toate astea mai au sens?

Am strâns toartele sacoșei între degete.

— La ce te referi?

— Păi, deja m-ai ajutat foarte mult. Acum sunt pe drumul cel bun. Nu mai sunt pierdută, nu mai bâjbâi prin ceață. Pe deasupra, am stabilit că n-o să permitem ca faptul că ieșim la întâlniri să ne provoace stânjeneală, dar… Lucas, a fost cam jenantă situația de adineauri, din cafenea, așa că…

A tăcut. Se uita oriunde, numai la mine nu, iar asta nu-mi plăcea.

M-am oprit pe trotuar și am așteptat să mă privească în ochi.

— Vrei să ieși la întâlniri cu Aiden? am întrebat-o cât mai nonșalant cu putință. Să ieși la întâlniri adevărate?

Imediat, am vrut să retrag cuvântul *adevărate*. Ceea ce se petrecuse între noi la acele ieșiri experimentale sau chiar la Balul Mascat nu fusese o prefăcătorie, ceva forțat, *neadevărat*. Dar, dacă ea își dorea întâlniri adevărate cu alți bărbați, cine eram eu s-o opresc?

— Poate că vreau ceva pe bune. Nu neapărat cu Aiden, dar poate că vreau întâlniri adevărate.

Bineînțeles că își dorea așa ceva.

Parcă încasasem o lovitură în stomac. Puteam să-i ofer astfel de întâlniri? Nu. În scurt timp, urma să plec. Îmi doream să-i ofer lucruri pe care nu le aveam și pe care nu i le puteam dărui.

— Cele trei ieșiri experimentale pe care le-am avut noi au fost mai mult decât aș fi putut cere.

— *Două* întâlniri, am subliniat, punându-mi cu blândețe o palmă pe spatele ei și pășind mai departe. Am ieșit doar de două ori, Ro.

— Credeam că punem la socoteală și seara cu balul.

Mi-am aranjat pe umăr breteaua genții pentru laptop, ca să nu fac ceva stupid sau nesăbuit.

— De ce s-o punem la socoteală? N-am plănuit-o eu. De fapt, n-am făcut absolut nimic în seara aia.

A treia etapă. Îndrăgostire. Intimitate. Seducție. Îmi aminteam ce-mi spusese Rosie. Mă gândisem foarte mult la cuvintele ei.

— Ba ai făcut, Lucas, m-a contrazis ea. În a treia etapă, conexiunea fizică preia frâiele. Îndrăgostirea devine palpabilă. E vorba despre dărâmarea obstacolului care te ține în loc și despre a renunța la rețineri. Să vezi dacă persoana respectivă te atrage suficient încât să vrei ca relația să avanseze. Să treacă la intimitate fizică.

— Înțeleg.

Jenată, Rosie a chicotit.

— Nu cred că am fost vreodată sedusă în adevăratul sens al cuvântului, mi-a mărturisit ea. Adică, sigur, toți tipii cu care am ieșit la întâlniri au spus ori au făcut anumite chestii ca să se culce cu mine. Și trebuie să zic că le-a mers.

Încheieturile degetelor mi s-au albit.

— Dar niciodată nu mi s-a întâmplat ca… știi tu… Ca azi.

— Rosie…

— Nu vreau să fie o situație ciudată între noi, a zis Rosie, oprindu-se în fața mea. Atunci, în cabina de toaletă, mi-am pierdut capul pentru o clipă, a adăugat și s-a îmbujorat. La urma urmei, a trebuit să te forțez să te uiți la mine. De dragul experimentului.

— M-ai forțat? am izbucnit. Crezi că a trebuit să mă obligi să mă uit la tine?

— Nu-i nevoie să-mi explici. M-am exprimat greșit.

Am scrâșnit din dinți. Neîncrederea mea s-a transformat în frustrare. Cum de se putuse gândi că eu…

— Rosie…

M-am apropiat cât de mult posibil de ea, însă fără s-o ating. Dacă o atingeam, m-aș fi năpustit asupra ei.

— Dacă n-am fi prieteni buni, te-aș duce într-un loc întunecat și aș smulge cu dinții hainele de pe tine. Doar ca să te văd și să te am numai pentru mine.

Și-a umezit buzele, iar eu am făcut mari eforturi să mă controlez. Doamne! Îmi doream s-o ating, s-o ling, s-o sărut peste tot.

Am luat-o de mână și mi-am continuat drumul.

— N-ai decât să pui la socoteală și petrecerea de Halloween drept întâlnire experimentală, i-am zis. Dar am căzut de acord c-o să avem patru întâlniri.

Degetele lui Rosie le strângeau pe ale mele.

— Deja am plănuit următoarea ieșire. Să fii liberă joi seară!

Apoi mi-am amintit de „minunata" veste dată de Aiden Castillo.

— Sau, dacă vrei să-ți faci bagajele joi, aș putea să te ajut și să amânăm întâlnirea. Bănuiesc că…

— Nu-i nevoie să amânăm. Joi seară e perfect.

Am încuviințat și apoi am închis gura, ca să nu zic vreo prostie.

Câteva minute mai târziu, urcam scările spre apartament, ținând-o pe Rosie de mână, când ea mi-a zis:

— Sper… sper ca asta să te facă fericit.

Poftim?

Am rămas cu gura căscată când am văzut că ușa apartamentului stătea larg deschisă. Dinăuntru au răzbătut strigăte, după care o încâlceală de blană neagră a țâșnit spre mine.

— *Pero qué cojones…*

Am fost dărâmat din picioare și am aterizat cu fundul pe podeaua rece. Un ghem moale, cald și plin de energie s-a cuibărit la mine în brațe.

— *¡Te dije que lo sujetaras!*[1] s-a auzit din apartament.

M-am uitat în jos. Sentimentul nespus de plăcut iscat de vederea ghemului blănos m-a lovit din plin.

— Taco! am zis, cu voce sugrumată de emoție. *Taco, chico. ¿Qué haces aqui?*[2]

Ciobănescul meu belgian a sărit din brațele mele, mi-a dat ocol, după care s-a urcat pe mine și m-a lins pe obraz.

Rămăsesem fără cuvinte. Faptul că îmi vedeam câinele mă umplea de bucurie.

L-am pupat zdravăn pe bot.

— Nu pot să cred că ești aici!

L-am bătut ușor pe spinare, iar el a scheunat.

— Și mie mi-a fost dor de tine, *chico*.

[1] „Ți-am zis să-l ții!"

[2] „Taco, băiete! Ce faci aici?"

Doamne, chiar îmi fusese dor!

Rosie stătea în dreapta mea, surâzând printre lacrimi.

— Taco e aici, i-am zis, de parcă nu era evident.

Rosie a dat din cap, cu un surâs radios. A aruncat o privire spre piciorul meu drept.

— Mă simt foarte bine, i-am șoptit.

— *¡Hermanito!* m-a strigat o voce pe care nu mă așteptam s-o aud. *Este perro es incontrolable.*

„Frățioare, câinele ăsta nu poate fi controlat."

— Charo?

Și soră-mea era aici. Se sprijinea de cadrul ușii.

În spatele ei au mai apărut două capete: vară-mea și Aaron, care stătea în spatele ei.

— Surpriză! a strigat Lina. De fapt, Charo și Taco sunt surpriza. Eu și Aaron am venit aici doar pentru distracție. Și ca să te rugăm să ni-l lași pe Taco mâine.

— Dar… cum ați reușit? am îngăimat.

Charo a ridicat din umeri.

— Aveam chef de o mică aventură. O știi pe Tía Tere? Verișoara celei mai bune prietene ale ei este stewardesă și..

— Charo! s-a băgat Lina. *No te enrolles.*[1]

Soră-mea a oftat:

— *Ay*, în fine… Am zburat până aici ca să te vedem. Taco era și mai nerăbdător decât mine. O să stea cu tine. Eu o să rămân vreo două zile cu Lina și cu Aaron, iar după aceea zbor spre Boston, unde s-a mutat prietena mea Alicia, anul trecut, după ce…

Lina i-a dat soră-mii un ghiont, ca s-o facă să tacă.

Taco se calmase puțin. Stătea ghemuit între genunchii mei. L-am scărpinat între urechi.

— Cum ai zburat cu el, Charo?

[1] „N-o mai lălăi!"

— Păi…, a zis soră-mea, zâmbind poznaș. Ne-am asigurat că Taco e în siguranță și călătorește comod.

Mă pregăteam să le mulțumesc și să le spun că gestul ăsta însemna enorm pentru mine, dar Charo mi-a luat-o înainte:

— Rosie s-a ocupat de toate.

M-am uitat imediat la colega mea de apartament. Rosie făcuse ochii mari.

— Ea a completat toate documentele de care aveam nevoie ca să pot zbura cu Taco. Și a plătit biletul pentru Taco. De fapt, să venim în America a fost ideea ei.

— Trebuia să fie un secret, Charo, a mormăit Rosie, îmbujorându-se.

— *¡Ay, mujer!* a râs Charo. Ești de-a casei. Când faci parte din familie, nu există secrete.

Posibilitatea ca Rosie să facă parte din familia mea îmi umplea inima de emoție.

— Tu ai făcut asta, Ro? am întrebat-o. Pentru mine?

Rosie a ridicat din umeri, cu modestie.

— Lina a zis că Taco e antrenat să ofere sprijin emoțional, iar Charo…

— Totul s-a rezolvat, a întrerupt-o soră-mea. Nu-i nevoie să intrăm în detalii.

Încercam să pun lucrurile cap la cap. Observasem că Charo o împiedicase pe Rosie să zică mai multe. Nu înțelegeam ce semnificație avea prezența lui Taco. Rosie făcuse toate aranjamentele. Pentru mine. Ca să mă facă fericit.

Îmi venea să îngenunchez la picioarele ei. Nimeni nu făcuse pentru mine un gest atât de frumos, atât de personal, menit să-mi aducă fericire.

Voiam s-o iau în brațe și să-i mulțumesc, să mă asigur că știa cât de recunoscător eram. La naiba! O doream mai mult ca niciodată.

Taco a lătrat și m-a smuls din gândurile mele. Rosie a pășit ezitant spre câinele meu, cu mâna întinsă.

— Pot să-l mângâi?

— Bineînțeles. Nu mușcă.

Când Rosie s-a lăsat pe vine, lângă noi, am adăugat încet, astfel încât să mă audă numai ea:

— Eu, pe de altă parte, te-aș devora imediat.

Rosie a pufnit, de parcă glumisem. Dar nu era o glumă. Aș fi fost în stare s-o devorez. Și aș fi început cu gura ei.

— Vreau ca Taco să mă placă.

— Rosie, i-am zis, conștient de prezența celorlalți. Taco o să te adore.

Prietenul meu blănos a sărit vesel pe Rosie și a pus-o la pământ. O lingea pe față, iar Rosie râdea de parcă era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

Nu puteam să neg că eram gelos pe câinele meu, pentru că era în brațele ei, liber să o „sărute" pe toată fața.

Ah, gelozie! Era o cunoștință veche.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Rosie

Ceva se schimbase cu privire la Lucas.

Nu era vorba numai despre cămașă și costum.

Și nu era nici faptul că își aranjase părul într-un fel care mă îndemna să-mi strecor degetele prin el.

Era vorba despre felul cum zâmbea, cum se mișca și chiar cum respira în preajma mea se schimbase. În plus, îmi șoptise la ureche cât de frumoasă sunt în seara asta. Își pusese mâna pe talia mea când intraserăm în restaurantul Alexiei. Intensitatea pe care o simțisem și altădată din partea lui a revenit, însă de data asta părea altfel. Mai profundă, ca o forță imposibil de evitat.

Ca gravitația.

M-am uitat în jur, atentă la fiecare detaliu din restaurantul Zarato. Locul ăsta mă dădea pe spate. Mi se părea că suntem într-o bulă protectoare, într-un vis în care nu eram meniți să fim doar prieteni sau colegi de apartament. Un vis în care scopul acestei seri nu era să mă ajute să scriu și în care prezența lui Lucas în viața mea nu avea o dată de expirare. Un vis în care relația noastră era reală, permanentă.

Am oftat, revenind la realitate și simțind cum bula aceea se subțiază.

Dar nu s-a spart, mi-am zis în sinea mea. *Încă mă pot bucura de seara asta.*

Era prima oară când luam cina într-un astfel de restaurant. Voiam să mă asigur că mă bucur de experiență la fel de mult cum mă bucuram de compania bărbatului uimitor de lângă mine.

Atmosfera era elegantă, dar relaxată. Am fost conduși spre barul făcut din fier forjat, lustruit, în formă de potcoavă.

Lucas m-a atins ușor între omoplații dezgoliți, stârnindu-mi un fior plăcut pe brațe. Deși azi temperatura scăzuse și nori grei se adunaseră deasupra New Yorkului, îmi părea bine că hotărâsem să port o rochie cu spatele gol.

— Pari fericită, a zis Lucas. Ți-a plăcut totul?

— Chiar sunt fericită.

I-am zâmbit, iar când ochii lui au poposit pe buzele mele, privirea i-a devenit mai pătrunzătoare.

— Totul a fost uimitor. Mulțumesc foarte mult că m-ai adus aici!

— În seara asta, n-aș vrea să am lângă mine pe nimeni altcineva, Rosie.

Mi-a sărit inima din piept. Îmi doream să aud mai mult.

M-am pomenit că întreb prostește:

— Nici măcar pe Taco?

A răspuns cu cea mai mare seriozitate:

— Nu. Tu ești singura pe care o vreau aici, mâncând cu mine și stând atât de aproape, încât mi-e foarte greu să-mi țin mâinile acasă.

Am rămas fără cuvinte.

Inima îmi bubuia în piept. Pulsul meu reverbera în tot felul de zone… interesante.

Trebuia să spun ceva, să continui conversația.

— Cred… cred că am o nouă obsesie: amestecul dintre bucătăria argentiniană și cea japoneză.

— Alexia și Akane au făcut o treabă uimitoare cu meniul. N-aș putea să spun ce mi-a plăcut mai mult din tot ce ne-au servit.

Aflasem că amestecul celor două tipuri de gastronomii de la Zarato se întâmplase numai după ce Alexia se îndrăgostise și se căsătorise cu Akane, care lucra drept *sous-chef*. Astfel, crescuseră reputația și poziția restaurantului în topuri, ne explicase Alexia, în timp ce ne prezenta rapid restaurantul și bucătăria. În timpul acestui tur, ochii lui Lucas sclipiseră, plini de un interes pe care îl dădea la iveală numai atunci când gătea. Fusese atât de captivat de tot ce vedea aici, încât nu observase că-l studiam. Voiam să-mi întipăresc totul în memorie.

Lucas își plimba degetele de-a lungul unei bretele subțiri a rochiei mele.

— Care a fost mâncarea ta preferată? Ce ți-a plăcut cel mai mult?

Eram tentată să-i răspund: *Tu ești preferatul meu. Tu mi-ai plăcut cel mai mult.*

— Totul.

— Știu că ți-a plăcut ceva în mod special, a zis cu un zâmbet atotcunoscător. Și cred că pot să ghicesc ce anume, dar vreau să aud de la tine.

Deja mă cunoaște foarte bine.

— Preferatul meu a fost *mochi*.

— Mi-am dat seama încă de când ai luat prima înghițitură, Rosie. Ți-a plăcut umplutura *dulce de leche*, nu-i așa?

Am aprobat din cap, oftând la auzul cuvintelor în spaniolă. Modul în care rostea cuvintele în limba lui maternă mă fascina.

— Ce-a fost asta, Rosie? De ce ai oftat?

Degetul care mă mângâiase pe spate s-a mutat pe obrazul meu, acum înfierbântat.

— Ești așa de drăgălașă când te îmbujorezi! Din ce cauză, Rosie? Ce anume te-a înfierbântat? m-a iscodit Lucas, cu voce joasă.

Cuvintele lui au avut un efect uimitor asupra zonei sensibile dintre coapsele mele. S-au scurs câteva secunde bune, însă n-am dat niciun răspuns. Sincer, nici nu credeam că pot.

— Hei!

Lucas m-a tras ușor de o buclă, apoi mi-a petrecut-o după ureche cu atâta blândețe, încât m-a lăsat din nou fără suflare.

— Nu fi timidă, Rosie! Sunt eu, Lucas.

Tocmai asta era problema. Eram atât de ușor de citit, atât de tulburată pentru că Lucas era de față. Într-un sfârșit, am recunoscut:

— Mă înfierbântă mâna ta pe spatele meu. Și cuvintele în spaniolă. Totul mă… distrage. Mai ales cuvintele.

Ochii lui au scăpărat de interes.

— Ce te distrage atât de tare?

Nu mai aveam nimic de pierdut, deci am ales să spun adevărul. Am încercat să reproduc cuvintele, deși eram sigură că pronunțam greșit:

— *Dulce de leche*. Pur și simplu mi s-a părut sexy când ai spus-o.

Lucas a clipit încet, rar, iar în privirea lui a apărut ceva poznaș și puțin întunecat.

— Deci îți place când îți vorbesc în spaniolă.

Evident!

— Da.

— Aș putea s-o zic din nou, pentru tine, s-a oferit el. Ți-ar plăcea?

N-a mai așteptat să-i răspund și s-a aplecat spre mine. Acum era foarte, foarte aproape. Gura lui aproape că mi-a atins urechea.

— *Dulce de leche*.

Dacă ar fi fost posibil să mă evapor într-un nor de abur, aș fi făcut-o pe loc — atât de mult mă excita acest bărbat rostind doar trei cuvinte, al căror sens nici măcar nu era incitant. Doamne! Eram foarte excitată.

— Cum a fost? Mai vrei să auzi și altele?

Atingerea buzelor lui îmi stârnea fiori pe brațe.

Spre surprinderea mea, am încuviințat și am zis:

— Da, te rog!

A tras adânc aer în piept, apoi a spus:

— *Eres preciosa. Me recuerdas a una flor. A una rosa.*

Tot corpul îmi fierbea.

— Ce înseamnă?

— „Ești uimitoare. Îmi amintești de o floare. De un trandafir." Și obrajii tăi au culoarea petalelor de trandafir, Rosie. Îți stă foarte bine. Ești minunată.

Brusc, mi-a trecut prin minte că ce se întâmpla nu era în regulă.

Ceea ce simțeam nu era normal: inima mea bubuia. De dorință, pulsul meu o luase razna. Tânjeam după Lucas. Imposibil să fie o stare firească.

Nu credeam că mai pot să rezist. Era copleșitor.

Dar Lucas îmi spusese — în două limbi diferite — că sunt frumoasă, că sunt uimitoare. Și partea nebunească e că știam că vorbea serios.

Ce simt acum e cât se poate de real, m-am gândit.

Dar nu-mi permiteam s-o spun cu glas tare. În seara asta ar fi trebuit să facem muncă de cercetare, dat fiind că era ultima noastră ieșire experimentală, iar acum realizam că riscam să mă aleg cu inima frântă. Mâine aveam să mă mut înapoi în apartamentul meu. Nu puteam să-l mai văd zilnic pe Lucas. Iar peste câteva săptămâni, el urma să se întoarcă în Spania.

Am răsuflat tremurător.

— Mulțumesc, Lucas!

— De ce îmi mulțumești?

Mi-am ferit privirea.

— Meriți mulțumiri fiindcă seara asta a fost minunată, iar tu ai făcut un gest deosebit.

Ăsta fusese scopul serii de azi, nu-i așa? A patra etapă: gestul deosebit. De obicei, în romane, gestul urmează unui moment de cumpănă, când sentimentele celor doi sunt puse la încercare. Dar în cazul de față era vorba doar despre un experiment, așa că nu ar fi avut sens ca Lucas să facă un gest deosebit.

Lucas a tăcut pentru o vreme. Se uita la mine, cu buzele arcuite într-un zâmbet firav.

M-am întins după paharul cu vin, reflectând la următoarea mea replică.

— Pot să te întreb ceva, Lucas?

— Poți să mă întrebi orice.

— Nu vorbești niciodată despre Spania.

Încercam marea cu degetul. Lucas nu voia deloc să discute despre accidentul lui.

— Până acum, ai vorbit numai despre bunica ta și despre Taco. Știi, la început plănuisem ca *Abuela* ta să zboare până aici, împreună cu Taco. Dar a spus că s-a săturat de New York, după ce a vizitat-o pe Lina, acum câțiva ani. A zis că aici totul e atât de mare, încât îi face *pielea de găină*. Charo n-a putut să traducă expresia asta.

— *Piel de gallina*. Fiori. Înseamnă că îi dă fiori.

Lucas a chicotit, dar fără tragere de inimă.

— Ce vrei să știi, Rosie?

Totul.

— Ți-e dor de casă?

— Da și nu.

M-am mutat pe marginea scaunului. Genunchii noștri se atingeau.

— Ce anume îți lipsește?

A părut să se dezumfle la auzul întrebării. Mi-am pus o mână pe genunchiul lui, ca să-l încurajez. Drept răspuns, și-a apăsat mai mult genunchii de ai mei.

— Îmi lipsește… viața mea, așa cum era înainte. Uneori mă trezesc și mi se pare că sunt în trecut, gândindu-mă spre ce plajă să mă îndrept. Apoi îmi aduc aminte că nu mai sunt acolo. Că nu mai sunt eu însumi.

— Lucas… De ce ai venit în America? Fugi de ceva ce ți s-a întâmplat?

Și-a lipit buzele de încheietura mea.

— Nu fug, *ángel*. Uneori, nici măcar nu mă mișc.

Ángel. Inima mi se zbătea în piept.

— Ce anume îți trebuie, ca să simți că înaintezi din nou? l-am întrebat.

Indiferent de ce avea nevoie, voiam să-i ofer.

— Nu știu, Rosie. Asta mă sperie cel mai tare.

Simțeam și mai mult nevoia să-l alin.

— O să te iau de mână, i-am zis, strângându-i degetele într-ale mele. Și o să te țin în mișcare până îți dai seama ce anume îți trebuie.

Și o să păstrez în inimă cuvântul rostit de tine: ángel.

Voiam să-l pun deoparte, pentru clipa când avea să plece, iar mie aveau să-mi rămână doar amintirile.

După câteva secunde, Lucas a spus:

— Sper că ești pregătită pentru gestul meu deosebit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Rosie

— Habar n-am dacă am nimerit-o, a zis Lucas.

Păşea în spatele meu. Palmele lui îmi acopereau ochii.

După ce am ieşit din restaurant, Lucas m-a condus iute spre lift — cel din clădirea unde era situat Zarato — şi am urcat împreună la ultimul etaj.

Înainte să se deschidă uşile, mi-a zis să închid ochii şi i-a acoperit cu palmele.

— Doar ca să fiu sigur că nu tragi cu ochiul, Rosie.

Păşeam foarte încet. Lucas mă conducea. M-am încurcat între picioarele lui şi l-am apucat de încheieturi, ca să nu cad.

— Chiar e necesar?

— Da. În *Cosmo* scrie că factorul-surpriză e foarte important.

Am izbucnit în râs.

— *Cosmo*? Adică revista *Cosmopolitan*?

— Ce-i aşa de amuzant?

— Nimic. Doar că ai vorbit ca un tip dintr-o comedie romantică de la începutul anilor 2000.

Acum, doar o mână îmi acoperea ochii. Am simţit-o pe cealaltă pe talia mea, gâdilându-mă.

— Hei! am strigat, după care am început să chicotesc. Pentru ce-a fost asta? Ți-am făcut un compliment. Nu e nimic mai bun decât rolurile lui Matthew McConaughey din anii 2000.

Am așteptat să-i aud râsetul, dar degeaba.

— Pur și simplu te-am luat peste picior. A fost o chestie nevinovată.

— Nu e nimic nevinovat în treaba asta, Rosie. Știi cât de mult îmi place când mă iei peste picior.

Și-a încolăcit un braț în jurul meu, iar vârfurile degetelor lui mi-au atins spatele gol.

— Ai grijă la treaptă! a adăugat, după care m-a ridicat.

M-a lăsat imediat jos. Eram prea distrasă ca să-i mulțumesc.

Lucas a chicotit machiavelic.

— Să știi că am folosit și alte surse, în afară de reviste *glossy*.

Am cotit la dreapta și ne-am oprit iar.

— Stai puțin! Ține ochii închiși! Mă întorc imediat.

S-a îndepărtat.

— Am văzut câteva finaluri de filme romantice, a zis de undeva de la distanță. Filme clasice, în mare parte. Pe urmă am aflat că oamenii pun compilații de gesturi deosebite pe YouTube.

Vocea lui s-a auzit mai aproape. Din nou, i-am simțit mâinile pe mijlocul meu.

— Pe deasupra, am avut la dispoziție și cartea ta. Sfârșitul chiar mi-a fost de ajutor.

Mi-a tresărit inima. Finalul cărții mele. Deci Lucas o citise.

— Poți să deschizi ochii.

I-am deschis.

Și… O, Doamne!

Tot ce simțisem cu câteva secunde, minute și ore în urmă era o joacă de copii, pe lângă ce îmi năvălea acum în piept, în corp. Mă simțeam atât de ușoară, de încântată și de emoționată, încât aș fi putut să-mi iau zborul și să plutesc în noapte.

I-am șoptit numele.

Mâinile lui mi-au urcat pe umeri.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

Eram pe acoperișul clădirii. Jumătate era amenajată ca o seră, cu flori de toate culorile împrăștiate în jurul nostru, pe când cealaltă jumătate era în aer liber. Cerul înnorat de noiembrie era luminat de șiraguri de becuri mici, ca niște luminițe magice, care se întretăiau deasupra noastră.

Era un loc magic. Știam că acest moment o să devină o amintire prețuită.

Mi-am amintit de cuvintele tatei: *Ține minte, alege băiatul care o să planteze o grădină întreagă pentru tine, nu pe cel care doar îți aduce un buchet de flori, Bean.*

— Nu sunt sigur dacă am făcut treaba asta ca la carte, a zis Lucas. E primul meu gest deosebit.

Am scuturat din cap. Mă luptam cu emoțiile.

— E perfect, Lucas. Totul e foarte frumos.

Doamne! Trebuia să mă adun. Nu voiam să vadă cât de multe simțeam în clipa asta.

— N-aș schimba nimic. Absolut nimic.

— Mă flatezi, *ángel*. Dar nu e tot. Nu asta speram să fi făcut ca la carte.

S-a aplecat și m-a sărutat pe obraz, foarte delicat. Gestul ăsta îmi frângea inima, fiindcă îmi doream mai mult decât un simplu sărut pe obraz.

Lucas m-a luat de mână și m-a tras după el. Ne-am oprit la o bancă acoperită cu o păturică. Adusese o boxă cu *bluetooth*, o sticlă de vin și o cutie roz, legată cu o fundă.

Și-a scos telefonul din buzunar și a apăsat pe ecran. În jurul nostru a izbucnit muzica.

— Ai spus că ți-ai dorit să ne fi întâlnit la nunta lui Aaron și a Linei, a zis Lucas, cu o expresie sumbră, apoi a făcut un pas

hotărât spre mine. M-am gândit că acum, la ultima noastră întâlnire, ne-am putea preface că ne întâlnim pentru prima oară.

Din nou, pieptul îmi zvâcnea, căci inima mea se zbătea ca nebuna. Mă copleșea o emoție atât de intensă, încât abia dacă mai respiram.

Lucas a zâmbit sfios.

— Ce crezi? E un gest într-adevăr deosebit?

Bărbatul acesta altruist, atent și bun își făcea griji pentru ceea ce credeam eu. Voia să știe dacă îmi plăcea gestul lui și dacă îl consideram special.

Îmi venea să urlu. Lumea era atât de nedreaptă! Îmi era ciudă pe el, pentru că îmi câștigase inima, pentru că mă cucerise într-un timp atât de scurt.

Reușise, nu-i așa? Mă cucerise fără să se străduiască. Habar n-aveam când se întâmplase.

Dumnezeule! Îl iubeam. Mă îndrăgostisem de Lucas Martín.

M-am întristat.

Stăteam nemișcată, răvășită de această revelație. Lucas și-a șters palmele de pantaloni și și-a dres glasul.

— Știu că nu se compară nici pe departe cu o grădină cu vedere spre Golful Biscaya, așa că am mai pregătit ceva.

A îngenuncheat și a scotocit pe sub bancă. S-a ivit un fascicul luminos, proiectat pe peretele din spatele nostru. Au început să se succeadă fotografii de la nunta Linei și a lui Aaron: restaurantul, ceremonia, fețele fericite ale mirilor, *Abuela*, părinții Linei, frânturi din cursul acelei zile.

Nu puteam să le privesc alături de el, când știam că prezența lui în viața mea era trecătoare.

Lucas mi-a pus o pătură pe umeri. Abia acum am observat că tremuram.

Nimic din ce i-aș fi spus n-ar fi putut exprima ce însemnau toate astea pentru mine. Cât de minunate erau. Cât de tare mă îndrăgostisem de el.

— Nu pot să cred că ai făcut asta, că te-ai gândit la așa ceva pentru mine! Ești…

Perfect.

Uimitor.

Cel mai bun bărbat pe care mi l-aș fi putut dori lângă mine.

Lucas și m-a mângâiat delicat pe obraz.

— Rosie, dacă aș fi fost la nuntă, dacă te-aș fi zărit în restaurant, mi-aș fi zis: „Uau! Fata asta îmi taie respirația, într-atât e de frumoasă. Și pare să-i placă tortul".

Am chicotit, fermecată de cuvintele lui.

S-a întins după cutia de pe bancă și a deschis-o. Înăuntru, pe o farfurie, era o felie de tort cu căpșune și frișcă. Am recunoscut tortul imediat. Fusese preparat după aceeași rețetă precum cel care fusese servit la nunta Linei și a lui Aaron. Dar… cum făcuse rost de așa ceva?

Lucas a scos farfuria și a ținut-o în mână, lăsând cutiuța la picioare.

— Aș fi traversat sala aglomerată, ducând în mână o felie din tortul de nuntă, și te-aș fi abordat cu un zâmbet răvășitor.

Doamne!

Toate femeile care-l avuseseră la un moment dat fuseseră nesăbuite fiindcă renunțaseră la el. Absolut nebune.

— Și eu…

M-am întrerupt, căci eram copleșită de emoții și aveam nevoie de câteva secunde ca să mă adun.

— Te-aș fi măsurat din cap până în picioare, încruntată. Și m-aș fi gândit: „Hmm… Tipul ăsta e un ciudat, dar cel puțin mi-a adus desert".

Am luat farfuria din mâna lui, iar Lucas a râs. Am continuat:

— „Și are un râs plăcut, un zâmbet atrăgător, deci poate c-o să rămân. O să accept felia de tort."

Lucas mă privea afectuos.

— Iar eu, pentru că sunt un ciudat, te-aș fi întrebat dacă ai de gând să împarți felia cu mine. Măcar atât ai putea face, după ce am venit până la tine cu tortul, făcând slalom printre unchi amețiți de băutură și mătuși curioase, care vor să știe dac-o să rămân burlac pentru totdeauna.

Fără să-mi pese că nu aveam nici furculiță, nici șervețel, am mușcat din felie. Tortul era dulce, mai fin, mult mai bun decât cel servit la nuntă. Eram convinsă că el îl pregătise.

Cu greu am reușit să vorbesc:

— Iar eu… ți-aș fi spus că ai rămas burlac pentru că te fâțâi de colo-colo, oferind tort unor fete pe care nu le cunoști.

Am ținut farfuria în fața lui, cu mâini tremurătoare.

— Și poate că de data asta, fata care s-ar putea sau nu să fie disponibilă și care s-ar putea sau nu să te placă ar împărți felia cu tine.

Lucas s-a aplecat și a mușcat din partea cealaltă a feliei, apoi și-a lins frișca de pe buze. A savurat tortul fără să mă scape din ochi și mi-a dat replica:

— După ce ți-aș fi mulțumit, te-aș fi contrazis respectuos, pentru că în clipa aceea aș fi știut — a făcut un pas în față și s-a aplecat, ca să mă privească în ochi — că am fost burlac pentru că nicio fată nu m-a vrăjit așa cum m-ai vrăjit tu.

Cuvintele lui mi-au ajuns direct la inimă.

Ne priveam în ochi. O mie de lucruri nespuse pluteau între noi.

Atmosfera a devenit încărcată. Mi s-a părut că aud un tunet în depărtare. Parcă fusesem absorbită într-un vid. Nu-mi păsa de nimic altceva decât de el. De noi.

Lucas mi-a luat din mână felia de tort pe jumătate mâncată. A dat pătura jos de pe umerii mei, mi-a luat o mână într-a lui, iar pe cealaltă a pus-o pe mijlocul meu.

A continuat să vorbească:

— Și după aceea te-aș fi implorat să-mi rezervi toate dansurile, până se încheia petrecerea de nuntă și ne-ar fi durut picioarele. Apoi te-aș fi *implorat* să mă lași să te iau acasă. În patul meu. În inima mea.

Am simțit că mă dezintegrez, că mă înalț spre cerul înnorat. Aș fi plutit în derivă, dacă nu aș fi fost în brațele lui Lucas.

M-a tras mai aproape și a început să se miște pe ritmul muzicii. Am dansat. Ne-am învârtit și ne-am legănat. Îmi odihneam obrazul pe pieptul lui. Jur că absolut nimic de pe lumea asta nu m-ar fi putut îndepărta de el. Nici măcar un trăsnet, nici izbucnirea unui incendiu, nici măcar Apocalipsa.

Pentru că eram în brațele lui Lucas și știam cât de efemeră este clipa de-acum, cât de repede urma să-l pierd. Aveam să rămân doar cu amintirea unei trăiri.

Cerul a fost brăzdat de un fulger, însă nu mi-a păsat. Nu i-am dat drumul.

Chiar și când tunetul a bubuit deasupra noastră, am rămas în brațele lui Lucas.

Deși cerul s-a descătușat și ploaia s-a revărsat peste noi, nu ne-am clintit din îmbrățișare.

Am simțit că pieptul lui Lucas se zguduia de râs.

— Ce naiba! Chiar era nevoie să plouă tocmai acum?

— Nu-mi pasă de ploaie, Lucas.

— O să te ude până la piele, Rosie. Ar trebui să plecăm.

— Nu!

Mi-am ridicat privirea spre el.

— Mi-e bine aici. Nu vreau să plec.

A izbucnit un trăsnet, ca și cum cerul încerca să ne transmită ceva.

Fără să stea pe gânduri, Lucas și-a scos sacoul și l-a ținut deasupra capului meu. M-a privit în ochi.

— Rosie, te rog! O să te îmbolnăvești. Nu putem permite așa ceva. Cum rămâne cu cartea ta? Termenul tău limită e peste mai puțin de trei săptămâni. Lasă-mă să te duc acasă.

Din nou, mă punea pe primul loc. Asta m-a cucerit. Îmi era imposibil să nu-l iubesc.

Între timp, sacoul lui se îmbibase de apă, iar părul meu ud mi se lipea de obraji.

— Dar cu tine cum rămâne, Lucas? Dacă vreau să am grijă de tine?

A înghițit în sec.

— Dacă ești important pentru mine, Lucas?

Era adevărul. Un adevăr pe care trebuia să-l audă.

Am adăugat aproape în șoaptă:

— Dacă vreau să fiu cea pe care o lași să aibă grijă de tine?

Expresia lui s-a schimbat. Parcă nu-mi pricepea vorbele.

Am continuat:

— Mă veghezi și ai mereu grijă de mine. Mă ajuți. Îmi oferi totul fără să ceri absolut nimic în schimb. Vreau să fac același lucru pentru tine. Vreau să-ți dau totul. Vreau ca și tu să-ți dorești să primești totul de la mine.

Abia dacă mai respiram. Inima mea se zbătea sălbatic, provocându-mă să pun o întrebare pe care ezitam să i-o adresez.

— Vrei să-ți ofer totul, Lucas?

S-a uitat lung la mine, de parcă vorbele mele îl izbiseră și îl lăsaseră perplex. A rămas tăcut, în timp ce stropii de ploaie îi șiroiau pe chip și i se adunau pe bărbie.

— Cred că înțelegi ce-ți spun, Lucas. De-asta te uiți așa la mine.

Un mușchi de pe maxilarul lui a zvâcnit.

Niciun răspuns.

Cu un sentiment de înfrângere, mi-am lăsat mâinile să alunece de pe pieptul lui.

Am murmurat:

— Mda. E vina mea Am stabilit că relația dintre noi n-o să se schimbe, dar am permis să se întâmple exact lucrul ăsta. Îmi pare rău, Lucas.

Am început să-mi strâng lucrurile de pe bancă. M-am întors cu spatele la el, ca să nu vadă cât de aiurea mă simțeam, cât de multe sentimente se ascundeau sub mărturisirea mea. Inima mi se frângea.

— Rosie…

Degetele lui mi-au cuprins încheietura.

— Nu-i nimic, Lucas.

M-a răsucit cu fața spre el. Din păr îi picura apă.

— Rosie, plângi.

M-a tras din nou spre el.

— *Ángel, por favor.* Nu plânge!

— Nu plâng. E doar apă de ploaie. N-am nimic.

Mi-a cuprins bărbia în palmă și mi-a ridicat capul, ca să-l privesc în ochi.

— Minți. Plângi, iar mie mi se rupe inima, a zis Lucas, cu voce disperată. Rosie, *preciosa*, spune-mi ce să fac ca să nu mai plângi!

Încercam să-mi ascund starea, să nu răbufnesc, dar cuvântul acela — *preciosa* — m-a făcut să cedez.

Toate emoțiile mele s-au revărsat.

— Să mă vrei, Lucas. Să mă vrei așa cum te vreau eu. Când mă gândesc la ce-ar putea fi între noi, simt că mor. De-asta plâng: fiindcă sunt frustrată, înnebunită la gândul că nu te pot avea. Te vreau, dar nu te pot avea.

Lucas rămăsese ca o stană de piatră, dar când au răsunat ultimele mele cuvinte, corpul lui parcă a revenit la viață. Ceva s-a dezlănțuit în el. M-a tras mai aproape.

— Crezi că nu mă poți avea? Eu sunt răspunzător pentru lacrimile tale?

— Plâng pentru că suntem doar prieteni, pentru că nimic din toate astea nu e real. Pentru că, pentru tine, sunt doar colega ta de apartament. Ro. *Graham*.

Mi-a luat obrajii în palme. Simțeam cum îi tremură mâinile. În depărtare s-a auzit alt tunet.

— Rosie, de fiecare dată când îți spuneam „Graham", o făceam ca să-mi amintesc că nu-mi este permis să te doresc, cu toate că te doream. De fiecare dată când ieșeam împreună la o întâlnire, trebuia să-mi tot zic că întâlnirile noastre fac parte dintr-o înțelegere. Și de fiecare dată când am zis că vreau să fiu cel mai bun prieten al tău, tot ce-mi doream era să iau de la tine orice vrei și poți să-mi oferi.

Am rămas fără suflare.

— Lucas, dacă vrei ceva de la mine, trebuie doar să ceri.

Și-a sprijinit fruntea de a mea. Respira anevoie.

— Rosie, n-ai observat că mă dau peste cap ca să-ți ofer toate lucrurile de care ai nevoie? Oare nu-i evident?

— Doar nu vorbești serios. Tu…

— Ba da! Îți jur!

Mă luptam cu propria frică. Mi se părea că ceea ce se petrece nu e adevărat.

— Dacă e așa, atunci vreau să mă săruți, Lucas.

Și-a strecurat degetele prin părul meu, la ceafă.

Buzele lui s-au lipit de ale mele cu disperare, de parcă lumea era pe cale să se sfârșească. Lucas mă săruta ca și cum acesta era primul și ultimul nostru sărut, ca și cum era ultima lui șansă de

a-mi oferi ce-i cerusem. Nu-mi mai păsa de nimic. De ce mi-ar fi păsat, când gura lui o apăsa pe a mea, devorând-o?

Corpurile noastre s-au contopit. O mână a coborât pe spatele meu și m-a strâns. A gemut când m-am lăsat în voia lui, fără să mă împotrivesc deloc. Cum aș fi putut să-i rezist? Degetele lui mă pironeau în loc. Șoldurile lui mă apăsau, iar sânii mei erau lipiți de pieptul lui.

Voiam mai mult. I-am cuprins gâtul cu brațele și m-am ridicat pe vârfuri. Îmi doream ca hainele noastre îmbibate de apă să fi dispărut. Îmi doream să-l dezbrac, să mă bucur cât mai mult de el.

Și-a desprins gura de a mea, iar buzele lui mi-au coborât pe gât. Am scâncit. Sunetul l-a încurajat. M-a ridicat de la podea. N-am mai stat pe gânduri; mi-am încolăcit picioarele în jurul lui.

Dorința mă răscolea. Îi simțeam erecția apăsându-mi pântecul.

— Lucas…, am murmurat. Ai grijă să nu…

M-a mușcat ușor de lobul urechii.

— O să am grijă. Există lucruri mai importante decât piciorul meu. Ai vrut un sărut.

S-a uitat în ochii mei. O expresie sălbatică îi răscolea trăsăturile. Privirea lui era mistuitoare.

— Ce altceva îți mai dorești de la mine, Rosie?

Totul.

— Încă un sărut. Al doilea. Și pe al treilea. Și pe al patrulea, și…

Mâna lui a revenit în părul meu. L-a strâns în pumn și l-a tras ușor. Mi-am lăsat capul pe spate.

— Doar atâta vrei? m-a întrebat.

Buzele lui au coborât pe gâtul meu.

Eram gata să răspund, dar apoi o mână mi-a cuprins ceafa și gurile noastre s-au unit. Și-a împins șoldurile între coapsele mele. Simțeam cât de tare și de fierbinte era penisul lui.

— Lucas! am scâncit, cu ochii închiși.

— Ți-am pus o întrebare, a zis răgușit Lucas. Ți-am zis că o să-ți ofer tot ce-mi ceri. Și ai vrut gura mea. Un sărut. Iar acum…

Și-a schimbat poziția. Corpurile noastre se atingeau într-un fel nespus de plăcut, dar nu era de-ajuns.

— Acum vreau să-ți ofer mai mult. N-o să mă mulțumesc numai cu gura ta, Rosie.

De data asta, eu am fost cea care se mișca, frecându-se de penisul lui și stârnindu-ne aceeași expresie de suferință dulce. L-am tras de păr și i-am zis:

— Atunci, nu te opri! Dă-mi mai mult decât atât. Dă-mi ce mi-ai promis la balul mascat!

Privirea lui s-a întunecat de dorință.

— Ești perfectă. Tu poți să îmblânzești totul în mine.

— Totul. Vreau totul.

Doamne! Părea gata să cedeze, să-mi ofere ceea ce-i cerusem, iar eu eram pregătită. L-am încurajat cu un sărut. Un mârâit profund a izbucnit din gâtlejul lui și… s-a auzit sunetul de apel al un telefon.

La început, nu l-am băgat în seamă. Dar apoi a sunat din nou și a risipit vraja momentului.

— E telefonul tău, *preciosa*.

Eram zăpăcită și mă luptam să-mi vin în fire.

Lucas m-a sărutat în colțul gurii, apoi pe frunte și m-a lăsat jos. Mi-am luat poșeta și am scos telefonul din ea.

M-am uitat la ecran — mă apela un număr necunoscut — și am răspuns.

— Rosie, vreau să merg acasă.

— *Olly?*

Adineauri, corpul meu fusese înfierbântat, însă acum a devenit instantaneu ca de gheață.

— Unde ești, Olly?

Fratele meu nu a răspuns. Auzeam zarvă în fundal. Muzică. Probabil era într-un club de noapte.

— Trimite-mi adresa într-un mesaj! M-ai auzit, Olly? Scrie-mi unde ești! Plec acum spre tine.

Fratele meu mi-a mulțumit și a închis.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Rosie

Mâna lui Lucas a strâns-o din nou pe a mea.

Mă ținuse de mână încă de când plecaserăm spre Olly. Știam ce semnificație are gestul ăsta. Nu era nevoie să-mi spună că e alături de tine, pentru că strângerea lui blândă era mai mult decât suficientă. Lucas chemase imediat un taxi, fără să-mi ceară detalii despre ce se întâmplase. Preluase controlul asupra unei situații cu care nu știam cum să mă descurc, ceea ce însemna foarte mult pentru mine.

Mi-a trecut fulgerător prin minte imaginea lui Olly cu buza spartă, așa cum îl văzusem ultima oară.

Dumnezeule! În ce naiba te-ai băgat, Olly?

Degetele lui Lucas le-au strâns pe ale mele din nou. Mi s-a părut că șoptește ceva liniștitor. În mintea mea se repetau aceleași cuvinte, la nesfârșit: *Numai de-ar fi teafăr! Oricare ar fi problema, te rog, Doamne, fie ca Olly să fie în siguranță!*

Taxiul a oprit la adresa dată de Olly. Mi-am desprins iute degetele de ale lui Lucas și am țâșnit din mașină.

— Rosie, nu!

Nu m-am oprit. Eram pe pilot automat.

I-am auzit pașii în spatele meu. Alerga după mine. Mă simțeam ca o nemernică, fiindcă nu ar fi trebuit să-l oblig să alerge, când avea probleme cu piciorul.

M-a apucat de mână, silindu-mă să mă opresc.

— Te rog să nu-mi mai face asta niciodată!

Părul lui încă era ud. Hainele noastre erau umede și grele. Probabil că îi era la fel de frig cum îmi era mie.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să plec așa de lângă tine.

Pe fața lui a apărut o expresie de ușurare.

Am aruncat o privire în jur. Muzica răsuna înăbușit, din interiorul clubului de noapte a cărui adresă ne-o dăduse Olly.

— Cunoști cartierul ăsta? m-a întrebat Lucas.

— N-am fost niciodată pe-aici, dar știu că n-are o reputație bună. Cred c-ar trebui să știi ceva, Lucas.

A rămas tăcut, în așteptare.

— Acum câteva săptămâni, fratele meu avea un ochi învinețit.

Iar eu nu făcusem nimic. Îl lăsasem să plece.

Lucas a rămas pe gânduri câteva clipe. Apoi a privit în stânga și în dreapta.

— Trimite-i lui Olly mesaj că am ajuns. Dacă nu răspunde, intrăm și-l scoatem de acolo.

Am pornit spre intrarea luminată de neoane. Lucas m-a tras de mână.

— Rămâi în spatele meu! Dacă cineva încearcă să se apropie de tine, ignoră-l. Să stai lângă mine!

— Dar dacă…

— *Ángel*, am călătorit mult, am dat de oameni dubioși și m-am amestecat în câteva situații urâte. Știu despre ce vorbesc. Te rog mult să rămâi aproape de mine. Ai încredere!

Am încuviințat fără ezitare:

— Bine. Am încredere în tine. Dar numai dacă și tu faci același lucru, Lucas. Nu vreau să intri în belele din cauza mea.

M-a sărutat ușor în colțul gurii.

Ne-am pus iar în mișcare.

Lucas s-a oprit la câțiva pași distanță de numele clubului, scris cu litere de neon. La ușă stătea un paznic. M-am uitat la telefon, să verific dacă Olly îmi răspunsese la mesaj. Nimic.

— Hai să mergem.

Am înaintat. Lucas stătea în fața mea. Paznicul ne-a măsurat din cap până-n picioare, încruntat.

— Accesul cuplurilor e interzis. Dansatorii intră prin spate.

Am pășit în față. Voiam să-i explic paznicului de ce era nevoie să intrăm amândoi. Dar tipul masiv m-a oprit, ridicând o mână.

— Accesul e interzis cuplurilor, a repetat, după care a adăugat: Doamna poate intra. Tu — a arătat spre Lucas — afară! Sau, dacă ai program în seara asta, o să intri prin spate.

— Nu! a refuzat Lucas.

Am mai făcut un pas în față. Lucas a mârâit:

— Rosie, te rog!

Tocmai mă pregăteam să-i spun că e în regulă, dar apoi ușa clubului s-a deschis.

— Rosie! a exclamat Olly.

Fratele meu mai mic era… la bustul gol. Plin de ulei. Și de sclipici.

M-am repezit la el.

— Te simți bine? Te rog, spune-mi că ești bine!

Olly a privit în jur.

— Mă simt bine, a răspuns răgușit. Dar trebuie să plecăm imediat.

I-am cuprins obrajii în palme și i-am cercetat chipul. Dumnezeule! Când se transformase frățiorul meu într-un bărbat?

— Ce naiba se întâmplă, Olly?

Paznicul a intervenit:

— Graham, știi regulile. N-ai voie să arzi gazul la intrare. Dansatorii intră prin spate. Ai cinci secunde la dispoziție.

— Olly…

Fratele meu ne-a făcut semn să plecăm.

— Hai să mergem, Rosie! O să-ți povestesc tot, dar nu aici.

Lucas mi-a atins ușor spatele.

— Am chemat un Uber. Mașina ajunge aici în câteva minute, a zis Lucas, când a ajuns în spatele nostru.

Am început să ne îndepărtăm de club.

Lucas și-a scos sacoul și mi l-a întins.

— Dă-i-l fratelui tău!

— Cine-i tipul ăsta? m-a întrebat Olly.

S-a uitat atent la costumul lui Lucas, apoi la mine. S-a oprit din mers.

— Dumnezeule! Rosie, nu cumva erai la o întâlnire?

Am grăbit pasul, trăgându-l după mine. Răspunsul la întrebarea lui era prea complicat.

— Da, aveam o întâlnire, dar acum sunt aici. Mă bucur atât de mult că m-ai sunat, Olly.

Am auzit pași grei în spatele nostru. Cu toții ne-am răsucit. Un bărbat tocmai ieșise din club.

— E Jimmy, a mormăit Olly. La dracu'!

— Ia te uită…, a zis Jimmy, tărăgănând cuvintele. Olly, dacă aveai de gând să-ți inviți sora frumușică să vadă spectacolul, trebuia să-mi fi zis dinainte. Aș fi făcut curat în club.

M-a măsurat din cap până-n picioare, rânjind.

L-am recunoscut. Era tipul care îl luase cu mașina pe frate-miu, din Penn Station, acum câteva săptămâni.

Olly și Lucas au pășit în fața mea, ca să mă protejeze. M-am uitat în ochii lui Jimmy. Recunosc imediat un bully atunci când îl văd, iar Jimmy exact asta era: nici mai mult, nici mai puțin decât un bully.

— Nici măcar nu mă saluți? m-a întrebat tipul, plin de sarcasm. Nu prea ești prietenoasă.

Lucas se apropiase puțin de Jimmy. S-a îndreptat de spate, iar umerii lui parcă s-au lățit.

— Să nu-i vorbești! s-a răstit Lucas. Nici măcar să nu te uiți la ea! Dacă ai ceva să-i zici ei sau lui Olly, îmi spui mie.

Jimmy a pufnit batjocoritor.

— În cazul ăsta, spune-i frumușelului că următorul show începe într-un sfert de oră. Publicul nu mai are răbdare, așa că ar face bine să se ungă cu ulei și să intre în scenă.

Următorul show. Deodată, mi-a picat fisa. Olly, fratele meu, era stripper.

— Sau poate că acum, când iubita lui e la adăpost, nu vrea să mai urce pe scenă? a adăugat tipul.

Of, Olly! Bineînțeles, belele în care intrase aveau legătură cu o fată.

O mașină s-a oprit în spatele nostru.

Bărbatul a mijit ochii. Lucas mi-a spus:

— Rosie, urcă-l pe fratele tău în mașină!

Încă șocată, am ezitat. Lucas stătea pe loc, ca un zid de apărare.

O voce gravă și autoritară mi-a risipit ezitarea:

— *Ángel*, urcă în mașină! Acum! *Te rog*.

Am intrat în acțiune. L-am apucat pe Olly de braț și ne-am îndreptat spre Uber. Odată ce frate-miu a urcat, m-am răsucit, să văd ce făcea Lucas. Stătea de vorbă cu Jimmy. N-am reușit să deslușesc ce spuneau.

Situația asta nu-mi plăcea deloc. Îmi doream cu toată ființa să mă duc la Lucas și să-l iau de acolo.

— Stai în mașină, Olly!

I-am făcut semn șoferului să aștepte.

Eu îl băgasem pe Lucas în necazul ăsta. Nu voiam să i se întâmple ceva din cauza mea. Aproape că ajunsesem lângă el.

Din senin, Jimmy l-a îmbrâncit.

Bărbatul pe care-l iubeam atât de mult pentru bunătatea lui, pentru afecțiunea și altruismul lui s-a împleticit, apoi și-a recăpătat echilibrul. În loc să riposteze, în loc să reacționeze violent, a făcut un pas în spate.

— Ai noroc, i-a zis Lucas, cu o voce ca de gheață. I-am promis lui Rosie că n-o să mă bat.

Celălalt bărbat a rostit batjocoritor:

— Serios?

Lucas i-a aruncat o privire nimicitoare, apoi s-a răsucit pe călcâie, întorcându-i spatele. Își ținea promisiunea: nu se implica.

Dar apoi, cu o mișcare fulgerătoare, Jimmy a înaintat și l-a lovit în piciorul drept.

Lucas a căzut în genunchi. Își ținea capul plecat și respira anevoie.

Privirea mi s-a încețoșat. Urechile îmi țiuiau și parcă am văzut roșu în fața ochilor. M-am repezit în față.

— Nenorocitule!

Jimmy a comentat:

— Vezi tu, nu dau doi bani pe promisiuni.

M-am uitat în jur, căutând cu disperare un obiect care putea fi folosit drept armă, dar nu am găsit nimic. Nu aveam decât poșeta care-mi atârna pe umăr.

Am înșfăcat-o, pregătită s-o folosesc. Nu mai conta că ar fi fost ridicol, fiindcă nu l-ar fi rănit câtuși de puțin. Însă apoi am simțit degete calde pe încheietura mea. Singurul om capabil să mă împiedice să fac un gest necugetat a vorbit:

— Rosie, *nu*! Mi-ai promis.

Atingerea lui m-a adus cu picioarele pe pământ.

Da, îi promisesem c-o să stau deoparte, dar asta fusese înainte ca Lucas să primească o lovitură urâtă.

— Lasă poșeta deoparte!

L-am ascultat nu pentru că o spusese ca pe o rugăminte, ci fiindcă stătea în picioare, iar în vocea lui se ghicea că piciorul lovit îl durea.

— Rosie, nu merită. Hai să mergem acasă!

Lucas m-a tras de braț și mi-a luat poșeta din mână. S-a îndreptat de spate și și-a trecut un braț pe după umerii mei. S-a sprijinit de mine. Am înaintat împreună. De durere, strângea din dinți. Când am ajuns la mașină, s-a răsucit și a spus:

— N-am *nimic* de pierdut, Jimmy. Absolut nimic. Ai face bine să ții minte ce-ți zic. Data viitoare când ne vedem, n-o să plec.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Rosie

În drum spre casă, nimeni nu a scos o vorbă.

Olly privea pe geam.

Stăteam pe bancheta din spate, între cei doi bărbați, și-l țineam pe fratele meu de braț. Iar Lucas, pe a cărui față nu se citea nicio emoție, mă strângea de mână, ca și cum eu eram cea care avea nevoie de sprijin.

Dar fusese lovit. Și acum suferea din cauza mea.

Mă simțeam foarte vinovată. Probabil fiindcă nu voiam să mă gândesc la ceea ce se întâmplase, am intrat în priză când am pășit, în sfârșit, în apartamentul Linei. Era ultima mea seară aici.

L-am împins pe frate-miu în baie și l-am obligat să facă duș. Am procedat la fel cu Lucas. Am luat perechea de pantaloni și bluza de trening pe care mi le dăduse Lucas și i le-am pus lui Olly în brațe, ca să mă asigur că poartă haine uscate. Am făcut ceai. Am luat pături din dulap și le-am pus pe brațul canapelei. Apoi am pus gheață într-o cârpă, pentru piciorul lui Lucas. Am început să caut niște ibuprofen. Nu eram în apartamentul meu și nu știam dacă Lina avea așa ceva.

— Ce cauți? m-a întrebat Lucas.

Mă lăsasem pe vine, în bucătărie. Purtam aceeași rochie udă de ploaie.

— Întrebarea corectă este ce faci *tu*, Lucas? Ia gheața asta și stai jos, te rog!

— O să mă așez după ce-mi spui ce cauți.

— Caut niște ibuprofen pentru tine.

Cu un oftat, am dat deoparte o tigaie mare.

— Am căutat peste tot: în baie, prin sertare… Habar n-am dacă Lina are analgezice.

— Rosie, acolo n-o să găsești ibuprofen. Doar oale.

— Ai dreptate. E o farmacie pe strada asta. Cred că încă e deschisă.

— Nu pleci nicăieri! a declarat Lucas. O să stai aici, cu mine. Te dezbraci de rochia asta și intri în duș.

— Dar…

A făcut un pas în față, apropiindu-se foarte mult de mine. Mi-a petrecut o șuviță de păr după ureche.

— Rosie, avem grijă unul de celălalt. Alcătuim o echipă.

Am oftat și am închis ochii.

Mi-a mângâiat bărbia, cu o atingere nespus de blândă.

— Deci o să te duci să faci duș și o să te schimbi în haine uscate. Stau eu cu ochii pe Olly.

Am încuviințat în tăcere. Îmi era teamă c-o să-mi scape cât de mult îl iubeam. Am încercat să mă calmez, fiindcă era cât pe ce să răbufnesc din cauza atâtor emoții contradictorii. Vină și recunoștință. Dragoste și teama îngrozitoare c-o să mă aleg cu inima frântă.

Am făcut duș. Pe urmă, cu părul înfășurat într-un prosop și îmbrăcată în pijamale, am deschis ușa de la baie. Olly stătea învelit într-o pătură, într-un colț al canapelei, iar Lucas se așezase jos, cu spatele sprijinit de canapea.

Își apăsa gheața pe genunchi. Când ni s-au întâlnit privirile, în ochii lui am citit afecțiune. Stăteam pe loc. Purtam pantaloni

scurți. Mi-a măsurat picioarele goale, iar afecțiunea din privirea lui s-a transformat în dorință.

Cu câteva ore în urmă, o asemenea privire mi-ar fi stârnit fiori și mi-ar fi dat speranță. Dar acum totul se dusese pe apa sâmbetei. Seara era ratată din cauza mea. Eu eram responsabilă pentru durerea lui.

— Vino aici! m-a chemat Lucas, bătând ușor în perna din spatele lui. L-am întrebat pe Olly la ce să ne uităm.

Am oftat.

— E atât de târziu, Lucas. Eu…

Nu am apucat să zic mai multe. Lucas și-a arcuit buzele, oferindu-mi un zâmbet care mă zăpăcea.

— Cu toții avem nevoie să ne relaxăm, să ne luăm gândul de la ce s-a întâmplat în seara asta. Aș găti ceva, dar…

— Nu! N-o să gătești. N-o să faci nimic care presupune să stai în picioare. Rămâi acolo!

A zâmbit mai larg. La naiba! Cât de bine era să văd acest zâmbet!

— Lucas are dreptate, Rosie, a intervenit fratele meu.

— Voi doi v-ați aliat împotriva mea? Lucas, de ce nu stai pe canapea? Ai suficient loc să-ți întinzi piciorul.

A clătinat din cap.

— E în regulă aici, pe podea.

În loc să mă contrazică sau să încerce să spună ceva care ca să mă simt mai bine, și-a pus palma pe coapsa mea. Atingerea ne stârnea pe amândoi. Fiecare părticică din corpul meu era conștientă de contactul cu palma lui.

Lucas m-a privit în ochi, cu o expresie serioasă.

— Nu mă obliga să mă ridic și să te-aduc aici, *ángel*! Dacă e nevoie, o să te duc în brațe până la canapea.

Dumnezeule! Ce încăpățânat!

Am cedat:

— Bine, fie!

M-am trântit pe canapea. Lucas și-a schimbat poziția. Umerii lui au ajuns între picioarele mele. Și-a trecut un braț în jurul gambei mele.

— Ei, acum e și mai bine să stau aici, pe podea, a comentat. E absolut perfect.

Fratele meu m-a strigat din celălalt colț al canapelei.

— Da, Olly.

— De ce suntem în apartamentul Linei?

— E o poveste lungă. Mâine o să mă mut înapoi la mine acasă.

Lucas m-a împuns ușor cu capul în genunchi. Mi-am strecurat degetele în părul lui. I-am dat pe spate câteva șuvițe castanii.

— După ce te las acasă la tata, o să iau trenul până în Philadelphia și apoi mă întorc în oraș.

— OK.

Olly nu s-a împotrivit deloc. Asta mi-a stârnit o senzație de ușurare atât de mare, încât cu greu îmi stăpâneam lacrimile.

— I-am spus și iubitului tău, în timp ce erai la duș: îmi pare rău că v-am stricat seara, a continuat el.

Bărbatul care stătea între picioarele mele, pe podea, cu capul sprijinit de coapsa mea și ale cărui degete îmi cuprindeau glezna, nu a protestat deloc auzind că Olly îl numise „iubitul" meu. Nici măcar nu a tresărit.

Olly a continuat:

— Îți sunt dator cu o explicație, Rosie. Am fost un idiot că te-am târât în problema asta. Dacă ai fi venit singură la club, Jimmy…

— Dar nu s-a întâmplat nimic rău, l-a întrerupt Lucas. Asta-i tot ce contează.

L-am aprobat:

— Așa e. Știu că-ți pare rău, Olly. Te rog, zi-mi ce s-a întâmplat.

Olly a dat din cap și a tăcut mult timp. Începeam să cred că n-o să spună nimic, dar, într-un târziu, a vorbit:

— Totul a început cu o fată. O cheamă Lexie. Am făcut un pariu. Încercam s-o impresionez și… s-a dovedit mai distractiv decât mă așteptasem. Iar banii erau frumușei. Filmul ăla — *Mike Meseriașu'* — nu minte[1], a zis frate-miu, chicotind cu amărăciune. Am câștigat atât de mult, încât n-am rezistat să nu revin în seara următoare. Dar, după aceea, pentru ea m-am întors în club în fiecare seară. Ca s-o veghez.

— Lexie e teafără? l-am întrebat.

— Da. Noi… Nu contează. Am scos-o din belele, Rosie. De-asta n-am mai vrut să dansez. Jimmy e mâna dreaptă a proprietarului și nu i-a convenit că voiam că renunț. Se pare că atrăgeam un public mare. Dar știam că, dacă te implic pe tine, m-ar lăsa să plec, fiindcă nu vrea să atragă atenția. Am fost egoist că te-am sunat.

Am oftat. Mă durea inima pentru el.

— Scumpule, sunt sora ta. Nu ești egoist că mi-ai cerut ajutorul.

— Dar iubitul tău a fost rănit din cauza mea. Ți s-ar fi putut întâmpla ceva rău.

— Jimmy e de vină pentru asta, nu tu, a ripostat Lucas. Nu i-aș permite nimănui s-o rănească pe Rosie, Olly.

Fratele meu a tăcut.

Am continuat să mă joc cu părul lui Lucas, masându-i ușor pielea capului. Încetul cu încetul, corpul lui s-a înmuiat sub atingerea mea. Lucas a mormăit de plăcere. Începeam să înțeleg că atingerea unei persoane pe care o iubești înseamnă mai mult decât dorință. Nu e vorba mereu de pasiune sau de atracție explozivă, ci și despre liniștea pe care ți-o aducea acea atingere. Nu știusem acest lucru, cu toate că citisem o mulțime de romane de dragoste și, pe deasupra, scrisesem și eu așa ceva. Nu mi-aș fi imaginat că,

[1] Film al cărui protagonist duce o viață obișnuită în timpul zilei, iar noaptea lucrează ca stripper. Datorită talentului său, încasările clubului în care lucrează cresc substanțial.

dacă ating un anumit bărbat, toate neliniștile mele vor fi reduse la tăcere.

Am stat așa pentru o vreme. Nimeni nu era atent la televizor. Abia când respirația lui Olly a devenit mai profundă și din capătul celălalt al canapelei răzbăteau sforăituri, m-am aplecat și i-am șoptit lui Lucas la ureche:

— Hai la culcare.

M-am ridicat și am întins mâinile spre el. Cu o expresie obosită, care dădea de înțeles că era pe punctul de-a adormi, m-a lăsat să-l călăuzesc spre pat.

Așa cum se întâmpla de fiecare dată când ajungeam aproape de Lucas, m-am pomenit că mă strânge în brațe.

— Te-ai descurcat foarte bine în seara asta, Rosie.

Am clătinat din cap și m-am răsucit, îndreptându-mă spre pat.

— Rosie, mi-a șoptit Lucas. Dacă mă ajuți, am putea să-l mutăm pe fratele tău în pat.

— Vino aici, i-am răspuns tot în șoaptă.

Însă Lucas nu s-a clintit. Șovăia.

— Nu-ți face griji pentru Olly. În seara asta, o să dormi aici. Cu mine.

Maxilarul i s-a încordat.

— Lucas Martín, dacă nu vii în pat, cu mine, chiar în clipa asta, o să-mi frângi inima. Nu cred că pot suporta așa ceva.

Cu doar câteva ore în urmă, fusesem în brațele lui, iar el mă sărutase. Între noi, atmosfera se relaxase întru câtva.

Probabil că gândurile mi se citeau clar pe față, fiindcă ezitarea lui a dispărut imediat.

Am hotărât să nu-l întreb pentru a suta oară dacă îl doare piciorul. M-am întins lângă el, în pat, apoi am tras păturile peste noi. Oftând prelung, m-am răsucit pe o parte, cu fața spre el. Lucas stătea pe spate, cu capul întors spre mine.

— Stai comod?

— Cât de comod se poate.

Oare avea dureri? Oare regreta că mă însoțise în seara asta? Regreta că mă sărutase?

— Îmi pare rău că Jimmy te-a lovit, Lucas. Oare sunt o persoană oribilă dacă mărturisesc că mă bucur c-ai fost acolo, la club?

A clătinat din cap. Se uita la mine ca și cum aștepta ceva.

— N-ai motive să-ți pară rău. Oricum, nu te-aș fi lăsat să intri singură în club.

M-am tras mai aproape de el.

Mi-a mângâiat buzele cu vârfurile degetelor.

— Nu pot să cred că a fost cât pe ce să-l lovești cu poșeta pe tipul ăla, ca să mă aperi.

Nu zâmbea. Nici mie nu-mi venea să râd. În clipa aceea, în fața clubului, fusesem foarte hotărâtă să mă năpustesc asupra lui Jimmy.

— Iar eu nu pot să cred că m-ai împiedicat să-i tăbăcesc fundul.

Următoarea lui replică m-a zguduit, iar inima mi-a luat-o la galop.

— Ești frumoasă mereu, dar când te-am văzut așa, gata să sari la atac, ca să mă protejezi…

Acum mă privea și cu admirație, nu doar cu patimă.

— Mi-ai tăiat respirația, Rosie. Erai ca un înger răzbunător. A trebuit să mă controlez, ca să nu te sărut acolo, pe loc.

M-am înroșit la față. Nu de rușine, ci din pricina dorinței copleșitoare care m-a cuprins. Lucas nu doar mărturisea că dorise să mă sărute, ci mă și privea ca și cum murea dacă nu mă săruta imediat.

— Ar trebui să fim cuminți, mi-a zis. E târziu și ar fi bine să dormim.

Am încuviințat, fără tragere de inimă.

— Mâine piciorul meu o să fie mai bine, îți promit.

Nu-l credeam, apreciam mult că încerca să-mi domolească neliniștea.

— Mi-ai zis că pot să te întreb orice, așa că vreau să știu ceva. De ce ai coșmaruri?

Lucas a încercat să se întoarcă pe o parte și a gemut de durere.

— Din cauza accidentul. E de-a dreptul ironic: în coșmarurile astea, mă înec. Dar nu așa s-a întâmplat. E ca și cum mintea mea a găsit o nouă cale să mă chinuie.

A răsuflat tremurător.

— De la accident încoace, n-am putut să vorbesc despre asta.

M-am tras mai aproape de el.

— De ce?

— Până acum, în viața mea n-a existat nimeni căruia să vreau să-i povestesc — o persoană care să nu vrea să mă repare. Nu mai e nimic de reparat, Rosie.

Reparat? Oare nu își dădea seama că era perfect? Lucas nu avea deloc nevoie să fie reparat.

— Nu poți repara ceva care nu e stricat, Lucas.

Și-a trecut un braț pe după mijlocul meu, trăgându-mă mai aproape.

— Cu câteva săptămâni înainte de nunta Linei, mă pregăteam pentru o competiție în Hossegor.

În sfârșit, avea să-mi vorbească despre accident. Mă simțeam cea mai fericită femeie din lume, fiindcă eram prima în care avea destulă încredere încât să-i spună ce se petrecuse.

— Hossegor?

— E o stațiune din Franța. Plaja de acolo nu e deosebit de periculoasă. Are o porțiune unde valurile se sparg într-un fel care-mi place foarte mult. Rosie, e un loc atât de frumos. Uneori, valurile pot ajunge până la trei metri. Acolo găsești valuri mari, minunate. Înainte de accident, încercam să vizitez locul cel puțin o dată pe an.

Vorbea cu o pasiune care îmi era familiară. Așa vorbeam și eu despre scrisul romanelor. Iar Lucas vorbea la fel de însuflețit despre gătit.

Tonul lui s-a schimbat.

— Însă problema cu porțiunea aceea de plajă e că, dacă un surfer călărește un val care se sparge foarte aproape de mal, e posibil să fie aruncat direct pe nisip. E ca și cum te-ai lovi de beton. Îți poți rupe un picior sau chiar gâtul ori coloana vertebrală.

Vocea i s-a frânt. A închis ochii.

— Eram conștient de toate astea. Știam care sunt riscurile. E un loc unde numai surferii profesioniști se pot descurca. Și totuși…

Mi-am pus o palmă pe pieptul lui. Inima îi bătea cu putere.

— … mi-am sfărâmat un genunchi. Am avut nevoie de operație. Totul a fost…

Expresia lui plină de suferință mi-a frânt inima în mii de bucățele. Îmi venea să urlu, fiindcă era nedrept: accidentul îl făcuse să piardă atât de multe lucruri. Iar eu îmi doream să i le restitui.

— Niciodată n-o să mai pot face surfing la același nivel. Piciorul meu drept e pur și simplu… Nu pot, Rosie. Sunt prea bătrân ca s-o iau de la capăt, să mă recuperez și să fiu iar în formă excelentă. Fizioterapia m-ar ajuta să mă simt ceva mai bine.

L-am mângâiat cu degetul mare pe obraz.

— O singură izbitură. De atât a fost nevoie. O izbitură urâtă, iar eu… M-am dus la fund, Rosie. M-am scufundat până la fundul apei.

— Nu-i adevărat, i-am zis, strecurându-mi degetele în părul lui. Ești aici. Respiri. Ești întreg, viu. Ai pierdut atât de multe în ziua aia, și totuși ești aici. Nu mai ești același Lucas, dar nici nu-i nevoie să fii. Pentru că te afli aici, cu mine. Deschizi ochii în fiecare dimineață și-i zâmbești lumii așa cum numai tu știi să zâmbești. Ai pierdut ceva, Lucas, dar nu totul. Nu te-ai pierdut pe tine însuți. Doar te-ai… schimbat.

Și-a înclinat capul, sprijinindu-și obrazul pe încheietura mea.

După o clipă, m-a luat în brațe și mi-a spus:

— *Ven aquí.*

Nu am înțeles cuvintele, însă nu avea importanță; am ghicit sensul lor: „Vino aici".

Atunci când venea vorba de Lucas, nu ezitam; așa că m-am ghemuit la pieptul lui, cu capul deasupra inimii sale.

— Ai dreptate. Sunt aici, *ángel*, mi-a șoptit, după care m-a sărutat ușor pe creștet. Nu pot să cred că te-am găsit.

Se înșela. Nu el mă găsise pe mine.

Eu îl găsisem pe el.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Lucas

M-a trezit o crampă în piciorul drept.

Eram conștient că existau consecințe fiindcă nu mă prezentam la ședințele de fizioterapie recomandate. Nu avusesem grijă de articulațiile care fuseseră reconstruite chirurgical și nici de mușchii mei atrofiați, iar acesta era felul lor de a protesta. Nu puteam să dau vina decât pe propria încăpățânare.

Aseară, nenorocitul ăla mă lovise din spate, iar eu mă prăbușisem în genunchi. Încercasem să-mi recapăt respirația, dar fusesem incapabil să mă ridic. Mă îngrozise gândul că idiotul avea s-o atace pe Rosie, iar eu n-aș fi fost în stare să-l opresc. Acea frică îmi dăduse putere să mă ridic. Și pe urmă o văzusem agitându-și poșeta în aer, ca o prințesă războinică.

Am simțit din nou un spasm în picior și am tresărit de durere. Stăteam pe o parte, iar toată greutatea corpului se sprijinea pe piciorul drept, așa că am încercat să mă răsucesc. Și apoi l-am simțit. *Mirosul acela de piersici.*

M-am uitat în jos și am găsit sursa aromei îmbătătoare, delicioase.

Rosie dormea înghesuită în mine.

Am îmbrățișat-o. Se lipise cu spatele și cu fundul de mine.

Se apăsa în erecția mea de dimineață.

¡Dios! Era o senzație atât de plăcută!

Scula mea se dezlănțuise fiindcă simțeam corpul lui Rosie, cald și moale, lângă al meu. I-am cuprins talia cu brațele și mi-am afundat nasul în părul ei.

Rosie s-a mișcat și și-a frecat fundul de mine. Penisul meu a reacționat, risipindu-mi somnul cu totul.

M-am silit să nu fac ceva nebunesc, stupid. De pildă, să-i mișc ușor corpul, astfel încât să se frece de mine într-o anumită zonă.

Rosie și-a mișcat din nou șoldurile, alunecând pe penisul meu, iar scula mea a devenit tare ca oțelul.

— *¡Ah, joder!*

Incapabil să mă mai abțin, mi-am răsfirat degetele pe talia ei, urcând tot mai mult. Trebuia să încetez, dar nu eram în stare. De fapt, nici nu voiam să mă opresc. Îmi doream cu toată ființa ca ea să se apropie mai mult, să se topească în mine. Gândul acesta mi-a spulberat orice intenție de-a mă purta cuviincios. Ca și cum ar fi avut o voință proprie, brațele mele s-au încolăcit în jurul ei și au tras-o spre mine.

Mi-am dat seama că Rosie își ținea respirația.

— E în regulă dacă te ating așa, *ángel*? i-am șoptit la ureche.

Deși îi ceream permisiunea s-o ating, mă simțeam ca un nemernic egoist și excitat.

Pe de-o parte, mă așteptam să protesteze. Într-un fel, speram să se răsucească spre mine și să mă întrebe ce naiba fac și cum de-mi permit s-o pipăi, dar ea a oftat mulțumită.

— Credeam că visez, a zis cu voce somnoroasă.

Degetele ei mi-au cuprins antebrațele, iar Rosie s-a cuibărit și mai mult în mine. Fir-ar să fie! S-a apăsat pe erecția mea, ca și cum nu-și dorea să fie în altă parte.

— Dar e real, a adăugat Rosie. Ești aici.

Buzele mele i-au atins ușor urechea.

— Nu visezi. E aievea.

Pentru că eram cu adevărat un nemernic egoist și aflasem ce efect aveau asupra ei cuvintele rostite în spaniolă, i-am șoptit:

— *Buenos días, preciosa.*

A oftat și și-a mișcat din nou spinarea, frecându-se de scula mea. Era perfect conștientă de ceea ce făcea.

Aproape că am gemut. Îmi doream cu patimă să-mi împing șoldurile în ea, s-o mușc de ureche și să-i șoptesc toate lucrurile pe care voiam să i le fac.

— Hmm… Tot mi se pare că visez, a mormăit Rosie.

Penisul meu zvâcnea de dorință.

Mi-am mutat mâna mai sus pe trupul ei, căutând tivul maioului. Mi-am strecurat mâinile dedesubt. Când i-am simțit pielea, sângele mi s-a învolburat, punând în umbră absolut totul, în afară de dorința pe care o simțeam.

— Și tu ești ca un vis, i-am spus, apoi mi-am îngropat nasul în părul ei și am inspirat adânc. Pe deasupra, miroși ca un vis.

S-a înfiorat și mi-a strâns încheietura, îndemnându-mă s-o ating. De parcă mai aveam nevoie de încurajare!

Mâna mea a ajuns sub sâni. Mi-a scăpat un geamăt când mi-am dat seama că nu purta sutien. Rosie și-a împins iar fundul în mine, stârnindu-mă. Nu am mai încercat să mă stăpânesc. Nici n-aș fi putut. Era mult prea plăcut să o simt lipită de mine, s-o ating.

Am mângâiat-o foarte ușor. Rosie s-a înfiorat iar. Dumnezeule! Cât ai clipi, i-am cuprins un sân în palmă.

Un „da" i-a scăpat de pe buze. Mi-am trecut degetul mare peste sfârc. Voiam să aud din nou acel „da", dar mai tare. Mai clar. Îmi doream să-l pronunțe cu un geamăt de plăcere, urmat de numele meu. Voiam să i-o trag. Dar parcă îmi scăpa un amănunt. Ceva care…

La dracu'!

— Rosie, fratele tău doarme pe canapea, la câțiva metri de noi.

Și-a arcuit din nou spatele, zăpăcindu-mă, împingându-mă și mai mult spre acel punct de unde nu există cale de întoarcere.

— Frate-miu doarme bușteau, a îngânat ea.

I-am cuprins sfârcul cu două degete. Îmi venea să urlu de frustrare pentru că nu puteam s-o stârnesc așa cum aș fi vrut. În curând, trebuia să încetăm cu jocul ăsta.

Rosie a gemut ușor. Fundul ei se freca ațâțător de mine.

Am apelat la ultima picătură de voință. Mi-am retras mâna de pe sânul lui Rosie și am numărat până la trei.

— Rosie, trebuie să te oprești.

I-am mușcat ușor lobul urechii.

Dar nu m-a ascultat. S-a mișcat încă o dată, iar penisul meu a zvâcnit dureros.

— Dar mă simt atât de bine…, a mormăit ea. Tu nu te simți bine?

Am gemut:

— Rosie, mă simt grozav.

Cu toate că nu ar fi trebuit s-o fac, m-am împins în ea încă o dată.

— Mă simt atât de bine, încât o să ejaculez în boxeri dacă mai continui așa.

— Nu-i nimic rău în asta, a răspuns imediat, pătimaș. Îmi place cum sună.

A încercat să se miște din nou, dar am reușit s-o opresc; m-am răsucit și m-am apăsat pe ea cu toată greutatea. Și acum am descoperit cât de mult îi plăcea să stea țintuită sub mine. Din pieptul ei a izbucnit un geamăt.

— Îți place la nebunie, nu-i așa, frumoaso? am șoptit.

A dat aprobator din cap. A început să respire precipitat, greoi.

— Îți place când preiau controlul, când sunt deasupra ta?

Din nou, un mic gest de încuviințare. Înnebunit de dorință, m-am împins iar în fundul ei. *O ultimă opintire*, mi-am promis în gând. Ultima.

— Rosie, ce bine m-aș simți dacă ți-aș provoca un orgasm așa!

A scâncit. Instantaneu, sângele mi-a inundat vintrele. I-am acoperit gura cu o palmă.

La dracu'! Gestul ăsta nu m-a ajutat deloc; Rosie se topea ca untul lăsat în soare.

— Rosie, n-o să-ți provoc un orgasm când fratele tău e la doi pași. Îmi pare rău.

Rosie a încuviințat scurt. Înțelegea situația. Când a deschis ochii, mi-am luat palma de pe gura ei.

Am sărutat-o delicat pe tâmplă.

— Când o să te duc la orgasm, vreau să te aud gemând.

Buzele mele au coborât spre bărbia ei. Am sărutat-o cu blândețe.

— Când o să-ți dai drumul, vreau să te aud strigându-mi numele.

Am făcut unul dintre cele mai grele lucruri pe care a trebuit să le fac vreodată: m-am desprins de ea.

M-am lăsat încet pe spate. Piciorul meu drept mi-a mulțumit, dar scula mea era mai tare ca oricând.

Rosie s-a răsucit pe o parte. Ochii ei m-au măsurat din cap până-n picioare. Și-a lins buzele, iar eu am răsuflat apăsat.

— *Ángel*, n-ai decât să mă privești, dar te rog să nu mă atingi, pentru că…

Mi-aș fi pierdut capul. Mi-aș fi pierdut complet stăpânirea de sine, fără să-mi pese cine mai era în cameră. Aș fi făcut-o să-mi strige numele.

— O să fiu cuminte, a răspuns ea.

Oare de ce mă ispitea replica asta să-i fac tot felul de lucruri?

Penisul meu a reacționat din nou.

Ține-ți firea! mi-am impus. *Gândește-te la chestii naspa. De pildă, la tomberoane. Sau… atunci când Taco a avut diaree.*

— Lucas.

I-am aruncat o privire. Buzele ei erau arcuite într-un zâmbet. Am rămas înmărmurit văzând cât de frumoasă era Rosie în lumina dimineții.

— Chiar îmi doresc ca apartamentul ăsta să fi avut mai mulți pereți.

— Mda. Nici mie nu-mi plac apartamentele open-space, Ro.

Ea a chicotit ușor.

— Dar priveliștea din apartamentul ăsta îmi place foarte mult, am adăugat.

Din nou, în obrajii ei a apărut acea roșeață delicată care mă înnebunea.

— Dar ce de-a complimente aveți în program azi, domnule Martín!

— Normal! Scopul meu e să te dau pe spate.

Mi-am amintit de aseară, când ne sărutaserăm. Ceva cedase în mine când gura ei o atinsese pe a mea. Nu eram orb; știam că între noi se acumulase multă tensiune, dar certitudinea mea se conturase pe acoperiș, când ne sărutaserăm în ploaie.

Trebuia să vorbim despre ce se petrecuse între noi. Îi promisesem c-o să fiu sincer și nu voiam ca Rosie să creadă că primul nostru sărut nu însemna nimic pentru mine sau că îl treceam cu vederea. Însă voiam să discutăm pe îndelete, așa cum se cuvine, iar acum nu era cel mai potrivit moment.

— Trebuie să-l iau pe Taco de la Lina, i-am spus.

— Bine. O să-l trezesc pe Olly și-o să mergem acasă la tata. Mă așteaptă o zi lungă.

— Vrei să vin cu tine?

— Mi-ar plăcea la nebunie să-ți fac cunoștință cu tata, dar poate c-ar trebui s-o fac altă dată. Ce-ar fi s-o sunăm pe Lina și s-o

întrebăm dacă poate să-l aducă pe Taco aici? Azi ar trebui să stai în casă, să te odihnești.

— Ai dreptate, Rosie.

— Întotdeauna am dreptate. Deci… o rogi tu pe Lina să vină încoace?

Mi-am dat ochii peste cap.

Ea a râs. Era un sunet de-a dreptul magic.

— Nu mă pune să mă lupt cu tine, Lucas Martín! O să câștig.

Am zâmbit.

— Nu mă amenința c-o să-mi oferi clipe de neuitat, Rosalyn Graham!

A dat să zică ceva, dar Olly i-a luat-o înainte, risipindu-ne clipa de intimitate:

— Rosie, te-ai trezit?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Lucas

Rămas singur în apartament, nu prea știam ce să fac.

Rosie plecase cu Olly. Deși stăteam ca pe ace fiindcă rămăsesem aici, am înțeles de ce îmi spusese că nu ar fi o idee bună să-i însoțesc.

Rosie, fratele ei și tatăl lor aveau nevoie să petreacă timp împreună, ca o familie. Iar eu aveam la dispoziție un răgaz bine-venit, ca să mă răcoresc după hârjoana cu Rosie, azi-dimineață.

În plus, contasem pe Lina să-l aducă pe Taco, imediat după plecarea lui Rosie. Dar, pentru că vară-mea era mare iubitoare de câini și voia să-l mai țină puțin pe prietenul meu blănos, Lina schimbase planul: urma să-l aducă pe Taco mai târziu, când avea să ne ia cu mașina, ca să ducem bagajele lui Rosie înapoi în apartamentul ei. Rosie pleca azi. Se muta înapoi în apartamentul ei.

Iar eu urma să vin cu ea. Din nefericire, nu așa cum mi-aș fi dorit. Voiam s-o ajut cu mutatul bagajelor. Trebuia s-o văd înapoi în casa ei, să mă asigur că tavanul fusese reparat și că totul era în regulă. Voiam să fiu sigur că Rosie era în siguranță acolo.

Mincinosule! a răsunat o voce acuzatoare în mintea mea. *De fapt, vrei un pretext ca să petreci mai mult timp cu ea. Un motiv s-o iei înapoi aici, cu tine, dacă apartamentul ei ți se pare în neregulă.*

După ce o sărutasem și dormisem lângă ea, îmi era greu să ignor trăirea care pulsa înăuntrul meu, acea parte din mine care o dorea pe Rosie. O doream *nespus de mult*.

M-am pomenit că am din nou erecție. Încă de azi-dimineață mă simțeam excitat. Iar acum mă gândeam numai la faptul că Rosie se muta înapoi în apartamentul ei și că nu aveam s-o mai văd.

Oftând, m-am uitat la ceasul de mână. Mai aveam destul timp înainte ca Rosie să se întoarcă din Philadelphia și Lina să ajungă aici, cu Taco.

Aveam nevoie de un duș rece. Trebuia să mă potolesc înainte ca fetele să se întoarcă.

Am intrat în baie și m-am dezbrăcat rapid. M-am uitat în oglindă și am îndreptat un deget spre reflexia mea.

— *¡Contrólate, Lucas!* mi-am ordonat, de parcă asta m-ar fi ajutat câtuși de puțin. Ești un idiot excitat. E inadmisibil!

Dar pe fața mea încă se citea dorința, iar scula mea era tare ca piatra.

Scuturând înciudat din cap, am deschis robinetul dușului și m-am băgat sub jetul de apă rece.

Nu ar fi trebuit să simt așa ceva pentru o femeie pe care o cunoscusem cu doar câteva săptămâni în urmă, căreia îi promisesem c-o să fie în siguranță cu mine și care devenise unul dintre cei mai apropiați prieteni ai mei. *Cea mai apropiată prietenă*.

Cum de se întâmplase așa ceva?

Rosie avea asupra mea un efect pe care nu-l avusese nicio altă femeie. Voiam s-o ajut, să fac orice pentru ea, dacă îmi dădea voie. Voiam să mă asigur că e în siguranță, că se simte *fericită*. Că-și îndeplinește toate visurile. Că veghează cineva asupra ei și că e prețuită.

Doamne, cât de mult voiam să i-o trag! Să-i venerez corpul. Să-i ofer plăcere. Cu mâinile, cu gura. Cu scula — dacă aveam norocul ăsta. Voiam s-o tratez așa cum merita să fie tratată.

Nu aveam cale de scăpare. Dorința îmi fremăta pe sub piele, cerând să fie potolită.

Mi-am coborât mâinile pe șolduri. Trecuse mult timp de când mă masturbasem.

Faptul că eu și Rosie locuiam împreună avea o mulțime de avantaje, dar și un mare dezavantaj: lipsa camerelor separate, a pereților despărțitori, a intimității. Drept dovadă, ceea ce se petrecuse azi-dimineață.

Mi-a trecut prin minte imaginea lui Rosie în timp ce se freca de mine. Pielea mea a luat foc. În sfârșit, am cedat în fața excitării copleșitoare, pe care încercam de ore bune s-o țin la distanță. Mi-am cuprins penisul în palmă.

Mi-a scăpat un geamăt.

Isuse! Cât de tare era! Mă miram că scula mea nu explodase azi-dimineață, când corpul lui Rosie stătuse lipit de șoldurile mele.

Respirând îngreunat, mi-am frecat scula prelung, încet. Genunchii mei aproape c-au cedat. M-am sprijinit de faianța rece și alunecoasă și am continuat. Mișcările lente m-au făcut să închid ochii. Era tortură și plăcere deopotrivă.

Mi-am imaginat c-o întorc pe Rosie pe burtă, pregătindu-mă să-i smulg gemete de plăcere, așa cum îi promisesem. Degetele mele alunecau de-a lungul penisului. Am păstrat ritmul, în timp ce-mi închipuiam gustul ei, senzația stârnită de corpul ei moale pironit sub mine, pielea ei roz, buzele arcuite de plăcere când aveam să-i provoc, în sfârșit, orgasmul după care tânjeam amândoi.

Me vuelve loco.[1]

Mă înnebunea. Era de-ajuns să mă gândesc la ea ca s-o iau razna. Mi-am propus să-i mărturisesc asta. Voiam să privesc cu încântare cum se zvârcolește înfierbântată, când îi șoptesc cuvinte în spaniolă, așa cum îi plăcea atât de mult. Eu…

[1] Mă înnebunește

— *Lucas*?

Vocea ei a răzbit prin ceața excitării.

I-am pronunțat numele, cu dorință și uimire.

Mâna mea și-a continuat mișcarea. Nu eram în stare să mă opresc. M-am răsucit cu fața la ea. Rosie stătea în pragul ușii de la baie, cu cheile de la apartament în mână. Obrajii ei erau de un roz-aprins. Mă privea ca vrăjită.

— Rosie, *mi ángel*, am rostit răgușit, răsucindu-mă spre ea.

Am lăsat-o să mă vadă în toată goliciunea mea. Eram la mila ei. Nici măcar nu mi-a fost rușine când i-am spus:

— Uite ce-mi faci!

A înghițit în sec. Tot corpul ei a reacționat la vederea mea: eu, dezbrăcat, mângâindu-mă sub jetul dușului. Ochii ei verzi s-au aprins. Roșeața din obraji i s-a întins pe gât, iar gura i s-a rotunjit de uimire. Visam la buzele astea. Voiam să-i simt gura cuprinzându-mi scula.

Penisul mi s-a întărit și mai mult.

— Nu pot să mă opresc, am zis cu disperare.

Rosie s-a uitat în ochii mei.

— Nu te opri.

Privirea ei pătimașă îmi dădea de înțeles că lipsa mea de autocontrol nu o jignea absolut deloc. Dimpotrivă — era excitată și flatată. Mă dorea.

— Lucas, te-am auzit gemând. Am crezut că te doare piciorul.

Mi-am sprijinit fruntea de ușa de sticlă a dușului. Mi-a scăpat un hohot amar.

— Sufăr, Rosie.

Mi-am îndreptat spatele și am privit-o direct în ochi. Dacă dorea un spectacol, aveam să i-l ofer.

— Sufăr atât de mult, încât a trebuit să mă masturbez.

Privirea i-a poposit asupra penisului meu. M-am frecat mai apăsat. Mă apropiam din ce în ce mai mult de extaz. Ochii ei

au coborât. I-am observat îngrijorarea când a văzut cicatricea de pe genunchiul meu drept.

— Ridică privirea, Rosie!

Eram pe punctul de a exploda și voiam ca Rosie să asiste la clipa aceea.

M-a ascultat. A dus o mână la piept, între sâni.

— Îți place ce vezi, Rosie? am întrebat, stârnit de expresia ei pierdută. Îți place să mă vezi așa? Să știi că tu ești răspunzătoare pentru asta?

Rosie a dat din cap cu hotărâre.

— Îmi place foarte mult.

La dracu'!

Am scrâșnit:

— Rosie. Ah, *Rosie*! Câte lucruri vreau să-ți spun! Cât de multe vreau să-ți *fac*!

Amândoi am rămas ca suspendați în timp. A lăsat să-i cadă cheile din palmă. Și-a desfăcut haina, dând la iveală cămașa în carouri pe care o îmbrăcase azi-dimineață. Foarte ușor, ca și cum nu ne grăbeam deloc, ca și cum nu știa că eram pe punctul de-a exploda, și-a lăsat haina să alunece pe podea.

— Gata cu sfiala, Lucas! Spune-mi tot!

Privirea ei directă mă înnebunea.

— Vreau să aud. Vreau să mă privești așa cum te privesc și eu pe tine.

Din pieptul meu a țâșnit un mârâit.

— Rosie, vrei să-ți spun cum să te mângâi așa cum te-aș mângâia eu? Vrei să-mi oferi un spectacol și să mă înnebunești așa cum numai tu ești în stare?

Pentru o clipă, ochii ei au coborât către mâna care-mi atâța necontenit penisul, după care au urcat din nou spre fața mea.

Strângeam din dinți. Animalul din mine era slobod; scăpase din lesă.

I-am ordonat:

— Descheie-ți nasturii!

M-a ascultat. A tras cu atâta putere de gulerul cămășii, încât doi nasturi au sărit cât colo, dezvăluindu-i sutienul din bumbac. Când l-am văzut, am scos un sunet sugrumat.

— Du-ți mâna la sâni!

S-a supus. Pulsul mi s-a întețit. Penisul îmi zvâcnea în palmă.

— Și tu suferi, Rosie.

A scâncit și și-a cuprins un sân în palmă, fără să-și ia ochii de la mine.

Am expirat prelung. O măsuram cu privirea, mă desfătam cu mișcările ei care musteau de dorință. Voiam să ies din duș și să ajung lângă ea.

— Nu putem permite așa ceva.

A dat aprobator din cap. Îmi doream ca mâna mea să fie cea care-i atinge sânul. Voiam ca limba mea să-i dezmierde sfârcul rozaliu. I-am spus:

— Scoate-ți sutienul! Lasă-mă să te privesc, scumpo!

Faptul că îi vedeam sânii în timp ce Rosie gâfâia, cu cămașa pe jumătate descheiată, mi-a spulberat orice reținere.

Scrâșnind din dinți, am deschis ușa cabinei de duș. Privirea ei a rătăcit în jos, spre pumnul meu, și a scos un geamăt.

— Joacă-te cu sfârcul, Rosie! Folosește-ți palma și degetele.

Rosie a făcut cum i-am cerut și a gemut iar. Mă fixa cu o privire arzătoare.

— Nu-i suficient, am spus printre dinți.

Am pășit în față, pregătit să ies din cabina de duș și să i-o trag lui Rosie chiar aici, pe podeaua băii, ca un animal. Rosie mi-a venit în întâmpinare; s-a descălțat și s-a apropiat de mine. Mi s-a alăturat sub jetul de apă, complet îmbrăcată. Când palma ei mi s-a lipit de piept, am văzut roșu în fața ochilor.

Dintr-o mișcare fulgerătoare, am lipit-o cu spatele de faianța alunecoasă. În secunda următoare, s-a dezbrăcat de blugi, lăsând la vedere o pereche de chiloți din dantelă albă.

De pe buze mi-a țâșnit un mârâit. Mi-am frecat scula și mai apăsat.

— Vrei să mă vezi, Rosie? am gâfâit. Acum poți să mă privești de aproape. Vrei să-ți zic ce să faci? Bagă două degete în tine, te rog!

Ascultătoare, și-a băgat o mână în chiloți. Geamătul care i-a scăpat m-a adus foarte aproape de culme.

— Joacă-te cu clitorisul! Joacă-te așa cum aș face-o eu!

Abia dacă-mi recunoșteam vocea.

Mâinile noastre se mișcau frenetic.

— *¡Ay, preciosa!* Așa!

Nu mă puteam abține; i-am cuprins gâtul între degetele celeilalte mâini și am strâns ușor.

— E în regulă? am întrebat, privind-o cu atenție. Să-mi zici dacă te deranjează.

— Da. O, Doamne! Da!

Șoldurile noastre se opinteau de parcă ne-o trăgeam cu adevărat.

— Lucas, a îngăimat Rosie, cu răsuflarea tăiată. O să-mi dau drumul. O, Doamne! *Lucas!*

Mi-am apăsat coapsele pe ale ei. Am rămas nemișcat, încercând să-mi amân orgasmul până își dădea ea drumul. Mi-am pus mâna peste a ei.

— Hai, Rosie! am mârâit. Fă-o așa cum mi-am imaginat de la Halloween încoace! Dă-ți drumul pe degetele mele!

A scâncit și s-a încordat. A închis ochii. Tot corpul i s-a cutremurat. Iar când mâna ei s-a înmuiat sub valurile de plăcere care o străbăteau, mâna mea a preluat controlul.

Mi-am sprijinit fruntea de a ei și am așteptat să deschidă ochii, ca să-mi continui propria joacă. Și-a lins buzele. Îmi frecam cu putere scula, mai înverșunat ca oricând. Mi-am încordat spatele și

toate senzațiile s-au concentrat în vintrele mele, aducându-mă aproape de limită.

— Asta-mi faci, Rosie.

Și-a pus mâinile pe umerii mei, apoi pe piept. Unghiile ei mi-au zgâriat ușor abdomenul.

— Îmi dai voie să ejaculez pe tine, Rosie?

— Da, da!

Rosie a descheiat restul nasturilor de la cămașă. M-am mai frecat încă o dată, pe urmă am explodat. Am ejaculat pe pielea ei fină, până la ultima picătură. Îmi doream să fi avut orgasm în ea. Aș fi vrut să dureze ore, zile întregi.

Mi-am sprijinit palma pe peretele din spatele ei. Penisul încă îmi pulsa.

— *Estoy a tus pies. A tus pies, preciosa.*[1]

Am rămas amândoi sub jetul de apă, cu frunțile lipite. Pieptu-rile ni se ridicau și coborau iute. Într-un final, am închis robinetul și am luat-o în brațe, fără niciun cuvânt. Un junghi mi-a străbătut piciorul drept. Rosie a observat și mi-a zis s-o las jos, dar am refu-zat. Nu mai aveam mult timp la dispoziție împreună. În loc să-i dau drumul, în loc să mă desprind de ea și să vorbim despre ceea ce tocmai se întâmplase, am lăsat-o jos și am dezbrăcat-o de hai-nele ude. Am sărutat-o din nou pe buze. Am ajutat-o să se îmbrace cu haine uscate, după care am lăsat-o să facă la fel cu mine.

Acum, timpul era împotriva mea. Totul era împotriva mea. Și poate că fusese așa dintotdeauna.

---

[1] Sunt la picioarele tale. La picioarele tale, scumpo.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Rosie

— Abia dac-am atins bordura. Vorbești de parcă am dat peste o veveriță sau peste vreun alt animal.

Am chicotit.

— O veveriță? Pe bune? a întrebat Lucas.

Lina i-a aruncat o privire urâtă.

— Se poate întâmpla.

Taco a scheunat lângă mine. Bărbatul pe care îl sorbisem din ochi tot drumul spre apartamentul meu a mormăit:

— Mă rog… Să știi că n-o să-ți iau apărarea în fața lui Aaron. Ar însemna să încalc vreun pact al bărbaților. Iar mie îmi place de Aaron.

M-am băgat în discuție:

— Lina, nici eu n-o să-ți iau apărarea. Îmi pare rău.

Lina și-a dat ochii peste cap.

— Aaron știa foarte bine ce face când mi-a împrumutat mașina lui. Mi-a zis că n-ar trebui să-mi fie teamă de traficul din New York.

Lucas m-a mângâiat ușor pe spate. Atingerea mi-a stârnit fiori.

— Păi, Aaron are dreptate, i-a întors-o el și s-a întins să-mi ia geanta care-mi atârna pe umăr. Traficul din New York e cel care ar trebui să se teamă de tine.

Nici gând să-i dau geanta mea lui Lucas!

— Ce amuzant! a comentat Lina, scotocind în portbagajul mașinii lui Aaron. Se pare că azi Lucas a înghițit un clovn.

Eu și Lucas ne-am aplecat în același timp spre valiza de la picioarele mele.

— N-ar trebui să cari nimic greu, i-am reamintit.

— Ai dreptate.

— Ți-am mai zis, Lucas: întotdeauna am dreptate. Dă-mi-o!

Dar Lucas mi-a luat-o înainte și a ridicat valiza.

— Ai dreptate, dar asta nu înseamnă c-o să te las să cari valiza pe scări.

M-am uitat la el cu reproș.

— Chiar dacă te uiți așa la mine, n-o să mă faci să mă răzgândesc, Rosie.

Lucas s-a apropiat și mi-a spus vorbit la ureche:

— Dar, pe de altă parte, îmi provoci o erecție.

Nu mă așteptam să spună asta, dar îmi făcea plăcere s-o aud. Voiam să-i simt mâinile cutreierându-mi corpul. Voiam mai mult. Îl doream pe el, cu totul.

— Scumpo, nu te uita așa la mine! a glumit Lucas. Nu faci decât să înrăutățești situația.

Lina și-a dres glasul. Am observat că ne privea bănuitor.

— Ce tot șușotiți acolo?

— Îi spuneam lui Rosie că mă bucur c-am scăpat amândoi cu viață, după ce ne-ai dus cu mașina până aici, a răspuns Lucas imediat.

— Ha! a exclamat Lina. Ce nostim!

Am oftat și m-am întors spre cea mai bună prietenă a mea. I-am pus în palmă cheia de la apartamentul meu.

— Uite, intră tu prima! Noi o să urcăm cu restul bagajelor.

Lina nu a comentat. L-a strigat pe Taco și s-a îndreptat spre scări.

Am luat cea mai ușoară geantă — cea în care pusesem o pernă — și am petrecut bareta pe umărul lui Lucas.

— Poftim! La etaj cu tine! Nu fi ursuz! i-am zis cu un zâmbet larg, încercând să mențin un ton relaxat. Nu poți câștiga lupta de fiecare dată. Urcă la apartament!

El a pufnit.

— Nu sunt ursuz. Sunt vesel ca o rază de soare.

Lucas mi-a luat mâna și a pus-o pe pieptul lui, chiar în dreptul inimii.

— Rosie, vreau să te ajut.

Știam asta.

Mi-am răsfirat degetele pe puloverul lui, ca să-mi simtă atingerea prin straturile de haine. I-am spus:

— Faptul că ești aici, cu mine, e tot ajutorul de care am nevoie.

Nu mi-a scăpat felul în care i s-a schimbat expresia.

Probabil voia să vorbim despre ce se întâmplase azi și aseară. Chiar trebuia să discutăm. Dar, încă o dată, nu era momentul potrivit. Mi-am dres vocea și i-am spus:

— Hai să mergem! Lina probabil se întreabă de ce durează atât de mult să urcăm.

Două ore mai târziu, lucrurile mele erau în apartament, iar mizeria care rămăsese după reparații fusese îndepărtată.

— Nu mai pot! Sunt terminată! a bodogănit Lina, trântită pe un colț de canapea. Mutatul ăsta face cât trei luni de exerciții fizice la sală.

Lucas a luat-o peste picior:

— *Prima*, aș zice că nenumăratele tale pauze de câte zece minute, ca să ronțăi chipsuri, anulează partea de exerciții fizice.

— Ce om care strică hazul! a exclamat Lina, exasperată. Azi ești în toane proaste, Lucas. Nu știam că poți fi morocănos.

Lina nu mințea. De câteva ore încoace, Lucas nu prea era în apele lui. Ofta, vorbea monosilabic și abia dacă zâmbea.

Lina a plusat:

— Poate c-ar trebui să te culci când te întorci acasă. Te porți ca un bebeluș care are nevoie de somn.

— Am dormit bine azi-noapte, a zis Lucas și mi-a aruncat o privire din cealaltă parte a camerei. De fapt, somnul e ultima chestie care-mi trebuie în clipa asta.

Inima mea a luat-o la galop. Știam bine ce sclipea în ochii aceia căprui. Faptul că mă dorea îmi stârnea furnicături.

Lina și-a dres glasul.

Mi-am dezlipit privirea de Lucas și am bătut din palme.

— Mulțumesc foarte mult că m-ați ajutat!

Nasul lui Taco m-a împuns în picior. M-am aplecat să-l mângâi.

— Iar ție, Taco, îți mulțumesc că ești cel mai chipeș dintre toți!

Lucas a mârâit și Taco s-a dus imediat la el. A părut să se relaxeze puțin.

Brusc, am conștientizat că nu mai aveau motiv să rămână în apartamentul meu. Lucas trebuia să se întoarcă în apartamentul Linei. Și, în curând, avea să plece în Spania.

M-a cuprins panica.

Am zis prima chestie care mi-a trecut prin minte.

— Vreți să mâncați ceva? Frigiderul e gol, dar aș putea comanda pizza. Măcar atât să fac pentru voi.

M-am răsucit spre cea mai bună prietenă a mea. Dacă m-aș fi uitat la Lucas, riscam să fac ceva nesăbuit; de exemplu, să-i sar în brațe și să-l implor să nu plece.

Lina a oftat.

— I-am promis lui Aaron că-l iau cu mașina de la InTech, după ce terminăm aici. Și o să profit de orice ocazie ca să-l scot de acolo devreme. Într-o zi, va trebui să-i dezlipesc fundul de scaunul ăla, ca să nu devină una cu laptopul lui.

Am dat aprobator din cap. Oare să-i spun lui Lucas că, dacă vrea, poate să rămână la mine? Chiar îmi doream să rămână.

Însă Lina a intervenit:

— Hai să ne urnim! Îl duc pe Lucas acasă și pe urmă merg în Manhattan.

— Sigur, am zis, fără tragere de inimă.

Ce altceva aș fi putut spune? Nici măcar nu știam dacă Lucas voia să rămână aici. Fostul meu coleg de apartament tăcea mâlc.

Mi-am luat telefonul de pe măsuța de cafea și am verificat ora.

— Chiar ar trebui să plecați, dacă…

— Mi-e foame, a spus Lucas relaxat. Aș vrea să mănânc o pizza.

— Poți să suni la pizzeria lui Alessandro și să comanzi de acolo, i-a zis Lina, apoi și-a luat haina și poșeta. Pizza ta o să fie gata când o să te las la mine acasă.

Lucas nu și-a luat privirea de la mine.

— Poate că mi-e foame acum.

Inima a început să-mi bată mai repede.

Lina a protestat:

— Nu te las să mănânci în mașina lui Aaron! O să-ți tăbăcească fundul, iar eu nu vreau asta. Oricât de morocănos ai fi azi, chiar ești vărul meu preferat.

Lucas și-a pierdut răbdarea. Pentru prima oară de când îl cunoscusem, l-am auzit răstindu-se:

— Lina, chiar nu înțelegi?

Scandalizată, am exclamat:

— *Lucas!*

— Vezi, Rosie? Ce ți-am spus? a comentat Lina, mijind ochii la el. Azi Lucas are toane.

Vărul ei a bătut în retragere:

— Scuze! Iartă-mă, Lina! *Soy un gilipollas.*[1]

[1] Sunt un nesimțit

— Chiar că ești. Dar îți accept scuzele, a spus Lina. Să știi că nu-s oarbă. Am văzut cum șchiopătezi prin apartament și am observat că Rosie se uită la tine din cinci în cinci minute.

Am făcut ochii mari.

— Pe deasupra, simt tensiunea sexuală dintre voi doi. Deci, dacă nu vrei să discutăm despre asta chiar acum, o să te duc acasă. Și dacă încetezi să te mai porți ca un nesuferit, poate că n-o să te oblig să-mi spui de ce amuțește Aaron de fiecare dată când aduc vorba de tine. Crede-mă, chiar aș vrea să te iau la întrebări, pentru că e prima oară când soțul meu îmi ascunde ceva. Deși e adorabil că te acoperă — din solidaritate masculină —, tot mă întristează că sunt lăsată pe dinafară.

Lucas s-a ridicat și a îmbrățișat-o pe Lina.

— *Soy un idiota*. Îmi pare rău. Ai dreptate, Lina. S-ar putea să am nevoie de puțin somn.

Mi s-a strâns inima când am auzit cuvintele Linei. Halal prietenă eram! Îi ascunsesem o mulțime de lucruri.

— Mai bine plecați, am zis încet, sperând să nu mă trădeze vocea. S-ar putea să sar și eu peste cină și să mă culc. Sunt moartă de oboseală.

Cei doi membri ai familiei Martín s-au desprins din îmbrățișare. În secunda următoare, eram în brațele Linei.

— Nu sunt supărată pe tine, mi-a zis la ureche. O să-mi povestești totul, sunt sigură. Și o să fiu aici când vei fi pregătită să-mi spui.

Mi-a scăpat un sunet gâtuit.

Doamne! Lina chiar era cea mai tare.

Când prietena mea s-a desprins din îmbrățișare, Lucas era lângă noi, de parcă își aștepta rândul. Iar eu ardeam de nerăbdare să mă arunc în brațele lui, să-i simt căldura, mirosul, puterea. M-a înconjurat cu brațele și m-a sărutat pe tâmplă, aproape de ureche. Mi-a șoptit:

— *Buenas noches, preciosa.*

Taco și-a frecat nasul de piciorul meu și a scheunat.

Nu am spus niciun cuvânt. Probabil că așa era cel mai bine, fiindcă aș fi zis o prostie. De exemplu: „Rămâi!".

„Rămâi pentru totdeauna!"

Așa că Lucas, Lina și Taco au plecat. Eram din nou singură, așa cum fusesem înainte ca Lucas să apară în viața mea și să devină de neînlocuit.

— Bun! am zis în apartamentul gol. Sunt pe cont propriu. E bine așa. E-n regulă.

Mințeam. Nu prea era în regulă.

Deja îmi era dor de el, iar asta era o nebunie. În interiorul meu, ceva cerea să fie eliberat.

Deodată, parcă mi s-a aprins un bec în minte. Am scos laptopul și m-am trântit pe canapea. Am deschis manuscrisul digital am scris despre fiecare trăire pe care nu știam cum s-o gestionez, despre fiecare teamă, fiecare emoție, despre fiecare întrebare înspăimântătoare și fiecare certitudine sufocantă. Despre fiecare speranță de-a mea. Pur și simplu mi-am dat frâu liber. Le-am pus pe toate în romanul meu, ca să le deslușesc așa cum știam mai bine: în scris.

Câteva ore mai târziu, stăteam întinsă în pat, complet trează.

Reușisem să lucrez până după miezul nopții. Crezusem că oboseala adunată de-a lungul zilei aveau să mă dea gata. Dar nu a fost așa.

Mă holbam la tavanul întunecat al dormitorului. Din când în când, aruncam câte o privire la telefon. Aș fi vrut ca ecranul să se lumineze, să primesc un mesaj sau un apel. Să fi fost suficient de curajoasă încât să iau telefonul și să-i scriu lui Lucas.

Dar ecranul era întunecat.

Nu îndrăzneam să iau inițiativa, iar asta mă aducea la disperare.

Am strâns din pleoape și am gemut.

Există foarte multe reguli nescrise despre cum ar trebui să se poarte femeile cu bărbații pe care îi plac, cu cei pe care i-au sărutat și pe care își doresc să-i sărute iar, și iar, și iar. Dar acum era vorba despre Lucas și despre mine. Nu mi se părea că regulile astea ar trebui să se aplice și în cazul nostru.

Îl văzusem gol, minunat de impunător, stând sub jetul de apă al dușului, ținându-și penisul în palmă. Tânjind după mine. Vulnerabil și puternic totodată.

Iar înainte de asta îl sărutasem în ploaie și totul în jurul meu dispăruse, în afară de gurile noastre care se atingeau.

Dansasem cu el pe coloana *noastră* sonoră, rotindu-mă în brațele lui, în timp ce mă bucuram de râsul lui.

Îl alinasem când avusese coșmaruri. Îmi dorisem să-l scap de spaimă.

Îl lăsasem să mă țină de mână atunci când avusesem nevoie de cineva care să mă liniștească. Și îngăduisem unei relații care începuse drept experiment să se transforme în ceva real.

Aici regulile nu se aplicau.

Eram femeie în toată firea. Nu aveam nevoie de un motiv ca să-i trimit un mesaj unuia dintre cei mai buni prieteni ai mei, bărbatului la care mă gândeam întruna.

Am întins mâna spre telefon.

— Fie ce-o fi!

Și exact în acel moment ecranul s-a luminat.

Cu inima cât un purice, m-am grăbit să văd cine mi-a scris. Dar m-am încurcat în pătură și am căzut pe podea.

— Au! La naiba!

Am rămas întinsă pe covor și am întins mâna după telefonul de pe noptieră, fără să mă sinchisesc să urc iar în pat.

Lucas: S-ar putea să sufăr de anxietatea separării.

Buzele mele s-au destins în cel mai mare și mai ridicol zâmbet. M-am grăbit să tastez un răspuns.

Rosie: Credeam că doar animalele de companie suferă de așa ceva.

Lucas: Văd că nu dormi.

Lucas: Te-am trezit?

Rosie: Nu. Eram deja trează. Am lucrat ore întregi.

Lucas: Mă bucur. Câte cuvinte ai scris?

Rosie: Multe. 😊

Lucas: Bravo! Ești tare.
Lucas: Probabil ești frântă de oboseală. Ar trebui să te las să dorm.

Bătăile nebunești de inimă îmi reverberau în tâmple. Căutam o modalitate de a-l face să-mi scrie în continuare.

Rosie: Nu-ți face griji! Creierul meu e încă în alertă, deci nu pot să dorm.

Rosie: Ai putea să-mi ții companie.

Rosie: Până adorm.

Lucas: 😇 Serios? Ți-ar plăcea?

Rosie: Da.

Lucas: Ei, să știi că ai noroc: mă pricep să-i distrez pe alții și toți se simt bine în compania mea.

Lucas: În cea mai mare parte a timpului.

Rosie: Ai dreptate.

Rosie: De fapt, mă simt bine cu tine tot timpul. Chiar și când ești morocănos.

Pe ecran mi-a apărut o poză. Un selfie: Lucas se încrunta, bosumflat.

Lucas: Adică așa?

Lucas: Eu tot cred că sunt chipeș. Ba chiar sexy.

Nu se înșela.
Am mai primit un mesaj.

Lucas: Vrei să mă distrezi și tu pe mine?

Lucas: Trimite-mi o poză.

Lucas: Ca să scap de anxietatea mea de separare.

Lucas: Mi-e teamă c-o să-ți uit chipul.

Rosie: Flirtezi cu mine, Lucas Martín?

Lucas: Funcționează?

Am făcut un selfie și i l-am trimis.

Lucas: Stai pe podea? De ce nu ești în pat?

Pe ecran a apărut un alt selfie. Era făcută de la o distanță ceva mai mare. Își întinsese brațul, ca să văd că stătea întins în pat, la bustul gol. Pieptul lui superb era la vedere. Am văzut și un crâmpei de tatuaj.

Lucas: Așa trebuie folosite paturile, Ro. Te întinzi pe ele.

Rosie: Mersi pentru lecție, domnule profesor!

Lucas: Ce pot să zic? Am multă experiență în diversele întrebuințări ale patului.

Rosie: Hmm?

Hmm?
Pe bune, Rosie? Doar atât știi să scrii?
Aș fi putut scrie ceva mult mai potrivit. Mai sexy. Dar în mintea mea era haos.

Lucas: De ce te miri?
Am așteptat, gândindu-mă la un răspuns.
Lucas mi-a luat-o înainte.

Lucas: Mai știi ce s-a întâmplat azi-dimineață? Eu n-am uitat.

Lucas: Numai la asta m-am gândit.

Lucas: Ei, nu doar la asta. M-am gândit și la duș. Și la momentul ăla minunat când ți-ai dat drumul.

M-am holbat la replica lui. O senzație de fierbințeală mi-a coborât între picioare. Pur și simplu nu știam cum să răspund.

Îmi storceam creierii să găsesc ceva. La urma urmei, era doar *sexting*[1]. Iar eu compuneam povești de dragoste și scriam scene de sex. Puteam să fiu sexy. Puteam fi îndrăzneață.

Dar nu-mi venea nimic în minte. Numai frânturi de azi-dimineață, când stătuserăm în pat, sub pături. Lucas dezbrăcat, în duș, ejaculând pe mine. Fusese cea mai fierbinte și mai erotică experiență din viața mea.

Lucas mi-a scris din nou.

Lucas: Rosie?

Rosie: Sunt aici.

Lucas: Scuze! Sunt un idiot. Jur că nu încercam să fac sex cu tine prin mesaje.

Lucas: Ți-am scris asta pentru că mor de dorul tău. Apartamentul e prea tăcut. Prea gol, chiar dacă Taco e aici. Nimic nu pare în regulă. Vreau să fii iar lângă mine.

Inima mea s-a umflat dureros.

Te vreau înapoi.

Exact așa mă simțeam și eu aici. Cât de mult mă dăduse Lucas peste cap!

[1] Trimiterea de mesaje cu conținut sexual.

Rosie: Și mie mi-e dor de tine.

Apoi, pentru că în mod clar nu mă puteam stăpâni când venea vorba despre tipul ăsta, i-am scris cuvintele pe care voiam să le citească, adevărul pe care voiam să-l știe.

Rosie: Și eu te vreau înapoi, Lucas. Mi-aș dori să fii aici, cu mine. În patul meu.

Lucas: ...

Lucas: Aș vrea să nu-mi fi spus asta.

Rosie: De ce?

Cele trei puncte care arătau că Lucas tastează au țopăit câteva secunde pe ecran, apoi au dispărut.

Am așteptat un minut.

Apoi două. Trei, cinci, zece, un sfert de oră.

Jumătate de oră.

Lucas nu răspundea.

Poate că adormise.

Am început să vorbesc singură:

— Poate că i s-a făcut foame și s-a dus să ia o gustare. După cum îl știu, pentru el o gustare presupune ceva mai sofisticat decât un bol de cereale cu lapte.

Sau poate că...

— Isuse Hristoase! am strigat în camera goală. Tu auzi ce zici, Rosie?

Mă purtam ridicol. Mă plimbam de colo-colo prin dormitorul meu, pe punctul de a-mi provoca singură o migrenă.

Soneria interfonului a răsunat în apartament. M-am speriat. Am scăpat telefonul pe jos, iar ecranul lui s-a aprins la picioarele mele.

Lucas: Eu am sunat.

Nu m-am obosit să ridic telefonul.

Lucas era aici!

Am dat fuga la ușă. Am apăsat butonul de acces.

După câteva secunde, în hol a apărut cel mai frumos chip pe care-l văzusem în viața mea. Iar bărbatul care devenise persoana mea preferată s-a apropiat de mine.

— Uite de ce aș fi vrut să nu-mi fi scris că ți-e dor de mine, a spus, afișând zâmbetul lui unic.

Acel surâs luminos avea puterea de a-mi stârni un roi de fluturi în piept, de a-mi isca furnicături și de a-mi aprinde fiecare nerv din corp.

— Ca să nu dau fuga aici, neinvitat, și să apar la ușa ta în toiul nopții. De-asta îmi doresc să nu-mi fi spus că ți-e dor de mine.

Inima mea cânta.

— Ai zis că ți-e dor de mine, a repetat Lucas.

M-am repezit la el. Aș fi fost capabilă să mă cațăr pe el ca într-un copac, dacă n-aș fi știut că îl supără piciorul. L-am strâns în brațe cât de tare am putut. I-am inspirat mirosul și m-am bucurat să-i simt mușchii supli, sub straturile de haine care-l protejau de vremea răcoroasă din New York.

— E cel mai bun lucru pe care l-am spus vreodată, i-am zis.

Eram aproape de inima lui. Voiam să mă adăpostesc acolo.

— Și o s-o zic din nou, dacă așa o să te conving să rămâi. O să ți-o repet de un milion de ori.

M-a strâns în brațe și i-am simțit suflarea caldă pe gât.

Am continuat:

— Mi-e dor de tine de ore întregi, încă de când ai plecat de la mine. Chiar și înainte de asta, îmi era dor de tine de mult timp, Lucas.

Din pieptul lui a izbucnit un geamăt care mi-a stârnit nerăbdarea, dorința.

M-a împins în apartament și a închis ușa în spatele nostru. În clipa următoare, m-am trezit lipită de ea.

Lucas și-a sprijinit brațele de ușă, de-o parte și de alta a mea, prinzându-mă ca în capcană.

— Spune-o din nou! mi-a cerut, privindu-mă în ochi. Nimănui nu i-a fost vreodată atât de dor de mine și nu a avut atâta nevoie de mine. Spune-o!

Mi s-a uscat gura când i-am văzut privirea întunecată. Strângea din dinți.

— Mi-a fost foarte dor de tine, Lucas. Te rog, rămâi cu mine! Rămâi în seara asta.

Și în toate serile ce vor urma.

Palma lui dreaptă mi-a cuprins obrazul. Degetul arătător mi-a mângâiat buza de jos, urmărind conturul gurii mele.

Lucas a închis ochii și a expirat tremurător.

— Dacă rămân… Ți-ai pierdut controlul sub ochii mei, Rosie, deși abia dacă te atinsesem. Dacă rămân la tine, o să te ating. Dacă rămân, o să ne-o tragem.

Îmi doream atât de tare să-și ducă la îndeplinire avertismentul, încât m-am înfiorat.

— Trebuie să-ți spun ceva. O să plec peste o săptămână. Am vorbit serios când am spus că nu pot să… Viața mea e un haos, Rosie. N-am nimic de oferit. Dar sunt egoist când vine vorba de tine. Îți ofer gura mea, dacă mi-o ceri. Atingerea mea, corpul meu. Nu e mult — cu siguranță, e mai puțin decât meriți —, dar, dacă le vrei, dacă mă vrei…

L-am sărutat.

Nu aveam nevoie de cuvintele lui. Acum, nu mi-l doream decât pe Lucas.

Și i-aș fi spus-o, dacă nu mi-ar fi răspuns la sărut cu o patimă care o întrecea pe a mea.

L-am sărutat așa cum îmi dorisem de mult s-o fac. În sfârșit, am dat deoparte tot ce mă reținuse până în acest moment. Lucas avea să plece în curând, și poate doar atât aveam să primesc de la el. Așa că aveam de gând să mă bucur de clipa asta.

L-am tras mai aproape, cu disperare. Îl doream lipit de mine, în timp ce-mi devora gura. Brațul lui Lucas mi-a cuprins mijlocul. Mi-a lipit șoldurile de ale lui. Mi-a scăpat un geamăt, iar el a profitat de ocazie — limba lui mi s-a strecurat printre buze și a întâlnit-o pe a mea.

Mi se învârtea capul. O mulțime se senzații îmi invadau corpul, făcându-mă să mă clatin. Am dat să-i scot haina, însă el nu s-a clintit.

Am scos un sunet de protest. Gura lui a coborât pe gâtul meu și m-a mușcat ușor, transformând protestul meu într-un geamăt sonor.

— Ah, Rosie! Sunetul ăsta…

M-a mușcat ușor de ureche. Am reacționat imediat: din gâtlej mi-a țâșnit un alt geamăt.

— Aș face lucruri nebunești ca să mai aud sunetul ăsta, Rosie.

— Spune-mi tot! Ce ai face?

Drept răspuns, Lucas și-a împins șoldurile într-ale mele. Dorința s-a dezlănțuit în mine când i-am simțit erecția imensă.

— Ți-aș trage-o lipită de ușă, chiar acum.

Gura lui lăsa în urmă furnicături care mi se răspândeau pe brațe. S-a oprit la doi centimetri de buzele mele, fără să le atingă.

De ce nu mă săruta?

— Azi după-amiază, aproape că am făcut sex pe podeaua din baie, a mărturisit el, cu voce joasă.

Am scâncit și am încercat din nou să-l dezbrac, dar nu m-a lăsat.

Mi-a mușcat ușor buza de jos și a spus:

— Vrei să auzi alte chestii nebunești pe care o să ți le fac acum?

— Da!

— Vreau să-ți dau jos pantalonii ăștia de pijama, cu care m-ai înnebunit. Și chiloții. Pe urmă, să pătrund adânc în tine, până când n-o să mă simți decât pe mine.

Pleoapele mi-au fluturat. Am închis ochii.

— Fă-o! l-am implorat. Fă-mi toate astea!

— Nu, a zis, după care m-a mușcat delicat de lobul urechii. Nu acum.

Cuvintele lui erau o adevărată tortură, fiindcă îndepărtau posibilitatea de a mă bucura pe loc de trupul lui, de a-l avea cât mai repede cu putință.

— Știi ce-o să fac, Rosie?

Am deschis ochii. Pe chip i-a apărut un zâmbet larg. Nu era surâsul lui obișnuit, vesel și luminos, ci unul întunecat, senzual. Un avertisment și o promisiune.

— În seara asta…, a început el.

Știam că nu mai era cale de întoarcere. Nu aveam să mai fiu la fel după noaptea asta, pentru că Lucas urma să fie al meu, cu totul.

— În seara asta, o să te duc în pat. O să ți-o trag adânc, pe îndelete. Și n-o să mă mulțumesc doar cu un geamăt. O să te fac să-mi strigi numele, Rosie.

Până acum, nu-l mai văzusem pierzându-și controlul. După replica asta, Lucas s-a dezlănțuit.

M-a ridicat în brațe. Mi-a cuprins gleznele, mi-a petrecut picioarele în jurul șoldurilor lui și s-a îndreptat spre dormitor.

Inima mi-a tresărit. În secunda următoare, m-a întins pe pat.

Ochii lui îmi măsurau corpul de sus până jos. Dumnezeule! În viața mea nu se uitase cineva la mine așa, ca și cum era pregătit să mă devoreze.

În sfârșit, și-a scos haina. Apoi, dintr-o singură mișcare, s-a dezbrăcat de hanorac.

Nu purta nimic pe dedesubt.

Îl mai văzusem dezbrăcat, observasem muchiile puternice ale șoldurile lui și cum i se încordau mușchii supli.

Mă privea atent, zâmbind aţâţător.

— De ce nu porți tricou? am întrebat.

A chicotit.

— Am plecat pe fugă. Încă nu știu cum am reușit să-i las un mesaj lui Aaron, ca să vină să-l ia pe Taco. Probabil că mă urăște, dar nu-mi pasă.

Mi s-a uscat gâtul.

Lucas a venit mai aproape. S-a oprit chiar la marginea patului și mi-a zis:

— Vino aici!

Fără să irosesc vreo secundă, m-am pus în genunchi și m-am târât până în fața lui.

Lucas s-a uitat la mine. M-a mângâiat cu dosul degetelor pe obraz și a spus:

— Roșeața asta care îți acoperă pielea… *Eres preciosa*.

S-a dat mai aproape și s-a aplecat, ca să mă poată privi de aproape.

— Mor de curiozitate să văd până unde se răspândește.

Am ridicat brațele. Era o invitație să mă dezbrace.

Lucas nu a ezitat. Imediat, mi-a tras tricoul peste cap. Mi-a admirat sânii goi.

— *Me robas el sentido*, a murmurat. Îmi tai răsuflarea.

M-am întins spre el, mi-am pus palmele pe pieptul lui și apoi le-am lăsat să coboare încet, în timp ce memoram harta pielii lui calde. Îmi întipăream totul în memorie. Iar când mâinile mi-au ajuns la betelia jeanșilor, m-am aplecat și i-am atins pieptul cu buzele. Apoi le-am apăsat în dreptul inimii. Mi-am apropiat gura

de tatuajul care îi împodobea pielea. Fără să stau pe gânduri, am sărutat creasta valului desenat. Limba mea urmărea conturul desenului superb.

Lucas și-a încordat abdomenul. Am simțit cum îl trec fiorii sub limba mea.

M-am uitat în sus și i-am mărturisit:

— Am vrut să fac asta încă de când ți-am văzut tatuajul prima oară.

De pe buze i-a scăpat un mârâit. În secunda următoare, m-a tras în sus și m-a sărutat.

— În fanteziile tale, mă sărutai așa?

— Da. Zilnic. În fiecare seară, înainte de culcare. De fiecare dată când închideam ochii.

A răsuflat greoi.

— Ce altceva ți-ai imaginat că-mi faci, Rosie?

Am urmărit cu degetele scobiturile șoldurilor lui, după care am ajuns, în sfârșit, la nasturele jeanșilor. Lucas a inspirat abrupt, printre dinți.

— Azi, când te-am surprins în duș, mi-aș fi dorit ca în locul mâinii tale să fi fost mâna mea. Sau gura mea.

Amânam dinadins să desfac nasturele. Simțeam căldura intensă pe care o emana corpul lui.

Și-a împins șoldurile spre mine. L-am privit în ochi și am adăugat:

— Mi-aș fi dorit să-ți dai drumul în mine.

Degetele i s-au încurcat în părul meu. I-am desfăcut fermoarul jeanșilor. Pe deasupra boxerilor negri, i-am cuprins penisul cu palma. Lucas a respirat șuierător și s-a mișcat sub mâna mea.

— Ți-a plăcut să mă vezi masturbându-mă. Dar îți dorești să fi fost tu.

— O, da!

M-a tras puțin de păr.

— Scoate-mi scula și arată-mi!

I-am dat jos boxerii și am simțit că mă topesc când penisul lui a ieșit la iveală. Fără să stau pe gânduri, l-am cuprins în palmă și l-am mângâiat de sus până jos. Îmi doream să-i ofer plăcere. Să-l fac să se simtă în al nouălea cer.

Pieptul i s-a cutremurat. Și-a arcuit spatele.

— Încă o dată, a cerut el. Mai tare!

L-am ascultat și i-am frecat penisul din nou, apăsat. S-a umflat sub mâna mea.

A gemut iar, mai tare. Lucas m-a apucat de umeri și m-a împins spre mijlocul patului.

— Gata cu joaca!

M-a sărutat apăsat. Gura lui a coborât pe corpul meu. A tras cu dinții de marginea pantalonilor mei de pijama. Dintr-o mișcare rapidă, am rămas numai în chiloți, iar capul lui Lucas era chiar deasupra punctului fierbinte unde coapsele mele se uneau. A urmărit cu gura tivul chiloților. Dinții lui atingeau ușor materialul, iar eu mi-am arcuit spatele sub atingerea asta. Mi se învârtea capul.

I-am murmurat numele din nou.

Mai aveam puțin și ajungeam la orgasm.

Limba lui mi-a atins ușor clitorisul, pe deasupra materialului subțire. Apoi Lucas mi-a scos chiloții, dând la iveală cât de udă eram, și a început să mă lingă.

A continuat. Nu eram în stare decât să gâfâi la nesfârșit același cuvânt: „Dumnezeule!"

— Dumnezeu n-are niciun amestec aici, Rosie. Spune-mi „Lucas"!

Mi-a desfăcut picioarele. Limba lui se mișca neîncetat. Cu un geamăt, mi-am ridicat șoldurile.

— Rosie, ți-am zis că vreau să te aud spunându-mi numele. Spune-l!

Cu degetul mare, a început să deseneze cercuri pe clitorisul meu. Corpul meu intra în delir.

— Lucas…, am rostit, răsuflând din greu.

Apoi limba lui a schițat o mișcare la care nu mă așteptam. Am ridicat brațele deasupra capului și m-am agățat de primul lucru pe care l-am găsit: o pernă. Mi-am împins șoldurile spre gura lui, îndemnându-l să se miște mai repede, mai adânc. Am deschis gura, pregătită să țip. Exact cum îmi promisese c-o să se întâmple, i-am strigat numele.

După ce spasmele orgasmului s-au potolit, corpul meu s-a înmuiat. Lucas s-a ridicat în genunchi. Și-a cuprins penisul în palmă, fără să mă scape din ochi.

— Aș fi în stare să am orgasm chiar acum, după ce te-am gustat și te-am văzut zvârcolindu-te.

A coborât din pat. S-a dezbrăcat iute de boxeri și de blugi. Când a revenit între picioarele mele, i-am simțit penisul lipit de mine. Atingerea asta aproape că m-a lăsat fără suflare.

— Hai, Lucas! Iau anticoncepționale. Mi-am făcut analize pentru boli cu transmitere sexuală. În plus, n-am mai făcut sex de mult.

S-a înfiorat, concentrat asupra chipului meu. A plimbat vârful penisului de-a lungul despicăturii mele.

— Și eu sunt sănătos. Niciodată n-am făcut sex fără prezervativ, Rosie.

Cu toate astea, încă șovăia.

— Lucas, sunt conștientă de ceea ce fac și de ce vreau. Te vreau cu totul.

A strâns din dinți. L-am privit în ochi și a continuat:

— Te vreau în mine, Lucas. O să primesc tot ce vrei să-mi oferi.

Lucas a mârâit când mi-a auzit cuvintele. Fără să mai stea pe gânduri, a pătruns în mine, tare și ferm.

Am închis ochii. Plăcerea îmi cutreiera corpul.

— Nu! a rostit poruncitor. Uită-te la mine, Rosie!

Pentru că eram la mila lui, l-am ascultat. M-a apucat de coapse și s-a opintit din nou, pătrunzând și mai adânc.

— Cum te simți? Cum e să mă simți în tine?

— E foarte bine.

— Nu-i suficient.

S-a împins din nou în mine. Am văzut stele verzi în fața ochilor.

— Asta nu e doar o partidă *bună*.

N-am răspuns. Nu eram în stare să scot niciun cuvânt. A întețit ritmul. M-am întins spre el, l-am tras spre mine și gurile noastre s-au unit. Un sunet i-a reverberat în piept. Se opintea din ce în ce mai frenetic, săltându-mă de pe așternuturi, încât a trebuit să mă apuce de talie.

S-a sprijinit în genunchi, iar eu mi-am arcuit spatele. Voiam să pătrundă mai adânc, mai repede. Mai tare. Îl voiam pe el, cu totul.

În clipa următoare, mâinile care fuseseră în jurul taliei mele m-au tras spre el și m-au răsucit pe burtă. Stăteam cu obrazul lipit de pături și le strângeam în pumni, în timp ce el mă penetra pe la spate.

— Te-am citit de parcă ai fi cartea mea preferată, Rosie. Te-am memorat.

Mi-a săltat șoldurile, astfel că acum stăteam amândoi în genunchi.

— E suficient de adânc? E mai mult decât „foarte bine"?

O, Doamne! Chiar era.

— O să-ți șterg din minte fiecare ratat care te-a avut și care nu te-a meritat.

A dus o mână la baza gâtului meu, ținându-mă în loc. Cu cealaltă mână mi-a cuprins un sân. Șoldurile lui păstrau ritmul și mă aduceau din ce în ce mai aproape de extaz. Am scâncit de plăcere.

— Așa! Strigă-mi numele!

M-am supus.

— Haide, scumpo! mi-a spus la ureche. Dă-ți drumul, Rosie! Dă-ți drumul și du-mă direct în rai!

Și-a coborât mâna pe clitorisul meu, desenând cercuri cu degetele. Se opintea fără încetare. Mi-o trăgea așa cum îl implorasem s-o facă.

— Lucas, o să…

N-am apucat să termin de vorbit; Lucas a mai împins o dată, scurt. L-am simțit pulsând în interiorul meu. Un geamăt i-a scăpat de pe buze și am pășit pe culme odată cu el, strigându-i încă o dată numele. Mi-a cuprins talia cu brațele și m-a ținut lipită de el, în timp ce ejacula în mine.

După câteva secunde de extaz absolut, m-a sărutat pe bărbie. Apoi a ieșit din mine. Ne-am întins unul lângă celălalt. Nu voiam să mă desprind de el. Am îngânat ceva, iar el a chicotit ușor, fericit. Oftând de mulțumire, m-am răsucit cu fața spre el. I-am studiat zâmbetul, ridurile din colțul ochilor, buzele pe care deja voiam să le sărut iar.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Niciodată nu m-am simțit atât de bine.

Gura lui a atins-o blând pe a mea. Sărutul ăsta m-ar fi îngenuncheat, dacă nu aș fi stat deja întinsă.

— Rosie, eu ar trebui să te întreb asta.

— De ce?

— Pentru că așa e normal. Pentru că meriți să fii întrebată.

Chiar era cel mai grozav bărbat din lume.

— Dar…

M-a redus la tăcere cu un sărut pe buze.

— Data viitoare, te las pe tine să mi-o tragi, a zis el simplu, direct. O să mă călărești, iar eu o să te admir.

— Data viitoare?

— Da. Dacă mă vrei.

Brusc, i-a dispărut zâmbetul.

— Nu cred că pot să stau departe de tine, Rosie. Cu atât mai puțin acum, când te-am gustat, când te-am avut. Mai am doar o săptămână la dispoziție ca să mă bucur de tine.

Aveam atât de multe întrebări pe care voiam să i le pun.

Ce-o să se întâmple după ce pleci?

Ce-o să facem?

Și tu simți senzația asta puternică, pulsând în mijlocul pieptului?

Dar, pe de altă parte, nu-mi doream să aud răspunsurile. Voiam să trăiesc clipa și să mă bucur de prezența lui, chiar dacă ne rămânea doar o săptămână de petrecut împreună. Nu doream ca Lucas să se simtă nevoit să ne eticheteze relația într-un anumit fel.

I-am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte:

— Atunci, nu sta departe de mine!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Rosie

Doar câteva lucruri erau capabile să mă trezească prin simplul lor miros. Primul era mirosul de fum, care mi-a rămas în minte de când domnul Brown pusese la microunde o perucă, la trei dimineața. Nu m-am interesat niciodată de ce o făcuse. Pur și simplu am considerat experiența drept o lecție excentrică de viață și am luat-o ca atare.

Al doilea era mirosul de clătite — un mod mult mai plăcut de a întâmpina o nouă zi.

Și tocmai acesta era mirosul care umplea apartamentul meu.

Stomacul meu a chiorăit nerăbdător.

Am pipăit așternuturile de lângă mine. Nerăbdarea mea s-a transformat într-un alt fel de foame, când mi-am amintit cine dormise aici, ținându-mă în brațe toată noaptea, sărutându-mă delicat pe ceafă, luându-mă în brațe ca și cum nu voia să-mi dea drumul niciodată.

Lucas.

Dorința m-a învăluit din nou și mi s-a încolăcit în pântec. M-am ridicat iute din pat. Am luat prima haină care mi-a picat în mână — hanoracul lui Lucas — și m-am îmbrăcat.

Distanța dintre dormitorul meu și bucătărie nu păruse niciodată atât de mare.

Din bucătărie se auzea muzică. Era o melodie pe care n-o mai auzisem. Avea un ritm vesel, optimist.

L-am văzut pe Lucas în fața aragazului. Ținea în mână o spatulă și purta șorț. Îmbrăcat doar cu boxeri, își muta greutatea de pe un picior pe celălalt, în sincron perfect cu muzica. Când și când, își legăna fundul.

Dumnezeule! Când l-am văzut, sărmana mea inimă a tresărit și mi-a crescut în piept. Fără urmă de îndoială, eram înnebunită după tipul ăsta.

Lucas s-a întors spre mine. Zâmbetul lui larg, superb m-a luat pe nepregătite. În ochii lui se citea aceeași emoție ca azi-noapte, când îmi spusese că nu poate sta departe de mine.

— *Buenos días, Bella Durmiente.*

M-a măsurat cu privirea și zâmbetul lui s-a transformat. Nu a dispărut, dar a devenit serios, concentrat. S-a uitat lung la picioarele mele dezgolite.

— Am pus pe mine primul lucru pe care l-am găsit, am spus dintr-o suflare și am făcut semn spre hanorac. Te deranjează?

— Deloc, a zis repede, cu voce guturală, joasă. Te rog, păstrează-l! Poartă-l tot timpul. Știi ce? Ce-ar fi să păstrezi toate hanoracele mele, tricourile, pantalonii? Păstrează tot! Nu mă deranjează. Îmi place să le văd pe tine.

— Și-atunci, tu ce-o să mai porți?

— Vedem noi mai târziu.

Un chicot mi-a scăpat de pe buze. Parcă eram o puștoaică îndrăgostită.

— Bine! De acord! i-am zis, încântată de efectul pe care îl aveam asupra lui. Dar numai dacă nu te oprești din dansat.

M-am trântit pe un scaun. Mi-am sprijinit bărbia în pumni, așteptând să văd spectacolul.

— Sunt pregătită. Dă-i drumul!

Surâsul enorm care i-a luminat fața era minunat.

— M-ai văzut dansând?

Am aprobat din cap.

— Ți-a plăcut?

M-am prefăcut că stau pe gânduri.

— Din partea mea primești nota nouă.

A pus spatula pe tejghea și s-a apropiat de mine.

— Dar de mișcarea asta ce zici? m-a întrebat, legănându-și iar fundul. Ce notă primesc?

Și-a mișcat șoldurile de la stânga la dreapta, în ritmul melodiei.

— Un nouă cincizeci. Dar ai notă mare numai fiindcă ai mituit juriul, dându-i *toate* hainele tale.

A râs din toată inima și a făcut un pas spre mine.

— Mă tragi la răspundere, Ro? Faci mișto de mine pentru că am fost puțin distras când te-am văzut purtând doar hanoracul meu?

— Dansul tău fost drăguț.

Lucas s-a oprit în fața mea și s-a aplecat puțin. A întins un braț și a apucat marginea scaunului, chiar sub fundul meu. Apoi l-a tras — cu tot cu mine — spre el.

Și-a sprijinit o palmă pe spătarul scaunul, lângă capul meu.

— Mă distragi prea mult, Rosie.

Am ridicat privirea spre el. Gura lui era la câțiva centimetri de a mea.

— Mereu o să mă distragi, indiferent ce-aș face și ce aș gândi.

Mi-a mângâiat nasul cu al lui, iar buzele lui le-au atins ușor pe ale mele.

— Ai puterea asta asupra mea.

Am răsuflat prelung. Voiam să se lipească de mine și să mi-o tragă chiar aici, pe scaun.

M-a sărutat în colțul buzelor și mi-a șoptit:

— Deja te vreau foarte tare. Din nou.

Am observat că brațul de lângă capul meu s-a încordat. Lucas se stăpânea să sară pe mine, deși tocmai asta îmi doream să facă.

— O singură privire, Rosie. Atât mi-a trebuit ca să te vreau iar.

I-am răspuns cu un sărut — cel mai potrivit răspuns pe care puteam să i-l dau. A scos un sunet gutural, și-a dus mâna la ceafa mea, dându-mi capul pe spate. Brațele mele s-au încolăcit pe după gâtul lui. Lucas m-a ridicat de pe scaun. Acum stăteam amândoi în picioare. Mi-a înconjurat talia cu celălalt braț, iar eu i-am simțit erecția. Am văzut ce efect aveam asupra lui și cât de mult mă dorea. M-am agățat mai tare de el. I-am arătat cât de multă nevoie aveam de el.

Lucas s-a desprins din sărut și s-a uitat în ochii mei. Un ocean de emoții îi sclipea în privire.

— Rosie, oricât de bine mă simt acum, n-o să las să ni se ardă micul-dejun. Încă nu mi-a trecut dezamăgirea, după ce am ars pizza, în seara aia, la *Alessandro*.

Mi-am coborât brațele, pregătită să mă așez iar pe scaun. Dacă nu aveam să ne sărutăm sau să facem alte activități… delicioase, mă mulțumeam și cu un spectacol de gătit.

Lucas încă mă ținea de talie. M-a răsucit în loc și s-a apropiat, cu tot cu mine, de aragaz.

S-a poziționat în spatele meu. Îi simțeam respirația pe tâmplă.

— Asta nu înseamnă că-ți dau drumul, mi-a murmurat la ureche și mi-a pus spatula în mână. Mai întâi, micul-dejun. După aceea, mergem să-l luăm pe Taco.

Noi. Împreună.

— Tu și Taco o să rămâneți la mine? am întrebat, cu un zâmbet ridicol de mare.

— Numai dacă ne vrei.

— Normal că vă vreau.

M-a sărutat pe păr.

Inima îmi cânta de fericire. M-am uitat la clătita maronie care sfârâia în tigaie.

— Crezi c-o putem salva?

S-a întins după bolul cu aluat.

— Hai s-o aruncăm și s-o luăm de la capăt!

— Bine, *chef*!

Lucas a aruncat în coșul de gunoi clătita aproape arsă.

— Ah! Îmi place la nebunie când îmi vorbești murdar, Rosie.

Lângă laptopul meu a apărut un pahar cu apă.

Mă rog, nu a apărut chiar din senin. Fusese pus acolo, la un moment dat.

De către Lucas.

De vineri, nu mai ieșisem din apartament decât pentru câteva ore, ca să-l luăm pe Taco și bagajele lui Lucas. Amândoi acceptaserăm că nu avea să doarmă în altă parte decât în patul meu. De fapt, noi doi nu prea dormeam. Însă nu mă deranja deloc. Probabil că în clipa asta aș fi sărit în brațele lui Lucas, dacă nu ar fi trebuit să muncesc. Mai puțin de trei săptămâni mă despărțeau de termenul meu limită și, oricât de mult avansasem cu cartea mea, încă aveam mult de lucru.

— Ro, nu se poate să te culci pe-o ureche tocmai acum. Ești atât de aproape! insistase Lucas, când sugerasem că i-aș putea dedica lui mai mult timp decât scrisului.

Lucas avea dreptate. Eram atât de aproape de finalul noului meu roman, încât deja simțeam cum banda liniei de finiș îmi atinge pieptul.

Așadar, deși timpul petrecut de Lucas în New York se apropia de sfârșit, munceam dimineața și după-amiaza, în timp ce el se tolănea în apartament, citind vreuna dintre numeroasele mele cărți de dragoste și asigurându-se că aveam întotdeauna ceva de

rontăit și că beam destulă apă. Luam prânzul și cina împreună. Seara, îl scoteam împreună pe Taco la plimbare și după aceea ne cuibăream pe canapea. Și făceam sex. Sex năucitor. Cele mai reușite partide de sex din viața.

Faptul că el urma să plece era o certitudine constantă în mintea mea, ca un zgomot pe care nu-l puteam ignora, dar cu care puteam învăța să conviețuiesc. Nu puteam permite acestui gând să-mi strice timpul petrecut cu el. Așa că, pentru prima oară în viață, am hotărât să nu-mi fac planuri, ci să mă bucur de moment. De Lucas. Dacă ce se înfiripase între noi era menit să dureze o săptămână, atunci mă mulțumeam cu o săptămână. Aveam să mă confrunt cu consecințele la timpul lor.

— Rosie?

Vocea lui a răsunat aproape de urechea mea și m-a readus în prezent.

Lucas stătea chiar în spatele meu.

— Ce s-a întâmplat? am răspuns, delectându-mă cu mirosul lui.

Și-a sprijinit palmele pe birou, de o parte și de alta a mea, și m-a prins la înghesuială. Doamne, îmi plăcea la nebunie când făcea asta!

— Ți s-a rupt filmul, Ro.

— De unde știi?

Și-a frecat nasul de obrazul meu.

— De câteva minute, te holbezi la paharul ăsta cu apă.

— Pur și simplu mă gândeam.

S-a aplecat spre mine încă un pic și și-a sprijinit bărbia pe umărul meu.

— Te gândeai la mine? La noi?

Am roșit și inima mi-a luat-o la goană. Lucas ghicise.

— Poate că da.

— Și în imaginația ta eram dezbrăcat?

Mi-am mușcat buza de jos.

— Posibil.

— Dar tu erai dezbrăcată?

— Cu siguranță.

A scos un sunet de satisfacție și a adăugat:

— Astea sunt gândurile mele preferate!

M-am răsucit fulgerător și l-am sărutat pe buze, apoi m-am concentrat iar asupra laptopului.

Am zâmbit în sinea mea.

— Deci, Rosie, când o să mă lași să citesc manuscrisul? De când am terminat primul tău roman, tânjesc să citesc mai mult.

Nici măcar nu am încercat să ascund cât de mult mă bucura dorința lui.

— Încă n-am terminat de scris.

— Dar așa, ca idee? Nu-mi oferi o bucățică de text? Doar un crâmpei. E marți, deci le datorezi fanilor tăi să postezi un fragment de carte. Iar eu sunt cel mai mare fan al tău. *Hashtag* Echipa Rosie. *Hashtag* Fragmentul de Marți. *Hashtag* Sărutul de Vineri.

— De unde ai învățat chestiile astea?

— Am metodele mele. Ar trebui să știi deja că mă pricep să mă documentez.

— Ai dreptate.

Am zâmbit în sinea mea.

— Îmi cer scuze că te-am subestimat, dar tot nu primești niciun fragment.

Nici în ruptul capului nu aveam de gând să cedez la rugămințile lui.

Eram foarte mândră de prima versiune a manuscrisului, dar mă cam codeam să-l las s-o citească. Fusesem foarte… inspirată de el. De ceea ce se înfiripase între noi.

— Adică nu mă lași nici măcar să trag cu ochiul la o scenă fierbinte? s-a lamentat Lucas. Te-aș putea ajuta la capitolul ăsta.

O senzație delicioasă și caldă mi s-a trezit în pântec, dar m-am ținut tare pe poziții.

— Bine, a oftat Lucas, deși știam că era mai degrabă teatral. Câte cuvinte mai ai de scris?

— Nu prea multe.

Și-a încolăcit brațele în jurul taliei mele, pe la spate, și și-a lipit fața de gâtul meu.

— Bravo! Fata mea e cea mai tare, a zis Lucas, iar inima mi-a sărit din piept. Sunt foarte, foarte mândru de tine, Ro.

Să aud asta din gura lui mă făcea să mă simt ca și cum realizasem ceva important.

Ceva uimitor.

Atât de mult însemna el pentru mine.

— Toate astea ți se datorează, i-am zis. Experimentul nostru mi-a fost de mare ajutor.

— Doar tu ai făcut asta, Rosie. Eu n-am scris niciun cuvânt.

Seara asta era ultima pe care Lucas o petrecea în New York, în apartamentul meu, în patul meu, pe fusul meu orar. Cu fiecare secundă care ne apropia de mâine-dimineață, mă scufundam în butoiul cu melancolie.

În săptămâna pe care o petrecurăm împreună, în apartamentul meu, nu discutaserăm deloc ce avea să se întâmple după ce el și Taco se întorceau în Spania, definitiv. Niciunul dintre noi nu adusese vorba despre asta, pentru că nu doream să spargem bula de fericire în care ne strecuraserăm. Probabil că a fost o greșeală.

Însă ce-aș fi putut spune? Cum să deschid subiectul? Să-i zic: „Hei, Lucas, m-am îndrăgostit de tine. Știu că viața ta e un dezastru, că te străduiești să te împaci cu ce ai pierdut și să te accepți așa cum ești acum, dar aș vrea să știu cum stăm”?

Ar fi fost egoist din partea mea.

Până și gândul de a-l împovăra pe Lucas cu această conversație îmi făcea rău. Tot ce-mi doream era să-l protejez, să-l ajut să-i fie mai bine, să-l văd că își găsește calea și că prosperă în noua sa viață. Știam că o relație la distanță, cu o femeie pe care o cunoscuse cu câteva săptămâni în urmă, nu era un mod de a ușura situația.

Sau poate că era.

Nu mai știam ce să cred. Mă simțeam îngrozitor de tristă.

Și bineînțeles că Lucas a observat.

De aceea, în seara asta încercase să mă facă să zâmbesc. Nu avusese nicio reținere în fața lui Aaron și a Linei, când ne întâlniserăm la cina de rămas-bun. Mă ținuse de mână, mă atinsese pe spate, îmi șoptise la ureche. Pur și simplu se purtase ca și cum era al meu.

În timp ce stăteam în fața oglinzii din baie și mă spălam pe dinți, mi-am verificat telefonul.

Aveam câteva mesaje de la Lina. Știa că între mine și Lucas se înfiripase ceva. Îi eram datoare cu o explicație, dar asta putea aștepta până mâine, după ce Lucas pleca. Dacă nu era prea supărată pe mine, prietena mea cea mai bună avea să-mi aline inima frântă.

Am blocat ecranul telefonului, l-am pus cu fața în jos, pe măsuța de toaletă, și m-am holbat în gol până am fost gata de culcare.

M-am întors în dormitor. Lucas trăgea fermoarele rucsacului, iar Taco era la picioarele lui. Eram furioasă pe mine însămi, pe timpul care se scursese atât de repede, pe soarta care ne adusese împreună, ca apoi să mi-l ia pe Lucas.

Ce ar spune dacă i-aș lua rucsacul și l-aș arunca pe fereastră?

Ce ar spune dacă l-aș ruga să rămână? Nu putea să stea în America mai mult de trei luni fără viză. Dar i-aș putea ascunde pe el și pe Taco la mine în apartament.

Ce ar spune dacă i-aș zice că nu-mi pasă de ceea ce crede că poate sau nu să-mi ofere? Aș fi în stare să mă mut în Spania. Aș fi…

— Hei!

Expresia lui era îndurerată, plină de îngrijorare. A venit la mine și mi-a cuprins talia cu brațele.

— La ce te gândești? m-a întrebat.

— Chiar vrei să știi? Mă întrebam dacă te-ai enerva dacă ți-aș arunca rucsacul pe geam.

I-a scăpat un râset, dar nici măcar asta nu mi-a îmbunătățit starea de spirit.

— Vrei un răspuns sincer, Rosie?

— Întotdeauna.

— Nu m-aș supăra prea tare.

Mi-a luat chipul în palme și mi-a dat capul pe spate, ca să se uite în ochii mei.

— Nu cred că m-aș putea înfuria vreodată din cauza ta, Rosie.

— De ce nu?

— Pentru că tot ce faci are un motiv.

Și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos.

— Deci, dacă mi-ai arunca toate lucrurile, aș ști că nu a fost un gest irațional. Mi-aș lua liniștit haina și m-aș duce să recuperez ce-a rămas.

În pieptul meu a apărut o presiune familiară, care s-a ridicat iute, adunându-se în spatele pleoapelor.

— Mie mi se pare cam irațional.

— Poate, a recunoscut Lucas. Dar n-ar conta, pentru că aș ști ce înseamnă și de ce ai făcut-o. Iar pentru mine e un motiv suficient de bun ca să zâmbesc.

Am răsuflat apăsat.

— Mă bucur că ești fericit.

A chicotit, iar eu am pufnit iritată:

— Ți se pare amuzant?

Am dat să-mi încrucișez brațele la piept, dar Lucas s-a aplecat spre mine și mi-a atins ușor buzele cu ale lui. Gestul ăsta m-a înmuiat cu totul.

Sărutul lui era lent, blând. Îmi venea să plâng.

Mi-am adunat curajul să-i spun lucrul la care mă gândeam.

— Lucas, nu cred că pot să-ți spun la revedere.

În realitate, nu să-mi iau rămas-bun mă deranja, ci să-l văd ieșind din viața mea fără să am posibilitatea de a-i zădărnici plecarea. Mă supăra cât de nedrept era faptul că timpul nu fusese de partea noastră. Îmi doream atât de mult să nu plece!

— Nu sunt în stare să merg cu tine la aeroport și să te văd plecând. Eu…

Am închis ochii și am scuturat din cap.

— Nu pot, Lucas. Pur și simplu…

I-am simțit gura pe frunte.

— Nu-i nimic, Ro, mi-a șoptit. Nu ești obligată să vii la aeroport. Înțeleg.

Voiam ca Lucas să riposteze, să mă facă să zic cuvintele pe care încă nu le rostisem cu glas tare. Îmi doream să-mi spună că nu va pleca și că relația dintre noi nu va deveni doar o amintire. Să-mi spună că, deși nu se așezaseră toate în noua lui viață, voia să fac și eu parte ea. Îmi doream să aud că are nevoie de mine.

Dar nu-l puteam forța să spună toate astea. Și l-aș fi înțeles dacă nu le rostea.

Deși inima mi se frângea, refuzam să-l oblig să pună inima mea pe primul loc, nu pe el însuși.

— Bine, Lucas.

Când am deschis ochii, nu eram pregătită să văd expresia lui Lucas. Era răscolită de emoție, ca și cum suferea mult mai mult decât mine. Ca și cum nu putea suporta gândul că în curând avea să-și ia rămas-bun.

Ca și cum mă iubea.

Fără niciun cuvânt, m-a strâns de mână și m-a tras spre pat.

L-am urmat.

M-a întins pe spate, apoi și-a sprijinit palmele pe saltea, de o parte și de alta a capului meu.

M-a privit în ochi și puteam să jur că pe trăsăturile lui se vedea limpede aceeași emoție pe care nu voiam să recunosc cu glas tare că o simțeam. Amândoi trăiam aceeași emoție devoratoare.

— De ce anume ai nevoie? m-a întrebat și m-a sărutat în colțul buzelor. O să-ți ofer ce-ți trebuie, Rosie.

Răspunsul era atât de simplu, de evident…

M-am agățat de el cu disperare și i-am răspuns:

— Am nevoie de tine.

Nu mințeam. Doar de el aveam nevoie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Lucas

Mi-am sprijinit coatele pe genunchi și mi-am plecat capul. Am închis ochii și mi-am repetat pentru a suta oară că făcusem ceea ce trebuie.

Rosie nu era singura care nu se împăca deloc cu ideea de a ne lua la revedere. Și mie îmi era greu. Nu cred c-aș fi fost în stare să plec dacă n-aș fi apelat la un gest laș: m-am furișat din apartament în timp ce Rosie dormea.

Nu puteam să-i ofer ceea ce merita să aibă. Eram un bărbat fără un plan de bătaie. Fără o viață adevărată. Fără scop. *Sin oficio ni beneficio*[1], cum ar spune bunica.

Dacă aș mai fi rămas un minut în pat, lângă corpul ei cald, n-aș mai fi plecat niciodată. Iar asta ar fi însemnat să amân inevitabilul: Rosie avea să-și găsească pe cineva capabil să-i ofere toate lucrurile pe care și le dorea și pe care le merita. Tot ce era între noi doi, *plus* stabilitate. Un bărbat cu perspective, cu un viitor. Cineva stăpân pe propria viață.

Nu voiam ca Rosie să se mulțumească doar cu un tip ca mine.

Refuzam să ignor realitatea.

---

[1] Echivalentul expresiei „pierde-vară" din limba română.

M-am uitat din nou spre ghișeul din aeroport și am văzut destinația mea afișată pe ecranul de deasupra lui, indicând că acum se putea face check-in.

— În sfârșit! am bombănit.

Eu eram de vină pentru că așteptam de atâta timp; venisem la aeroport cu câteva ore mai devreme decât ar fi trebuit, în loc să mă bucur de timpul care-mi rămăsese de petrecut cu Rosie.

Oftând, m-am ridicat, mi-am luat rucsacul de jos și l-am strigat pe Taco:

— *¡Vamos, chico!*

Apoi m-am așezat la coadă.

I-am trimis repede un mesaj soră-mii. Ieri se întorsese de la Boston. Având în vedere diferența de fus orar între America și Spania, știam că acasă era ora prânzului.

Lucas: Sunt la aeroport. Vii să ne iei?

Lucas: Putem sta la tine în seara asta?

Charo: Deci mai întâi o fac pe bona pentru câinelui tău, iar acum vrei să am grijă de amândoi?

Mi-am dat ochii peste cap. Făcea nazuri doar așa, din principiu. O știam pe soră-mea.

Charo: Și bunica e la mine. A ajuns azi. Venim amândouă la aeroport, să vă luăm cu mașina. O să aduc sendvișuri. Știu că ți se face foame după ce zbori. Vrei *jamón* sau *chorizo*?

Lucas: *Jamón*.

Charo: Ce-ai zice de un „te rog" și un „mulțumesc"?

Lucas: Te rog. Mulțumesc!

Lucas: De ce e bunica la tine?
Charo: Ce nepoliticos ești! Sper că i-ai luat bunicii un cadou din America. Și mamei.

Lucas: Ăăă...

Ah! *¡Mierda!* Nu mă gândisem să mă întorc cu cadouri. Nu cumpărasem nici măcar un breloc cu imaginea Empire State Building, pe care mama mă rugase să i-l iau.

Charo: *Ăăă?* Asta-i tot?

Lucas: Cum adică?

Charo: Mai întâi zici „te rog" și „mulțumesc" fără să fii sarcastic. Și nici măcar nu încerci să te scoți cu o replică de genul „mă aduc pe mine; eu sunt cadoul". Și nici n-o faci pe fermecătorul, ca de obicei.

Lucas: Îmi cer scuze.

Charo: ... Acum îți ceri scuze?

Charo: Ești sigur că te simți bine?

Iată o întrebare grea. Nu aveam destulă energie să disec cum mă simțeam, mai ales prin mesaje și, pe deasupra, cu Charo. Am început să tastez un răspuns.

Lucas: Sunt bine. Doar obosit. Vorbim când ajung în Spania, OK? O să aterizez la...

— Lucas!

Mi-am ridicat privirea din ecran și m-am încruntat. Imposibil să fie vocea ei. Nu avea cum să…

— Lucas! Așteaptă!

M-am răsucit. Am scrutat mulțimea din spatele meu, până mi-am fixat privirea asupra unei figuri. Chipul pe care nu-l puteam rata nici măcar într-un terminal aglomerat de aeroport.

Și apoi totul parcă s-a derulat cu încetinitorul.

Rosie s-a strecurat printre oameni. Părul ei frumos, ondulat, era dezordonat, ochii verzi îi străluceau și era îmbujorată. Buzele ei pline, pe care mi le întipărisem în memorie, s-au întredeschis. Purta tricoul în care dormise: tricoul meu. Doamne! De ce nu purta haină? Era noiembrie și frig.

Rosie mi-a pronunțat numele din nou.

Stăteam pe loc, ca o statuie. Taco lătra bucuros.

— Ce bine că încă ești aici! a exclamat Rosie. Mulțumesc, Doamne!

Mi se părea că nu era reală, că visam. Sigur îmi imaginam.

— Rosie, chiar tu ești?

În chip de răspuns, s-a năpustit spre mine și s-a lipit de pieptul meu. Am îmbrățișat-o și i-am tras mirosul în piept, bucuros că era în brațele mele și că acum puteam să fac toate lucrurile pe care regretam că nu le făcusem o ultimă oară, înainte să plec.

S-a uitat în ochii mei.

M-am aplecat și am sărutat-o. Eram fericit să mai fur un sărut de pe buzele ei. Când m-am desprins, ca să-mi trag răsuflarea, am ieșit din rând, fără să-mi pese că îmi pierdeam locul la îmbarcare.

— Rosie, ce faci aici?

Tremura de frig, așa că mi-am scos haina și i-am pus-o pe umeri.

— N-am putut îndura să te las să pleci așa, Lucas.

— Am crezut că nu vrei să-ți iei la revedere. De-asta am plecat.

Mincinosule! Tu ești cel care nu suportă gândul de a-ți lua la revedere de la ea.

— Ai dreptate. Nu pot să-ți zic la revedere, Lucas. De aceea sunt aici.

M-am încruntat, presimțind că mai urma ceva.

Și-a scos telefonul din buzunarul pantalonilor.

— Uite!

Mi-a arătat ecranul.

Am văzut o fotografie. Un selfie cu mine și cu Taco, pe o plajă. O poză veche, de dinaintea accidentului, înainte ca eu și Rosie să ne cunoaștem.

— O păstrez în telefon încă de când ai pus-o pe Instagram, mi-a mărturisit. Într-un fel, te-am urmărit, Lucas. Luni la rând, verificam zilnic dacă aveai postări noi, mă duceam la culcare gândindu-mă la ele, la tine, la chipul tău și la Taco.

Brusc, parcă nu mai puteam respira.

Rosie a continuat:

— Apoi nu ai venit la nunta Linei și a lui Aaron, și mi-a părut nespus de rău că am pierdut ocazia să te cunosc. Pe urmă mi-am zis că sunt o toantă, că e doar o obsesie virtuală stupidă. Însă mă păcăleam singură. Nu am încetat niciodată să mă gândesc la tine, Lucas.

Am dat să spun ceva, dar nu mi-a ieșit nimic pe gură. Ce era de zis? Încercam să asimilez tot ce-mi spunea. Vorbele ei mă făceau să mă simt nespus de plăcut. Pieptul mi se umfla de mândrie.

— Ți se pare că sunt ciudată? Un fel de hărțuitoare online? a șoptit Rosie. Dacă asta crezi despre mine, trebuie să-mi zici înainte să…

— Nu. Dumnezeule, nu cred așa ceva!

I-am cuprins obrajii în palme și i-am mângâiat chipul.

— Sunt flatat. N-aș crede niciodată că ești o ciudată. Mă bucur așa de mult că ai fost încântată de ce ai văzut în pozele alea și că m-ai vrut! am adăugat, apoi am sărutat-o pe frunte. Rosie, să știi că atunci, pe acoperiș, n-am mințit.

I-am dat capul pe spate, ca s-o privesc în ochi.

— Am vorbit serios când ți-am spus ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit la nuntă. Înțelegi?

În privirea ei a apărut ceva care mi-a tăiat respirația. Așa mă privise în seara ultimei noastre întâlniri experimentale, cu câteva secunde înainte s-o sărut.

— Lucas, mă bucur că spui asta, pentru că… acesta e gestul meu deosebit.

Inima îmi zvâcnea nebunește.

— Mi-am zis de o sută de ori că n-ar trebui s-o fac, dar nu mă pot abține, a zis, iar în ochii ei frumoși dansau o mie de emoții. Rămâi cu mine, Lucas! Fii cu mine! Te vreau. Te-am vrut multă vreme. Știu că nu poți rămâne în America fără viză, că ai tras de timp cât ai putut, așa că o să vin eu în Spania. O să-mi cumpăr bilet chiar acum. N-am făcut bagaje, dar nu contează. O să-mi cumpăr din Spania tot ce-mi trebuie. Doar de tine am nevoie, Lucas. Te vreau pe *tine*. Vreau să ieșim la întâlniri care nu sunt doar un experiment. Vreau să te sărut în ploaie de o sută de ori. Vreau să dansez cu tine în bucătărie, în fiecare dimineață. Să-ți aduc o cutie de Cronuts atunci când vreau să-ți mulțumesc. Dar nu pentru că suntem prieteni, ci…

Mi-a stat inima în piept. Plămânii refuzau să mai primească oxigen. Habar n-aveam cum de mai stăteam în picioare.

Apoi Rosie mi-a dat lovitura de grație:

— … pentru că suntem mai mult decât atât. Pentru că avem o relație extraordinară. Și putem s-o avem oriunde: aici sau în Spania.

Eram uluit. În interiorul meu, totul se destrăma, se prăbușea cu zgomot.

Probabil că Rosie a ghicit ce se întâmpla cu mine, pentru că s-a întristat. A făcut un pas în spate.

I-am pronunțat numele și am întins mâinile spre chipul ei, dar ea a clătinat din cap. Știa. Nu era nevoie să i-o zic. Mă putea citi ca pe o carte deschisă.

— Rosie, nu se poate să-ți lași viața de-aici în urmă și să vii după mine. Eu…

A mai făcut un pas în spate.

Trebuia s-o țin în brațe. Pur și simplu nu suportam să știu că suferă din cauza mea.

— Rosie, *preciosa*…

A scuturat din cap.

Simțeam o greutate în piept. Nu puteam să respir, nu puteam să vorbesc. Parcă mă blocasem. O priveam pe femeia asta frumoasă, care suferea din cauza mea. Din cauza cuvintelor pe care nu reușeam să le rostesc.

— Nu-i nimic, a șoptit. Am fost egoistă. Te-am strâns cu ușa. Știam că ultimul lucru de care ai nevoie acum e o relație. La urma urmei, ai zis-o chiar tu: nu ești disponibil pentru o relație. Nu ieși la întâlniri. Dar am crezut că, poate, te-ai răzgândit. Pentru mine.

— Rosie… știi…

Pentru prima oară, aveam impresia că nu mai am dreptul să-i pronunț numele. Ca și cum pierdusem acest drept în momentul când ezitasem să-i răspund.

Vreau să fim împreună. Tu ești tot ce-mi doresc.

Asta aș fi vrut să-i spun.

În schimb, doar două cuvinte mi-au ieșit din gură:

— Nu pot.

Nu pot să te oblig să faci așa ceva. Nu te pot lăsa să-ți dai viața peste cap de dragul meu, când pe mine nu mă așteaptă nimic în Spania.

Dar n-am izbutit să mai adaug nimic. Neliniștea și frica mă copleșeau.

Pe obrazul ei s-a prelins o lacrimă. Ceva a murit în mine.

Am pășit spre ea. Am deschis gura, gata s-o rog să nu plângă, dar m-a redus la tăcere ridicând o palmă în aer.

— Știam foarte bine ce fac. M-am bucurat să petrec săptămâna asta cu tine, deși a fost ultima. Nu am regrete în ceea ce te privește, Lucas. Și nu regret nici ce ți-am spus adineauri. Doar că-mi doresc ca tu să mă fi vrut la fel de mult cum te vreau eu.

Dar te vreau!

Te vreau cu toată ființa mea. Din tot sufletul.

Mi-a șoptit:

— Să ai zbor lin, Lucas!

Apoi s-a răsucit pe călcâie. Am rămas încremenit, uitându-mă cum Rosie se îndepărta cu haina mea pe umeri.

CAPITOLUL TREIZECI

Rosie

Mă holbam la tavanul din dormitorul pentru oaspeți al tatei.

Cu un oftat, m-am pregătit pentru încă un val de lacrimi, dar acestea n-au mai venit.

Probabil că nu mai puteam să plâng. Un lucru firesc, după ce bocisem ore întregi. Spre meritul meu, mă abținusem pe drumul de la aeroport. Nu vărsasem nicio lacrimă în drumul meu înapoi spre casă și nici în trenul care mă dusese spre Philadelphia. N-am plâns nici când mi-am dat seama că încă purtam haina lui Lucas și că mirosul lui mă învăluia.

Abia când am urcat scările spre ușa tatei au început să mă usture ochii. Iar când el a deschis ușa, am izbucnit în sfârșit.

M-a luat în brațe așa cum o făcuse de sute de ori, în copilăria mea. Am plâns. M-am descărcat.

Tot nu știam de ce mă dusesem la el, până în Philadelphia. De când devenisem adultă, nu făcusem așa ceva. De fiecare dată când vreun tip îmi dădea papucii sau relațiile mele sfârșeau prost, o sunam pe Lina, mâncam jumătate de kilogram de înghețată, îmi plângeam de milă câteva zile și pe urmă treceam mai departe.

Dar acum nu era ca înainte. Mă simțeam de parcă cineva mă dezmembrase și lăsase împrăștiate toate bucățile din mine. Erau atât de risipite, încât nu reușeam să le pun iar laolaltă.

După ce m-am holbat la tavan un timp îndelungat, mi-am dat seama că nimic din ce trăisem înainte de Lucas nu fusese o dezamăgire în dragoste.

Asta era o dezamăgire în dragoste.

Probabil de aceea venisem aici, în locul care îmi oferea acea alinare de care nu mai avusesem nevoie de ani de zile. *Acasă la tata.*

Când lacrimile mele au secat, am început să vorbesc despre toate lucrurile pe care nu li le spusesem tatei și lui Olly. Le povestisem cum scrisesem prima mea carte, cum mă simțisem când mi se împlinise visul. Le spusesem că mă simțisem fericită, binecuvântată, întregită. Îmi dădusem demisia și le ascunsesem asta, mințisem pentru că fusesem îngrozită, paralizată de presiunea pe care eu însămi o pusesem asupra mea. Mă speriase miza, posibilitatea ca ei doi să nu înțeleagă cât de important e visul acesta pentru mine. Iar tata și Olly mă ascultaseră.

Când tăcusem, tata mă întrebase:

— Bean, ce te-a făcut să crezi că trebuie să-mi ascunzi asta?

— Mi-a fost foarte teamă c-o să fii dezamăgit de mine. Că o să-ți faci griji pentru mine, când eu eram suficient de speriată pentru amândoi. Nu voiam să aud că singurul lucru pentru care am riscat vreodată e o greșeală. Nu credeam c-o să înțelegi. Mi-am închipuit c-o să mă judeci.

— Bineînțeles că-mi fac griji, îmi răspunsese tata. Îmi fac multe griji pentru tine și așa o să fie mereu, Bean. Dar asta înseamnă să iubești pe cineva: vrei ca omul acela să se dezvolte, să reușească, să-și îndeplinească orice vis, însă totodată vrei să-l protejezi. Niciodată n-o să fiu dezamăgit de tine. Bean, o să-mi dau mereu silința să-ți înțeleg alegerile.

Îl strânsesem în brațe și apoi îl iscodisem:

— Chiar dacă nu ai citit niciodată o carte de dragoste?

— Există un început pentru toate. Pe deasupra, cui îi pasă ce crede un moș ca mine? Cui îi pasă de gura lumii, în general? oftase tata. N-ar fi trebuit să te ascunzi de mine.

Avea dreptate.

De asemenea, n-ar fi trebuit să-i ascund lui Lucas ce simțeam pentru el. Îl iubeam. Dar, chiar dacă i-aș fi mărturisit dragostea mea, s-ar fi schimbat ceva?

Viața e prea scurtă, prea fragilă ca să ai secrete și să trăiești cu jumătăți de adevăr. Chiar și atunci când credem că așa îi protejăm pe cei dragi sau pe noi înșine. În realitate, fără sinceritate nu trăim niciodată pe deplin.

Începeam să înțeleg acest lucru.

Îmi amintisem de o vreme când totul era mult mai simplu, când tata rezolva orice problemă pregătind gofre la cină.

Însă nu mai eram copil, iar Lucas nu era un băiat al cărui nume îl scrisesem în jurnalul meu.

Lucas era bărbatul de care mă îndrăgostisem. Bărbatul după care fugisem la aeroport, în încercarea de a deveni eroina propriei mele povești de dragoste. Numai că în povestea asta eroul își luase zborul și mă lăsase în urmă, cu inima frântă.

Un ciocănit în ușă m-a făcut să tresar. Am auzit vocea Linei:

— Rosie, *cariño*…

Mă privea așa cum numai cea mai bună prietenă te privește: ca și cum e gata să-l nimicească pe tipul care te-a făcut să suferi, dar și să-ți dea un bobârnac dacă încerci să faci vreo tâmpenie.

— M-a sunat tatăl tău, a adăugat Lina. Uau! Joe n-a mințit. Chiar arăți ca naiba.

Am izbucnit iar în lacrimi — poate din cauza expresiei întipărite pe chipul ei sau din cauză că aveam nevoie de cea mai bună prietenă a mea, pe care o ținusem la distanță din prostie.

Lina s-a apropiat repede de pat și m-a luat în brațe.

A așteptat cât timp m-am descărcat, așa cum făcusem și cu tata. Nimeni nu mă înțelegea mai bine decât Lina.

După o vreme, ne-am întins în pat, una lângă cealaltă, și i-am povestit totul, așa cum ar fi trebuit să fac când îmi dădusem seama că mă îndrăgosteam de vărul ei. După ce am terminat, Lina a rămas tăcută. Pe chipul ei se citea că mă înțelege.

— Îmi pare atât de rău, Lina, am murmurat, cu vocea dogită de atâta vorbit și plâns. N-am vrut să mă ascund de tine, dar totul s-a întâmplat atât de repede!

S-a întins spre mine și mi-a strâns mâna într-a ei.

— Înțeleg, Rosie. Am fost cam reticentă față de ideea ca tu și Lucas să fiți împreună. N-a fost corect nici față de tine, nici față de Lucas.

— Nu mai contează.

— Ba contează, Rosie. Tu ești cea mai bună prietenă a mea și te iubesc! Bineînțeles că are importanță. În plus, e groaznic de greu să fiu supărată pe tine când plângi. E ca și cum aș lovi un cățeluș foarte trist.

Replica ei mi-a amintit de Taco și de Lucas. Am oftat.

— Numai drăgălașă nu sunt acum.

— Da, ai dreptate, a recunoscut Lina. Mereu te urâțești când plângi. Dar tot te iubesc!

Replica ei nu m-a făcut să râd, dar mă simțeam ceva mai ușoară. Încă o aveam pe cea mai bună prietenă a mea. Iar asta nu avea să se schimbe nici măcar după ce îi ascunsesem atât de multe.

— Pot să-ți pun o întrebare, Rosie?

— Sigur că da.

— De ce ai crezut c-o să meargă? De ce ai crezut că experimentul ăsta cu întâlnirile o să aibă un sfârșit fericit?

O întrebare foarte bună.

— Eram disperată, Lina. Faptul că am renunțat la slujba de la InTech ca să scriu romane a pus multă presiune pe mine; atât de

multă, încât mi se părea că mă pierd într-o vâltoare, că sunt trasă în jos de ceva pe care nu-l puteam controla. Cu cât era mai mare miza, cu atât mai tare mă blocam. Și când Lucas s-a oferit să mă ajute, am vrut să accept. Îmi doream să funcționeze. Am crezut că, datorită lui, experimentul o să funcționeze.

Îmi închipuisem mereu că, atâta timp cât el era prin preajmă, o să fiu inspirată.

Rosie a comentat:

— Deci chiar și după experiența mea, când m-am prefăcut că-l iubesc pe Aaron și că suntem împreună, tot ai crezut că a te juca de-a îndrăgostirea cu un tip care e *posibil* să-ți placă n-o să te deruteze emoțional.

— Nu sunt derutată, Lina.

Prietena mea a ridicat din sprâncene.

— Îl iubesc, Lina. Sunt îndrăgostită de Lucas. Nu e nimic neclar sau derutant în legătură cu ce simt pentru el.

Lina a tăcut pentru câteva secunde, iar ceva în privirea ei s-a schimbat. Părea să înțeleagă mai multe.

— Experimentul ăsta te-a ajutat? Lucas a schimbat felul în care ai scris cartea?

— Da.

Dumnezeule! Până la urmă, lacrimile nu-mi secaseră cu totul. Îmi venea să plâng din nou.

— M-a ajutat foarte mult, Lina. Lucas e…

Am clătinat din cap.

Lina m-a strâns de mână.

— Spune-mi!

— Lucas e nemaipomenit, Lina. E altruist și generos. E blând, dar și autoritar. A reușit să mă facă să mă destind. Are cel mai frumos zâmbet. Deși probabil nu vrei să auzi asta, să fac sex cu el a fost o experiență pe care n-am mai trăit-o înainte.

Presiunea din pieptul meu a crescut. Simțeam că mă sufoc.

— Lucas e cel mai bun bărbat pe care l-am cunoscut. Îmi doream foarte, foarte tare ca și el să mă vrea așa cum îl doresc eu. Am crezut că dorința o să mi se îndeplinească, dar acum…

Simțeam că ochii îmi ard.

Acum, și ochii Linei erau înlăcrimați.

— Să nu îndrăznești să plângi și tu! i-am zis, pe jumătate în glumă.

— Isuse! Rosie, n-am știut. Dar, într-un fel, are noimă.

— Ce vrei să spui?

— Când v-am văzut pe amândoi, la mine acasă, am bănuit că v-o trageți.

Am dat să protestez, dar Lina nu m-a lăsat să vorbesc:

— Poate tocmai de-aia nu prea mi-a convenit ideea nici măcar când Aaron îmi tot zicea că în cazul vostru nu e vorba *doar* despre sex. Nu l-am crezut decât când mi-a spus ce a pregătit Lucas pentru tine, pe acoperiș. Știai că Aaron l-a ajutat cu fotografiile de nuntă și cu tortul, pe la spatele meu? Habar n-am avut ce puneau la cale. Iar după aceea mi-a fost foarte greu să trec cu vederea cât de… diferit era Lucas.

— Cum adică?

— Felul în care se purta în preajma ta, cum se uita la tine.

Lina s-a albit la față. Probabil că pe trăsăturile mele se citea suferința.

— Scuze! a adăugat iute. Ce-ți zic acum nu prea e de ajutor. Deci ai terminat de scris al doilea roman?

— Da.

— Mă lași să-l citesc?

— O să-ți trimit manuscrisul diseară, când mă întorc acasă.

— Sunt foarte mândră de tine, Rosie.

Lina s-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz. M-a studiat preț de o clipă și expresia lui s-a înveselit.

— Nu pot să cred că te-ai dus după el la aeroport, ca o eroină dintr-un roman de dragoste!

Am gemut de exasperare. Știam că Lina nu avea să uite prea curând chestia asta.

— N-a fost cea mai isteață idee a mea, am recunoscut.

Ne-am zâmbit, dar zâmbetele noastre s-au șters destul de rapid.

— Măcar ți-a zis de ce a plecat așa, fără să spună mare lucru? a vrut Lina să știe.

Întrebarea mi se învârtea prin minte. Am stat pe gânduri pentru o vreme, n-am găsit un răspuns.

I-am zis doar atât:

— Înainte să ieșim la prima întâlnire, mi-a promis că n-o să se îndrăgostească de mine.

Mi-am culcat capul pe umărul ei.

— Probabil că n-ar fi trebuit să uit de chestia asta.

Lina nu a zis nimic. Nici eu n-am adăugat altceva. Pur și simplu stăteam întinse pe pat, în tăcere.

La un moment dat, tata a intrat și ne-a întrebat:

— Vreți gofre? Olly pune masa.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Lucas

Telefonul mi-a sunat iar, afișând numele persoanei pe care o evitam de trei săptămâni. Și, așa cum făcuse zilnic, tot de trei săptămâni, telefonul s-a oprit și un mesaj a luminat ecranul.

Lina: *Gallina!*

„Lașule!"

Eram de acord cu ea.

Dar tot nu îi răspundeam la telefon.

În primul rând, pentru că vară-mea avea dreptate: eram un laș. Deci de ce să neg?

În al doilea rând, pentru că nu eram nerăbdător să discut cu ea. De ce? Fiindcă Lina voia să-mi reteze boașele. Nu aveam chef s-o aud amenințând c-o să mă omoare, c-o să se asigure că sufăr și că o să-l păstreze pe Taco pentru ea. Nu voiam s-o aud spunându-mi că nu o merit pe Rosie.

Adevărul era că nu o meritam pe Rosie. I-aș fi dat o mână de ajutor Linei și m-aș fi dus de bunăvoie la ea, să mă cotonogească, dacă aș fi avut chef să-mi ridic fundul de pe canapeaua bunicii. Dacă aveam s-o țin tot așa, bunica urma să-mi facă vânt din casa ei.

— *Como un alma en pena, pululando por la vida*, îmi spusese bunica ieri.

„Ești ca un suflet chinuit, rătăcind prin viață."

Nu se înșela.

Mi-am trecut degetele prin păr și am încercat să-mi alung gândurile astea din cap. Dar apoi pe telefonul meu a apărut o altă notificare. L-am luat imediat. Poate că-mi scrisese Rosie.

Lina: Sună-mă! E important. S-a întâmplat ceva.

În mai puțin de două secunde, am făcut ceea ce nu mă obosisem să fac de câteva săptămâni: am sunat-o.

— Ce s-a întâmplat? am strigat în telefon. E totul în regulă?

Tăcere.

— Lina, nu te juca cu mine! Zi-mi ce s-a întâmplat!

Nici măcar nu-mi recunoșteam vocea, atât de panicat eram.

Vară-mea râdea pe înfundate.

— Lucas, știam eu că doar așa te pot convinge să mă suni. Ar fi trebuit să te păcălesc acum câteva zile.

Încă eram agitat și nu reușeam să mă calmez, să trec peste ideea că ceva i s-ar fi putut întâmpla lui Rosie. Dacă ar fi pățit ceva, ne despărțea un ocean, așa că nu aș fi putut face nimic ca s-o ajut.

— Rosie e bine?

Lina a pufnit:

— Nu răspund la întrebarea asta.

— *Lina, te lo juro*… Rosie e teafără sau nu?

— Calmează-te! Nu s-a întâmplat nimic rău.

Abia când am auzit confirmarea am reușit să respir normal.

Vară-mea a adăugat:

— În afară de faptul că te-a cunoscut pe tine, nu i s-a întâmplat nimic rău.

Am încercat din răsputeri să nu mă răstesc la ea, aruncând vorbe pe care nu le-aș fi putut retrage. Eram conștient cât de mult o rănisem pe Rosie. Nimic din ce aș fi spus nu avea să schimbe acest lucru. Mă uram. Nu aveam să uit vreodată expresia pe care o avusese în aeroport, înainte să plec în Spania, și nici nu aveam să mă iert pentru că suferea din cauza mea.

Simțind schimbarea mea de dispoziție, Taco a venit lângă mine și și-a odihnit capul pe genunchiul meu. L-am scărpinat după urechi și am obținut un lătrat bucuros.

— Ăla e Taco? a întrebat Lina, cu un ton mai vesel. Poți să-i dai un pupic din partea…

— Nu.

— Of! Nu prea-mi place de tine, Lucas.

— Ce vrei, Lina? Aproape că mi-ai provocat un atac de cord.

— Măcar știi că ești naspa. E un început bun. Credeam c-o să negi că te-ai purtat aiurea, dar se pare că nu. Foarte bine, fiindcă…

— Lina! am mârâit. N-am chef de discuții de-astea. Uite, de-aia nu te-am sunat.

A oftat prelung.

— Văd că ești la fel de nefericit ca Rosie. Poate chiar mai mult.

Am simțit o înțepătură în piept. Știam că nu aveam dreptul să întreb, însă cuvintele mi-au țâșnit de pe buze:

— Rosie e… nefericită?

— Păi… e o întrebare complicată, *primo*. *Tu* cum te simți?

„Nefericit" ar fi fost puțin spus. Singurii care mă țineau pe linia de plutire erau Taco și bunica.

I-am răspuns:

— Mă simt bine.

— Pe bune? Auzi la el! Cică se simte *bine*, a spus vară-mea, maimuțărindu-mă. Ei, și Rosie se simte „bine". Apropo, să știi că nu te-a vorbit deloc de rău, deși ai plecat așa cum ai plecat. Așa e prietena mea cea mai bună: extrem de loială.

Cu ochii minții, vedeam chipul ei frumos, în timp ce Rosie mă ruga să fim împreună, să vină cu mine în Spania. Dumnezeule! Îmi venea să sparg tot ce-mi cădea în mână. Nu meritam loialitatea ei.

Taco și-a frecat botul de piciorul meu, cerșind atenție. L-am scărpinat din nou.

— *Lo sé, chico*, am șoptit, apoi i-am zis Linei: OK. Dacă asta-i tot…

— Uau! s-a răstit ea. Nu-mi vine să cred! Ești mai idiot decât am crezut.

— N-am timp de…

— Taci!

Tonul ei poruncitor m-a redus imediat la tăcere. Aveam să ascult orice urma să-mi zică. Iar dacă i-aș fi închis în nas, ar fi găsit ea o cale să-mi transmită ce avea de spus.

— Lucas, de fapt știi că meriți să auzi cât de idiot ești. De-asta n-ai avut curajul să răspunzi ori de câte ori te-am sunat sau să mă suni înapoi. Nu vrei să auzi adevărul. Dacă l-ai auzi, ai deschide ochii cu adevărat, ai vedea lucrurile altfel și ai fi nevoit să-ți analizezi la modul serios gândurile din capul tău sec. Lucas, te-am avertizat. Ți-am spus: „Dacă o faci să sufere, te omor". Rosie e cea mai bună prietenă a mea. Ea familia mea aici, în New York. Înainte să-l cunosc pe Aaron, doar pe ea o aveam.

A făcut o pauză. Încerca să-și stăpânească emoțiile.

— Și n-am glumit. Ar trebui să-mi doresc să te omor. Dar atunci când te-am amenințat, aveam impresia că voi doi doar v-o trageți în secret, doar ca să vă distrați.

Am contrazis-o imediat:

— N-a fost așa. *Niciodată* n-a fost vorba doar despre sex.

— Acum știu. E singurul lucru care mă împiedică să te strâng de gât. Am aflat toată povestea.

Aproape că îmi era teamă să întreb.

— Ce vrei să spui?

— Vorbesc despre experimentul vostru, Lucas. Rosie mi-a povestit tot. Fiecare lucru pe care l-ai făcut pentru ea: întâlnirile voastre romantice, magazinul de discuri, pizzeria lui Alessandro. Ce s-a petrecut pe acoperiș, după ce ați fost la Zarato.

— N-am vrut să se întâmple așa, Lina. N-am vrut s-o rănesc. Niciodată nu aș…

Vocea mi s-a frânt.

— Ea e mai mult decât… Ea e *Rosie*.

N-am mai putut stăpâni lacrimile pe care încercasem din răsputeri să le alung. Pur și simplu mi-am repetat cuvintele:

— N-am vrut să se întâmple așa.

Vară-mea a rămas tăcută o bună bucată de vreme. Credeam că spusese tot ce avea pe suflet și că îmi închisese în nas.

Dar apoi a oftat cu tristețe.

— Lucas…

Mi-o imaginam clătinând dezaprobator din cap.

— Chiar nu ți-ai închipuit că, dacă tu și Rosie veți intra într-un astfel de joc, ea o să se îndrăgostească nebunește de tine?

Lumea mea a stat în loc.

Exact ca atunci când am văzut-o în aeroport, alergând spre mine. Sau când o sărutasem fără să simt cum ploaia ne uda. Sau când îmi spusese că îi e dor de mine, iar eu alergasem într-un suflet la ea, la unu dimineața.

Numai că de data asta era altfel. Gravitatea și sensul vorbelor Linei m-au copleșit.

O să se îndrăgostească nebunește de tine.

Mi-au amorțit picioarele. O gheară îmi strângea pieptul. Nu mai eram sigur dacă stau așezat, în picioare sau întins pe podea.

Necruțătoare, vocea Linei a răzbit prin buimăceala mea:

— Adică ai dus-o la Zarato, ai reușit să-l convingi pe proprietar să te lase să folosești sera, să atârni luminițe și să instalezi un

proiector, ca să recreezi noaptea în care Rosie își dorise să te cunoască, dar nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea întâmpla asta? Vrei să spui că ai recreat tortul meu de nuntă pentru ea — da, Aaron mi-a zis că te-a ajutat cu treaba asta; crede-mă, a plătit pentru că a ținut totul secret —, că ai dansat cu ea și ai sărutat-o în ploaie, și totuși nu ai bănuit că toate astea o s-o facă să se îndrăgostească?

Vară-mea a tăcut două secunde, acordându-mi răgaz ca să zic ceva, dar am tăcut.

— Lucas, îmi spui că Rosie a venit după tine, la aeroport…

În sfârșit, am reușit să vorbesc. Tonul meu era implorator:

— Lina… Mă iubește? A spus ea asta? Rosie a zis că e îndrăgostită de mine?

Tăcerea care a urmat a părut cât o eternitate.

— Lucas, îți bați joc de mine?

— Răspunde-mi!

— Isuse Hristoase! a bombănit vară-mea. Da, Lucas. Bineînțeles că Rosie te iubește. E îndrăgostită de tine. Din ce alt motiv ar veni după tine, la aeroport, și s-ar oferi să te urmeze oriunde? Ăsta a fost „gestul ei deosebit". Crede-mă, oricât de tare îi plac poveștile de dragoste, Rosie n-a mai făcut așa ceva pentru nimeni, niciodată. Rosie e chibzuită, e genul de om care face planuri. Și-a dat regulile peste cap de dragul tău.

Iar în tot acel timp, eu tăcusem mâlc și îi sfărâmasem inima.

— Nu pot să-i ofer nimic, Lina. Absolut nimic.

Nu era de ajuns să-i spun „da" și să fim împreună. Viața nu se reduce la a-ți asculta inima și la a-ți face speranțe mari.

Ce fel de bărbat ar avea lângă ea în fiecare zi? Unul care nu se ridică la nivelul așteptărilor ei. Unul care nu-i poate oferi nimic. Unul fără perspective, fără vreun plan.

— Nu vrea nimic de la tine, Lucas. Doar pe tine. *Te iubește*. Nu pricepi? a zis vară-mea.

Pricepeam, și totuși nu prea.

Poate că să mă aibă avea să-i fie suficient pentru un timp, dar nu și pe termen lung.

— Nu-i de-ajuns să mă aibă pe mine.

— Of, Lucas! Chiar nu înțelegi?

Nu aveam un răspuns bun la întrebarea asta. Lina nici măcar nu știa despre accidentul meu. Sau poate că-i spusese Rosie.

Lina a continuat șovăitor:

— Rosie o să mă omoare dacă află că ți-am zis, dar… să știi ți-a scris o afurisită de carte.

Mi-a fugit pământul de sub picioare.

— Poftim?

— Mă refer la romanul ei. Evident că l-am citit pe primul. E reușit.

— Știu.

Și eu îl citisem. Aproape că-l învățasem pe de rost.

— Dar povestea asta, pe care ai inspirat-o cu micul tău experiment…

Inima mea bătea cu putere. Îmi simțeam pulsul în tâmple și în timpane.

— Cartea aia m-a lăsat efectiv fără aer, a adăugat Lina. Nu-mi aduc aminte ultima oară când am zâmbit așa de larg și când am plâns așa de tare. Te vedeam în paginile alea, Lucas. Erai acolo. N-am idee cum a reușit Rosie: a transformat ceva frumos în ceva minunat, care-ți taie respirația. Romanul ăsta e ca o afurisită de scrisoare de dragoste. Și a scris-o pentru tine.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Rosie

Cândva, Crăciunul îmi plăcea la nebunie.

Când eram mică, așteptam cu nerăbdare anotimpul sărbătorilor de iarnă. Nu avea nicio legătură cu faptul că primeam cadouri sau că în casa noastră aveam rezerve uriașe de dulciuri. Fusese mereu vorba despre magie. Despre iubire.

Iubirea plutea în aer, asemenea prafului de zâne: presărată peste toate lucrurile, făcând lumea să pară puțin mai luminoasă și mai bună.

Credeam că depășisem faza asta prin gimnaziu. Era normal să nu mă mai entuziasmez pentru împodobirea bradului sau pentru că acum puteam să scot de la păstrare pijamalele mele cu tematică de Crăciun. Credeam că aveau să mă irite zăpada care acoperea orașul și alergătura chinuitoare după cadouri. Dar nu s-a întâmplat așa.

Dragostea mea pentru sărbătoarea Crăciunului n-a scăzut.

Până anul acesta.

Pentru prima oară în viață, perioada sărbătorilor îmi bătea la ușă, iar mie nici că-mi păsa.

Nu am împodobit bradul. Am lăsat pijamalele cu roșu și verde în sertar. În sfârșit, am văzut zăpada drept ceea ce era cu adevărat:

o porcărie noroioasă și gri. Nu cumpărasem cadouri pentru nimeni. Ba chiar fusesem tentată să-mi fac bagajele și să plec undeva, foarte departe. Într-un loc unde nu se sărbătorește Crăciunul.

Deși n-aș fi crezut în veci că se poate așa ceva, mă transformasem în Grinch. Pieptul meu, cândva plin de sentimente calde, se transformase într-o prăpastie. Partea cea mai proastă e că nu simțeam amărăciune, nici enervare sau frustrare, ci lipsă de speranță. Nici măcar nu puteam să devin un Grinch veritabil, țâfnos și cu capsa pusă. În schimb, am devenit un Grinch trist, cu inima frântă.

Pentru prima oară, aveam inima frântă. Îmi trebuia timp ca să-mi revin, să învăț cum să trăiesc știind că ratasem un viitor care abia dacă apucase să se ivească la orizont. Aveam nevoie de timp ca să învăț cum să trăiesc cu dorul meu pentru Lucas.

Chiar îmi era dor de el.

Acum eram un inginer care devenise scriitoare de romane de dragoste și care abia dacă supraviețuia emoțional în cea mai magică și mai romantică perioadă din an.

Imposibil să-mi scape ironia situației.

Și totuși, am reușit cumva să petrec sărbătorile fără să am o cădere nervoasă. Ieșisem din apartament de două ori — de Ziua Recunoștinței și în prima zi de Crăciun —, doar ca să mă prefac că mi-e bine, că sunt relativ în regulă. În cele din urmă, ca un Grinch veritabil, am văzut că toată lumea despodobea bradul și am oftat ușurată, zicându-mi în sinea mea: „La naiba! În sfârșit!".

Și apoi, deodată, m-am trezit că trebuie să înfrunt tot ce încercasem din răsputeri să evit.

Era ajunul Anului Nou.

Afurisitul de ajun.

Iată-mă în toiul unei petreceri sofisticate de Anul Nou, la care mă târâse cea mai bună prietenă a mea. Purtam o rochie de cocktail și o pereche de pantofi cu toc. Țineam în mână un pahar de șampanie pe care Lina mi-l pusese în mână. Încercam fără

succes să le zâmbesc petrecăreților îmbătați de speranțe și de hotărâri de început de an.

— Mai vrei șampanie, Rosie?

— Sigur, am încuviințat absentă. Poate așa o să reușesc să-l înec.

— Pe cine? a chicotit ea.

— Ei, nu contează…

Mi-a umplut din nou paharul.

— Și cum rămâne cu tine, Lina? Nu bei nimic?

Lina a fluturat din mână.

— Nu-ți face griji pentru asta!

Am văzut că nu avea un pahar. Măcar băuse vreun strop în seara asta? Să fiu a naibii dacă știam.

— Șampania e doar pentru tine, scumpo. Ca să te relaxezi un pic.

I-am aruncat o privire bănuitoare. Lina și-a dat ochii peste cap.

— Nu te uita așa la mine, Rosie! Nu încerc să te îmbăt.

Aaron s-a ivit în spatele ei, cuprinzându-i mijlocul cu un braț. Un gest firesc, care cu două luni în urmă m-ar fi făcut să mă emoționez. Dar Rosie-Grinch a oftat și și-a ferit privirea.

Luându-mă pe nepregătite, o amintire mi-a trecut fulgerător prin minte: Lucas stând în spatele meu, așa cum Aaron stătea acum în spatele Linei. Dar noi nu fuseserăm la o petrecere sofisticată, ci în bucătăria mea, pregătind micul-dejun. Iar Lucas râdea, făcându-mă să zâmbesc.

Doamne!

Oare avea să-mi treacă vreodată dorul de el?

Ce căutam aici?

Am scos telefonul și m-am uitat la ceas. Încă un sfert de oră până la miezul nopții. Șaisprezece minute până urma să plec. Aveam să întâmpin Anul Nou, după care plănuiam s-o șterg.

I-am aruncat o privire celei mai bune prietene ale mele. Mă privea cu un zâmbet înspăimântător de larg.

— De ce rânjești?

Nu a răspuns. În schimb, mi-a turnat iar în pahar.

Oamenii din jur au început să se agite. Atmosfera devenise animată. Fiecare căuta persoana pe care avea s-o sărute la finalul numărătorii inverse.

Am luat paharul și l-am golit dintr-o singură sorbitură.

— E în regulă, scumpo, a spus Lina. Totul o să se termine curând.

Exact! Aveam să plec acasă și să mă ascund sub cuvertură.

M-am uitat la Aaron. Și el zâmbea. I-am studiat pe amândoi.

— Voi doi vă simțiți… bine?

Zâmbetele lor au devenit și mai largi. Mă întrebam dacă nu cumva fumaseră vreun *joint*. Aaron nu rânjea niciodată așa, ca un maniac; pe deasupra, Lina vorbea ciudat. Începeam să mă neliniștesc.

Sau poate că pur și simplu se bucurau de viață și de dragoste.

— Îmi pare bine că sunteți bucuroși, am zis și m-am uitat iar la ceasul de pe telefon. Mai vreau niște șampanie.

— Ce mai face Olly? a întrebat Lina, umplându-mi iar paharul.

Am înțeles intenția ei: voia să-mi țină de urât și să-mi distragă atenția. Asta făcuse toată seara. era un subiect care-mi aducea mângâiere.

— E bine. Se bucură că e acasă.

— Joe s-a împăcat cu situația?

— Da. I-a luat ceva timp. Indiferent ce s-a întâmplat, nimic nu schimbă faptul că Olly s-a întors acasă.

Lina a dat aprobator din cap, cu o privire afectuoasă.

— Tatăl tău e o pâine.

Aaron a chicotit.

— Expresia aia din spaniolă nu se traduce literal în engleză, iubito. Vrei să zici că Joe e blând ca un ursuleț.

Lina și-a dat ochii peste cap.

— Ați înțeles foarte bine ce vreau să spun.

Replica m-a făcut să zâmbesc puțin. De fapt, habar n-aveam la ce se referise. Tot ce știam era că fusese ceva de bine. Lina îl adora pe tata.

Lina a arătat cu degetul spre fața mea.

— Uite! Am reușit să-i smulg un zâmbet mic. E prima oară când Rosie zâmbește, după câteva săptămâni!

Zâmbetul meu minuscul a dispărut.

— Mă rog..., am spus și am ridicat din umeri. Am aranjat ca Olly să meargă la un interviu de angajare cu tipul care s-a ocupat de reparațiile din apartamentul meu.

Vorbisem cu Aiden la telefon, după ce domnul Allen îmi dăduse numărul lui, și îmi zisese că are nevoie de mână de lucru și că ia în considerare să primească ucenici. L-am întrebat dacă acceptă oameni fără experiență. A zis că da. Când l-am anunțat pe Olly, a părut nu doar interesat, ci de-a dreptul încântat de idee.

Lina a bătut din palme de bucurie.

— E minunat, Rosie! Să sperăm c-o să fie bine. Dacă are nevoie de sfaturi, îl putem trimite pe Aaron să-l pregătească pentru interviu. Dacă Olly supraviețuiește acestei pregătiri, poate să obțină orice job dorește. Știi cât de înspăimântător poate fi Aaron.

— Ce amuzant! a comentat Aaron, sărutând-o pe tâmplă.

Apoi s-a întors spre mine.

— Rosie, dacă crezi că o să-l ajute, trimite-l la mine.

— Mulțumesc, Aaron!

Știam că avea foarte multă experiență cu interviurile și, deși InTech și afacerea lui Aiden erau două lucruri complet diferite, orice ajutor era bine-venit.

— E o idee bună, dar o să-l las pe Olly să decidă cum vrea să se pregătească.

Deodată, s-au stins luminile. Un singur fascicul lumina un ecran instalat la înălțime, pe un perete. În jurul nostru au izbucnit urale, anunțând momentul pe care toată lumea îl aștepta.

Cu excepția mea, bineînțeles.

Lina m-a luat de mână și m-a târât spre mulțimea agitată.

— Chiar trebuie? am întrebat-o.

— Da!

M-a bătut ușor pe mână, consolator.

Pe ecran au apărut două cifre aurii, strălucitoare — un 1 și un 0. Nerăbdarea celor din jurul meu era palpabilă.

Peste câteva secunde, o să pot pleca.

Stăteam lângă prietena mea cea mai bună și soțul ei. Oamenii se foiau în jurul nostru. Încercau să se apropie de ecran sau să-i găsească pe cei pe care-i voiau lângă ei atunci când numărătoarea avea să ajungă la zero.

Lina a întors capul și m-a privit în ochi. În privirea ei era ceva indescifrabil. Se uita la mine ca și cum ar fi fost în stare să treacă prin foc pentru mine; ca și cum se abținea să mă îmbrățișeze. Avea lacrimi în ochi.

Cu o secundă înainte de începerea numărătorii inverse, mi-a zis:

— Pune-ți o dorință, Rosie! S-ar putea să se îndeplinească.

Cuvintele ei m-au luat puțin prin surprindere. Închizând ochii, am ascultat numărătoarea care ne pregătea pentru intrarea în noul an.

Zece!

Pune-ți o dorință!

Nouă!

S-ar putea să se îndeplinească.

Opt!

Nu voiam nimic. De fapt, îmi doream ceva. Un singur lucru.

Șapte!

O persoană.

Șase!

Singura persoană din lume care îmi doream să fie aici. Cu mine.

Cinci!

Bărbatul de care eram îndrăgostită iremediabil.

Patru!

Cel pe care îmi doream să-l sărut în noaptea asta și în toate nopțile care vor urma.

Trei!

În vreme ce țineam ochii închiși, am simțit că mă ia cineva de mână. O strânsoare caldă, puternică. Familiară.

Doi!

Inima mi-a tresărit. S-a trezit la viață, după ce fusese adormită săptămâni întregi.

Necunoscutul m-a tras ușor spre el, strângându-mă la piept.

M-a învăluit un miros bine cunoscut. În interiorul meu, totul s-a încordat și s-a înfiorat.

Unu!

Când i-am simțit răsuflarea pe buzele mele, mi s-a tăiat respirația.

M-a sărutat pe bărbie.

Mi-am zis că e imposibil, că mintea îmi joacă feste, însă apoi mi-a murmurat la ureche trei cuvinte:

— Deschide ochii, Rosie!

Am deschis ochii și… *Dumnezeule!*

Am început să bocesc. Aveam impresia că plânsesem destul, dar se pare că mă înșelam. Plângeam fiindcă dorința mea se întrupase și era aici, aievea, în fața mea.

Lucas.

Eram îndrăgostită nebunește și-mi fusese foarte dor de el. Mă întrebam dacă văd bine, dacă-mi pierdusem mințile. Inima îmi bubuia în piept, iar lacrimile mi se scurgeau pe obraji. Lacrimi de

fericire, de tristețe. Lucas era aici, în fața mea, într-un costum închis la culoare, cu părul ciufulit și cu o privire plină de căldură.

Se întorsese!

Mi-a cuprins fața în palme, oferindu-mi zâmbetul lui inimitabil.

— Nu plânge, Rosie!

Și-a apăsat fruntea de a mea.

— Gata cu lacrimile!

În jurul meu, totul a dispărut. Știam doar că Lucas e aici, cu mine. Și mă ținea în brațe așa cum îmi dorisem să mă îmbrățișeze în aeroport, în ziua când plecase.

I-am simțit buzele pe tâmplă.

— La mulți ani, *ángel*! Mi-a fost foarte dor de tine.

Am ridicat mâinile spre încheieturile lui și le-am strâns, simțindu-i pulsul sub pielea caldă.

— Lucas, de ce ești aici?

Și-a lipit din nou fruntea de a mea și s-a apropiat mai mult. Un fior mi-a cutreierat corpul.

— Am venit pentru că te iubesc. Am crezut că trebuie să mă îndepărtez de tine, Rosie. Nu mă simțeam demn de tine. Iar acum am venit pentru că sunt pregătit să mă milogesc atât cât e nevoie, ca să te am din nou.

Un sunet ciudat a izbucnit din gâtlejul meu.

— Să plec de lângă tine a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată. Dar acum înțeleg. Acum știu că nu pot să te revendic dacă nu-mi doresc să devin un bărbat mai bun.

Buzele lui s-au apropiat de ale mele, promițând un sărut de care aveam atât de multă nevoie.

— Dar, dacă mă primești înapoi, dacă mă vrei, nu mai plec nicăieri, Rosie.

Degetele i s-au încurcat în părul meu.

— Mă primești înapoi?

Întrebarea m-a lăsat pe loc fără suflare. Nu reușeam să articulez niciun cuvânt.

— Am atâtea să-ți spun, Rosie. Am multe să-ți explic, dar…

Strânsoarea lui devenea mai disperată. Dorința îi vibra în voce. Aceeași dorință pe care o simțeam și eu.

— Am nevoie de tine, Rosie. Am nevoie să mă primești înapoi, ca să-ți demonstrez…

— *Lucas* — am zis în sfârșit —, te rog… nu mai vorbi și sărută-mă!

Când gura lui a întâlnit-o pe a mea, i-am simțit surâsul până în adâncul meu. I-am simțit blândețea, altruismul, sinceritatea, dragostea. Toate lucrurile care îl făceau unic și după care eram înnebunită. Tot ce mă făcuse să mă îndrăgostesc atât de tare de el.

Limba lui mi s-a strecurat printre buze. Sărutul a devenit mai intens. Așa îmi spunea cât de dor îi fusese de mine, cât de rău îi părea, cât de multă nevoie avea de mine și cât mă dorea. Iar eu am primit totul și l-am ferecat într-un colțișor, în siguranță, acolo unde pusesem la păstrare tot ce-mi oferise, ceea ce credeam că pierdusem. Acum nu mai era dureros. Pur și simplu mă umplea de fericire. Mă făcea să plutesc.

Ne-am desprins din sărut ca să ne tragem răsuflarea. Mă privea ca și cum avea în față ceva prețios, la care nu avea de gând să renunțe vreodată.

— Mi-a fost atât de dor de tine! Mi-a fost dor de gura asta — a adăugat, trecându-și degetul mare pe buza mea de jos. De ochii ăștia — și-a dus mâna la sprâncenele mele —, de chipul tău frumos. Dar cel mai mult mi-a fost dor de asta.

Lucas și-a apăsat o palmă pe pieptul meu, unde inima îmi bătea ca nebuna, de parcă voia să-mi iasă din piept, să mă părăsească și să se ducă la el.

— Rosie, știu că nu mai am dreptul la inima ta, dar — Dumnezeule! — o vreau. Mi-o doresc cu disperare.

A tăcut puțin, ca și cum îi era greu să continue.

— Sper că o pot avea.

Am întins mâinile spre chipul lui. I-am dat la o parte câteva șuvițe de păr. L-am privit în ochi, ca să vadă că vorbeam foarte serios.

— E a ta, Lucas. Mereu ai avut inima mea și o vei avea întotdeauna.

Lucas a expirat prelung.

— Ce bine! a comentat, apăsându-și obrazul în palma mea. Dacă ai fi zis altceva, ceea ce urmează ar fi fost cam stânjenitor.

Brusc, o melodie a răsunat din boxe.

Încet, am redevenit conștientă de ceea ce mă înconjura. Petrecerea de Anul Nou. Lina și Aaron. Confetti împrăștiate peste tot. Am auzit primul vers din cântecul ce marcase începutul unei relații neașteptate.

Din nou, am ridicat privirea spre Lucas. În ochii lui căprui citeam aceeași emoție care mă răscolea.

— E cântecul nostru, am îngăimat, cu un nod în gât. Coloana sonoră a lui Rosie și Lucas.

A surâs, după care mi-a șoptit la ureche:

— Ți-am zis să alegi o melodie care să ni se potrivească.

Corpul meu s-a trezit la viață sub atingerea lui.

— Dansezi cu mine, Rosalyn Graham?

— Da!

Și-a strecurat degetele în părul meu.

— Știu că nu e un cântec pe care se dansează lent, dar nu mai stau departe de tine nici măcar o secundă.

Lucas mi-a dat capul pe spate și m-a sărutat din nou, cu pasiune, cu toată sinceritatea. Mi-am petrecut brațele pe după gâtul lui și l-am tras spre mine.

Și-a desprins gura de a mea și i-am simțit buzele moi pe bărbie.

— Aș fi vrut să nu fim în toiul unei petreceri, ca să te pot avea numai pentru mine. Dar o să mai aștept. Mai întâi, vreau să-ți spun multe.

— Spune-mi! Vreau să aud tot, Lucas.

— Atunci, în aeroport, te-am părăsit fără nicio explicație. Îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am rănit și că te-am lăsat să crezi că sentimentele mele pentru tine nu sunt suficient de puternice. N-o să mi-o iert niciodată.

Mi-am răsfirat degetele în părul lui moale.

— Lucas, nu trebuie să-ți ceri scuze. Ți-am vorbit atât de direct fiindcă voiam să înțelegi ce simt pentru tine. Dar a fost prea mult, prea curând.

— Nu-i adevărat. Ascultă-mă, Rosie! Tu erai totul pentru mine. *Ești* totul. Înțelegi?

— Și atunci…

— De ce ai plecat așa, Lucas?

Întrebarea mi se învârtise prin minte de nenumărate ori.

— Eram convins că fac ce trebuie. Nu m-am îndoit niciodată că mă vrei, dar nu credeam c-o să mă vrei mereu. Mi-am zis că meriți pe cineva mai bun decât mine, Rosie. Iar dacă eu nu credeam că sunt omul potrivit pentru tine, tu de ce ai fi crezut asta?

Vorbele lui mi-au frânt inima. Cum era posibil ca acest bărbat bun, grijuliu, altruist să creadă asemenea lucruri despre el însuși?

— Când am plecat din Spania, eram în ultimul hal. Eram așa de o bună bucată de vreme, înainte să plec în America. Suferisem un accident oribil, Rosie. Nu mai puteam să fac singurul lucru pe care știam să-l fac. Nu mai eram persoana care fusesem înainte. Nu puteam să-ți ofer așa ceva, Rosie. Meriți pe cineva care te însuflețește, care împarte cu tine greutatea de pe umerii tăi, cineva care îți pune lumea la picioare. Iar eu… abia dacă reușeam să pășesc fără să mă prăbușesc sub propria greutate.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat în colțul gurii. Voiam să știe că îl ascult, că înțeleg.

— Dar pe urmă am citit cartea pe care ai scris-o cât am locuit împreună. Cea inspirată de întâlnirile noastre.

Am rămas cu gura căscată. Pulsul meu o luase la goană.

— Lina mi-a trimis romanul tău și mi-a spus să-l citesc. Doamne! În paginile alea m-am văzut așa cum nu credeam că sunt; am văzut calități care nu credeam că există în mine. M-am văzut prin ochii tăi. Mă *iubești*. Să aflu că o fată ca tine mă iubește, deși nu sunt întreg, mi-a stârnit dorința de a face mai mult. Dorința de a deveni un bărbat mai bun, unul demn de tine. Vreau să-ți demonstrez că pot. Vreau să lupt ca să-mi câștig dreptul la dragostea ta, Rosie.

Privirea lui era arzătoare.

— Am pierdut atât de mult timp plângându-mi de milă, gândindu-mă la ce am pierdut după accident, încât nu mai vedeam ceea ce am, ceea ce încă pot avea.

Mi-a cuprins obrazul în palmă.

— Am reînceput fizioterapia. Am făcut numai câteva ședințe, dar sunt hotărât să continui. Am început să vorbesc cu un psihoterapeut despre atacurile mele de panică. O să învăț cum să trec peste ce s-a întâmplat. Le-am povestit celor de acasă despre accident, mi-am cerut scuze că m-am purtat ca un idiot și… m-am gândit la tine, Rosie. M-am gândit zi și noapte. Până când mi-am amintit ce mi-ai zis în seara petrecută cu Alexia și cu Adele, acasă la Lina. Ceva nu-mi dădea pace, dar pe urmă, deodată, mi-a picat fisa.

— La ce te referi.

— La cursuri de gătit. Am fost prea orb, prea încăpățânat și deznădăjduit ca să-mi dau seama. Încă mai cred că sunt cam bătrân pentru cursurile astea și că e posibil să dau greș, dar sunt

hotărât să încerc, pentru că e ceea ce-mi doresc. În afară de tine, să gătesc e singurul lucru care mă face să visez din nou la viitor.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, iar inima îmi creștea de bucurie.

— Am vorbit cu Alexia. O să mă ajute. O să-mi trimit dosarul ca să mă înscriu la cursuri de gătit, Rosie. Aici, în New York.

I-am sărit în brațe, iar el a râs sincer, din toată inima.

— O să dureze ceva timp să pregătesc actele pentru viză și documentele pentru candidatură, mi-a zis la ureche. Sper că nu te deranjează să avem o relație de la distanță, *ángel.*

— Nu, Lucas. Nu mă deranjează!

L-am sărutat repede pe buze.

— O să te vizitez în Spania cât de des o să pot și o să-ți scriu. Iar în restul timpului, vom avea o relație de la distanță. O să-mi fie dor de tine zilnic.

— Pentru câteva luni, o să facem sex doar la telefon, *ángel.*

Am rânjit.

— Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a-mi folosi telefonul.

Lucas mi-a aruncat genul de privire care are puterea să-ți schimbe viața. Și-a pus mâinile pe umerii mei și m-a răsucit cu fața la ecranul uriaș.

— Perfect! Ții minte că ți-am zis că, dacă nu m-ai vrea înapoi, ceea ce urmează ar fi cam jenant?

A făcut semn spre ecran, unde până adineauri se perindaseră cifrele numărătorii inverse.

Lacrimi de fericire îmi începețoșau vederea. Chiar acolo, în fața mea, stătea scris:

Rosalyn Graham,
Vrei să fii cea mai bună prietenă a mea,
Colega mea de apartament,
***Dancing Queen* a mea,**
Partenera mea de ~~experiment~~ viață,

Inima mea?
Vrei să fii a mea, așa cum și eu sunt cu totul al tău?

Buzele bărbatului pe care-l iubeam mi-au rostit la ureche:

— Te iubesc, Rosie! Te iubesc cum n-am mai iubit pe nimeni. Și o să te iubesc pentru tot restul vieții mele, dacă mă lași.

Cât ai clipi, m-am răsucit în brațele lui. Am privit în ochii lui căprui și am rostit cel mai sincer „da".

EPILOG

Puțin peste un an
Lucas

— Ești sigur că ai luat tot? m-a întrebat iar. Toate lucrurile tale sunt în cutiile pe care o să le trimită Charo și obiectele de toaletă sunt în rucsacul tău?

I-am răspuns cu un zâmbet larg:

— Tu ești tot ce-mi trebuie.

— Adică nu te-ar deranja dacă ți-ai uita șosetele sau chiloții? a zis Rosie.

— Nu mi-ar păsa deloc. Așa, o să-ți ia mai puțin timp să mă dezbraci.

A suspinat. Cunoșteam sunetul ăsta foarte bine. Devenisem foarte familiarizat cu acea expirare ușoară, în nenumăratele ocazii când fuseserăm nevoiți să recurgem la telefoane, cât timp stătuserăm la distanță.

Încercaserăm să ne întâlnim pe cât de mult și de des puteam amândoi, dar tot nu fusese suficient. Nu avea să fie niciodată suficient. Încă țineam socoteala timpului în care Rosie nu era lângă mine.

Zece săptămâni, cinci zile și paisprezece ore se scurseseră de la ultima ei vizită.

Iar de data asta, nu îmi lipsise doar ea, ci și Taco, pentru că Rosie îl luase cu ea când se întorsese în New York.

— Știu, *ángel*.

Am coborât vocea, astfel încât șoferul de taxi să nu audă cuvintele următoare. Nu fiindcă mi-ar fi păsat, ci pentru că doream să fie numai pentru urechile ei.

— Și eu tânjesc să te ating, să te simt sub mine.

A urmat încă un suspin, dar de data asta era unul diferit. Îmi dădea de înțeles că îi lipsește mai mult decât atingerea mea. Amândoi eram pe aceeași lungime de undă. Îmi era dor de ea cu totul, trup și suflet.

— Ei — a adăugat Rosie —, sper că nu ți-ai uitat periuța de dinți, pentru că s-o folosim pe aceeași ar fi un pas important.

Faptul că mă tachina, în loc să spună ceea ce gândeam amândoi — cât de dificilă era relația asta la distanță —, îmi stârnea dorința să sar din taxi direct în trafic și să fug spre ea.

După ce urmasem conștiincios programul de fizioterapie, puteam să alerg din când în când, fără să șchiopătez sau să mă doară.

— *Preciosa*, nu există pas pentru care să nu fim pregătiți.

Și chiar nu exista. M-aș fi însurat deja cu ea, dacă am fi trăit amândoi într-o zonă cu același fus orar. Faptul că plecasem de lângă ea fără un cuvânt, cu un an în urmă, era un lucru pe care nu-l puteam uita și cu care nu știam dacă mă pot împăca. Așa cum reușisem să înțeleg după ședințele mele de psihoterapie, aproape că o pierdusem pe Rosie, dragostea vieții mele, pentru că încercasem să o protejez, să mă protejez pe mine însumi. Doamna doctor Vera susținea că important nu e să uiți, ci să te ierți pe tine însuți și să te străduiești să fii mai bun. Zilnic încercam să fac asta. Învățasem, de asemenea, să mă împac cu cel care eram acum, fără să-mi pară rău pentru ceea ce pierdusem. Iar acum, cu siguranță, știam ce-mi doresc pentru viitor.

O dorisem mereu pe Rosie, dar acum eram cu adevărat pregătit să accept tot ce avea să-mi ofere. Număram secundele care mă despărțeau de începutul vieții noastre împreună, în New York. Între timp, mă duceam la cursuri culinare, ca să-mi construiesc un viitor nou. Iar ea avea succes ca scriitoare de romane de dragoste.

— Deci ești în taxi? a întrebat Rosie, îndreptându-mi iar atenția asupra conversației. Ești în drum spre aeroport?

— Da, sunt în taxi.

Doar că nu eram pe drum spre aeroport, ci în drum spre ea. Aterizasem în New York acum o oră. Iar Rosie credea că încă nu urcasem în avion.

— Of! Mi se pare că ultimele zece săptămâni au fost cele mai lungi din viața mea. Și acum mai trebuie să aștept o noapte. Nu-i corect! s-a lamentat ea.

Am zărit clădirea unde se afla apartamentul ei.

— Aproape am ajuns, Rosie.

A oftat.

— Știu. Dar aș vrea să fii aici, acum.

Taxiul s-a oprit.

— Ce-o să faci când o să mă vezi, *ángel*?

Rosie a râs seducător.

— Dar ce *nu* o să fac?

Mi-am scos portofelul și am plătit pentru cursă.

— Descrie-mi!

— O să-ți sar în brațe.

Mi-am pus rucsacul pe umăr și m-am îndreptat spre clădirea ei. Am împins ușa și am intrat.

— O să te acopăr cu sărutări, a continuat ea. Pe gură, pe gât, pe pleoape, pe urechi, oriunde ajung.

— Peste tot?

Am început să urc scările spre etajul ei.

— Oriunde pot ajunge cu buzele. Apoi, după ce termin, o să cobor de pe tine, o să-ți scot tricoul, ca să pot începe să te…

Am bătut la ușă. Am auzit lătratul entuziast al lui Taco.

— Continuă, te rog!

— Să te dezbrac de tot, a îngăimat Rosie, după care a expirat tremurător.

Emoția îi sugruma vocea.

— Lucas, mi-ai spus că zborul tău e programat pentru azi și c-o să ajungi mâine în New York.

În vocea ei auzeam uimire, ușurare, dragoste și bucurie.

— Așa e. N-am mințit. Dar nu mai puteam să aștept, Rosie, așa că mi-am luat bilet pentru un zbor mai devreme.

— Serios?

— Da.

Dincolo de ușa apartamentului, i-am auzit pașii moi, iuți, nerăbdători, așa cum mă simțeam și eu.

— N-am rezistat să mai stau departe de tine nici măcar o secundă în plus, Rosie. Vreau să te sărut, să mă trezesc dimineața lângă tine, pentru tot restul vieții mele. Să-ți gătesc și să-ți amintesc să bei apă atunci când ești prea ocupată cu scrisul. Să-mi aud numele pe buzele tale de fiecare dată când te pătrund. Nu mai puteam aștepta să ne începem viața împreună, Rosie. Am așteptat destul. Am așteptat o viață întreagă, fără s-o știu. Deschide ușa, ca să-ți arăt cât de mult mă bucur că a sosit clipa reunirii!

— Sfârșit —

MULȚUMIRI

Sfinte Sisoe! Chiar am reușit!

Ar fi un eufemism să zic că ultimele douăsprezece luni au fost o cursă nebunească. Credeți-mă, nu glumesc. Dacă e prima oară când auziți de mine, probabil habar n-aveți despre ce vorbesc. Nu-i nimic. Vă MULȚUMESC oricum că mi-ați citit cartea și sper că îi veți iubi pe Rosie și pe Lucas tot atât de mult cât îi iubesc eu.

Însă, dacă știți despre ce vorbesc, înseamnă că acum un an erați prin preajmă. Adică ați citit romanul meu de debut — *Din Spania, cu dragoste* — și v-a plăcut îndeajuns încât ați simțit nevoia să le povestiți și altora despre el. Probabil că le-ați împuiat capul apropiaților voștri, povestindu-le despre Aaron, morocănosul și marele amator de batoane cu müsli.

Prin urmare, datorită VOUĂ, afecțiunii și pasiunii voastre mă aflu în biroul meu de scriitoare full-time și compun secțiunea „Mulțumiri", în loc să tastez la un laptop de firmă, scriind cărți printre picături, în timpul meu liber. Datorită vouă nu sunt nevoită să am un job care nu m-ar face fericită, ducând o viață din care ar lipsi mereu ceva.

VĂ MULȚUMESC! Îi mulțumesc fiecăruia dintre voi, cei care ați făcut posibilă împlinirea visului meu.

Salut, Ella! Știu că o să-ți dai ochii peste cap când o să citești asta: totul a pornit de la tine. Ai fost alături de mine încă de la început, când ai citit prima versiune — foarte nereușită, de altfel — a romanului *Din Spania, cu dragoste.* Deși varianta aia era supernasoală, m-ai încurajat. De asta te iubesc și prețuiesc atât de mult prietenia noastră. Din același motiv, n-o să scapi niciodată de mine și o să te pomenesc PENTRU TOTDEAUNA în secțiunea „Mulțumiri" a romanelor mele.

Jessica, m-ai ținut de mână, m-ai impulsionat să merg mai departe, m-ai călăuzit prin toată nebunia. Mi-ai spus când s-o iau mai ușor și când ar trebui să fiu mândră de mine. Mulțumesc!

Andrea, Jen și tuturor celor de la Agenția Literară Dijkstra: vă mulțumesc pentru răbdarea infinită de care ați dat dovadă! (Și-mi cer scuze că v-am tot umplut inboxul.)

Kaitlin, *abia* ce-am citit bilețelul pe care mi l-ai lipit pe manuscrisul pe care *tocmai* l-am primit prin poștă. Sunt cam emoționată. Nu voi reproduce aici cuvintele pe care ai îndrăznit să le scrii despre mine, însă voi spune un lucru: prețuiesc mai mult decât pot exprima în cuvinte faptul că ai încredere în textele mele. Și n-o să te mint: încă încerc să mă obișnuiesc cu asta.

Megan, Katelyn, Morgan, întreaga echipă incredibilă de la Editura Atria: de luni întregi, ați muncit non-stop. Sunt cât se poate de recunoscătoare și de bucuroasă că sunteți de partea mea. Datorită vouă, am reușit lucruri la care nici nu visam.

Le mulțumesc lui Molly și uimitoarei echipe a filialei britanice a Editurii Simon and Schuster pentru că sunt grozavi și pentru că fac o muncă nemaipomenită. Probabil c-o să leșin în ziua când voi vedea, în sfârșit, cărțile mele puse la vânzare în lanțul de librării Waterstones.

Domnule B., odată, într-una dintre zilele mele proaste, mi-ai spus că „nu ești *pur și simplu* norocos. Ca să dea norocul peste tine, trebuie să muncești pe brânci și să te faci cunoscut". A fost

cea mai liniștitoare replică pe care am auzit-o vreodată. Te iubesc, chiar și atunci când nu-mi aduci flori în ziua lansării unuia dintre romanele mele. Și nici măcar un tort decorat cu imaginea coperții romanului meu. Hei, măcar un cățel poți să-mi dăruiești? Sincer vorbind, nu cer prea mult.

Ție, cititorule, îți transmit iarăși salutări! Și îți mulțumesc din nou. Pentru mine, povestea lui Rosie și a lui Lucas a fost ceva mai emoționantă și, cu siguranță, mult mai personală. Sper din suflet că ți-a plăcut. Și mai sper că, aidoma lui Rosie și lui Lucas, dacă te simți pierdut sau blocat, nu vei înceta niciodată să mergi mai departe. La urma urmei, așa cum zicea Joey, din *Prietenii tăi*, nu poți să te dai bătut. Dinozaurii s-ar da bătuți?

Tipar executat la:
EVEREST
:TIPOGRAFIA